

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

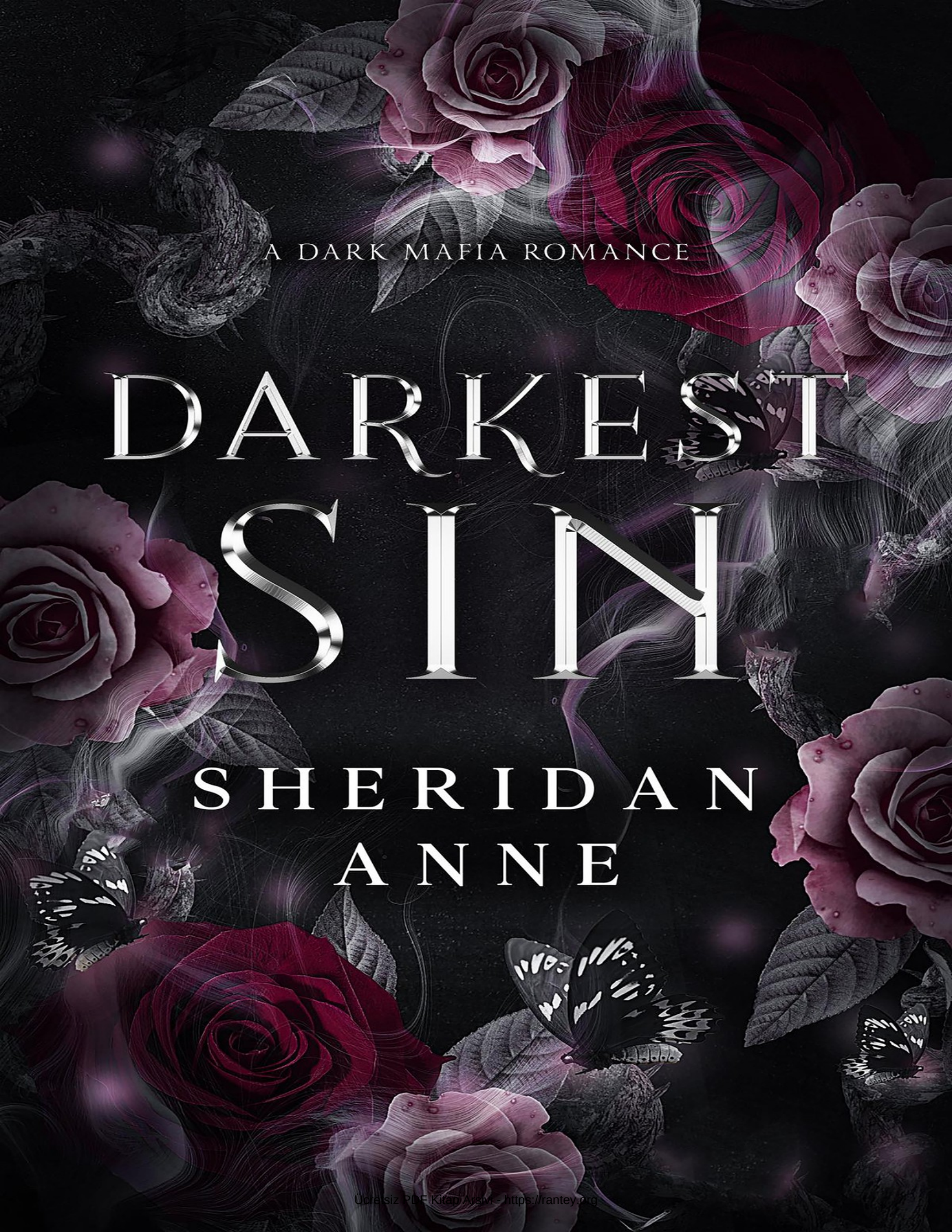
<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>





A DARK MAFIA ROMANCE

# DARKEST SIN

SHERIDAN  
ANNE





**İletişim Botu:** @cevirigiller\_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

**Sevgiler.**

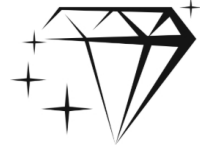
**Çevirigiller Ekibi**



# DARKEST SIN

SHERIDAN ANNE

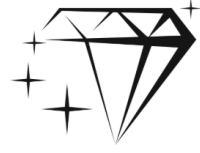
**Sheridan Anne**  
**EN KARANLIK**  
**GÜNAH**



Copyright © 2024 Sheridan Anne

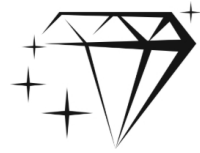
Tüm hakları saklıdır

İlk Yayınlanma Tarihi 2024



Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.  
Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayımlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde dağıtılamaz.



Kapak Tasarımı:

Artscandare Düzenleme: Fox

Prova Düzenleme

Formatlama: Sheridan Anne

# Contents

[Diğer takipçilerle birlikte bana çevrimiçi katılın!!!](#)

[Adanmışlık](#)

[Adanmışlık](#)

[İÇERİK UYARISI](#)

[GİRİŞ](#)

[1. CHIARA](#)

[2. CHIARA](#)

[3. KILLIAN](#)

[4. CHIARA](#)

[5. CHIARA](#)

[6. KILLIAN](#)

[7. CHIARA](#)

[8. KILLIAN](#)

[9. CHIARA](#)

[10. CHIARA](#)

[11. CHIARA](#)

[12. CHIARA](#)

13. KILLIAN

14. CHIARA

15. CHIARA

16. KILLIAN

17. CHIARA

18. KILLIAN

19. CHIARA

20. CHIARA

21. CHIARA

22. CHIARA

23. KILLIAN

24. CHIARA

25. CHIARA

26. KILLIAN

27. CHIARA

28. KILLIAN

29. CHIARA

30. CHIARA

31. KILLIAN

32. CHIARA

33. KILLIAN

34. CHIARA

35. CHIARA

36. CHIARA

37. CHIARA

OKUDUĞUNUZ İÇİN

TEŞEKKÜRLER! DAHA

FAZLASINA İHTİYACINIZ VAR

MI?

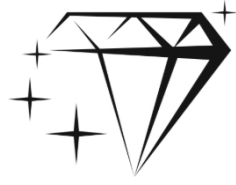
DAHA FAZLASINA İHTİYACINIZ VAR MI?

BENİ DURDUR!

SHERIDAN ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI



Diğer takipçilerle birlikte bana online  
olarak katılın!!

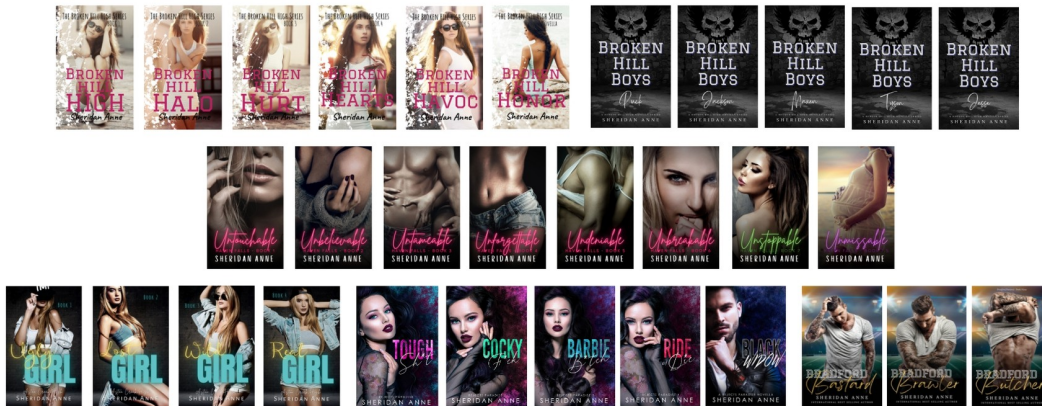


DARKEST SIN ve diğer tüm çalışmalarım hakkında daha fazla bilgi için  
Facebook grubuma katılın -

[www.facebook.com/SheridansBookishBabes](http://www.facebook.com/SheridansBookishBabes)



## HIGH SCHOOL M/F ROMANCE



## REVERSE HAREM DARK ROMANCE



## CONTEMPORARY SPORTS ROMANCE



## CONTEMPORARY STANDALONES



## DARK ROMANCE STANDALONES



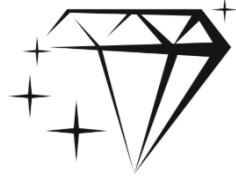
## URBAN FANTASY (CASSIDY SUMMERS)



*Ahhh, güzel kız. Ben de seni bekliyordum.  
Böyle gülümsediğinde çok muhteşem oluyorsun. O güzel ruju için  
sabırsızlanıyorum.  
Bu maceraya başlamak ve benim kötü yöntemlerime aşık olmak için  
beklediğini biliyorum. Benim için çok sabrettin, ama bekleyişin sona erdi, Tatlı  
Melek.  
Şimdi uslu bir kız ol ve vahşi bir yolculuğa hazır ol.  
Bir kadeh şarap alın, pillerinizi doldurun ve o becerikli parmaklarınızı  
kullanıp bir sonraki sayfaya kaydırın.*

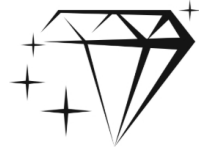
*Mmmmmmm . . . Bunu sevdim.  
Beni memnun edeceğini biliyordum.*

# İÇERİK UYARISI



En Karanlık Günah, Karanlık Bir Mafya Romansıdır.  
Bu eser ilk olarak 2023 yılında Billionaires and Babes Antolojisi'nde 25 bin kelimelik kısa bir novella olarak yayımlanmıştır. Tam uzunlukta, 107 bin kelimelik bir roman olarak yeniden çalışıldı.

Ruh sağlığınız benim için önemlidir, bu nedenle lütfen bu kitabın sizin için uygun olup olmadığına karar verirken bu tetikleyicileri dikkatlice değerlendirin. En Karanlık Günah on sekiz yaşından küçükler için uygun değildir.



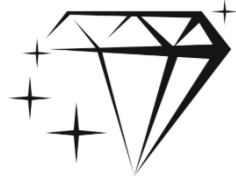
## **EN KARANLIK GÜNAHI İÇERİR:**

Kaçırma BDSM  
temaları  
Kan Dökme/Katlîam  
Esaret Hadım  
Etme Uyuşturma  
Teşhircilik Açık  
cinsel içerik  
Grafik cinayet  
Grafik tecavüz

Grafik şiddet  
Kiralık tetikçiler  
İnsan kaçakçılığı  
Kink keşif  
Organize suç  
Sahiplenici MMC  
İntikam  
Cinsel saldırı  
İntihar



# GİRİŞ



Bir kafese atıldım ve itibarım elimden alındı, en yüksek teklifi verene açık artırmayla satıldım ama gecemi Romanya Mafyası'nın başı ve ülkedeki en güçlü adam olan Killian DeLorenz'in evinde sonlandıracağımı asla hayal etmemiştim.

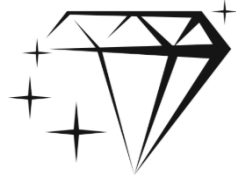
Onu tanımak ondan korkmaktır ve ben onun en yeni varlığı oldum.

Onu memnun etmek kolay geliyor ama kalbimde yaratacağı etkiyi beklemiyordum.

Bu dünya benim gibi bir kıza göre değil ve bu dünyada gezinmek beni ondan daha çabuk öldürebilir. Kaçmam gerektiğini biliyorum ama onun aşağılık ve kötü yöntemleri hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir cazibe. Bu yüzden duruma ayak uydurmalıyım - gerekenlere sahip olduğumu bir kez ve herkes için kanıtlamalıyım ...

Ya da denerken öl.

## CHIARA



T u kâbustan uyanabilmeyi dileyerek titrek bir nefes çekerken sert, parlak ışıklar nemli tenime doğru parlıyor. Pahalı takım elbiseler giyen adamlar karanlık odayı dolduruyor, ürpertici bakışları iç çamaşırı giymiş bedenimin üzerinde bir et parçası gibi geziniyor. Hasta avcılardan başka bir şey değiller. bir sonraki kurbanlarını arıyorlar.

Korku ve öfke ölümcül bir kokteyl gibi damarlarımda dolaşıp beni yok etmekle tehdit ederken, aşağılanmanın gözyaşları yanaklarımda süzülüyor. Ve hayatımda ilk kez, bunun olmasını diliyorum. Ölümün tatlı ıstırabı artık tek kurtuluşum.

Ben buraya ait değilim.

Bir an çalıştığım bardan eve yürüyordum, bir an sonra

...

Çok ileri gitmeden anıyı kesiyorum. O anı tekrarlamak beni sadece kısır düşüncelerin girdabına sürüklüyor. Bu, kurtulamadığım trajik bir döngü.

Kafesimin parmaklıklarını tutarken ellerim şiddetle titriyor, etrafımda dolanan adamlarla göz teması çalışıyorum. Çürük bakışları vücudumu tarıyor, göğüslerimin büyüklüğünden kıvrımlarımın şekline, tenimin rengine ve her küçük kusura kadar her şeyi değerlendiriyor. Bu rahatsız edici ve onursuzca. Sanki boktan bir iş anlaşmasının ödülüne bakıyorlarmış gibi... ama sanırım ben de tam olarak buna indirgenmiş durumdayım.

Müzayedede değerli bir parça, en yüksek teklifi veren hepsini alır.

Ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ne aradıklarını bilmiyorum ve yanlış bir hareket felaket olabilir. Beni sokaktan kaçırın adamın iğrenç emirlerine mi uymalıyım, yoksa mücadele edip onurlu bir şekilde ölmeli miyim? Ama daha da önemlisi, bir adam beni kaçınılmaz olarak eve sürüklediğinde, beni yere attığında, bacaklarımı açtığında ve ona ait olmayı almaya çalıştığında ne yapmalıyım?

Boğazımda safra yükseliyor ve kendimi yutmaya zorluyorum.

Bunun sadece birkaç gün içinde hayatım haline gelmesi fikri inanılmaz. Bu gerçek değil. Kaçamadığım boktan bir kabus.

Kalın, siyah bir kayış vücudumu süslüyor, boğazımdan bir gerdanlık gibi başlıyor. Omzumun üzerinden göğüslerime doğru ilerliyor ve tenimde geometrik şekiller oluşturuyor. Bantlar kaburgalarımın etrafından belime kadar iniyor ve jartiyer gibi uyluklarıma bağlanıyor. Görünümü tamamlamak için uzun altın rengi saçlarımı sıkı bir midilli şeklinde geriye çekerek eşleşen bir tanga giyiyorum. İçinde bulunduğum berbat durum olmasaydı, kendim için böyle bir şey almayı bile düşünebilirdim. Ama bunu tüm bu yabancıların önünde giymek beni kullanılmış bir fahişe gibi hissettiriyor.

Esir olarak tutulduğum ilk gece beni soğuk ve karanlık bir hücreye attılar ve sonunda diğer mahkumların uzaktan gelen çığlıkları beni huzursuz bir uykuya daldırdı. Saatler sonra kafama atılan bir kova buz gibi suyla irkilerek uyandım ve yardım için çığlık attığımda bir grup adam beni iş üniformamdan soydu. Elleri üzerimdeydi, beni fırçalayarak temizliyor ve her yara izimi, dövmemi ve piercingimi katalogluyorlardı.

Bilinmeyen korkusu beni sardı. Bana ne oluyordu? Benden ne istiyorlardı? Sonum ne olacaktı? Hiçbir zaman uzaktayken evini özleyen biri olmadım ama evimin güvenliğini de hiç bu kadar çok istememiştim.

Kendime bunun daha da kötüye gideceğini söyledim. Bir pisliğin hastalıklı zevki için kirli bir hücreye kapatılacağımı, diğer kızların ağlamalarını dinlemenin hayatımın bundan sonraki kısmı olacağını söyledim.

Bu kadar saf olmamalıydım.

Bu kafeste onların iğrenç oyununda bir piyon olarak dururken, bunun sadece bir başlangıç olduğunu fark ediyorum. Görebildiğim en az dört ya da beş kız daha var, her biri odanın etrafındaki aynı kafeslere kilitlenmiş ve tıpkı benim gibi giyinmiş

-topuklu ayakkabılar ve koyu bir makyajla, başlarındaki pisliğin gözetimi altında.

Adını bilmiyorum, sadece şimdiye kadar gördüğüm en uğursuz bakışa sahip olduğunu biliyorum. Bizi bir şahin gibi izliyor, keskin bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyor. Fırsatını bulduğum anda, o piçin boğazını kesmeye niyetliyim. Hiç kimsenin ölmesini isteyen biri olmadım. Yüksek standartları ve mükemmel ahlakı olan iyi bir kız olarak yetiştirildim ama şu anda hepsini bir kenara atmaya hazırım. Ruhum lanetlensin.

Oda, bir bar ve kirli koltuklarla donatılmış bir tür yeraltı deposuna benziyor. Erkekler her boş alanda oyalanıyor, bakışları kafesteki kadınların üzerinde ilgiyle geziniyor. Tasarımcı takım elbiseleri ve pahalı Rolex'leri, bunların hayır kelimesine alışık olmayan tipte erkekler olduğu konusunda beni uyarıyor. Bazıları daha yaşlı, muhtemelen karıları artık istemediği için siklerini yalayacak bir kız arıyorlar. Diğerleri ise daha genç, otuzlu yaşların ortalarında ve mide bulandırıcı bakışlara sahipler. Kadınları elit bir spormuş gibi satın alan ve bir bardak viski eşliğinde ne kadar sert vurduyuyla övünen yeni nesil iş tecavüzcüleri.

Hayatım böyle mi olacak? Uğursuz bir adam için satın alınmış bir fahişe mi? Adamların arkasından bakmaya çalışarak odaya odaklanıyorum. Dört çıkış var,

Bunlardan ikisine zaten inmiştim ve sizi sadece bağlantılı tünellerin derinliklerine götürüyorlar - bir daha asla gitmeyi planlamadığım bir yere. Kalan iki çıkış odanın karşısında, neredeyse bana en uzak noktada.

Bir tanesi korunuyor ve ana giriş olarak kullanılıyor. Bir dizi dik merdiven, iri yarı bir adamın bir güvenlik görevlisi gibi aşağıdaki olayları izlediği metal kapıya kadar uzanıyor. Arada bir kapıya dönüp bir ismi kontrol ediyor ve başka bir pisliğin aşağıdaki ine girmesine izin veriyor.

Son çıkış barın arkasında, kapıya çıkan merdivenlerin aynısı. Korunmuyor, ancak ağır asma kilitler ve zincirlerle, bu gece kimsenin oradan kaçmayacağı açık.

Diğer kızlara baktığımda, onların da tıpkı benim gibi gözlerinde yenilgiden başka bir şey görmeden etrafa baktıklarını görüyorum. Hepimiz buradan ihtimalimizin olmadığını biliyoruz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama eğer bir şekilde kurtulursam, saatte bir milyon mil hızla kaçır ve asla arkama bakmazdım. Her kadın kendi başının çaresine bakar.

Pis ve yaşlı bir adam kafesime yaklaşıyor, gözleri açlıkla dolarken mide bulandırıcı bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, elinde neredeyse boş bir viski bardağı duruyor. Yetmişli yaşlarında olmalı.

buruşuk taşakları ve sızdıran bir siki var. Kendini önemli biri gibi gösteriyor ve bahse girerim milyarlarca dolar kazanan saçma sapan bir Fortune 500 şirketinin CEO'sudur. Muhtemelen taciz ettiği sekreterlerden dolayı hakkında sayısız cinsel saldırı suçlaması vardır, ancak eminim her dava mahkeme salonunu görmeden gizemli bir şekilde çözülmüştür. Muhtemelen karısı tüm bunların utancından bıkmış ve ona gidip kendine bir fahişe almasını söylemiştir. Acaba yaşlı kaltağın aklında bu mu vardı? "Adın ne kızım?" diye gürlüyor, derin ses tonu tenimi

Sürün.

Ona ölü gibi bakıyorum ve kafesimin üst isim levhasını gösteriyorum. "Ne? Okumuyor musun?" diye soruyorum.

Yaşlı adamın bakışları isim levhasına kayıyor, muhtemelen genç bir kadının kendisiyle böyle bir tonda konuşmasına alışık değil. "Misty mi?" diyor alaycı bir sesle. "İkimiz de bunun gerçek adın olmadığını biliyoruz. Sen kimsin?"

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor ve eğer siktir olup gitmez ve beni bırakmazsa nasıl bir kadınla karşı karşıya kalacağını görmesine izin veriyorum. Parmaklıkları kavrayarak yaklaşıyorum ve gözlerinin tereddütle dolmasını izliyorum. "Ben senin en kötü kabusunum."

Uyarı vermeden gözlerinde bir şey parlıyor ve eli parmaklıkların arasından fırlayıp boğazımı kavıyor. "Kavga mı etmek istiyorsun, küçük kız? Sana kavga edecek bir şey vereceğim."

Kalbim hızla çarpıyor, nefes yolum daraldıkça damarlarıma korku doluyor ama bu pisliğin beni alt etmesine asla izin vermeyeceğim. Kolumu çekiyorum, parmaklarım onun seyrelmiş saçlarına dolanıyor ve sahip olduğum son güçle onu sertçe kendime doğru çekiyorum, burnu kafesin metal parmaklıklarına çarpıyor.

Acıyla kükrüyor ve burnundan kan fışkırırken yüzünü kavramam için beni bırakıyor. "Seni kaltak," diye tükürüyor ve etrafındaki adamların dikkatini çekiyor. Daha önce beni görmezden gelen bazıları şimdi ilgiyle beni izliyor.

Yaşlı adam bana tekrar uzanıyor ama ben geri sıçrayarak yolumdan çekiliyorum, sırtım parmaklıklarına çarpıyor. Tam bir şey söyleyecekken kapıdaki iri yarı güvenlik görevlisi onu geri itiyor ve kafesin önüne geçip görüşümü engelliyor. "Kuralları biliyorsun," diye homurdanıyor, anlayamadığım kalın bir aksanla. "Satın almadan önce kızlara dokunursanız teklif verme hakkınızı kaybedersiniz."

"Burnumu kırdı," diye tartışıyor. "Karıma ne söylemem gerekiyor?"

"Ona bir orospudan dayak yiyen eli sıkı bir herif olduğunu söyle," diyerek onu geri itiyor. "Dokunmak istiyorsan, önce parasını öde."

"Onun cezalandırılmasını istiyorum," diye ısrar edince sırtım sertleşti.

"Benim sorunum değil," diye homurdanıyor. "Önce onu satın al, sonra ona ne istersen yap. O zamana kadar ellerini ondan uzak tut."

Bununla birlikte güvenlik görevlisi onu bir kez daha iterek kalabalığın içine doğru itiyor ve beni muhtemelen tecavüz fetişi olan bir grup erkeğin arasında bırakıyor. Bunlar kadınları dövmekten zevk alan türden adamlar. Yıllarca barda çalıştığım için onların tipini biliyorum. Bir kadını zapt etmek ve istediklerini almak onlara kendilerini büyük hissettirir. Bunlar kimsenin bakmadığını düşündüklerinde iğrenç oyunlar oynayan tipler, ama onların oyuncaklarından biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Başka bir adam yaklaşıyor, belki ellili yaşlarının ortalarında ve sonuncusu kadar kötü görünmese de gözlerinde kesinlikle zehirli bir şey var. "Nasıl düzüşüleceğini biliyor musun kızım?" diye soruyor, vücuduma bakarken bakışları daralıyor.

Alay ediyorum. Böyle bir soruyla karşılaşmamın imkânı yok. "Neden eve gidip karını becermiyorsun?"

Çenesini kaldırırken bakışları daralıyor, benim hakkımda bir tür varsayımda bulunuyor. "Bakire o zaman?"

Bu adamın özel zevkleri var. Neden burada bakire sapkınlıkları olan erkekler bulduğuma şaşırıyorum? Benden alacağını düşündüğü şey buysa kesinlikle yanlış yere bakıyor. Sik severim. Büyük olanları, küçük olanları, kızgın ve delinmiş olanları. Ama hafif kavisli olanlar, lanet olsun, en sevdiklerim. Kendime tam olarak bir sürtük demezdim, ama ihtiyacım olanı istemek konusunda utangaç olduğum . Gerçi bu odadaki erkeklerin bunu bilmesine imkan yok.

Gözlerimi kaçırarak benim hakkımda kendi kararını vermesine izin veriyorum ve hoşnutsuzlukla alay ettiğinde kendimi arkama bakarken buluyorum. "Sıradan bir fahişesin, değil mi?" diyor, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Peki ya kıçın? Hiç biri bunu iddia etti mi?"

Kaç tane kiraz patlattığımı öğrenene kadar durmayacağını anlayınca parmaklıklara doğru adım atıyorum ve göğüslerimin soğuk metale çarpmasına izin veriyorum. "Haklısın. Ben sıradan bir fahişeden başka bir şey değilim, mükemmel küçük

Sürtük. Kıcıma hayal edebileceğinden çok daha fazla yarak gömüldü," diyorum ona. "Ben senin aradığın tatlı, küçük, masum sürtük değilim."

Bir süre daha beni izliyor ve nihayet uzaklaştığında omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum. O hayal kırıklığı içinde uzaklaşırken, hatamı anlıyorum. Küçük bir melek rolü oynamalıydım. Beni satın alacak, eve götürecek ve kanayana kadar becerecekti ama sonra her şey bitecekti. Benimle işi biterdi. Ben bir kenara atılacaktım ve o da bir sonraki masum kızı aramaya başlayacaktı. Bunun yerine, diğer hasta adamlardan biri bana sahip olacak ve verecek bir şey kalmayana kadar beni kullanacak.

Hayatımın en kötü anı olsa da, özgürlüğe kavuşmak için tek şansım olabilirdi.

Odanın içinde dolaşırken bakışlarım barın yanından geçip burnu kırık pisliği buluyor, ölümcül bakışları benimkilere kilitlenmiş ve hiç şüphesiz bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Bu gece benim için teklif verecek ve kazanana kadar da durmayacak.

Sertçe yutkunarak ellerimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum ama bu kendimden imkânsız istemek gibi bir şey. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, kulaklarımda çarpıyor ve yeraltı deposunun seslerini bastırıyor.

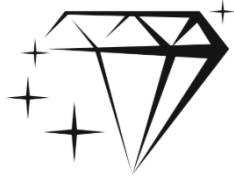
Bunun bitmesini istiyorum. Buradan çıkmam gerek.

Parmaklıkları tekrar kavrayıp ağlamamaya çalışıyorum. Bu pislikleri savuşturmak için elimden geleni yapıyorum ama bunu yaparken sadece dikkatlerini odadaki diğer kızların üzerine çekiyorum. Sözlerimdeki kötü ton ve ısırik gerçek değil ve bu pisliklerden biri yüzümün arkasına saklanmış korkmuş küçük kızı görene kadar sadece bir süre geçecek.

Zaman yavaşlıyor ve sanki saatlerdir burada duruyormuşum gibi hissediyorum. Herkes teklifini nereye vermek istediğinden emin olduğu için, odadaki erkeklerin çoğu içkilerini yudumlarken kendi aralarında konuşmaya başladı ve biz kızları rahat bıraktı. Ancak bu, onların mide bulandırıcı bakışlarını tüm gece boyunca vücudumda hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ayaklarım bu topuklularla ağrıyor ve bir mikrofonun gürültülü statik cızırtısı depoyu yırttığında bayılmanın eşiğine geliyorum. Bir müzayedeci kalabalığa bakan bir kaidenin üzerinde yerini aldığı anda kanım donuyor. "Beyler, lütfen dikkatinizi bana verin. Bu geceki etkinlik başlamak üzere."

## CHIARA



A s Eğer üzerinde İşaret ver, ve teklif verenlerbaşla Karıştırma doğru ve , az önce konuştukları adamlar bir anda en büyük rakipleri haline gelince konuşmalarını yarıda bırakıyor. Onları depoda dolaşırken izlerken, bunun sadece en yüksek teklifi verenin her şeyi alacağı bir durum olmadığını fark ediyorum. Bu bir sidik yarışı, etraflarındaki seçkin adamlara kimin daha derin

Cepler.

Herkes olması gereken yere geldiğinde müzayedeci işe koyulur. Mikrofonuna "Standart açık artırma kuralları geçerlidir" der. "Teklif vermek için elinizi kaldırın. Beş yüz bin başlangıç teklifiyle yüzlükler halinde ilerliyoruz. Yarım teklife izin yok. Açık artırma bittiğinde, kazananların ödülleri almalarına izin verilmeden önce bir saat içinde ödeme yapmaları gerekecektir. Nakit veya banka havalesi kabul edeceğiz, hesabımıza hemen geçeceğini düşünüyoruz. Paranız yoksa veya bir saat içinde ödemeyi ayarlayamazsanız, teklif vermenize izin verilmez. Zamanımızı boşa harcamayın. Aksi takdirde adınız kara listeye alınacak ve başka bir etkinliğe davet edilmeyeceksiniz."

Talimatlarının net bir şekilde alındığından emin olmak için odaya göz gezdirdikten sonra isim levhasında Stacey yazan ilk kıza doğru elini salladı. "Pekâlâ, hepinizin bu işi başlatmak için sabırsızlandığınızı biliyorum. Daha fazla uzatmadan açık artırmaya başlayalım. Gecenin ilk kızı Stacey için beş yüz bin veren mı?"



"Tam burada," diyor biri elini kaldırarak. Bakışlarım odanın bir ucundan diğer ucuna kayıyor ve bakire sapkınlığı olan pisliğin hevesle müzayedeciyi izlediğini görüyorum. Belli ki aradığı şeyi bulmuştu.

"Altı yüz," diye cevap veriyor başka bir adam ve müzayedeciyi işini yapmaya teşvik ediyor, sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, yeni teklif verenler arıyor.

Bir el daha havaya kalkar.

"Sekiz." "Dokuz."

Midem kazınmaya başladı.

"Bir milyon," diye veriyor bakire sapık herif.

Lanet olsun. İzleyemiyorum.

Etrafımda dönerek kafesimin parmaklıklarını kavırıyor, arkamdaki açık artırmayı duymamaya çalışırken nefes almakta zorlanıyorum. Her şey çok gerçekçi hale geldikçe gözlerimden yaşlar süzülüyor. İnsan ticaretine maruz kalıyorum - istediklerini yapmaları için üst düzey bir alıcıya satılıyorum.

Başımı parmaklıklara yaslıyorum, yavaş ve derin nefesler almaya çalışırken panik atağın yaklaştığını hissediyorum. Bu canavarların gözyaşlarımdan zevk aldığı düşüncesi beni hasta ediyor. Bundan daha güçlü olmalıyım. Beni kırmalarına izin veremem.

İlk kız iki milyon doların biraz altında bir fiyata satılıyor ve müzayedeciden "satıldı" kelimesi geldiğinde, kızın acı dolu bir hıçkırık çıkardığını duyuyorum. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğimden, alıcısını bulmak ya da yüzüne bakmak için arkamı dönmeye bile zahmet etmiyorum. Tek yapacağım kabuslar görmek olacak.

Müzayedeci iki numaralı kız Brittany'ye geçerken yanağıma bir damla yaş düşüyor ve sıranın bende olduğunu bildiğim için ellerim parmaklıklara şiddetle çarpıyor. Açık artırma başlıyor ve ben gözyaşlarımı giderken birinin bakışlarını yüzümde hissediyorum.

Gözyaşları içinde bakışlarımı odanın arka tarafına doğru kaldırıyorum ve tam orada, en karanlık köşede ve tekliflerden uzakta, gölgelerle kaplı bir adam buluyorum. Uzun boylu, karanlık yüz hatlarına sahip, belki de Akdenizli. Bu kadar uzaktan söylemek zor. Tek bildiğim onda tehlikeli bir şeyler olduğu, ters yöne koşmam için beni uyaran bir şeyler olduğu.

O karanlık, delici gözler sanki içime işliyor, bakışlarımı yakalıyor ve onu rehin alıyor. Konuşmak için çok uzakta, ama bu mesafeyle bile aramızdaki sessizlik sağır edici.

Kalbim hızla çarpıyor ve o başka tarafa bakmayı reddediyor, yoğunluğu her saniye artıyor. Vücuduma bakmaya çalışmıyor, nasıl bir şey olduğunu ölçmeye çalışmıyor.

Yatağa yatıracağım bir kavga. Sadece o ölümcül siyah gözleriyle bana bakıyor.

Misty ismi depoda çınıyor ve gözlerim korkuyla açılıyor. Bakışlarımı korkunç yabancidan ayırarak etrafımda dönüyorum, bakışlarım müzayedeciye kilitlenmiş durumda.

Erkekler odanın dört bir yanından bana bakıyor ve hareketsiz kalmaya çalışırken bacaklarım titriyor.

"Beş yüz bin mi duyuyorum?"

Burnu kırık yaşlı herif elini kaldırırken manidar bir şekilde sırtıyor. "Beş yüz bin. Tam burada."

Sikeyim.

Boğazımda safra yükseliyor ve eğer buradan çıkma isteğim olmasaydı, dışarı çıkmasına izin verirdim.

Odanın öbür ucundan "Altı yüz," sesi duyuluyor ve gözlerim kimin ne teklif ettiğini takip etmeye çalışarak bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Yedi."

"Orospuyu sekiz dolara alırım," diye gürlüyor kırık burunlu adam, karanlık bakışları bir kez daha benimkilere kayıyor. Kanlı suratında boktan bir sırtma belirliyor ve bana sessizce bu işi sonuna kadar götüreceğini söylüyor, sırf beni bitirmenin zevkine varacak kişi kendisi olabilsin diye.

Her yeni teklifte midem bulanıyor ve hastalıklı bakışlarını bedenime diken bir yığın sapkın adamı geniş gözlerle izliyorum. Beni sikip boyun eğdirmenin onlar için ne kadar değerli olduğunu merak ediyorum.

"Dokuz yüz."

"Bir milyon," diye karşılık veriyor Kırık Burun, ses tonundaki özgüven testislerini boğazından çıkarıp onu onlarla boğmak istememe neden oluyor.

"Bir milyon, bir."

"Bir milyon, iki."

Her yeni teklif dilimde zehir tadı bırakıyor ve tereddüt bakışlarına sinmeye başladığında kırık burunlu adamı yakından izliyorum. Neredeyse limitine ulaşmıştı ve bu sadece bir dakika sonra elini tekrar kaldırdığında kanıtlandı.

"Bir milyon iki yüz elli."

Müzayedeci başını sallar. "Yarım teklif yok, efendim. Bana bir milyon, üç verebilir misiniz?"

"Bir milyon iki yüz elli," Kırık Burun.

"Siz benim açık artırmamın kurallarını biliyorsunuz. Ben bir milyon, üç kabul edeceğim.

Aksi takdirde, çekilin ve gerçek teklif sahiplerine yer açın."

Kırık Burun çenesini sıkıyor ve bana bakıyor. Yaraya tuz basmak için elimi boğazımın dibine götürüyorum, başparmağımı boğazımın üzerinde gezdiriyorum ve eğer kazanırsa onu ne kadar çabuk bitireceğimin sinyalini veriyorum. Bakışlarını kısıyor, sonra elini kaldırıyor. "Bir milyon, üç."

Müzayedeci başını sallar. "Partiye tekrar hoş geldiniz," diyor kalabalığa bakmadan önce. "Bir milyon mu duyuyorum, dört mü?"

"Tam burada," diyor yeni bir teklif sahibi, elini kaldırarak ve Kırık Burun'un gözlerinin öfkeyle açılmasına, yüzünün öfkeden kıpkırmızı olmasına neden oluyor.

Sayılar artmaya devam ediyor ve ben kafesimde dönüyorum, parmaklıkları kavrayıp başımı yaslıyorum, artık kimin kazanacağını umursamıyorum. Hepsi aynı. İster Kırık Burun'a ister başka bir pislığe gideyim, hepsi bana aynı şekilde davranacak. Ben bir ödül olacağım. Yok edilecek bir şey. Kullanılacak bir mal. Kafesimin yanına bir gölge düşüyor ve başımı parmaklıklardan kaldırdığımda daha önce gördüğüm gergin, tuhaf adamın bana baktığını görüyorum. Bakışları benimkilere daralıyor ve gözlerinin gerçekten ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Beni içeri çağıran iki derin cehennem çukuruna bakmak gibi. Hiç şüphe yok ki

Bence bu adam şeytanın ta kendisi.

Bakışları uzaklaşıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum, ellerim hala parmaklıklara karşı titriyor. Sanki sadece bakışları bile beni tutsak etmeye yetiyor. Bu adam düşündüğümünden de kötü. Onu bu kadar yakından görmek beni iliklerime kadar sarsıyor.

Kafesimin yanından tek bir adım atıyor ve etrafındaki adamların tereddütle uzaklaşmasını izliyorum, keskin bakışları hızla tedirginliğe dönüşüyor. Adam başını kaldırıyor ve doğrudan müzayedeciye bakıyor. "Bu benim," diyor derin, kalın bir Rumen aksanıyla.

Herkes bu tuhaf, korkunç adamı görmek için etrafına bakınırken müzayedeci bocalıyor, gözleri açılıyor. Müzayedecinin bu şovu yöneten pislığe doğru bakışlarını izliyorum, yeni gelen adamın varlığıyla gözle görülür bir şekilde sarsılmış. Beni sokaktan kaçırان ve her şeyi bir araya getiren adam kafesime doğru bakıyor, keskin bakışlarını bu Rumen kâbusuna çevirmeden önce bana bakıyor.

"Özel olarak görüşebiliriz," diyor. Bu berbat yeraltı deposundaki herkesin bu adamın tam olarak kim olduğunu bildiğini fark ediyorum. Ve bana ilgi göstermiş olması büyük bir olay - keşke nedenini bilseydim.

"Hayır," diyor korkunç adam, o kalın aksanı içimde kaybolmuş bir şeyleri uyandırıyor. "Onun benim olduğunu söyledim. Onu şimdi alacağım."

Sırtım parmaklıklara çarpıyor ve yeni sahibimle arama mesafe koymak için geri geri gittiğimi fark ediyorum. Resmi olarak hiçbir şey kararlaştırılmamış olsa da, bu adamın istediğini alacağından hiç şüphem yok.

"O ... tamam," diyor boktan insan taciri, Romanyalının gözlerini kısmasını izliyor, bu manzara dizlerimin titremesine neden oluyor. "Senin. O senin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ve kafesime dönüp bu kez bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. Başımdan başlıyor, her santimimi inceliyor. Sarı saçlarımdaki yumuşak kıvrım, sırtımdaki ince kemer, göğüslerim ve belim, ayak bileklerimin bu gülünç siyah topuklu ayakkabılarla beni nasıl tuttuğuna kadar.

Gözlerinde parlayan onay, midemin sıkışmasına neden oluyor ve tereddütle kafesimin ortasına doğru bir adım atıyorum, gözlerim sıkıca onunkilere kilitleniyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, başka tarafa bakamıyorum. Bir nefes çekiyorum, bu bağlantının her saniyesi daha yoğun, daha kötü ve daha korkunç hale geliyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, Kırık Burun'la birlikte içeri giren iri yarı güvenlik görevlisi kafesimin kapısında beliriyor ve bakışlarımı yeni Rumen esirimden ayırıyorum. Daha önce hayatımı hiçe sayan güvenlik görevlisi şimdi bana öyle bir acıyarak bakıyor ki neredeyse içim parçalanacak. "Tanrı ruhuna merhamet etsin," diye mırıldanıyor, anahtarı kilide sokup kapıyı açarken bakışlarımla buluşuyor, bakışları karanlıkla dolu.

Korku damarlarımda dolaşıyor. Sadece bir saat önce, bu adam bir pisliğin beni satın almasına, zamanını beni taciz ederek ve yok ederek geçirmesine izin vermekten çok mutluydu. Yaşamam ya da ölmem umurunda değildi. Ama şimdi bu Romanyalı beni kendi malı olarak sahiplendiğine göre, bir şekilde ruhum için korkmasını mı gerektiriyor?

Sikeyim.

Kafesin kapısı açılıyor ve kendimi tekrar müzayedeciye bakarken buluyorum ve onun gözlerinde de aynı acıyan bakışı görüyorum. Kırık Burun karşı koymaya bile çalışmıyor.

Romanyalı adam bakışlarımı yakalıyor ve gözlerinin benimkileri yakma şekli tenime bir ürperti gönderiyor. "Bana gel," diyor o kalın aksanıyla, sözleri acı veren bir emir gibi göğsümün derinliklerine işliyor ve kırılmaz itaatimi çağırıyor.

Depo ürpertici bir sessizliğe bürünürken sertçe yutkunuyorum, odadaki her göz kafesimden titrek adımlarla çıkarken beni izliyor, topuklarımla sesi

Kan sıçramış betona çarparak.

Bir adım ve sonra bir adım daha atıyorum, her ürkütücü hareket beni inkar edilemez sonuma daha da yaklaştırıyor.

Bu adam benden ne istiyor? Kim oluyor da böyle adamlarla dolu bir odaya girebiliyor ve otoriteyi böylesine acımasız, rahatsız edici bir şekilde yönetebiliyor?

Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor ama hayalet gibi bakışları beni kendine çekiyor, ta ki tam karşısında durana kadar, tüm bedenim tedirginlikten titriyor. "Şimdi beni anla," diyor, sesi çok alçak ama bir şekilde deponun her yerinden duyuluyor. "Sen benimsin. Bana aitsin. Kaçabileceğin ya da saklanabileceğin hiçbir yer yok. Kaçış yok. Özgürlük yok. Erteleme yok. Eğer kurallarına uyarsan, benimle yaşamayı oldukça tatmin edici, hatta rahat bulacaksın. Eğer uymazsan, beni reddedersen, uyanık olduğun her saati ölümü dileyerek geçirirsin. Anlaşıldı mı?"

Zorlukla yutkunarak, söylediği her kelimede ciddi olduğundan şüphe duymadan, kendimi parçalanmamaya ve başımı sallamamaya zorluyorum. Dehşet beni boğuyor ve üzerime çöken korkuyu aşarak kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Evet, anlıyorum."

O kara gözler alev alev yanıyor, ayrılmayı reddediyor. "Adın ne senin?"

"Chiara," diyorum ona, boyu ve iri cüssesi beni eziyor. "Chiara Matthews."

"Bu Chiara Matthews adını son duyuşun olacak. O artık yok," diyor ve kalın bir Rumen aksanından başka bir şey kullanmadan beni kimliğimden soyuyor. "Eski hayatını unut, hafızandan sil. Arkadaşlarını, aileni, okulunu ya da işini. Artık dünyanın benim etrafımda dönüyor. Sadece bana hizmet edeceksin. Benim her isteğim ve arzum senin tek önceliğin olacak."

Sikeyim.

Başımı sallıyorum, omuzlarımdaki ağırlık beni her zamankinden daha küçük hissettiriyor. Elimde olmadan bu pisliğin bir baba saplantısı olup olmadığını merak ediyorum, ama bence bundan daha fazlası olabilir. Ona baba diyecek ve velet gibi davranacak bir fahişe aramıyor. Bu adam tam bir teslimiyet istiyor ve ben *Elli Ton* türünde bir teslimiyetten bahsetmiyorum. Gerçek bir boktan bahsediyorum.

Bu adam tamamen sahip olmak istiyor. Dünyamın artık var olmadığı noktaya kadar kimliğimi benden almak istiyor. Adım kamusal kayıtlardan silinecek, hayatım varoluştan silinecek. Bir zamanlar beni tanıyanlar

gerçekten orada olup olmadığımı sorgulamama neden oldu. Arkadaşlarım, işim, hayatım

. . . hepsi gitti, öylece.

Birkaç saniye daha beni izliyor, sözüne karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor, ama ağzımı açmaya ve kontrolden çıkmaya meyilli olsam da aptal değilim. Ne zaman tartışacağımı ve ne zaman geri çekileceğimi bilirim.

Sessizliğimi onaylayarak başını salladı. "Beni takip edin."

Uzun boylu yabancı başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve çıkışa doğru yürüyor, odadaki tüm gözler korku dolu bir dikkatle onu izliyor. Bana dönüp bakma zahmetine girmiyor. Tek beklentisi, benden istediği her şeyi yerine getirmem ve ben de aynen öyle yapıyorum. Onun yanında kalarak, nihayet bu kötü depodan dışarı adım atma fikri beni teşvik ediyor.

Merdivenlerden çıkıyoruz ve en tepeye ulaşır iri yarı güvenlik görevlisini bulduğumuzda, bakışlarına engel olamıyorum. Hâlâ o kadar acıma dolu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Güvenlik görevlisi kapıyı açıyor ve beni esir alan kişinin doğruca içeri girmesini bekliyorum. Ama durup bana el sallayarak önden geçmeme izin verdiğinde şaşırıyorum. Önümüzdeki birkaç saniye içinde hiçbir şey olmayacağını bilecek kadar durumuma güvenerek, tereddütle yanından geçip eşikten atlıyorum.

Eli belime iniyor, her centilmenin yapacağı gibi beni kapıdan geçiriyor ve dokunuşuyla sırtım geriliyor, tenimde bir ürperti dolaşıyor. Bunu görmezden gelmeye çalışarak soğuk kış gecesine adım atıyorum, ürpertici esinti iliklerime kadar işliyor.

Hızla etrafıma bakıyorum ve bizi terk edilmiş bir sanayi sitesine benzeyen bir yerde buluyorum. Her kırık sokak lambası ve yıkık dökük bina benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor.

Bakışlarım, sanki beni bekliyormuş gibi kapının hemen yanına park etmiş, koyu renkli camları olan siyah bir SUV'a takılıyor. Adımlarımı ona doğru atıyorum, bakışlarım soldan sağa kayıyor, kaçmak için elime geçen her fırsatı bekliyor ve izliyorum.

"Benden kaçmaya çalışırsan seni nelerin beklediğini öğrenmek istemezsin," diye uyarıyor ve cipin kapı koluna uzanmak için yanıma geliyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, kapıyı tutarken ona ürkek bir bakış fırlatıyorum. "Yapmayacaktım."

Bakışları hafifçe daralıyor ve bana inanmadığı gün gibi ortada, ama bana seslenmek yerine açık kapıya doğru başını sallıyor. "Gir içeri."

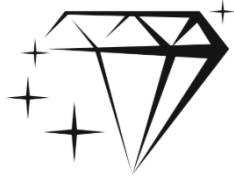
Bakışlarımı kapı ile onun arasında gezdiriyorum, cipine bindiğim anda benim için her şeyin biteceğini biliyorum. "Kimsin sen?" Bir sonraki sorumu ağzımdan kaçırmadan önce sadece bir saniye bekleyerek soruyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Sizi malikaneme geri götürdüğümde sorular için zamanınız olacak," diye açıklıyor. "O zamana kadar sessiz kalacaksın." Sonra bir başka sivri bakışıyla cipine binmemi işaret ediyor, ancak bu kez keskin bakışları hemen itaat etmezsem kaderim konusunda beni uyarıyor.

Hayatımı bu gece olduğundan daha fazla tehlikeye atmak istemediğimden, sessizce cipin arkasına kayıyorum ve bu gizemli adamın yanıma binmesini tedirginlikle izliyorum. Kapıyı kapatıyor ve arabada tansiyon yükseliyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülerek köprücük kemiğime sızıyor ve şoför gaza basıyor. Bir zamanlar bildiğim hayatın yasını tutmak için bir an duruyorum çünkü bundan sonra ölü sayılırım.

## KILLIAN



T arabada yanımda oturan bu tatlı kızın umutsuzluğunun ağırlığı havayı aşılmaz bir gerilim gibi dolduruyor. Elleri, titremelerini gizlemek için çıplak kalçalarının üzerinde sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. Dehşete düşmüş durumda ama bunu benden saklayamıyor. Korkuyu gördüğümde tanırım. Herhangi bir odada kokusunu alabilirim. Bir pervanenin aleve çekilmesi gibi çekilirim ona ve bir kez avucumun içine aldığım onu bozuyorum.

Kıramayacağım bir insanla hiç tanışmadım ve benim olan bu masum kadına gelince? Lanet olsun. Onu kırmak yaşayacağım en iyi eğlence olabilir.

Çağırdığım korkuyla yaşıyor ve nefes alıyorum. Bağımlısı olduğum yasadışı bir uyuşturucu gibi ve bakışlarım deponun karşısında onunkilerle birleştiği anda, içindeki o güçlü korku ruhuma doğru konuştu. Ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Onu benim yapacaktım ve bir şey yapmaya karar verdiğimde asla başarısız olmam. Bu benim kanımda yok.

İstediğim şeyler için pazarlık yapan bir adam olarak bilinmem. Ben alırım. İster anlaşmayla ister zorla olsun, o da bu konuda bir istisna değil.

Saat sabahın ikisini geçiyor ve önümüzde hâlâ üç saatlik bir yol var. Yeni ödülüne bakmak için dönüyorum ve bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin veriyorum. İnce yüzüne bulaşmış kir ve pasa, uzun altın buklelerine bulaşmış kana rağmen ne kadar güzel olduğunu inkar etmek mümkün değil. O kafeste ne kadar esir tutulduğunu bilemeyiz ama ona bu şekilde Ezeziel ve adamlarının pek de fazla çaba sarf etmedikleri anlaşılıyor



kadınlara dikkat etmeleri gerekir. Ama doğruyu söylemek gerekirse, bu kadınlara teklif veren erkekler, bir kadının temiz görünüp görünmemesini önemseyen tipler değil. Onlar için önemli olan kadının vücudunun güzelliği, amının ne kadar sıkı olduğu ya da onu kanayana kadar sikerken acı içinde ne kadar çılgılık attırabilecekleridir - bu gizemli güzelliğin kıl payı kurtulduğu bir kader.

Daha iyi olduğumdan değil. Onu becermeyi planlıyorum. Yapabilsem bütün gün ve gece, ama ben meşgul bir adamım, bu yüzden şans onun tarafında. Bana hizmet edecek. Her ihtiyacım ve arzum onun sorumluluğunda olacak, ama o depodaki adamlar gibi lanet bir domuz değilim ve aldığım kadar hevesle vereceğim.

Onu sahiplenmeye beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Evcil hayvan sahibi olmak pek umurumda değil ve gözlerindeki ateşe bakılırsa, bana isteyerek boyun eğecek bir tip gibi gelmiyor. Ama edecek. Ona başka seçenek bırakmayacağım.

İşe yarayacak ve muhtemelen başıma büyük bir bela olacak ve onu gördüğüm anda bunu bilmeme rağmen yine de onu sahiplendim. Hayatımın bu dünyadan alınması durumunda mirasımı devralacak bir varise ihtiyacım olduğu gerçeğinin acı bir şekilde farkındayım, ancak çocuğumu doğuracak kişinin o olup olmayacağı hala kesin değil.

Tek bildiğim, gözlerimiz o pis depoda çarpıştığı anda, onun saf çaresizliğini hissedebildiğimdi. Onu kurtarmam için sessizce çılgılık atıyordu ve diğer piçler zaten bana ait olan şey için teklif verirken, onun başka bir adama hediye edilmesini izleme fikrini midem kaldırmadı. Beni yanlış anlamayın, eğer başka biri tarafından sahiplenilmiş olsaydı, onu yine de bulur ve ona kendisininmiş gibi davranmaya cüret eden domuzu katlederdim. Ancak işin bu noktaya gelmesine izin vermek, Ezeziel ve onun pislik çalışanlarının ceplerini doldurduğum anlamına geliyordu ve bu maaş gününü onlardan almak, vazgeçemeyeceğim bir ödüldü.

Ezeziel ve adamları yeryüzünün pislikleri ve uyuşturucularımı çalıştırmak için artık onlara ihtiyaç duymadığım anda, oldukları hayvanlar gibi katledilecekler. Kuzenim Sergiu onları yanımızda tutmamız konusunda ısrar ediyor ama onların pisliklerini görmezden gelmek çok zor. Ayaklarını soktukları her şey düşünüldüğünde, işlerini sıkı tutabilecekleri açık, ancak oraya her girdiğimde ve kendim gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Operasyonumun bu kadar ayrılmaz bir parçası olmasalardı, onlarla uzun zaman önce ilgilenirdim.

Çoğu zaman Ezeziel'in insan ticareti yaptığı kadınları görmezden gelebiliyorum ama bu kadınla ilgili bir şey dikkatimi çekti. Ben genelde

Sergiu'yu buradaki işlerle ilgilenmesi için yalnız bıraktım ama Ezeziel'in ne kadar tek kullanımlık olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Asıl soru şu: Artık bana ait olduğuna göre onunla ne yapmam gerekiyor?

Onu uygun gördüğüm şekilde kullanması için hücrelerime mi kapatırım, yoksa evimde özgürlüğüne mi izin veririm?

Bakışlarım vücudunda geziniyor. Kalçasındaki kurumuş kan ve derisini süsleyen taze çizikler ve morluklar, Ezeziel'in pençesindeyken gördüğü kötü muamelenin açık bir göstergesi. Onu görünce, bu saçmalığın bir daha asla yaşanmamasını nasıl sağlayacağını öğretmek istedim. Ama sanırım artık buna gerek yok. Artık o bana ait. Hoşuna gitse de gitmese de benim evim onun asla kaçamayacağı bir yer. Şu andan itibaren son nefesine kadar benim çatım altında yaşayacak, ister huzur içinde ister tutsak olarak.

Bakışlarım tekrar onun yüzüne yöneldiğinde, bakışlarını çoktan benimkilerin üzerinde buluyorum. Cansız yeşil gözlerinde milyonlarca soru var, muhtemelen buradan sonra ne olacağını merak ediyor. "En son ne zaman su içtin?" diye soruyorum. Kendisine dayatılmak üzere olan zorlu yaşam tarzına ayak uydurabilmesi için enerjisini koruması gerekiyor.

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Ben, umm... emin olamıyorum," diyor sessiz bir tonda. Gerçi içimden bir ses, evimde rahat ettiği anda bu sessiz tonun şiddetli bir talebe dönüşeceğini söylüyor ve benim dünyamda bir kadından beklenen de tam olarak bu.

Başımı sallıyorum ve sanki bir işaretmiş gibi şoförüm sessizce bana bir şişe su uzatıyor. Ona uzatmadan önce hızla kapağını açıyorum. Yavaşça elimden alıyor, ama gözlerinde güçlü bir tereddüt var, bana güvenmesi gerekip gerekmediğini merak ediyor, ama yine de suyu yudumluyor. Vücudu karşı koyamayacak kadar yoksun.

O delici bakışlarını üzerimde tutuyor, belli ki bana güvenmiyor, ama güvenmesini de beklemiyorum. Ben onun kurtarıcısı değilim, kahramanı da değilim. Bu konuda net olduğu sürece aramız iyi olacak.

O rahatlayamazsa eve dönüş yolculuğunun ne kadar uzun süreceğini fark ederek takım elbisemin cebini karıştırıyorum ve elimi küçük bir hap şişesine

doluyorum. Şişeyi çıkarıp kapağını açıyorum ve her geçen saniye onun bakışlarının lazer ışınları gibi girmeye çalıştığını hissediyorum. içine tek bir hap atıp ona uzatıyorum, kaşlarım beklentiyle kalkık. Ama o benim isteğime boyun eğmiyor.

sadece korkuyla elime bakıyor. Başını sallıyor. "Bu da ne?"

"Al bunu. Rahatlamana yardımcı olur." "Rahatlamama gerek yok."

"Al şu lanet hapı. Senden bir daha istemeyeceğim."

Çenesini sıkıyor, korku dolu gözlerinde öfke parlıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?" diye soruyor, bir şekilde gücenmiş görünüyor. "O hapı alırım ve birkaç saat içinde uyandığımda seni ve şoförünü bana tecavüz ederken bulurum. Hayır, teşekkürler, ben almayayım."

Derin bir nefes alıp sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Kim olduğumdan dolayı benden korkması bir şey, ama güvensizlik ya da aptallık yüzünden benden korkması başka bir şey. Böyle saçmalıklar yüzünden erkekler öldürülüyor. "Senin aptal olduğuna inanmıyorum," diyorum ona, kelimeleri kinle tükürerek. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Eğer seni becermek istersem, *ki becereceğim*, önce seni bayıltmama gerek yok. Tıpkı o depodaki adamların yapacağı gibi yapacağım. Ancak şanslısın çünkü o pisliklerin aksine, baygın kadınlar bana göre değil. Beni ne tür bir erkek sanıyorsun?"

"Bana kalırsa sen, kaçırılan ve insan ticaretine maruz kalan kadınları satın alan türden bir adamsın ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bu bana senin nasıl bir adam olduğun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor," diye mırıldandı, ses tonundaki küçümseme açıktı.

Ahh. Yani görüldüğü kadar alıngan. Bu hoşuma gitti. Acaba ben sikerken de ağzını bu kadar açık tutacak mı?

"Beni sorgulamakta haklısınız. Ben iyi bir adam değilim, bu yüzden bunu söylediğimde bana inan. Eğer bu hapı iki saniye içinde almazsan, fiziksel olarak zorla boğazından aşağı indireceğim. Seç bakalım. Kötü tarafımda olmanın ne demek olduğunu keşfetmek ister misin, yoksa akıllıca davranıp iyi tarafımda kalmak için elinden gelen her şeyi yapacak mısın?"

Uzanıp nihayet avucumdaki hapı aldığında gözleri ateşle parlıyor ve hapı dilinin ucuna yerleştirip ağzını kapatırken göz temasını kesmeyi reddediyor. Zehirli oklar gibi bana yönelttiği düşüncelerini çığlık çığlığa duyabiliyorum ama korkutma taktikleri burada işe yaramayacak. Yine de çabasını takdir ediyorum. Birinin benimle tartışacak cesareti göstermesi nadiren olur ve dürüst olmak gerekirse, bu ferahlatıcı. Aptalca ama kesinlikle ferahlatıcı.

Şişedeki suyu dudaklarına götürüyor ve ben de keskin bakışlarla hapi yutmasını izliyorum. Güçlü bir ilaç ve birkaç saniye içinde etkisini gösterecek ve hap midesinin çukurunda çözülmeye başladığında kaşları çatılıyor, şüphesiz şimdiden uyuşukluğu hissediyor.

Bakışlarımı tutuyor, o yeşil gözlerde parıldayan bir şaşkınlık. "Neler oluyor?" diye soruyor, vücudu giderek ağırlaşıyor. "Ne ... .. Nedir bu? Bana ne verdin?"

"Güzel başını dinlendir, Tatlı Melek," diye mırıldanıyorum. "Uzun bir yolculuk olacak." Ve aynen böyle, bayıldı.

Başı koltuk başlığına yaslanarak yana yatıyor. Ona doğru uzandığımda, kolum yanan teninde geziniyor ve beklenmedik temas, içimden geçen hızlı bir heyecan akımını serbest bırakıyor. Kaşlarım çatılıyor, yüzüne bakmak için bir an durakladıktan sonra hızla görmezden geliyorum. Elim sandalyenin yanına götürüp kolu buluyorum ve yavaşça çekip sandalyesini yatırıyorum. Rahat görüldüğü anda takım elbisemin ceketini çıkarıyorum ve onu sıcak tutmak için iç çamaşırlarıyla kaplı vücudunun üzerine örtüyorum.

Koltuğuma yerleşip önümdeki uzun yolculuğa hazırlanırken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Yüzünde, Ezeziel'in adamları tarafından çalınmadan önce belki de kolay bir hayatı olduğunu düşündüren bir masumiyet, bir yumuşaklık var. Belki sadece gününü gün eden bir üniversite öğrencisiydi, belki de yeni mezun olmuştu ve bu acımasız dünyada nereye ait olduğunu bulmaya çalışıyordu - ki bunu keşfetme şansına asla sahip olamayacak, eğer ben bir şey söylemezsem.

Neredeyse bir saattir yoldayız ki gelen bir telefon sesi taksinin sessizliğini dolduruyor ve ben derin bir iç çekiyorum. Zaten uzun bir gün olmuştu. Uğraşmak isteyeceğim son şey iş, ama benim konumumdaysanız, seçim yapma lüksüne sahip olmak pek sık karşılaştığım bir şey değil.

Telefonumun hâlâ takım elbise ceketimin içinde olduğunu fark edince yeni ödülüne doğru eğilip cebinden çıkarıyorum ve kızın hâlâ baygın olup olmadığını kontrol ediyorum. Muhtemelen bir saat kadar daha baygın kalacak.

Dikkatimi telefona verdiğimde, ekranda kuzenimin adını görmek için aşağıya bakıyorum. Sergiu benim ikinci adamım ve bir kardeşe en yakın olduğum kişi. Ancak, bir şans verilse, atan kalbimi göğsümden söküp çıkarır ve hepsini kendine alırdı. Bu sadece

Biz kimiz, büyükbabamız bizi kim olmamız için yetiştirdi ve bu yüzden ben bu dünyada yürüyen en tehlikeli adamım.

Dostlar yakın. Düşmanlar daha yakın.

Benim adım Killian DeLorenzo ve DeLorenzo Mafyası'nın başıyım, bu pozisyonu fazlasıyla hak ettim. Ben acımasızım. Affetmem. Ve bu yüzden, itibarımız korkuyla gelişti. Ben ailemin başında durduğum sürece rakiplerimizin hiç şansı yok. Peki ya Sergiu? Bana meydan okuyacak kadar aptal olsa da, hayatta kalmak için en iyi şansının ben olduğumu biliyor.

"Ne istiyorsun, Sergiu?" Bu nadir huzur anının bozulmasına sinirlenerek homurdanıyorum. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Üzgünüm, Killian. Bunu benden duymanın en iyisi olduğunu düşündüm." "Ne?"

"Şehir merkezindeki depomuza bir baskın oldu. Her yer darmadağın." Hay sikeyim. Zihinsel olarak o depoda sakladığımız her şeyi gözden geçirdim, ve bu bir baş belası olsa da tamamen bir kayıp değil. Eyalet geneline yayılmış dört depom var ve dağıtım için kullandığımız şehir merkezindeki depo en küçüğü. Geçen hafta büyük bir sevkiyat yapıldıktan sonra, depomu basmaya cüret eden herkes eli boş dönecekti.

"FBI MI?" Ne kadar belanın kapımı çalmak üzere olduğunu merak ederek soruyorum.

"Hayır," diyor Sergiu, öfkesiyle birlikte aksanı da kalınlaşıyor. "Bu bir polis baskını değildi. Dağınıktı."

Başımı sallıyorum, düşmanlarımla, rakiplerimin ya da benden çalacak kadar pervasız olabilecek diğer kişilerin listesini hızlıca gözden geçiriyorum. Tek sorun bu listenin Nil'den daha uzun olması. "Gözetleme ne buldu?" Elim kalçamda yumruk şeklinde kıvrılırken soruyorum.

"Henüz tanımlanmış bir şey yok. Üzerinde çalışan bir ekibim var," diye açıklıyor. "Siyah kapüşonlu ve kar maskeli belki on kadar adam. Tam bir ev için hazırlıklı geldiler. Otomatik silahlar ve kamyonlar. Belli ki bir mal bulmayı bekliyorlardı."

"Çok şey mi götürüyorlar?"

"Programımızı erteleyecek bir şey yok," diyor, tam olarak aradığım cevabı bilerek. "Belki 100 bin değerinde E ve gelecek ayki DeAngelis sevkiyatı için birkaç silah."

Bir nefes verdim. DeAngelis kardeşlerle uğraşılmaz ve Roman benimle çalışmak istediğinde onur duydum, ama eğer

onun sevkiyatı mükemmelden daha az bir şey. Diğer mafya aileleriyle pek iş yapmam ama dediğim gibi dostlar yakın, düşmanlar daha yakın.

"Pekâlâ. Bununla çalışabiliriz. Elinizde somut bir şey olduğunda bana haber verin," diyorum ona. "Bu piçlerin kim olduğunu tam olarak bilmek istiyorum ve öğrendiğimizde de kellelerini istiyorum. Kimse benden çalamaz."

"Evet, patron."

"Kaç kayıp var?"

"Yirmi üç," diyor, sesi ağırlaşarak alçalıyor. "İşçilerin çoğu kaçmayı ya da saklanmayı başardı ama bu pislikler acımasızdı."

"Yakın akrabalarının isimlerini ve irtibat numaralarını içeren bir liste istiyorum" dedim. "Cenaze masraflarını karşılayacağız ama Sergiu, onlara bunu yapan piçleri bulacağımızı ve onlara bunu ödeteceğimizi söyledim, bunu yapsan iyi edersin."

"Elbette, Killian."

"Polisler yakında depoya üşüşecek," diye hatırlatıyorum ona, ama eminim o zaten bu işin peşindedir. "Geride kalan her şeyi temizlemek için bir ekibin oraya gitmesini ve bunu hızlıca yapmasını istiyorum. İhtiyacımız olan son şey FBI'nın eline bize karşı daha fazla mühimmat vermek."

"Çoktan hallettim," diyor. "Ezekiel ile işler nasıl gitti? O pislik hâlâ sırada mı?"

"Şimdilik," diye itiraf ediyorum, bakışlarım uyuyan güzele kayarken dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum. "Onun izlenmesini istiyorum. Yan işlerinde fazla ukalalaşıyor. Çok gürültülüydü. Müzayedelerine her türden insanı davet ediyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Etrafta çok fazla tanık var."

"Ezekiel'in müzayedelerinden ve çok fazla insan olmasından bahsetmişken," diyor Sergiu. "Bu geceden fısıltılar duydum."

"Ne tür fısıltılar?"

"Nadiren ortaya çıktığını ve bir fahişeyi kendine mal ettiğini." Çenem sıkıştı, ona fahişe demesini onaylamıyorum. Ezekiel'in kafeslerindeki kızların hiçbiri fahişe olarak sınıflandırılmamalı. Bunu onlar istemedi ve eğer ellerinde olsaydı, eminim ki

Oradan başka bir yerde olmayı seçti.

Yanıt vermeyi düşünmediğimi anlayan Sergiu devam ediyor. "Bence bu harika. Onunla işin bittiğinde, onu seve seve elinden alırım. Gençleri nasıl sevdiğimi bilirsin."

"Neden onun yerine karını sikmiyorsun ve burnunu benim işimden uzak tutmuyorsun?"

Sergiu gülüyor. "Sadece takılıyorum patron. Ama bu yeni kızın kalıcı bir demirbaş olacağını varsaymalı mıyım?"

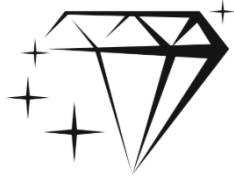
"Henüz karar vermedim," diye itiraf ediyorum. "O zamana kadar Chiara Matthews hakkında bulabileceğin her detayı istiyorum. Doğum belgesi, okul kayıtları, iş kayıtları. En son ne zaman dışarıdan yemek sipariş ettiğini bilmek istiyorum ve hepsini aldıktan sonra onu varoluştan silin. Onunla ilgili bana ulaşan tek bir iz bile istemiyorum."

"Hemen."

"Sabah ilk iş masamda olmasını istiyorum."

Ve böylece aramayı sonlandırıp, yeni küçük ödülümün ne kadar sorun çıkaracağını merak ederek telefonumu bırakıyorum.

## CHIARA



F Hafif bir hareket hissiyle ağır göz kapaklarımı gerçeğe dönüyorum. Hâlâ bir arabanın arka koltuğundayım ve Romanyalı yeni tutsağım onu bıraktığım yerde duruyor. Kendimi ya bir tuğla ile vurulmuş ya da tüm hayatım boyunca baygın kalmış gibi hissediyorum. Vücudum ağır ve uzuvlarım zar zor hareket ediyor.

Beni bayılttı.

Bana verdiği hapın içinde ne olduğunu bilmiyorum ama rahatlamama yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yaptı. İyi tarafından bakarsak, kirli iç çamaşırım beni sıcak tutması için takım elbise ceketinin eklenmesiyle hala bozulmamış durumda. Gerçi bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Tatlı bir jest ama içimden bir ses bu adamın tatlı olmadığını söylüyor.

Arabaya ilk bindiğimizde şehirden çıkıp dağların derdoğru yol aldık. Saatin geç olmasına rağmen, özellikle şehir sınırları içindeyken birkaç saniyede bir arabaların geçtiğini görebiliyordum, ama şimdi koyu renkli camdan dışarı baktığımda görünürde başka bir araba yoktu.

"İyi zamanlama. Neredeyse eve geldik," diyor o kalın Rumen aksanı yanımdan.

*Eve.* Doğru, çünkü onun evi benim için öyle olmak üzere. Gerçi bana ne tür yaşam koşulları sağlayacağı henüz belli değil. Kelepçeler ve karanlık bir zindanın muhtemelen onun tarzı olduğunu varsayıyorum.

Koltuğumun yatırılmış olduğunu fark ederek doğruluyorum, gerçi bunun nasıl olduğunu ben de bilmiyorum. Koltuğu dik konuma getirdikten sonra



takım elbise ceketini üzerimden çıkarıp tereddütle yerleştirdi. "Ne zamandır baygındım?"

"Birkaç saat."

Kahretsin.

Yollar rüzgârlı ve engebeli; şoför dağların derinliklerine gizlenmiş devasa bir araziye yaklaştığında midem bulanmaya başlıyor. Arazinin her santimi mükemmel bir şekilde bakımlı ve iyi sunulmuş, izolasyon ve mahremiyet için bilinçli olarak inşa edilmiş - bulunmasını istemeyeceğiniz bir şeyi saklamak için mükemmel bir yer.

Geniş bir araba yoluna giriyoruz ve şoför şifreyi girerken siyah, demir bir kapının önünde duruyoruz. Kapının iki yanında duran silahlı muhafızları görünce tamamen şaşıyorum. Ellerim titriyor ve kendimi bunun beklendiğine ikna etmeye çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim.

Ne tür güçlü bir adam silahlı korumalara ihtiyaç duyar? Neyin içine getirildim ben?

Karnımda büyüyen huzursuzluk hissiyle nefes almaya çalışarak, korumaların yanından geçip ön camdan beni neyin beklediğine bakmak için elimden geleni yapıyorum. Büyük kapı geri çekilmeye başlıyor ve ben ne diyeceğimi şaşıyorum.

Geniş araba yolunun her iki tarafı da aydınlatılmış ve arazinin derinliklerine doğru uzanan büyüleyici çalılık alan, tepede ürkütücü bir ağaç tepesi gölgesi yaratıyor. Gün ışığının burası üzerinde hiçbir etkisi olmadığından hiç şüphem yok. Eğer Romanyalı alıcım bu mülkü inşa ettiyse, bunu gece hayatını düşünerek yapmış. Araba yolu, nefesimi kesen çarpıcı doğal taşlarla mimari olarak tasarlanmış. Araba yolunun her iki tarafındaki yumuşak aydınlatma manzarayı daha da güzelleştiriyor.

Dolambaçlı girişten geçiyoruz ve geleneksel Gürcü tarzına modern bir yorum getiren çarpıcı bir taş konağın görüntüsüyle çarpılıyorum. Yumuşak grileri ve doğal kumtaşını bir araya getiriyor ve yanımdaki bu Romanyalı gizeme uyacak mükemmel bir mülk. Uzun sütunlara sahip görkemli bir girişi var ve tepesinde -muhtemelen ebeveyn yatak odasından erişilebilen- çarpıcı bir balkon bulunuyor. Burası en az üç ya da dört kat yüksekliğinde ve bir futbol sahasından daha geniş olmalı.

İçeride ışıklar yanıyor ve yumuşak parıltının karanlıkta süzölme şekli nefes kesici, beni mülkün geri kalanını keşfetmek için çaresiz bırakıyor. Bu evin keşfedilecek ne tür sırları olduğunu ancak hayal edebilirim. Sadece

Bu evin sahip olabileceği havuz türünü düşünmek beni aptalca heyecanlandırıyor - doğal taş şelaleler, gizli bir mağara ve tabii ki sahte bir plaj ve spa. Gerçi buraya tatil için gelmedim. Buranın tadını çıkaracağımdan şüpheliyim. Bu adam beni cehenneme tek yön bileti olan bir trene bindirdi, iade ya da değişim yok. Muhtemelen beni beklediği zindandan dışarı adım atacağımdan şüpheliyim.

Eve yaklaştıkça, sık orman seyrelmeye başlıyor ve sadece bakımlı çimenler ve araba yolunu kaplayan düzenli çalılar kalıyor. Yol genişleyerek büyük dairesel bir koya dönüşüyor ve şoför etrafından dolanmaya başladığında damarlarımda endişeli bir sinir dalgası dolaşüyor.

Koltuğuma gömülüyorum ve yanımdaki yabancıya bir bakış atıyorum.

Bir ayağını dizine koymuş, dirseğini kapıdaki oyuğa dayamış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça oturuyor. Geniş arazisine bakan pencereden dışarı bakıyor ama onu izlediğimi biliyor. İçimden bir ses onun hiçbir şeyi kaçırmayan bir adam olduğunu söylüyor. Ancak, eğer dikkatimi çekmeyi umursamıyorsa, o zaman durmamı isteyene kadar her ayrıntıyı alacağım.

O kadar uzun ki, bu devasa SUV'de bile başı neredeyse tavanı sıyrıyor, dizleri ise neredeyse önündeki sürücü koltuğuna değiyor. Öte yandan benim dizlerim önündeki koltuğa değmiyor bile. Neredeyse 1.80 boyundayım.

SUV durdu ve ellerim kucağımda şiddetle titriyor. Sürücü arabayı park edip kapısını sonuna kadar iterek etrafta dolanırken motor rölantide çalışıyor. Romanyalı tutsağım önce arabadan iniyor ve ben tam ne yapmam gerektiğini düşünürken, şoför kapımda beliriyor ve beni dışarıya el sallamadan önce kapıyı açıyor. "Hanımefendi," diyor başını sallayarak ve bana bir bakış bile atmıyor.

Sertçe yutkunuyorum, cipten inip etkileyici eve doğru ilerlerken midem tedirginlikle dönüyor. Bay DoAsISayOrSufferTheConsequences çoktan merdivenleri yarılamiştı ve onu bekletmenin ne anlama geleceğinden emin olmasam da öğrenmek istediğimden şüpheliyim.

Burası terk edilmiş sanayi çok daha soğuk görünüyor ve vücudumun titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Sıcaklıktan da olabilir, bilinmeyene karşı duyduğum saf korkudan da. Yeraltı deposunun en karanlık köşesinde bu adamı gördüğüm anda hayatımın değiştide çok açık, ancak evine adım atmak bunu gerçek kılıyor. Ben

ne bekleyeceğimi ya da benim için ne planladığını bilmiyorum. Tek bildiğim, çizgiyi aşan bir adımımın beni sığ bir mezarda göreceği.

En üst basamağa ulaştığında kapı içeriden açılıyor ve bana dönüp bakma zahmetine bile katlanmadan kapıdan içeri giriyor. Peşinden koşuyorum ve geç saate rağmen evinin çalışanlarla dolu olduğunu görüyorum.

Kapıcı fuayenin hemen içinde duruyor, beni sessizce karşılıyor ve soyunmuş halimi sıradan bir olaymış gibi görmezden geliyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve yoldan bir adım uzaklaşıyor, sessizce arka plana karışıyor ama patronuna yakın olmak için yakın duruyor.

Bakışlarım geniş fuayede gezinirken adımlarım yavaşlıyor, o beni geride yakalamadan önce olabildiğince çok şey almaya çalışıyorum. Ama bitişikteki oturma alanına geçip takım elbisesinin ceketini hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadına verdiğinde, hemen orada, emrinde olduğumdan emin oluyorum.

Siyah bir elbise gömleğiyle bana doğru dönüyor, üstteki iki düğmesi açık, bronzlaşmış teninin sadece bir şeridini ve çok belirgin olduğunu söyleyebileceğim göğüs kaslarının üst kısmını gösteriyor. Beni izlerken kollarını yavaşça dirseklerine kadar sıvıyor, rahat ve gevşemiş görünse de başka bir şey olduğundan şüpheliyim.

"Burası benim evim. *Senin* evin," diyor bana o kalın aksanıyla. Kendimi birkaç adım uzakta tutuyorum ve hizmetçisinin odadan dışarı koşuşturmasını endişeyle izliyorum. "Burada kalacaksın. Burada özgürce yaşayacaksın. İstedğin gibi davranmaya devam ettiğin sürece koridorlarda dolaşabilir ve istediğin gibi keşif yapabilirsin."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, bu adamın önünde kendimi ne kadar huzursuz hissettiğimden nefret ediyorum. Hayatımda hiçbir erkekten korktuğumu sanmıyorum, ama işte buradayım, o hınzır yoğunluğuyla beni içine çekmesinden korkarak gözleriyle zar zor buluşabiliyorum. "Özgürce dolaşabilecek miyim?" Kafa karışıklığım kemiklerimi sızlatırken soruyorum. "Burada bir mahkûm olduğumu sanıyordum."

"*Mahkûm* terimini sevmiyorum," diyor bana. "Bu terim bana yanlış yapan ve cezalandırılması gereken kişiler için kullanılır. Sen böyle bir şey yapmadın. Sen benim tutsağım değilsin. Ancak, sen benim malımsın. Sana sahibim, bedenim, zihnim, olduğun her şey bana ait. birlikte olacaksın ve birlikte geçireceğimiz zamanın keyifli olmasını istiyorum. Yani evet, evimde özgürce yaşamana izin vereceğim. Cömertlik bana kolay gelmiyor. Doğuştan nazık bir adam değilim ve cömertliğimin

herhangi bir şekilde saygısızlık ederse, sorgusuz sualsiz elinden alınacaktır. Ve kendinizi içinde bulacağınız koşullardan hoşlanmayacağınızı söylediğimde bana güvenin."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, sinirlerim bir kez daha kabarıyor. Ondan bir an bile şüphe etmiyorum.

Bakışlarına bir saniye daha dayanamayıp bakışlarımı açık yaşam alanına indiriyorum ve merakla etrafı süzüyorum. Gerçi şu anki misafirimle olabileceği kadar keyifli değil. "Benden ne isteneceğini sorabilir miyim?" Odanın diğer ucundaki hareketi dikkatimi çekince soruyorum.

Küçük bir masaya yaklaşıyor ve bir bardak viski doldurup dudaklarına götürmesini izliyorum. Bana dönüyor ve beni içine çekerken bakışları kararıyor, beni nasıl kullanmayı planladığına dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlatıyor. "Tek bir şartım var," diyor, aksanı o kadar yumuşak ki. "Her isteğimi ve arzumu yerine getireceksin. Ben yemek yediğimde, sen de yiyeceksin. Seni çağırdığımda geleceksin. Ve amını yediğimde, bir daha asla zevk alamayacakmışın gibi çılgık atacaksın."

Vay anasını.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve o ölümcül bakışın vücudumda gezinmesini izliyorum, her bir tüyüm diken diken oluyor. Bana doğru adım atıyor, tam önümde duruyor, o kadar yakın ki viski nefesinin tenimde dans ettiğini hissediyorum.

Bacaklarım istemsizce kenetlenirken bakışlarını üzerimden çekmiyor, bu güçlü adamın kalçalarımın arasında olması düşüncesi sinirimi bozuyor. Bunu istememeliydim ama bu kelimelerin dilinden bu kadar zahmetsizce dökülmesi içimde reddedemeyeceğim bir şeyi ateşledi.

Bu çok yanlış. Hem de çok yanlış. O benim tutsağım, sahibim, bileğinin bir hareketiyle hayatıma son verebilecek bir adam. Çıkışları arıyor olmalıydım, ağzının amımın üzerine kapanmasının, dilinin klitorisimin yanından geçmesinin ve o uzun, kalın parmaklarının içimin derinliklerine dalmasının ne kadar iyi hissettireceğini merak etmiyor olmalıydım.

Siktir. SIKTIR. Bu adam beni zorla alıkoymaktan çekinmeyecek. Onu bu şekilde görmeme izin veremem.

*Düşüncelerinden sil onu, Chiara. Bu adam için fahişe olma.*

Sanki içimdeki karmaşayı görmüş gibi bana acıyor ve bakışlarımı serbest bırakıyor, sanki beni zaten darmadağın etmemiş gibi arkasını dönüyor. "Şimdi gel," diyor. "Sana evimi göstereceğim."

Beni malikanede gezdirirken, muhtemelen hoşlanacağımı ya da faydalı bulacağımı düşündüğü yerleri gösterirken sessizce takip ediyorum ve dürüst olmak gerekirse haksız da değil. Sıradağlara bakan bir ev kütüphanesine doğru ilerlerken, bana dolabımı nasıl dolduracağını anlatıyor ve diyet ihtiyaçlarım hakkında baş aşçısıyla konuşmamı öneriyor.

Ağzından çıkan her yeni cümleyle kendimi bu tuhaf adam karşısında daha da şaşırılmış buluyorum. Ben onun malıyım, bir açık artırmada sahiplendiği kadını ve yine de beni şımartmak istediği uzun süredir kayıp bir misafir gibi evinde ağırılıyor. Hücre nerede? Kirli çarşaf ve yemek artıkları? Beklediğim bu değildi, uzaktan bile olsa.

Viskisini doldurduğu birçok oturma odasından birine geri dönüyoruz ve ne kadar ciddi olduğunu anlıyorum. Depoda adımı sorduğundan beri bir kez bile kullanmadı. Öncelikler listemde pek üst sıralarda sayılmaz ama bu neredeyse ironik. Adımı biliyor ve kullanmıyor, muhtemelen beni bir zamanlar bildiğim hayattan uzaklaştırdığı için hissettiği suçluluğun yerini değiştirmek için berbat bir yol. Ya öyle ya da bir tür güç oyunu. Yine de buradayım, kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Bu noktada, adını öğrenmek için para öder ve sonra iyi dostum Google'dan bilgi alırdım.

Kadehini dudaklarına götürerek hızlı bir yudum alıyor ve o yoğun bakışlarını tekrar benimkilere odaklıyor, bakışları şüpheyi hafifçe daralıyor. Sanki sabırla aklımdakileri sormamı bekliyor gibi. Beni cezalandırma arzusunda ne kadar ciddi olduğunu anladığımda, onu sorgulama düşüncesi beni tedirgin ediyor, ama kendimi neyin içine soktuğumu bilmek zorundayım. "Adını bilmiyorum," diyorum ona.

"Adımı, kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı bilmenize gerek yok. Tek şartınız bana hizmet etmek."

"Hakkınızda hiçbir şey bilmiyorken size en iyi şekilde nasıl edebilirim?"

"Sana bilmen gerekenleri ve senden istenenleri öğreteceğim," diyor. Tereddüt ediyorum, alt dudağımı ısırıyorum ve bakışları daralıyor. "Neymiş o?"

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Korkudan altıma sıçmak üzereymişim gibi hissederek soruyorum.

"Dürüstlüğünüzü memnuniyetle karşılıyorum," diyor hafifçe başını sallayarak ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Sertçe yutkunuyorum, şalteri indirip tüm bu tuhaf tatil havasını üzerime emin olmak için bakışlarımı ona kilitliyorum. Ne de olsa alternatifi beni korkutuyor. "Doğal olarak kurallara uyan biri olmadığım konusunda sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum. Bu fikir

Bana sahip olduğunuzu iddia etmeniz beni hasta ediyor. Hayatımda hiç kimseye hesap vermedim ve şimdi hesap verme fikrinden de hoşlanmıyorum. Beni sokaktan alan pisliklere hesap vermedim, sana da vermiyorum. Kendime hesap veriyorum."

Gözlerini karanlık bürüyor ve bana doğru bir adım atarak elindeki bardağı masanın üzerine . "Beni anla kızım," diyor, sesi beni iliklerime kadar ürperten bir tona bürünüyor. "Önceki hayatında ne yaptığın, kiminle yattığın ya da neye değer verdiğin umurumda değil. Sen artık bana aitsin. Sadece ve sadece bana hesap vereceksin. Senin sahibin benim."

Başımı sallıyorum, her davayı tartışma ihtiyacımın şu anda çirkin yüzünü göstermesinden nefret ediyorum. "Ama yok," diyorum ona. "O saçma açık artırmada beni sahiplenmiş olabilirsin ama beni satın almadın çünkü ben asla satılık değildim. Sokaktan çalındım ve en yüksek teklifi verene sunuldu. Ayrıca, kaç tane müzayedeye katıldığını bilmiyorum ama bir şey satın aldığında, bir takas gerçekleşmelidir. Ama siz o derin ceplerinizi açıp borcunuzu ödemediniz. Sadece içeri girdin ve dünyaya senin olduğumu söyledin. Herhangi bir ödeme yapılmadı. Dolayısıyla bana sahip değilsin."

O karanlık gözler cehenneme açılan iki öfkeli çukur gibi ve geri çekilmeye çalıştığımda kendimi hareket edemez halde buluyorum. "O pisliklerin nefes almaya devam etmesine izin vererek ödedim," diyor, o alçak ses tonu damarlarımda zehir gibi. "Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir bedel. Şimdi, bunun buradaki ilk gecen olduğunu anlıyorum. Korkmuş, kararsız ve gerginsin. Başına ne bilmiyorsun ve muhtemelen bir süredir doğru dürüst bir yemek yemedin, bu yüzden patlamayı bir kenara bırakacağım. Affedici bir adam değilimdir ama içinde bulunduğun şartları göz önünde bulundurarak davranışlarını mazur göreceğim. *Bu seferlik*. Ama bil ki, bir kez daha haddini aşarsan, asla geri dönemeyeceğin bir yanımı göreceksin. Anlaştık mı?"

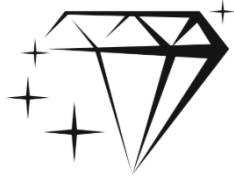
Korku beni tüketiyor ve bir süre bakışlarını tutuyorum, bundan kesinlikle nefret ediyorum, ancak içimde hissettiğim tek şey, bu isimsiz adamın sözlerini tuttuğu, bu sözler hayatımı tehdit etse de etmese de. Kendisine meydan okunduğunu hissederse, bedeli ne olursa olsun sözünü tutacaktır. "Korkarım ki bu beklediğinden daha büyük bir uyum süreci olacak," diyorum ona dürüstçe. "Ancak, beni tanımadığını biliyorum ve sözüm muhtemelen senin için bir şey ifade etmiyor, ama benim için bir şey ifade ediyor. Bu yüzden, işleri senin istediğin gibi yapmaya çalışacağıma dair sana söz veriyorum. Birlikte geçireceğimiz zamanın keyifli geçmesini umduğunu söyledin ve dürüstçe söylüyorum ki ben de öyle olmasını umuyorum. Senin bu diğer yönünü deneyimlemekle ilgilenmiyorum."

Başını sallıyor ve fırtınalı gözleri rahatlıyor gibi görünüyor. "O halde anlaştık," diyor. "Şimdi, geç olduğunu biliyorum ve odanıza çekilmek istediğinize eminim. Ancak, izin almadan önce sizden istediğim bir şey var."

Kaşlarım çatılıyor ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O da ne?"

Bana doğru adım atıyor, her zamankinden daha yakın, o tatlı viski nefesi boynumu okşuyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor. Eğiliyor, sesi alçak ve arzu dolu. "Bana nasıl boşaldığını göstereceksin."

## CHIARA



**N** Tutsağım beni evine götürürken sinirlerim vücuduma çarpıyor. Ellerimin titrediğini hissediyorum ama hâlâ kulağымda çınlayan sözlerine çok fazla odaklanmış durumdayım.

*Bana nasıl geldiğini göstereceksin.*

O gerçek mi? Lanet olsun. Ne aptalca bir soru. Tabii ki gerçek.

Bana adını vermeyi reddediyor ama yine de bir şekilde onun gezegendeki en güçlü adamlardan biri olduğunu biliyorum. Eğer bir kadından bacaklarını açmasını ve onun önünde kendini becermesini isterse, kadın tam olarak bunu yapacaktır. Bu adam kendisine hayır denmesinden hoşlanan biri değil. Ona hayır denildiğinde, bunu can alarak düzeltiyor. En azından ben öyle yaptığını varsayıyorum. Beni kaçıran kişinin yaşamasına izin vererek benim için ödeme yaptığını söylediğinde bunu doğrulamış oldu.

Öyleyse neden heyecandan başım dönüyor? Bu yanlış. Çok yanlış.

Bu adam dehşet verici ve eğer onu reddedersem, bunu için beni zorlayacağından hiç şüphem yok. Ama yine de onu memnun etmek istiyorum.

Elbette bu bende bir sorun olduğu anlamına gelmeli. Bir kez bile kahraman olduğunu iddia etmedi. O iyi bir adam değil ve bunu inkar etmiyor. Öyleyse neden iğrenmiyorum? İlk turunda gitmediğimiz bir yöne doğru gidiyor, bu da merakımı uyandırıyor. Küçük, karanlık bir odaya girdiğinde gözlerim açılıyor, aynı tedirginlik tekrar peşime düşüyor. Onu doğruca odanın içine kadar takip ettim.



Odanın ortasındaayım ve etrafa bakarken garip bir şekilde duruyorum. Duvarlar ya boyalı ya da malzeme ile kaplı. Hangisi olduğunu söylemek için çok karanlık.

Arkamda küçük bir sahne var ve tam önünde, kendini içine bıraktığı bir koltuk var. Tıpkı arabada yaptığı gibi ayağını dizinin üzerine koyarak yaslanıyor. Dirseğini kolçağa dayıyor, viskisi yeniden doldurulmuş ve parmaklarından sarkıyor.

Burası özel bir yer ve o çekici bakışlarını üzerimde sabitledikçe odada gerilim artıyor. Konu bir erkek için performans sergilemek olduğunda gergin bir tip değilim. Cinselliğim konusunda rahatım. Hatta rahattan da öte, aşağı inip kirlenmeye inanan biriyim. Yine de şu anda ölümüne korkuyorum.

Teklifimi beğenmezse ne olacak? En yüksek dereceden yargılanacak mıyım? Onun mahkumu olarak yaşamak için kirli bir bodruma mı gönderileceğim?

Odanın karanlığı yardımcı oluyor ve endişeyle küçük sahneye doğru ilerliyorum. "Beni nasıl istiyorsun?" Ses tonum hissettiğimden çok daha kendinden emin bir şekilde çıkıyor.

"Sahneye," diye talimat veriyor ve koltuğun hemen önündeki boşluğu işaret ediyor. Odanın diğer ucuna geçip sahneye oturduğumda beni izliyor, karnım gergin bir enerjiyle sıkışmış durumda. Dilim dudaklarımın üzerinde yuvarlanıyor, bu anın adrenalini beni teşvik ediyor. Karanlık bakışları bu loş odada zar zor görülebiliyor ama gözlerinin bu şekilde üzerimde olduğunu bilmek bile kışkırtıcı.

"Şimdi ne olacak?"

"Geri çekil," diye gürliyor, sahnede daha da ilerlediğimi izliyor - o kadar ki ayaklarımı yukarı kaldırmam gerekiyor. "Arkana yaslan ve bacaklarını aç. Yavaşça. Seni koklayabilmek istiyorum."

Oh, Tanrım.

Bana talimat verme şeklinden dolayı içimde, çekirdeğime kadar elektrik çarpıyor. Tüm yol boyunca bunu yapacak mı? Yoksa bir noktada dizginleri ele almama izin mi verecek? Her iki durumda da bakışlarımı onunkilere kilitliyorum ve kalçalarımı yavaşça açarken onu izliyorum, topuklarım bacaklarımı milyonlarca mil uzunluğunda gösteriyor.

İhtiyaç içime çarpıyor ve kendimi şimdiden ıslak ve onun dokunuşu için çaresiz buluyorum, ama bu gece tamamen benim. Yakında onun ellerini üzerimde hissedeceğimden şüphem yok, umarım bu benim şartlarım altında olur.

Viskisini yudumladıktan sonra hafifçe başını sallayarak başlamamı işaret ediyor ve Tanrım, gösteriyi tereddüt etmiyorum. Benimle birlikte

Bacaklarım olabildiğince geniş ve dizlerim yukarıda, bu ona amımın mükemmel görüntüsünü veriyor. Elimi yukarı kaldırıyorum, parmaklarımı vücudumda gezdiriyorum ve koşum kayışımı omzumdan itiyorum. Koşumun sert derisi, meme ucumun dışarı çıkıp partiye katılması için yeterince aşağı kayıyor.

Kukum ilgi için yalvarırken parmak uçlarımı hassas tenimin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum. Meme ucumun üzerinden geçiyorum, deriyi daha da aşağı itiyorum ve toplanan derinin mememi nasıl yukarı ittiğini izliyorum. Ama bu kesinlikle çarpıcı bir görüntü olsa da, ikimiz de beni buraya görmem için getirmediğini biliyoruz.

Parmaklarım belime değerken bir nefes çekiyorum, hassas tenim tüy kadar yumuşak bir dokunuşun tatlı gıdıklamasına karşı bağışık değil. Dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti dökülüyor ve tutsak izleyicimi izlerken elimi daha da aşağı itiyorum, elim kalçalarımın üzerinden aşağı doğru iniyor ve sonunda tatlı noktaya ulaşıyor.

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için amımı hafifçe sıkıyorum ama bu yeterli olmuyor. Yavaşça hareket ederek, dantel tangamın dayanıksız malzemesini çekiyorum ve parmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirmeden önce kenara itiyorum.

Başım, Rumen gardiyanımı gözden kaçırmayacak kadar geriye eğiliyor ve başparmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, muhtaç inlemem sessizliği bozuyor.

Kendini ayarlayıp viskisinden bir yudum daha alırken gerilim artıyor. "Çıkar şunları," diyor o baştan çıkarıcı aksanıyla, sesi açlıkla kalınlaşıyor ve beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. "Sıkı amını görmeme izin ver."

Aman Tanrım. O pis bir konuşmacı.

Hayal kırıklığına uğratmamak için kendimi hafifçe ayarlıyorum ve dantel tangamı bacaklarımdan aşağı sıyrıp sahnenin sonunda tekmeleyerek bir gösteri yapıyorum. Bacaklarımı bir kez daha açıyorum, bu sefer tamamen açık, savunmasız ve onun için müsaitim.

Kendime engel olamayıp elimi tekrar bacaklarımın arasına götürüyorum ve ona tam olarak nasıl sevdiğimi gösteriyorum. Parmaklarım girişime doğru inerken başparmağım klitorisimin üzerinde daireler çiziyorum. Onları duraksamadan içime itiyorum ve gözlerinin arzuyla nasıl karardığını izliyorum.

Sırılsıklamım ve odadaki gerilim o kadar yoğun ki nefes almak neredeyse imkânsız. Tam sınırdayım, başparmağım klitorisimin üzerinde sıkı daireler çizmeye devam ederken parmaklarım duvarlarıma içeriden masaj yapıyor. Kalçalarım sallanmaya başlıyor, uyluklarım kendilerini daha geniş itmeye, açılmaya çalışıyor

Kendimi daha da büyütüyorum. Parmaklarım yeterli değil. Beni derinlere almasına ihtiyacım var. Çığlık atana kadar beni becermesine ihtiyacım var.

"Neden gelip bana katılmıyorsun?" Nefes nefese bir iniltiyle söylüyorum, gözlerimiz ateşli bir savaşta birbirine kilitlenmiş, ikimiz de cehennemde hiç şansım olmadığını bildiğimiz halde hakimiyet için savaşıyoruz.

Kıpırdamıyor ve ben neredeyse yıkım içinde boğuluyorum. "Parmaklarını kaldır," diye talimat veriyor.

Parmaklarımı içimden kurtarıırken hayal kırıklığı içimde alevleniyor, bunun onun oyununun bir parçası olup olmadığını merak ediyorum - beni tamamen ateşlendirip rahatsız ediyor, tam boşalmak üzereyken bekliyor ve beni serbest bırakmaktan mahrum bırakıyor. Beklentiyle onu izliyorum, benden ne istediğini duymayı bekliyorum. "Şimdi bana tadının nasıl olduğunu söyle."

anasını. Bunu beklemiyordum, ama ısrar ederse . . .

Yüzüme sinsî bir gülümseme yerleşiyor. Eğer daha ilk günümdeyse ve şimdiden bana bununla vuruyorsa, çok sapık bir piç olmalı. Tam da sevdiğim gibi.

Gözlerim çarpık bir memnuniyetle parıldıyor ve bakışlarındaki merakı görüyorum, parmaklarımı ağzıma bastırmamı izliyor. Dilim dışarı fırlamadan önce alt dudağımın üzerinde ıslaklığımı takip ediyorum, dudağımın üzerinde yuvarlanıyorum ve ne kadar tatlı olduğumu tadıyorum. Gözlerini iyice açtığımda gözleri kararıyor, parmaklarımı amıma geri götürmeden önce ikisini de emerek temizliyor. Onları ıslaklığında takip ediyorum ve düşük bir inilti bırakıyorum. "Sert, derin ve hızlı bir şekilde becerilmeye ihtiyacım varmış gibi tadıyorum."

"Aferin kızıma," dedi bana. "Şimdi gel de göreyim."

Lanet olsun.

Parmaklarımı derinlere daldırıyorum, onun sikinin içime girdiğini hayal ederken tüm vücudum elektrikleniyor, parmakları benimki klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor. Vücudumu sonuna kadar çalıştırıyorum, gözlerinin üzerimdeki yoğunluğu beni daha önce hiç olmadığı kadar canlandırıyor.

Elimden geleni yapıyorum, sonunda sahnede sertleşirken ağlıyorum.

Orgazmım içimi parçalıyor, inanılmaz bir zirveye ulaşırken amım parmaklarımın etrafında spazm yapıyor. Başımı arkaya atıyorum, keşke onun adını bilseydim de boşalırken bağırabilseydim.

Kafam en tatlı zafer gibi vücuduma vuruyor, ayak parmaklarım topuklarımda kıvrılıyor ve orgazmımın yoğunluğundan titremeye başlıyorum. Parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum, amım kasılmaya devam ederken klitorisimi çalıştırmaya devam ediyorum, gerçekliğe geri dönmek istemiyorum.

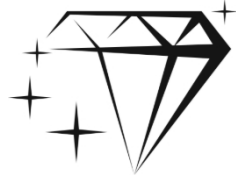
Nefes alarak vücudum gevşemeye başlıyor ve kendimi sahneye yaslıyorum, tamamen bitkin bir halde. Ama bakışlarımı Rumen esirime dikeyorum, geceye daha yeni başladığını varsayıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, boş bardağını ayaklarının dibine bıraktığında saklayabileceği her şeye hazırlanıyorum.

O ayağa kalkarken içimde endişeli bir enerji dalgalanıyor ve uzun gövdesinin önümde yükselişini izlerken bakışlarım kapüşonlu hale geliyor. Ne isterse, ne isterse, ona vereceğim. Tam olarak nasıl istiyorsa.

Bir adım atıyor, aç bakışları hala benimkilere kilitlenmiş durumda ve tam hamlesini yapıp beni lanet olası bir bez bebek gibi fırlatıp atacağını düşündüğüm anda, aramızda tek bir kelime bile konuşmadan özel odadan çıkıp gidiyor. Beni çok daha fazlasını ister bir halde bırakıyor ve ben sadece bir gösteriden başka bir şey için kullanılmadığımı fark ediyorum.

Tüm bunların çirkinliği damarlarımı doldururken, yere attığım tangamı yerden topluyorum ve az önce ne döndüğünü merak ederek odama çıkıyorum.

## KILLIAN



**H**Elimi duş duvarına dayadığımda su etrafımda çağlıyor. Diğer elim sikimi boğarcasına kavırıyor, öfkeyle Mastürbasyon.

Yeni ödülümünden çok şey bekliyordum, ama az önce o lanet sahnede yaptığı şey ... Hazır değildim.

O gerçekten tatlı bir melek.

Her biri kendi tarzında nadir olan pek çok kadınla birlikte oldum, ancak hiçbir zaman kendine bu kadar güvenen ya da ne istediğinden ve oraya nasıl ulaşacağından bu kadar emin olan bir kadına rastlamadım. Bağımsızlığını ilan etmesine rağmen beni istemesi. Ona dokunmam, onu becermem için yalvarışları ve dudaklarından dökülen zevk dolu yumuşak inilti. Tanrım, onu istiyordum ve eğer bir santim daha yaklaşmış olsaydım, onu o lanet sahnenin üzerine yatırır ve çılgılık atana kadar becerirdim, ama bunun için zaman olacak ve inan bana, onunla yolumu bulacağım.

Aminin sıcaklığını etrafımda hissedene kadar durmayacağım ve onun içine girdiğimde çözülüp parçalanma şeklini hissedeceğim. Beklediğime degeceğini biliyorum.

Onu becerdiğimde, dizlerinin üzerine çöktürüp domalttığımda, benim için hazır olmasını istiyorum ve bu gece dokunuşumu hissetmek için yanıp tutuşsa da hazır değildi. İyi dinlenmiş ve beslenmiş olması lazım. Ezeki'el'in deposundaki pisliği temizlemesi ve hapsedildiği süre boyunca kaybettiği enerjiyi geri kazanması gerekiyor, aksi takdirde ayak uydurması mümkün değil. Ben

Onu sikeceğim, bütün gece süreceğim. Sadece daha fazlası için çılgınlık atmakla kalmayacak, bunun için acı çekecek, boğazı çiğnenene kadar yalvaracak ve ben onun her ihtiyacını karşılayacağım. Ama en önemlisi, tadının nasıl olduğunu ya da kırılmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi bilmem gerekiyor ve kırılacak. Onu her gece kıracağım, bir saniye daha dayanamayana kadar tekrar tekrar.

Havadaki uyarılma kokusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Hafızama kazındı ve kalın sikimi öfkeyle aşağı yukarı pompalarken, onu tekrar koklamam gerekiyor. Çenem sıkılıyor, kendime verdiğim hiçbir zevkin onun içinde olmanın nasıl hissettireceğiyle kıyaslanamayacağını zaten biliyorum. Minyon parmaklarının daracık amcığının içine girip duvarlarına masaj yapması ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdi. Benim olanı almak ve onun her santimini sahiplenmek için hiç bu kadar ezici ve çaresiz bir ihtiyaç hissetmemiştim. Kremi teninin şiddetli dokunuşum altında nasıl kızardığını, sikimi boğazının derinliklerine alırken yanaklarının nasıl çukurlaştığını görmek istiyorum. Ama hiçbir şey parmaklarını dudaklarına götürdüğü ve bana ne kadar sert sikilmek istediğini söylediği anla kıyaslanamaz. Bu benim felaketimdi.

Çok iyi bir kız olacak. Benim için mükemmel bir fahişe olacak, emrimle diz çökecek.

Yumruğum sikimin etrafında sıkılaşıırken boğazımın arkasından yüksek sesli bir inilti kopuyor ve tatlı meleğimin parmaklarını amının derinliklerine ittiği anıyı tekrar oynattığımda, taşaklarım sıkılaşıyor ve paramparça oluyorum, zengin duşumun üzerine sıcak sperm fişkırtıyorum.

Fayanslara dayadığım elime yaslanıyorum, başımı sarkıtıyorum ve içim sarsılıyor. Su yüzümden akıyor ama tek yapabildiğim burada durmak, kendimi sakinleştirmeye çalışırken aletimi kavramak.

Bu kızı beklediğim son şey beni bu şekilde germesiydi. Beni yanlış anlamayın, çok güzel bir kız. Gözlerimi ona diktiğim anda anlamıştım. Ama korkusu azalmaya başladığında ve bana güvenle bakabildiğinde, ıslıl ıslıl olacak. Vücudundan hoşlanacağımı biliyordum, ama kişiliğinin parlamaya başlayan küçük parçaları beni şaşırtıyor. Uyumlu değil ve ben bir kadının boyun eğmesini istediğimi düşünürken, belki de ihtiyacım olan şey onun direnişidir. Tartışma ve bağımsızlığını koruma ihtiyacı ilgimi çekiyor ve hayatımda ilk kez bir kadının meydan okumasını çok seksi buluyorum. Yine de o sahnedeysen ondan gördüğüm özgüveni hiçbir şey yenemez. Eğer ona izin verirsem, beni boyun eğmeye zorlamaya çalışan o olacak, ama bu

asla olmayacak. Sadece buradaki yerini öğrenmesi, bu boktan dünyada nereye uyduğunu bulması ve her gece sevişmek için eve geldiğim kadın olmanın ne demek olduğunu anlaması gerekiyor. Bunu anladığında, içimden bir ses durdurulamaz olacağını söylüyor.

Duştan çıkıp kurulandım ve bir başka uzun gün için giyindim. Saat neredeyse sabahın yedisi ve eminim çalışanlarım daha birkaç saat önce kapıdan birlikte girdiğim yarı çıplak kadınla neler olduğunu merak ediyorlardır. Neler olup bittiğini ve yeni ödülüm söz konusu olduğunda onlardan ne beklediğimi bilmeleri gerekiyor ve onları bilgilendirmeyi bitirdiğimde, Sergiu şehir merkezindeki baskınla ilgili bir güncelleme ve Chiara Matthews'un hayatının her ayrıntısıyla dolu bir klasörle ofisimde olmalı.

Takım elbisemin düğmelerini iliklemeıy bitirip kollarımı sıvadıktan sonra telefonumu alıp mutfadı arıyorum. Hoparlörü açıp üç saniye bekledikten sonra baş aşçım Krista aramayı kabul ediyor. "Bay DeLorenzo, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yemek odasında tüm personeli toplantıya çağırın. On dakika içinde aşğıda olacağım."

"Elbette efendim. Peki ya kahvaltı?"

"Bu sabah kahvaltı yok. Sadece bir kahve iyi olur."

"Hemen geliyor."

Telefon görüşmesini sonlandırıp kendimi güne hazırlamayı bitiriyorum, nihayet yatmadan önce önümdeki uzun saatlerden korkuyorum ama ne yazık ki uykusuzluk işin bir tehlikesi.

Yatak odamdan çıkarken, son gizemimin arkasında sessizce uyuduğı kapalı kapının önünden geçiyorum ve başucundaki bir bardak suyun içine konan sakinleştiricileri göz önünde bulundurursak, günün büyük bir kısmında uyuması gerekiyor, tabii ki suyu içecek kadar cesur olduğunu varsayarsak.

Her iki durumda da, ona özel banyolu lüks bir yatak odasında kapalı bir kapının mahremiyetini sundum ve bu Ezeıiel'in deposunda alabileceğinden çok daha fazlası. Burada oldukça mutlu olmalı, eğer değilse de bu benim sorunum değil. Burada mutluluğı bulmanın bir yolunu bulması gerekecek, aksi takdirde çok sıkıcı ve yalnız bir hayat sürecek.

Kremsi kalçalarının cazibesini görmezden gelerek merdivenlerden iniyorum ve tezgahın kenarından dumanı tüten kahvemi almadan önce mutfadı önünden geçiyorum.

Krista on iki yıldan biraz fazla bir süredir benim kişisel şefim olarak çalışıyor -Onu da Chiara'ya benzer bir durumda bulduktan sonra. Çok gençti ve benim için hiçbir zaman bir cazibesi olmadı, bu yüzden ona yatağımı sunmak yerine mutfağımı verdim ve orada gelişti ve şimdi mutfağında başka birinin çalışmasını hayal edemiyorum. Bu işi çok iyi beceriyor ve hayatına devam etmeye karar verdiği günden korkuyorum. Beni yanlış anlamayın, o özgür. Onu yeni ödülümle aynı sınırlara tabi tutmuyorum. Krista bir çalışan ve tıpkı diğer çalışanlarım gibi istediği zaman çekip gidebilir ve benim kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmesine rağmen korkusundan değil, sadakatinden dolayı yanımda kalıyor.

Kahvemi dudaklarıma götürüp hızlı bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes alarak evime doğru ilerliyorum. Resmi yemek odasına girdiğimde personelimi beni beklerken buluyorum; ana güvenlik ekibimden birkaçı hariç hepsi görev yerlerinde kalmış, potansiyel tehditlere karşı mülkümde devriye geziyorlardı. Güvenliğimi çok ciddiye alırım ve en iyinin en iyisine sahibim. Güvenlik ekibim eski askeri özel hareketçiler, eski MMA şampiyonu dövüşçüler ve bir arka sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz türden adamlardan oluşuyor. Ölümcül bir ekip oluşturuyorlar ve yine de hiçbirisi benden daha ölümcül değil.

Yemek masasının etrafında dolaşarak çalışanlarımı inceliyor, ben masanın başına doğru yılan gibi ilerlerken hepsinin nasıl doğrulduğunu ve bana tüm dikkatlerini nasıl verdiklerini izliyorum.

Herkes burada. Hizmetçim. Rohan, kapıcım. Özel uşağım. Hizmetçiler ve bahçıvanlar. Hepsi ayakta duruyor, hepsinin yapması gereken işler olduğunu ve benim genelde hiç vakit kaybetmediğimi biliyorlar.

"Bazılarınız şu anda ikinci kattaki özel süitte bir kadının kaldığını fark etmiş olabilir," diye söze başladım ve oturmaya zahmet etmeden masanın başına yerleştim. "O benim misafirim ve tıpkı evime adım atan herkese gösterdiğiniz gibi son derece saygılı davranılacak. Ona tek bir el bile sürülmeyecek ya da güzelliği üzerinde dolaşan gözler ziyafet çekmeyecek. Zaten yeterince şey yaşadı ve ben onun evimde rahat etmesini istiyorum."

Bakışlarım resmi yemek masasının karşısındaki Krista'nınla çaktırmadan buluşuyor ve dudakları sert bir çizgiye dönüşüp bakışları acıma hissiyle dolduğunda, bu kadını nasıl bir hayattan çaldığımı tam olarak anladığımı biliyorum. *Çalıntı* dediğime bakmayın, Krista bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor.



Ne de olsa Chiara'yı çaldığım gibi onu da çaldım ve umarım evimde teselli bulmaya başladığında Krista ile bağlantı kurabilir ve ikisi birlikte iyileşebilir ya da en azından birbirlerine bir tür dostluk sunabilirler.

Masamın etrafındaki birçok yüze tekrar odaklanarak beklentilerimi anlatmaya devam ediyorum. "Açık hava tesisleri de dahil olmak üzere araziye tam erişimine izin verdim. Ancak günlük hareketlerinden haberdar edilmem şart. Ona güvenebileceğimi bilene kadar, bir şahin gibi izlenecek. Günün her saatinde nerede olduğunu bilmem gerekiyor ve benim onayım olmadan mülkümün dışına bir adım bile atmasına izin verilmediğini belirtmek isterim. Anlaşıldı mı?"

Herkes başını sallıyor ve ben de dikkatimi tekrar kişisel şefime çeviriyorum. "Krista, yeni misafirimizle tanışmak ve onun diyet gereksinimlerini tartışmak için gün içinde biraz zaman bulacağına inanıyorum."

"Elbette efendim," diye yanıtlıyor çenesini hafifçe düşürerek. "Kalması için başka bir şeye ihtiyacı var mı? Giysi? Reçeteler? Elektronik eşyalar? Tuvalet malzemeleri?"

"Elektronik eşya yok," diye kesin bir dille belirtiyorum. "Giysi ve tuvalet malzemelerine gelince, evet. Lütfen dolabının tamamen dolu olduğundan emin olun. Süresiz olarak kalacak, bu yüzden her mevsim ve durum için kıyafet temin ettiğinizden emin olun. Başlaması için banyosunu temel ihtiyaçlarla doldurun ve uyandığında ve kendini iyi hissettiğinde ona tercih ettiği markaları sorabilirsiniz."

Krista bir kez daha başını sallayarak, "Evet, efendim," diyor.

Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkarıyorum ve kredi kartımı ararken Rohan'ın sesi yemek salonunda yankılanıyor. "Adı nedir efendim? Ona nasıl hitap etmeliyiz?"

Kredi kartımı gözüm kapalı Krista'ya uzatıyorum, o da hiç sorgulamadan alıyor, çalışanlarım arasında kartına güvendiğim tek kişi o. "Adı önemli değil," diyorum, onları karanlıkta tutmayı tercih ediyorum. Ne de olsa ne kadar az bilirlirse o kadar iyi. Bununla birlikte, katı profesyonellik seviyesini ve misafirlerime saygı gösterme gerekliliklerime doğrudan nasıl karşı çıktığını göz önünde bulundurarak, merhamet ediyorum ve bir alternatif sunuyorum. "Bir sonraki emre kadar ona hanımefendi diyebilirsiniz, başka bir şey demeyeceksiniz."

Rohan onaylarcasına başını sallıyor ve dürüst olmak gerekirse, tüm çalışanlarım arasında Krista ve Rohan muhtemelen yeni ödülümün muhatap olmak zorunda kalacağı tek kişiler. Diğerleri görülmeli ama duyulmamalı. Ancak, ileride onlarla arkadaş olmak isterse, o zaman sorun olmayacağını düşünüyorum.

"Sorusu olan var mı?"

"Efendim," dedi güvenlik ekibimden biri. "Güvenlik açısından beklentileriniz nelerdir? Bir gölgeye ya da kapısının önünde duran birine ihtiyacı var mı? Yoksa güvenlik kamerası görüntüleri yeterli olacak mı?"

Sorusunu düşünüp tam olarak ne istediğimi anlamaya çalışıyorum. Bir yandan, onun burada rahat etmesini istiyorum ve yatak odasının kapısında eski bir mahkûmun durması buna yardımcı olmayacak. Öte yandan, bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yeteneklerini ya da niyetini bilmiyorum ve gözlerinin içine bakıp tam olarak ne düşündüğünü okuyana kadar tedbirli davranmak zorundayım.

Henüz nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için onun bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu konuda sana geri döneyim. Nasıl ilerleyeceğime dair bilinçli bir karar vermeden önce geçmişini daha detaylı incelemem gerekiyor. Öğle yemeğinden önce bir yanıt bekleyin."

Başını sallıyor. "Güvenlik şefime talimatlarınızı beklemesini söyleyeceğim." "Güzel," diyorum diğerlerine bakmadan önce. "Eğer herhangi bir

Başka soru yoksa toplantı sona ermiştir. Lütfen görev yerlerinize zamanında geri dönün."

Bununla birlikte yemek odası hızla boşalıyor ve ben sadece Krista'nın ağır bakışlarıyla baş başa kalıyorum. Kaşlarımı kaldırıp neye ihtiyacı olduğunu duymayı bekliyorum. Derin bir nefes veriyor ve dudakları cesur olmaya çalışıyormuş gibi köşelerde titriyor. "Kaçakçılık mı?" diye soruyor küçük bir ses tonuyla.

Bakışlarını bir süre daha üzerimde tutuyorum. Konu evime gelen misafirlerle ilgili ayrıntılara geldiğinde genellikle o kadar cesur davranmaz. Ne tür bir misafir ağırladığımı bildiği için görmezden gelme eğilimindedir ama bu seferkinin farklı olduğunu anlayabiliyor. Daha sert vuruyor ve ona duyduğum saygı ve üstesinden gelmek zorunda kaldığı zorluklar nedeniyle, şimdi bu konuda yalan söyleyerek ona saygısızlık etmeyeceğim. "Evet."

Krista başını sallıyor ve kredi kartımı kot pantolonunun arka cebine sokarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sen iyi bir adamsın, Killian. Doğru olanı yaptın," diyor ve uzanıp kolumu sıkıyor. "Kendini evinde hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden Krista gitti.

Ağır bir nefes alarak yumruklarımı masaya dayıyorum ve onlara yaslanıyorum. Tacı giyen baş ağırdır. Büyükbabam bana hep böyle söylerdi ve öldürülene kadar bunu hiç anlamamıştım. Daha cesedi soğumadan, ben evin başına geçtim.

DeLorenzo Mafya ailesi. Şimdi, sanki kelimeler derime kazınmış gibi net bir şekilde anlıyorum. Zirvede yalnız bir hayat var ve bu kadar kişinin hayatı avuçlarımın içindeyken, bir adım bile çizgiyi aşmayı göze alamam. Tek bir yanlış hareketimde tüm aile yanıp kül olabilir. Dün gece depoma yapılan baskında bu kanıtlandı. Katledilenler benim aile üyelerim olmasa da, onlar benim işçilerimdi. Onlar benim sorumluluğumdaydı ve dün gece onları hayal kırıklığına uğrattım. O yirmi üç işçinin kanı benim ellerimde ve bunu düzelteceğim.

Yapacak çok işim olduğu için kahvemi yemek masasından alıp parke üzerinde bıraktığı daireye bakarak yüzümü buruşturuyorum. Her zaman iyi bir bardak altlığı hayranı olmuşumdur, ancak ne zaman bir tanesine ihtiyacım olsa, görünürde hiç yoktur. Sanırım bunun bir önemi yok. Buradan çıktığım anda hizmetçim odayı süpürüp el değmemiş gibi bırakacak.

Evimde ilerlerken, kendimi Chiara'nın uyuduğu özel süitlere çıkan ana merdivenin önünden geçerken buluyorum ve beni onu kontrol etmeye iten bir çekim hissediyorum. Duraklıyorum, bakışlarım uzun merdiveni tarıyor ve hemen kendimi azarlıyorum. Böyle hissetmemeliydim. O sadece Ezeziel'in müzayedesinde bir kafeste kilitli bulduğum rastgele bir kadın. Özel biri değil, kesinlikle işten zaman ayırmamı gerektirecek kadar değerli biri değil.

Kendimi kontrol edemeyişime duyduğum öfke vücuduma yayılıyor ve ofisime doğru yürümeye devam etmek için kendimi zorluyorum ama göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor. Tekrar duruyorum, Rohan'ın ön kapıya uzanışını ve Sergiu'nun tam zamanında kapıyı açışını izliyorum, kapıyı açtığı için Rohan'a teşekkür etmek için tek bir saniye bile ayırma zahmetine girmiyor.

"Kuzen," diye gürlüyor Sergiu antreden geçerken ve kolunun altına sıkıştırdığı iki klasörle benimle ortada buluşurken.

Sırtımı sıvazlıyor, beni selamlamak için hamle yapıyor ama ben kendimi tutuyorum, bugün buna sabrım yok ve dün geceki saçma sapan baskınla ilgili cevaplara ihtiyacım var. "Benim için bir adın var mı?"

Sergiu başını sallıyor. "Telefonun her an gelmesini bekliyorum," diyor ve bana klasörleri uzatıyor. "Bu arada, hediyeler getirdim. Yeni evcil hayvanınızla ilgili talep ettiğiniz her şey. Ve dün geceki baskında öldürülen işçilerin isimleri ve iletişim bilgileri."

Başımı sallıyorum ve isim listesine göz gezdiriyorum, hiçbirini tanımıyorum ama yine de her biri bir öncekinden daha çok canımı yakıyor.

Dün gece yaptığımız konuşmanın devamını getirmek için sormam gereken milyonlarca soru daha var, ama onun yerine bir sonraki klasöre geçiyorum ve en üstte Chiara'nın bir fotoğrafını buluyorum. Burada sadece birkaç yaş daha genç olmalı, belki on dokuz ya da yirmi. Yanakları dolgun ve yeşil gözleri çok parlak, dün gece tanıştığım kızla tam bir tezat oluşturuyor. Kesin olan bir şey var ki, korku içinde olmadığına, açlık çekmediğine ya da kir içinde olmadığına, muhteşem bir kız.

Dikkatimi çekti ve içindeki sayfaları hızlıca çevirerek doğum belgesini ve iki gün önce çalıştığı bardaki vardiyasına gelmediğinde doldurulan kayıp kişi raporunun kopyasını inceledim. "Bunu hallettiğinize inanıyorum?" Sergiu'ya soruyorum.

"Hemen hemen," diyor. "Rapor gizemli bir şekilde polis kayıtlarından kayboldu, ancak bu birkaç gün önce dosyalandı, bu yüzden bir yerlerde bir masada fiziksel kopyaların bulunmadığını garanti edemem, ancak adı varoluştan silindi ve doğum belgesi aniden kayboldu, iyi olmalıyız. Yine de bu konuyu yakından takip eden adamlarım var."

"Güzel, ve-"

Sergiu'nun çalan telefonu sözümü kesiyor ve telefona uzanıp arayanın kimliğine bakarken gözlerinde tanıdık bir heyecan parlıyor. Bir parmağını kaldırarak, o telefona bakarken bu düşünceyi aklımda tutmamı söylüyor. "Konuş benimle," diyor telefonda.

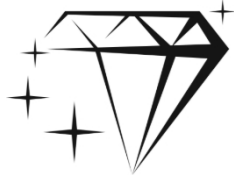
Telefon konuşmasını dinliyorum, kuzenim paylaşılan bilgileri kavrarken gözümü ondan ayırmıyorum ve dudağı hınzırca bir sırıtışa dönüştüğü anda tam da ihtiyacımız olan şeyi bulduğumuzu anlıyorum.

Sergiu bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde görüşmeyi sonlandırıyor.

"Onları yakaladık."

"Bir toplantı düzenle," diyorum ona, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. "Bu gece ava gidiyoruz."

## CHIARA



**I** D n n yorgunluğundan uyandığımda öğleden sonra olmuştu ve hâlâ biraz sersemlemiş olsam da kendimi dinlenmiş ve güne hazır hissediyordum. Hayatımda hiç bu kadar yenilenmiş hissederek uyanmamıştım. Pahalı yatak ve süslü Mısır çarşafları olabilir mi? Ya da . . . Bakışlarım bir bardak Dün gece benim için dışarıda bırakılan su.

Hayır, olamaz. Bana yine bir şey vermesinin imkanı yok.  nce arabada, sonra da i kimde. Bu saçmalık. Buna kanacak kadar aptal mıyım? Daha iyi bilmeliydim, ama dün gece yatağa geldiğimde o kadar yorgun ve kafam karışık ki, başucuma bırakılan bir bardak suya güvenmemek aklıma bile gelmedi. Tanrım, ben bir aptalım.

Battaniyeleri arkaya atarak yataktan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemeden önce odayı geçerek özel banyoma gidiyorum. Makyaj masasına d nd ğ imde, darmadağınık yansımaımla y zleşiyorum ve kendimi zar zor tanıyorum. Saçlarım darmadağınık, gözlerimin altında derin halkalar var ve evimden sadece üç ya da dört günlüğüne ayrılmış olmama rağmen kilo vermiş gibi görünüyorum.

Hâlâ tenimi süsleyen vücut kemeri kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. Bu saçmalığı arkamda bırakmak isteyerek kalın deriyi kavırıyor ve süreci hızlandırmak için gevşeterek vücudumdan çekip çıkartıyorum. Kolay değil ve karmaşık kayışlar beni hızla k r bir paniğe sürüklüyor. Onu  ıkarmalıyım ve

Şerefsiz. Temsil ettiği şeylerden kurtulmam gerekiyor ama bir daha asla kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Bu Romanyalı gardiyan beni asla bırakmayacak. Asla kendime ait bir hayatla kutsanmayacağım. Sunacak bir şeyim kalmadığına karar verene kadar onun emrinde olacağım. O gün geldiğinde, umabileceğim tek şey bu sefalet dolu hayatı sona erdirmek için gözlerimin arasına bir kurşun sıkılması.

Kendimi yavaş ve sakinleştirici nefesler almaya zorlayarak, deri koşum ve tanga banyo zemininde dağınık bir yığın halinde atılana kadar her seferinde bir kayışa odaklanıyorum. Sonunda biraz daha rahat nefes alabildiğim için büyük boy duşa giriyorum. Muslukları açarken kenara çekiliyorum, sonra elimi suyun altına uzatarak ısınmasını bekliyorum.

Saçlarımı fırçaladıktan ve vücudumdaki pislikleri yıkadıktan sonra başımı suyun altına eğiyorum ve rahatlatıcı sıcaklığın beni yıkamasına izin veriyorum. Buna alışmak zorundayım. Bir şekilde bu dünyadaki güzelliği bulmalıyım. Aksi takdirde, hayatımı sefalet içinde yaşayacağım ve bu kabul edilemez. Bu değışiklikleri kucaklamayı öğrenmeliyim, ancak bu zaman alacak ve bir sürü sabır gerektirecek - sahip olmadığım bir sabır.

Duştan çıkıp hızla kurulandıktan sonra havlumu vücuduma sıkıca sarıyor ve saçlarımı fırçalıyorum. Kirli koşum takımına bakarak derin bir iç geçirdim. Ne giymem gerekiyordu ki? O şeyi tekrar giymemin imkanı yok. Tekrar o kadar alçalmadan önce ölürüm. Yapabildiğim anda onu cayır cayır yakacağım.

Odama geri döndüğümde, dolabıma doğru adım atıyorum ve bir solukta kapağını açıyorum. Tamamen kıyafetlerle doluydu, ama nasıl?

Dolabın derinliklerine doğru yürürken, çeşitli eşyaları gözden geçiriyorum. Güneş elbiseleri, resmi elbiseler, gece elbiseleri. Taytlar, jeggings ve kotlar var. Egzersiz kıyafetleri, sütyenler ve iç çamaşırları. Tam külotlardan minik G-stringlere kadar. Bir kızın olası her durum için ihtiyaç duyabileceği her bir kıyafet temin edilmiş ve tüm etiketlerde bedenime uygun oldukları yazıyor. Ama en büyük soru, tüm bunlar ne zaman yapıldı?

Gerçekten suyuma bir şey koydu. Biri odama bir kamyon dolusu kıyafet getirse anlardım. Hızlı bir iş değil. Hepsini düzenli ve pahalı görünen askılara asılmış. Bu birinin saatlerini almış.

Acaba Bay Romanyalı Gardiyan sorarsam omuz silkecek mi yoksa dürüst mü davranacak? Sapkın eylemlerinden utanacak bir tip mi, yoksa bunu kabul edecek mi?

Kahretsin. Sanırım artık bir önemi yok. İstedığı gibi kullanabileceği biriyim. Bu karanlıktaki tek ışık, bu kıyafetleri odama bizzat kendisinin getirmeyeceğini ve onları çekmecelerime yerleştirip katlamak için zaman harcamayacağını bilmek. Hayır, bu işi yardımcılardan birine yaptırırdı ve tek umudum bu yardımcının onun hizmetçisi olduğunu düşündüğüm o küçük yaşlı kadın olması.

Giyecek kıyafetimin olması, insan ticaretine maruz kaldığım ve satıldığım gerçeğiyle kıyaslandığında önemsiz kalıyor, bu yüzden üzerinde durmamaya çalışıyorum. Sanırım sahibim tutsaklarının iyi beslenmesini, iyi giyinmesini ve tertemiz olmasını seviyor. Belki de bodrumdaki kirli, açlıktan ölmek üzere olan seks bebeği ona göre değildir.

Rahatlığı tercih ederek bir çift yüksek belli antrenman şortu ve ona uygun bir pantolon buluyorum, ardından ayakkabılara göz atıyorum. Bir çift beyaz spor ayakkabı kapıp aceleyle giyiyorum ve saçımı dağınık bir topuz yapıyorum.

Hayatta kalma 101 devreye giriyor ve Romanyalı gardiyanım bu mülkte serbestçe dolaşabileceğime söz verdikten sonra, nereye saklanabileceğimi ve gerekirse nereye kaçabileceğimi bulmak için buranın her santimini keşfetmeye kararlı bir şekilde odamdan çıkıyorum. Elim kapının kolunda geziniyor ve içimdeki sinirler zıplıyor. Odamdan dışarı adımımı attığım anda kendimi onun dünyasına açıyorum. Kendimle alay edilmesine ve onun isteği doğrultusunda kullanılmasına izin veriyorum. Ama bu odadan çıkmazsam ya da etrafımı öğrenmek ve ezberlemek için bu fırsatı değerlendirmezsem, kendimi başarısızlığa hazırlamış olurum.

Sinirlerimi silkeleyerek ilerliyorum ve kapıyı açıp koridorun sessizliğine giriyorum. Sürünerek dışarı çıkıyorum, sağa sola bakıyorum ve el değmemiş arazide dolaştıklarına şüphe olmayan personelden tek bir fısıltı bile duymuyorum.

Ben ikinci kattayım. Dün geceki turum sırasında burada gördüğüm tek şey daha fazla yatak odası süiti, açık oturma alanları ve banyolardı. Ana yatak odası dışında özel bir şey yok, ki doğal olarak bana bir göz atmam teklif edilmedi, ki bu gerçekten utanç verici. Tesisin ön tarafına bakan devasa balkonun gerçekten ana yatak odasına bağlı olup olmadığını merak ediyordum.

Keşfetmeye değer her şey zemin katta olacak, bu yüzden tırabzana tutunup büyük merdivenden aşağı iniyorum. Spor ayakkabılarımın mermer fayanslara hafifçe vurması, bu sessizlikte bir şekilde bir hava borusu gibi duyuluyor.

Aşağıya ulaştığımda kendimi fuayede buluyorum ve kapıcıyla yüz yüze geliyorum. Kapının koluna uzanmadan önce bana bakıyor.

"Koşuya mı çıktınız hanımefendi?" diye soruyor dün gece fark etmediğim kalın aksanıyla. "Ben ... uhhmmmm," diyorum etrafıma bakarken biraz fazla beceriksizce

Fuayede dünyanın yıkılmasını bekliyordum. "Koşuya çıkmama izin mı?"

"Neden yapmayasın ki?" diye soruyor, beni şüpheyle izlerken kaşları çatılıyor.

Nasıl cevap vereceğimi ya da o kapıdan dışarı adım atarsam nasıl bir cehennemin içinde olacağımı bilmediğimden yana kayıyorum. "Sanırım önce yiyecek bir şeyler alacağım," diyorum. "Bana mutfağı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Kolunu sağa doğru kaldırmadan önce kibarca başını sallayarak, "Elbette, Hanımefendi," diyor. "Resmi yemek alanını geçerek koridoru takip edin. Solunuzda bir oturma alanı bulacaksınız. Oradan döndüğünüzde mutfağı bulacaksınız. Çok güzel bir gün, belki havuz kenarında bir sandviç hoşunuza gider."

"Evet," diyorum gülümseyerek, bu adamın ne kadar çok şey bildiğini merak ederek. "Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Bununla birlikte topuklarımın üzerinde dönerek mutfağa doğru talimatlarını takip ediyorum, mümkün olduğunca çok şey almaya çalışırken acele etmiyorum. Yaşam alanlarını, resmi yemek alanını ve sadece güvenliğe adanmış bir ofis olduğunu tahmin ettiğim yeri geçiyorum. İçeri baktığımda, duvar boyunca uzanan ve mülkün her santimetrekaresini görüntüleyen canlı bir güvenlik yayını gösteren birçok ekran görüyorum.

Kahretsin. Sanırım bu cesur bir kaçıışı denklemden çıkarıyor. Ayrıca, beni bulamayacağı nereye gidebilirim ki? Adımı biliyor ve onun gibi bir adam araştırmasını yapar. Şimdiye kadar hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiğine eminim. Tam adımı, adresimi ve sosyal güvenlik numaramı. Hangi okula gittiğimi. Nelerden geçip nelerden kaldığımı. Çocukken hangi dans okuluna gittiğimi. Bekaretimi hangi pisliğe verdiğimi ve bunun hangi boktan Mustang'in arkasında olduğunu.

Mutfağı bulduğumda durup bakıyorum. Çok büyük. Gereksiz derecede büyük.

Ama lanet olsun, muhteşem.

Bir kadın uşağın kileriyle meşgul ve ben de kendime yardım etmem mi yoksa onun benim için bir şeyler organize etmesi mi gerektiğinden emin olamadan ona doğru ilerliyorum. Her iki durumda da, ben kendi işimi kendim yapan bir kıyım. "Merhaba," diyorum kısık bir sesle.

Bakışları bana doğru kayıyor, mutfağında belirmemle irkiliyor. "Aman Tanrım," diyor, eli göğsüne gidiyor. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diyorum, dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece biraz acıkmıştım ve düşündüm ki-"



"Evet," diyor geri çekilip beni içeri buyur ederken. "Siz bizim yeni misafirimiz olmalısınız. Size göz kulak olmam söylendi. Ben Krista."

"Chiara," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"Tanıştığımıza memnun oldum Chiara," diyor, soluk yeşil gözlerinde bir şeyler parlıyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Sorun değil, zahmete girmene gerek yok," diyorum ona. "Ben kendim için bir şeyler aramaya alışkınım."

"Benim için bir zevk olacak," diyor Krista. "Aslında ısrar ediyorum. Beni bu kileri yüzüncü kez düzenlemekten kurtaracak."

"Tamam, tabii," diyorum, daha ilk günden kimseyi kızdırmak istemediğim için. "Kapıcı havuz kenarında bir sandviç önerdi ve açıkçası bu fikir aklıma düştüğünden beri tek düşünebildiğim şey bu oldu."

Krista gülüyor. "Bir sandviç hemen geliyor."

İyi bir sandviç için gereken her şeyi getirirken bana mutfak adasındaki tezgâha oturmamı işaret ediyor ve ben de onu hayranlıkla izliyorum. İki parça ekmeğin arasına birkaç dilim peynir, belki domates ve salatalık koymanın yeterli olacağını düşünüyordum ama o bana krallar gibi davranıyor. "Peki, seni buraya getiren nedir?" diye soruyor dalgınca, dikkati sadece sandviçe odaklanmış, sanki göz göze gelmemek için çok çaba sarf ediyormuş gibi.

Ne söyleyip söyleyemeyeceğimden emin olamadığımdan, ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Ben, uhhh ... bu konuda bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," diyorum ona hafif bir tonda, patronunun herhangi bir yanlış yaptığını ima etmemeye çalışarak. Bu nezaketi hak ettiğinden değil.

"Tahmin edebiliyorum," diye gülüyor, sanki adamı çok seviyormuş gibi, nerede olduğunu merak etmeme neden oluyor. "Bu adam hesaba katılması gereken bir güç."

Kaşlarım istemsizce çatılıyor ve nefesimin altında mırıldanıyorum. "Gerçek bu değil mi?"

Çalışırken Krista bana diyet gereksinimlerimi soruyor ve tabağı bana sunduğunda hevesle alıyorum. Sandviçim bana bakıyor, küçük üçgenler halinde bir sanat eseri gibi sunulmuş, garnitür ve bir bardak buzlu suyla tamamlanmış. "Al bakalım canım. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," diyorum ve tabağı adadan toplayıp kalkıyorum. Bir bardak su alıp arka kapıyı bulmak için dışarı çıkmadan önce ona gülümseme veriyorum. Dudak uçuklatan açık hava eğlence alanına açılan tavandan tabana çift katlı kapılarla tamamlanmış bitişik bir oda bulmak için fazla uzağa gitmeme gerek yok.

Havuz kenarındaki verandaya çıkıyorum ve tabağımı yere bırakıp hayal ettiğim kadar nefes kesici olan pırıl pırıl suya bakıyorum. Günümü böyle bir havuzun etrafında uzanarak geçirebilmek için adam öldürürdüm. Sonsuz bir tatil olurdu. Daha dün gece kaçışımı bulmaya kararlıyım ama böyle bir lüksün içinde olmak, ayrılma konusundaki hislerimi yüzde bin daha karmaşık hale getiriyor. Geri dönecek harika bir şeyim yok gibi. Bu noktada hâlâ bir işim olduğundan bile şüpheliyim.

Güneşi içime çekerken, bakışlarım tesisin arka tarafındaki tenis kortlarını ve bahçeleri tanyor, o sırada bir şey sırtımı huzursuz ediyor. "Umarım iyi uyumuşsundur," diyor o derin, kalın Romence ses tonu.

Sandviçimi yutuyorum ve arkama dönüp baktığımda beni esir alan kişinin başka bir siyah takım elbise giydiğini görüyorum, ama nedense bu biraz daha rahat görünüyor. O karanlık gözler beni hâlâ rehin tutuyor. Sandviçimi yere bırakıp bakışlarını üzerimde tutuyorum, çenem yukarıda, dün gece beni ne kadar savunmasız bir pozisyonda bıraktığını hatırlıyorum. "Dün gece suyuma bir şey mi koydurdun?"

"Evet," diyor hiç atlamadan. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı ve müdahale edilmeseydi rahat uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Bu kadar basit, ha? Sorabilirdin." "Sorsaydım alır mıydın?" "Hayır."

"Aynen öyle."

Ona bakakaldım. "Bana ilaç verdiğin için bir özür bile dilemedin mi?"

Konuşmadan sıkılmış gibi kaşlarını çatıyor. "İyi dinlendin mi?"

"Evet."

"O halde özür dilemeyeceksiniz."

Sandviçimi elime alıp yavaşça bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum, bu sırada ona ters ters bakıyorum. "Sana gezegendeki en sinir bozucu insan olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Sanki bu onun için yeni bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkiyor ve beni tavırlarımdan dolayı azarlamadığını görünce şaşırıyorum. Belki de sadece gecenin bir yarısı yorgun ve sinirli olduğunda saçmalıklarına tahammül edemiyordur.

Küçük masanın etrafından dolaşıyor ve bir sandalye çekip rahatça oturuyor ve arkasına yaslanıyor. Tek kelime etmiyor, sadece beni izlemeye devam ediyor ve saniyeler geçtikçe sessizlik çok gürültülü hale geliyor. "Kapıcınız koşuya çıkmak isteyip istemediğini sordu."

Bana boş boş bakıyor. "Ve?" diye soruyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Koşu için giyinmişsin. Neden koşuya çıkmak isteyip istemediğini sormadı ki?"

"Ben sadece ... .. Koşuya çıkmaya iznim olup olmadığından emin değildim." "O zaman neden koşmak için giyindin?"

"Koşmak için giyinmedim," diyorum içimi kemiren hayal kırıklığıyla. "Sadece rahat kıyafetler giymeyi seviyorum ve haliyle koşuya çıkmak istiyor gibi görünüyorum."

"Peki, senin derdin ne?" diye soruyor. "Koşuya çıkmak istediğini söylediği için gözlerinin arasına bir kurşun sıkmamı mı istiyorsun?"

"Senin neyin var böyle?" Bön bön bakıyorum. "Kesinlikle yok. Sadece kapıdan çıkıp koşmaya gidersem başımın ne kadar belaya gireceğini bilmek istedim."

"Neden başın belaya girsin ki?" diye üsteliyor, sanki burada aklını kaçıran benmişim gibi bana bakıyor. "Sana dün gece söyledim, evimde özgürce dolaşabilirsin. Buna açık alanlar da dahil. Ancak ormana girmemeni öneririm. Hava karardıktan sonra pusuda bekleyen yaratıklar olmayacağını garanti edemem."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve başımı sallayarak bakışlarımı masaya indiriyorum. "Kaçmayı sevmiyorum."

Bir süre daha beni izliyor ve o yoğun, karanlık bakışların yüzümde kaldığını hissediyorum. Bakışlarını karşılamak için tekrar yukarı baktığımda, gözlerinde garip bir düşkünlük buluyorum. "Garip saçmalıklarını oldukça . . . eğlenceli buluyorum."

Alt dudağımı endişeyle ısırıyorum. "Bu yüzden mi beni henüz korkunç bir cezayla tehdit etmedin?"

Başını sallıyor ve gözlerinde zengin bir dürüstlük var. "Sanırım öyle."

Sertçe yutkunuyorum, onu izlemeye devam ediyorum ve bakışlarını tuttukça nefes almak daha da zorlaşıyor. "Neden beni o yerden kurtardın?"

Romanyalı tutsağım öne doğru eğiliyor, parmak uçları çeneme değene kadar masanın diğer tarafına uzanıyor, sonra parmak uçlarını çenemin etrafında kıvrıyor ve bakışlarımı tutuyor. Aramızdaki gerilim artıyor ve içimde bir sinir fırtınası koparken zar zor nefes alabiliyorum. Beni orada tutuyor, başka tarafa bakmama izin vermiyor. "Beni kahramanınız sanmayın. Ben ," diyor.

Kalın aksanı etrafımı sarıyor, parmakları tenime karşı çok yumuşak. "Sen benim malımsın, istediğimi yaparım. Zamanla bunu kabullenmeyi öğreneceksin. Bundan önce nasıl bir hayatın olduysa, unut . Artık bana aitsin."

Başımı sallıyorum, onu memnun etme ihtiyacı damarlarımda dolaşıyor.

Neden bana böyle hissettiriyor? Kaçıyor ya da nasıl kurtulacağımı düşünüyor olmalıydım. Yine de, ne zaman etrafımda olsa, tuzağına düşüyorum. Hikayemdeki kahraman olmadığı konusunda beni uyarmıştı ama yine de onun yanında olmak için can atıyorum.

O depoda, gölgelerin arasında durup bakışlarını benimkilere kilitlediğinde bir şeyler hissettim. Gözlerimiz her buluştuğunda garip bir çekim hissediyordum ve eğer bu bağı hissetmemiş olsaydı, kesinlikle beni kendi kızı olarak kabul etmezdi. Depodaki diğer adamlar onu gördüklerinde şaşırmış görünüyorlardı, bir kızı kendi kızı olarak kabul etmesine şok olmuşlardı, peki neden şimdi? Başka bir şey olmalı. Bende gördüğü ve ilgisini çeken bir şey. Tek bildiğim, eğer umursamasaydı, Kırık Burun'un beni eve götürmesine izin verirdi ve gecem çok farklı olurdu.

Başımı sallıyorum ve eli çekiliyor. Belki de çok fazla anlam çıkarıyorum. Belki de eve birini götürüp sikmenin zamanının geldiğini düşündü ve ben de en kolay sahiplenilecek kişi oldum. "Neden ben?" diye sordum. "O odada dört kız daha vardı. Onlardan herhangi birini kolayca alabilirdin."

Sert bir bakışla sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gelmeyeceği belli olan bir yanıt için beklemeye zahmet etmiyorum. İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplarken ayağa kalkıyorum, su bardağımı masadan alıp dudaklarıma götürüyorum ve hızlıca bir yudum alıyorum.

Nefes alarak ona dik dik bakıyorum. "Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

Kıpırdamıyor, dudaklarında en ufak bir kıpırdanma bile yok ama bana bakışı öyle bir ukalalıkla dolu ki tüm kurallarını yıkmaya ve bu orospu çocuğuna haddini bildirmeye hazırım. Benim için neyin iyi olduğunu bildiğimden, onu dizginliyorum ve sonunda bakışlarımı kaçırmadan önce hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

Güçlü parmakları dirseğimi kavrayıp beni kısa sürede kendine çektiğinde, iştahım kaçmış bir şekilde yanından geçip gidiyorum. "Bu akşam bir işim var," diyor bakışlarım onunkilerle buluşurken, o kalın aksanı hınzırca şeyler yapıyor

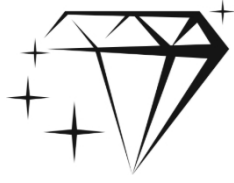
benim için. Ama onun dokunuşuyla hiçbir ilgisi yok. "Ancak döndükten sonra benimle odamda buluşacaksın."

Sertçe yutkunuyorum, cehennemin o karanlık çukurlarının derinliklerini araştırıyorum. "Neden?"

Romanyalı tutsağım ayağa kalkıp üzerimde yükselirken bakışlarım onun acımasız bakışlarına kilitleniyor. Eğiliyor, parmakları bileğime kadar inerken vücudu bedenime bastırıyor, kokusu beni sarıyor ve dizlerimi güçsüzleştiriyor. "Çünkü seni bunu istediğine inandıracak kadar sert becereceğim."

Ve böylece elini bırakıp yanımdan geçerek evinin içinde kayboluyor. Arkasından bakakalıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, birazdan olacaklar için hem dehşete kapılıyorum hem de başım dönüyor.

## KILLIAN



**M** arındırılmış SUV filosu, depoma baskın emrini veren pislik Deago Donatelli'nin evinin önünde durdu. Küçük bir mafya ailesinin reisi olarak yükselmeye çalışıyor ve bu süreçte köprüleri yakıyor ama bu gecedен sonra Donatelli ailesi harabeden başka bir şey yok.

Karanlığın örtüsü altında, adamlarım ciplerden inip Donatelli malikanesini kuşatırken zar zor görülebiliyorlar. Sayıca çok üstünüm ve bu gece başarılı olmak için buna kesinlikle ihtiyacım olmasa da, bu aynı zamanda DeLorenzo ailesine karşı durmak isteyen herkese bir uyarı görevi görüyor.

Bütün günümü dün geceki baskında öldürülenlerin eşlerini ve ailelerini arayarak cenaze düzenlemelerine yardımcı olmaya çalışarak geçirdim ve her acılı eşe, akşam olduğunda hak ettikleri adaleti sağlayacağıma dair söz verdim.

Zor bir gündü ve ölümle başa çıkmak için bir parçası olsa da, yalan söyleyip bunun beni etkilemediğini söyleyemem. Yaptığım işin ve dönüştüğüm kişinin dehşeti her zaman ruhumda kaldı ve bir gün aynada bana bakan adamı tanıyamayacağım ama o zamana kadar bu ailenin bana ihtiyaç duyduğu adam olmaya devam edeceğim.

Bugün aldığım tek nefes, artık benim dediğim güzel kadınla havuz başında geçirdiğim çalıntı andı. Çok kısaydı, ve benim

Niyetim sadece onu uzaktan kontrol etmektir, kendimi oyalanırken, hatta masaya otururken buldum.

Onu merak ediyorum ve bu sabah Sergiu'nun bana verdiği dosyayı incelerken başucunda oturarak bir saat geçirdim ve bu merakımın daha da güçlendiğini fark ettim. Onu daha iyi tanımak istiyorum. Neden kaçmaya teşebbüs etmediğini, bana her baktığında gözlerinin neden korku yerine merakla parladığını bilmek istiyorum, ama daha çok, onun yanında olduğum her an nabzımın neden hızlandığını bilmeye ihtiyacım var.

dokunmak istiyorum, içine girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Onu tadın ve mümkün olan her şekilde sahiplenin.

O benim, her parçası bana ait. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde, onun tam buraya, benim dünyama ait olduğunu hissediyorum. Aramızda bir bağ, bir elektrik hissediyorum ve ilgimi çekiyor. Onu daha derin bir seviyede tanımak istiyorum ve tanımadığım gerçeği bütün gün sinirlerimi bozdu.

Müzayedede, masum bakışları benimkilere kilitlendiği ve sessizce yardım için çığlık attığı anda aramızda bir tür bağ oluştuğunu hissettim ve onun kahramanı olmadığım yönündeki ifademın arkasında dursam da, olmayı dilemekten kendimi alamıyorum. Ancak, kötü adamların kahraman olmaya gücü yetmez, benim dünyamda olmaz. Benim gibi adamlar ilgi odağı olmak için yetiştirilmedi. Bizler kutlanmak için yaratılmadık. Karanlığın içinde, genel nüfusun dikkatli gözlerinden uzakta, yolsuzluğun, paranın ve kan dökmenin güç olarak görüldüğü yerlerde yaşıyoruz.

Boğucu bir tilki olsa da ve normal standartlara göre kesinlikle masum olmasa da, yaşadığım dünyayla karşılaştırıldığında, çaresiz bir tavşandan başka bir şey değil ve yapılacak en doğru şey onu olurdu. Ama ben doğru olanı yapmamla tanınmam. Ne istersem onu yaparım ve şu anda onun masumiyetini sikip atmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ve eve döner dönmez yapmayı planladığım şey de tam olarak bu.

Bu işi bir an önce bitirip eve dönmek ve yeni ödülüne gömülmek için Donatelli etrafını saran adamlarıma bakıyorum. Herkes tam olarak olması gereken yerde, silahları hazır.

Sergiu yanımda duruyor, parmağı kulağında, kızılötesi yazılımımı çalıştıran güvenlik ekibimden aldığı bilgileri dinliyor ve mülke girdiğimizde bizi tam olarak nelerin beklediğini söylüyor.

"İyi miyiz?" Ona sordum.

Sergiu sertçe başını sallıyor ve içimi şiddetli bir açlık kaplıyor.

Oyun zamanı.

Bakışlarım tekrar araziye dönüyor. Büyük ama benim evimin ölçeğiyle kıyaslanamaz bile. İstihbaratımız bize ev sakinlerinin çoğunun alt katta olduğunu söylüyor. Ana yemek salonunda en az on beş adam ve muhtemelen Deago'nun güvenlik ekibinin bir parçası olan birkaç kişi daha zemin katta dolaşıyor - hareket etmedikleri düşünüldüğünde hepsinin kovulması gerekiyor. Neredeyse tam iki dakikadır buradayız ve içeriden tek bir ses bile duymadık. Eğer bu benim evime yapılan bir saldırı olsaydı, her biri daha mülküne adım atmadan yerde ölmüş olurdu.

İçeride silahlar var -muhtemelen benim silahlarım- ama içerideki pisliklerin rahat tavırlarına bakılırsa henüz varlığımızdan haberdar olmamışlar. İçeride hiç çocuk yok gibi görünüyor ama buna şaşırmadım. Deago, ülkedeki en güçlü mafya ailesiyle savaşa girdikten hemen sonra ailesini bu gece buraya getirecek kadar aptal olamaz. Hazırda bir güvenlik ekibi bulundurmaması da ne kadar saf olduğunu gösteriyor. Kendisinin dokunulmaz olduğunu, ekibimin onun kokusunu alamayacağını düşünüyor ama işte buradayız, bize ait olanı geri almaya fazlasıyla hazırız.

Adamlarıma işaret verince hep birlikte harekete geçtik. İyi yağlanmış bir makine gibi, hepimiz rolümüzü biliyoruz ve saniyeler içinde zemin kattaki tüm girişlere girdik. Etrafımda silah sesleri duyulmaya başladı ve sağır edici ses katartık bir etki yarattı. Dünya hiper odak haline geliyor ve etrafımdaki her şey yavaşlıyor. Donatelli'nin adamları neler olup bittiğini çok yavaş fark ederken havada vızıldayan mermileri görebiliyorum.

Onlar daha ayağa kalkıp oturma odasının etrafında gelişigüzel duran silahlara uzanamadan, adamlarım her birinin etrafını sardı ve en büyük senfoni gibi, silah sesleri kulaklarımda patladı ve Donatelli'nin adamları sinek gibi düşmeye başladı, adamlarımdan en ufak bir pişmanlık belirtisi gelmedi.

Onlar asker, tıpkı onları eğittiğim gibi. Acımasız, duygusuz ve zalimler. Benim isteğim onların yolu ve eğer beni hayal kırıklığına uğratırlarsa, bu gece öldürdükleri adamların yanında unutulmuş bir cesetten başka bir şey olmazlar.

Deago oturma odasının ortasında panik içinde duruyor ve adamlarının oyuncak askerler gibi etrafına dağılmasını dehşet içinde izliyor. Çılgınlıklar malikânenin her köşesinden sekiyor, adamlarım etrafa dağılmış birilerini arıyor.



kaçmış olabilir. Adamlarım üst katları ararken silah sesleri yavaşlamaya başlıyor.

Tek bir kelime söylememe, bir emir fısıldamama bile gerek yok, adamlarım sadece kendilerinden ne beklendiğini biliyorlar ve başarısız olmadan her arzumu yerine getiriyorlar. Ailem içinde her zaman bir huzursuzluk, her zaman bir güç mücadelesi olmuştur -özellikle de Sergiu gibi ikinci en iyiyle asla tatmin olmayacak adamlarla- ama iş ailemizi savunmaya gelince, hiç bu kadar uyumlu olmamıştık.

*BANG! BANG!*

Silah seslerinin yankısı göğsümde patlarken iki ceset daha ağır bir gümbürtüyle yere düşüyor ve damarlarıma hastalıklı bir memnuniyet doluyor.

Kan duvarlara sıçırıyor ve mermer fayansları Chiara'nın dudaklarında kesinlikle lezzetli görünecek koyu bir kıızıla boyuyor ve Deago sonunda kendini toparlayıp ayakta kalan birkaç adamı kontrol etmeye çalıştığı anda artık çok geç. Bunun kaybedeceği bir oyun olduğunu biliyor ama bu onu denemekten alıkoymuyor.

Kendini kurtarmak için son bir çabayla adamlarından geriye kalanlara "ÖLDÜRÜN ONLARI" diye emrediyor.

Yüzünü kaplayan kan ve titreyen elleriyle, ölen adamlarından birinin düşürdüğü silahı almak için çabalıyor ama ona bu şansı tanımaya cesaret edemiyorum - dün gece kaybedilen yirmi üç can hala aklımdayken olmaz. Tam parmakları kabzaya dolanırken, elimi kaldırıp bileğinin ortasına doğru mükemmel ve temiz bir atış yapıyorum.

Deago çığlık atıp dizlerinin üzerine çöküyor ve elini tutuyor, dikkati artık benim üzerimde. Sergiu yanımdayken ona doğru ilerliyorum ve Deago'nun uzaklaşmaya çalışmasını eğlenerek izliyorum.

Başına ne geleceğini biliyor.

"Bana dokunmayı aklından bile geçirirsen adamlarım senin işini bitirir," diye tükürüyor Deago. Ellerimi uzatarak odayı arıyormuş gibi yapıyorum.

"Hangi adamlar?"

Ben soruyorum. "Etrafına bir bak. Hiç adamınız kalmamış."

Deago, sanki fark etmemiş gibi, kana bulanmış oturma odasına hızlıca bir göz atıyor, mermer zemine yayılmış cesetlere dikkat ediyor, adamlarımdan birine ait tek bir ceset bile yok. Oda sessizliğe bürünüyor, çığlıklar tekinsiz bir sessizlikten başka bir şeye dönüşmüyor ve dökülen kanın damlaması, damlaması, damlaması beni teşvik ediyor.

"Hayır," diye nefes alıyor Deago, ayağa kalkıp duvara doğru geri geri giderken başını sallıyor -büyükbabam olsa bariz bir hata yapardı.

beni dövdü. Kendini asla köşeye sıkıştırma. Her zaman bir kaçış yolu bırak. "Hayır. Beni öldüremezsin. Benim bir ailem var."

"Dün gece katlettiğin adamlar gibi," diye homurdanıyorum, çünkü onun kendine verdiği önem sinirlerimi bozuyor.

Başını iki yana sallar. "Yemin ederim, bir kazaydı. Kimseyi öldürmek istememiştik. Sadece uyuşturucu için gidiyorduk. Kimse zarar görmeyecekti. Sadece kendimize bir isim yapmaya çalışıyorduk. Herkesin bu işte ciddi olduğumuzu bilmesini istedik."

"Ve sen de DeLorenzo ailesine karşı durmanın doğru yol olduğunu mu düşündün?" Bir kahkahayı zar zor tutarak alay ediyorum. "Kötü haberi vereyim. Bu haber yayıldığında, benden çaldığın için cesur bir adam olarak bilinmeyeceksin, adamlarını katledilmeye gönderen aptal biri olarak bilineceksin. Açık konuşayım, bu gece burada öleceksin ve bir şakadan başka bir şey olarak hatırlanmayacaksın. İnsanlar sonsuza dek senin adını duyacak ve korkaklığına gülecekler."

"Lütfen," diye yalvarır. "Her şeyi geri vereceğim. Sadece gitmeme izin ver. Eminim sen bağışlayıcı bir adamsın. Bir anlık bir zayıflıktı, kötü bir karar verdim ama yemin ederim, bir daha asla sana karşı gelmeyeceğim. Bir karım ve üç genç kızım var. Bana ihtiyaçları var."

Başımı salladım. "Oh, bunun bir pazarlık olduğuna mı inanıyorsun? Bu gece buraya seni affetmem için yalvarman için bir şans vermeye geldiğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyorum. "Hadi ama Deago. Bundan daha iyisini biliyor olmalısın."

Adamlarım benimle birlikte odada sadece en güvendiklerimi bırakarak mülkten çıkarken yüzündeki tüm renkler siliniyor.

"Şimdi," diye başlıyorum. "Bana ürünümün ve silahlarımın tam olarak nerede olduğunu söyleyeceksin ve ben de onların nerede olduğunu teyit ettikten sonra seni bir hayvan gibi vahşice katledeceğim."

Odanın içinde bir çıkış yolu ararken kara gözlerinde dehşet parlıyor ama bir köşeye sıkışıp kaldığını çok geç fark ediyor. "Öldür beni o zaman," diye tükürüyor, buradan canlı çıkamayacağını fark ederek. "Ama sana bir bok söylemeyeceğim."

Omuzlarımı silkiyorum, onun küçük oyununu oynamaktan çok mutluyum. "Nasıl istersen öyle olsun Donatelli," diye mırıldanıyorum, elimde silahımla yaklaşarak. "Ama şunu bil ki, eğer malımı geri alamazsam, borçlu olarak öleceksin ve bu borcu miras alacak olan da bahsettiğin o güzel ailen olacak. Karın muhtemelen kurumuş ve fazla kullanılmış, ama o küçük kızlar. Eminim onlar için adil bir fiyat bulabilirim."

Bu öneri midemi bulandırıyor. En kötü günümde bile kendimi asla böyle bir hamle yapacak kadar alçaltmam. İster benim olsun ister en büyük düşmanım, aileye dokunmak yasaktır. Aşmayacağım bazı çizgiler var ama Deago bunu kesinlikle bilmiyor. Deago'yla işim bittiğinde, ailesine iyi bakılmasını sağlayacağım. Yaşayacak bir evi, sofrasında yemeği ve çocukları için iyi bir eğitimi olsun. Bir babanın suçları asla çocuklarına yük olmamalı.

Deago'nun gözleri açılıyor ve ağlamaya başlıyor, bileğindeki kurşun deliğinden kan akarken teslimiyet içinde dizlerinin üzerine çöküyor. Öldürücü bir atış değildi ve atardamar tehlikeye girmemişti ama bu işi her an her şeyin ters gidebileceğini bilecek kadar uzun süredir yapıyorum. "Lütfen," diye hıçkırdı. "Sana söyleyeceğim, sadece ... ailemi bu işin dışında bırak. Onlar hiçbir şey yapmadı. Bunu hak etmiyorlar."

"O zaman bana ürünümün nerede olduğunu söyleyin ve size söz veriyorum, aileniz huzur içinde kalacak."

Donatelli hıçkırıyor, başını öne eğiyor. "Amcamın Valley'deki evi. Garajındaki alet tezgahının arkasında gizli bir oda var. Tüm ürünlerini orada bulacaksın."

"Peki ya silahlarım?"

"Etrafına bak," diyor, odanın her tarafına dağılmış silahları göstererek. "Hepsi burada."

Tam düşündüğüm gibi.

Sergiu'ya başımla selam veriyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden telefonunu kulağına götürüp bir arama yapıyor. Birkaç saniye içinde adamlarımın yarısı amcasının Valley'deki evine doğru yola çıktı. Ürünümün ele geçirildiği haberini almam biraz zaman alacak ve biz beklerken adamlarımdan birkaçı evdeki tüm silahları topluyor. DeAngelis kardeşlere sevkiyat için kutulamayı düşünmeden önce hepsinin temizlenmesi ve kontrol edilmesi gerekecek, ama en azından tekrar yola koyulduk. Yapmak isteyeceğim son şey o kardeşleri hayal kırıklığına uğratmak olur. Benim ordum onlarınkinden çok daha büyük ama o kardeşlerin kafası karışık ve düşman edinmek isteyeceğiniz türden adamlar değiller.

"Ne . . . Bana ne yapacaksınız?" Ürünümle ilgili haber beklerken Deago soruyor.

Etrafımdaki katliamı incelerken ona "Çok basit," diyorum. "Bu gece sizin yargıcınız, jüriniz ve celladınız olacağım. Yirmi üç insanımı katlettiniz ve ben onların ailelerine tek tek söz verdim.

İntikam almak için bu gece yirmi üç ölümün acısını yaşayacaksın ve ancak o zaman seni bu ıstıraptan kurtaracağım."

Başını sallıyor, yaptıklarının ağırlığı omuzlarına çöküyor. "Aileme veda etmeme izin verecek misin?"

"Adamlarımı katletmeden önce onlara veda etme şansı tanıdınız mı?"

Deago gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve ben de zavallı adama acıyarak dudaklarımı sıkı bir çizgi haline getiriyorum. "Görünüşe göre cevabını aldın," diyorum ona.

Bir süre sonra gelen telefon, Donatelli ailesinin çaldığı diğer her şeyle birlikte tüm ürünümün Deago'nun söylediği yerde olduğunu doğruluyor ve hepsinin tekrar elimde olduğundan ve daha korunaklı depolarımdan birine doğru yola çıktığından emin olduktan sonra dikkatimi tekrar Deago'ya çeviriyorum. "Bu yavaş ve acı verici olacak," diye onu uyarıyorum. "Ancak çığlık atarsan daha da kötüleştiririm. Acısını kontrol edemeyen bir adam umurunda değil. Anlaşıldı mı?"

Elimi Sergiu'ya uzatıyorum ve Deago korkuyla beni izlerken hiç sorgulamadan hançerini avucumun tam ortasına yerleştiriyor.

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor.

Ve böylece, adamlarımdan üçü öne çıkıp Deago'yu yakaladı, aptalca onlarla savaşılmaya çalışırken onu sehpaye bağladı ve sahip olduğu az enerjiyi boşa harcadı.

"Başlayalım mı?" Sergiu soruyor.

Başımı sallıyorum, o da bana bu sabah ilk iş olarak verdiği dosyayı çıkarıyor ve ezberlediğim detayları okumaya başlıyor. "Paolo DeCosta," diyor Sergiu. "Dün geceki baskında ölen ilk kişi. İki erkek çocuk babası. Göğsüne aldığı bir kurşun yarısından ölmüş. Muhtemelen akciğer sönmesi."

Başımı sallıyorum ve bıçağı Deago'nun göğsünün derinliklerine batırıyorum, bıçağı akciğerini nefes almasını sağlayacak kadar delecek şekilde açtığımdan emin oluyorum, ancak bununla birlikte gelen mutlak acıyı deneyimlemeyecek kadar değil.

Deago çığlık atıyor ve adamlarımdan biri bir bez kapıp ağzına tıkıyor, hiçbirimiz gecenin bu saatinde onun çığlıklarına katlanmak istemiyoruz. "Biri gitti. Yirmi iki tane kaldı," diyorum bakışlarımı Sergiu'ya çevirmeden önce. "Sırada kim var?"

"Phillip Lancaster. Dört yetişkin çocuğun babası ve-"

"Altı çocuğun büyükbabası," diye devam ediyorum. "Atardamar patlaması sonucu öldü. Kurşun yarası tam boynundan girmiş."

Sergiu başını sallıyor ve ben Deago'ya bakıyorum. "Hazır ol, bu seferki acıtacak."

Bir saat sonra Donatelli malikânesinden çıkarken, arkamda sabah ilk haberlerde yer alacağını bildiğim türden bir katliam bırakıyorum. Ancak, tek bir kanıt kırıntısı bile beni işaret etmeyecek. Adamlarım çok dikkatli.

Sergiu bana bir bez uzatıyor ve SUV'uma geri dönerken yüzüme bulaşan kanı siliyorum. Sergiu bana "Güvenlik ürünümüzün depomuza geri gönderildiğini doğruladı," diye bilgi verdi. "Kirlenmediğinden emin olmak için kontrol eden bir ekibim var."

"Güzel. Sabah ilk iş bir güncelleme istiyorum," diyorum ona, cipin arkasına doluştuğumuzda, şoförüm zaten hazır ve bekliyor.

Kapı Sergiu'nun arkasından kapanır kapanmaz bana doğru döndü. "Biliyor musun, Monica önümüzdeki hafta DeLorenzo'nun yıllık toplantısı için oldukça heyecanlı. Her zaman parlayacağı anın o olduğunu düşünür."

Gözlerimi deviriyorum. Monica, Sergiu'nun karısı ve tam bir baş belası ama o olmasaydı aile etkinliklerimiz benim evimde düzenlenen bir öğle yemeğinden öteye geçemezdi. Monica mükemmelliği sever ve etkinlik planlaması ona bir amaç verir, bu yüzden her zaman yukarıda ve öteye gider ve ailenin en kıdemli karısı olarak, gücün kafasına gitmesine izin verme eğilimindedir.

Günün birinde ona haddini bildirmek benim için bir onurdur, ancak bunu yaparak Sergiu'ya rol yapması için bir neden vermiş olurum ve aile dışından gelen yeterince drama varken bir de aile içinden gelenlerle uğraşmak zorunda kalırız.

"Eminim göz kamaştırıcı görünecektir."

"Evet, beklendiği gibi," diye mırıldandı Sergiu. "Söylesene, yanında birini getirmeyi düşünüyor musun?"

Omuzlarımı silkiyorum. Bu tür aile etkinliklerine asla sevgililerimi getirmem ama Chiara'yı bir elbiseyle süslenmiş olarak görme fikri bugün aklımdan çıkmıyor. "Belki," diyorum ona. "Birini getirip getirmeme konusunda kararsızım."

"Chiara mı?" Sergiu, kullanmamak için kendimi zor tuttuğum o ismi söyleyerek sıçırıyor. "Müzayededen aldığın fahişe mi? Ciddi ol kuzen. Onu getirmek yüzüme bir tokat gibi iner. Eminim Monica sana daha uygun bir eş bulmaktan mutluluk duyacaktır. Sen ailemizin reisisin, kolunda bir fahişeyle görülemezsin. Sana daha iyi seçenekler bulabiliriz."

Eğer gerçekten birini getirmek istiyorsan. Böyle fahişeler gizli bir yere kapatılmalı, diğer kadınların önünde teşhir edilmemeli. Biraz saygılı olun."

Bakışlarım kuzenime kayıyor ve hoşnutsuzluğumun gazabını hissetmesi için tek kelime etmeme gerek yok. O kesinlikle bir fahişe değil ve sonunda onun tatlı amına girdiğimde onu böyle çağırmaktan zevk alsam da, başka hiçbir erkek aynı onurla ödüllendirilmeyecek.

Sergiu gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak geri çekiliyor. "*Chiara* kendini sokakta satışa çıkaran ucuz bir fahişe değil," diye bilgilendiriyorum onu. "Ve eğer ona bir daha böyle hitap edersen, bu terimin doğasını anlamayı sağlayacağım. Belki de Monica ailenin her erkeğine sunulmalı ve sen de bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamalısın."

Sergiu başını sallıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Bu benim-" "Çalındığında gününü gün eden masum bir kadındı. ve kafese kapatıldı," diye devam ediyorum. "Son birkaç gününü başına geleceklerden korkarak geçirdi ve şimdi hızla adapte olması gereken bir dünyaya itildi. Bu onu bir fahişe yapmaz. Onu hayatta kalan biri yapar ve eğer onunla tanışma şerefine nail olursanız, ona bu şekilde davranacaksınız. Yeterince açık olabildim mi?"

Sergiu çenesini sıkar ama burada gücün tam olarak kimin elinde olduğunu bildiği için hemen yumuşar ve başını sallar. "Elbette kuzen. Masum bir dil sürçmesiydi. Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Bakışlarımı kuzenime dikiyorum, ona bir an bile güvenmiyorum ama bana karşı haddini aşarsa onu dışarı çıkarmaktan çekinmeyeceğimi biliyor. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye karşı çıkıyorum. "Ancak, bu onun biraz saygı görmeye hakkı olmadığı anlamına gelmez. O benim evimde bir misafir ve karınıza kendi evinde gösterdiğim saygının aynısını ona da göstereceğim."

Sergiu beni çok yakından izliyor. "Emin misin kuzen? Seni zor durumda bırakmış gibi görünüyor. Geçmişte pek çok misafirin oldu ama hiçbirini savunmakla ilgilenmedin."

Omuzlarımı silkip koltuğumda doğruluyorum ve dikkatimi cipin ön camına vererek konuşmaya bir son veriyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. Şu anda misafir odamda ikamet eden sarışın bomba bugün gerçekten dikkatimi çok fazla çekti. Her an onu merak ettim,

Ne yaptığını, burada benim dünyamda olmakla ilgili neler hissettiğini ve benden korkması gerektiği gibi korkup korkmadığını bilmek istiyor.

Sergiu'nun da dediği gibi, evime girmeye cesaret edenleri daha önce hiç umursamadım, peki neden şimdi? Bir varise ihtiyacım olduğunun fazlasıyla farkındayım ve onu çocuklarımı doğuracak kadın olarak görmem bile bana yeter de artar bile.

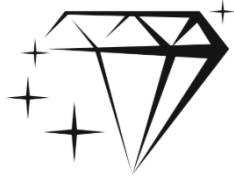
Ama neden?

Hiçbir fikrim yok.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadına aşık oldum.

Herhangi bir çocuk onun güzelliğini ve omurgasını miras aldığı için şanslı olurdu. Fark ettiğimden bile daha güçlü ve nedense beni şaşırtacağına inancım tam. Aslında, gerçekten öyle olmasını umuyorum ve sadece bu düşünce bile beni eve dönmek için heyecanlandırıyor, onu tekrar görmeye hazır olmaktan çok daha fazlası.

## CHIARA



M Ebeveyn yatak odasına yaklaşırken ellerim titriyor, parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor. Tereddüt ediyorum, zorlukla yutkunuyorum ve damarlarımda dolaşan endişeyi hafifletmeye çalışıyorum. Bununla eğlenmemeliyim. Kendimi yatak odama kilitlemeli ve bu cehennemden nasıl çıkacağımı düşünmeliydim.

Burada.

Ama ilgimi çekti.

Sevişmek istiyor ve lanet olsun, bir buçuk gün içinde bu adam için muhtaç bir fahişe haline geldim. Bana neredeyse hiç dokunmadı, benimle neredeyse hiç konuşmadı ama onu memnun etmek için duyduğum ezici ihtiyaç beni şiddetli bir şekilde boğuyor. Bu bir tür yoğun Stockholm Sendromu mu, yoksa ben de onun kadar berbat durumda mıyım?

Her iki durumda da, bunu görmeliyim. Bana tam olarak ne yapacağını bilmeliyim. Bana nasıl dokunacağını, vücudumu nasıl kullanacağını ve lanet olsun, onu içimde hissetmeliyim. Bunu kaldırabilirim. Eğer bir şey varsa, Romanyalı gardiyanım sonunda dengiyle karşılaştı.

Dün geceki boktan sahnesinde bacaklarımı onun için açtığımdan ve bakışlarının ağırlığını amımda hissettiğimden beri onun dokunuşunu arzuluyordum. Beni becerdiği düşünceyi beynime girdiği an, benim için her şey bitmişti. Tüm hayatta kalma duygusu ayaklarımın dibinde kül oldu. Keşke nasıl bir şeytanı serbest bıraktığını bilseydi.

İçimde yanan bu kükreyen ihtiyaca rağmen, onun kurallarının hala inanılmaz derecede farkındayım. Kapıyı zorlamak ve ondan



acele edip beni becerirken, kendimi tereddüt ederken buluyorum. Kapıyı çalmalı mıyım? Yoksa kendimi içeri buyur etmemi ve dizlerimi açarak yere yerleşmemi, biraz sapıkça Christian Grey sikişi oynamayı ummamı mı bekliyor? Çünkü eğer durum buysa, kendi saçımı öremeyeceğimi ve kendime bu şekilde hükmedilmesine izin vermekte yeterince sorun yaşayacağımı biliyor olmalı. İş aşağı inip kirlenmeye geldiğinde, itaatkâr olmaktan çok uzağım.

Titrek bir nefes alarak parmak eklemlerimi kapıya vurdum ve o pürüzsüz aksanın seslendiğini duydum. "İçeri gel."

Kolu hafifçe bastırarak kapıyı açıyorum ve kendimi yeni olasılıklarla dolu bir dünyaya hazırlıyorum.

Odası loş bir şekilde aydınlatılmış ve odanın diğer ucunda onu seçebilmem için yeterli ışık var. Üstsüz ve güçlü gövdesini görünce ağzım sulanıyor. O mükemmel geniş omuzlar ve belirgin göğüs kasları, yontulmuş karın kaslarına ve vaat edilmiş toprakları işaret eden derin bir V'ye doğru iniyor. Koyu renk pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve onu açgözlülükle içime çekiyorum, benim için neler sakladığını keşfetmeye fazlasıyla hazırım.

Ellerim titriyor ve kendimi hazır hissetsem de bilinmeyenin korkusu hâlâ içimi kaplıyor.

Gözlerinde açlık parlıyor, karanlık ve rahatsız ve gurur göğsümü yırtıyor, gördüklerinden hoşlandığını biliyorum. Ve lanet olsun, ben de seviyorum. Bu gece onun için her şeyi yaptım. Siyah dantel iç çamaşırı, jartiyer ve yüksek çoraplar. Böyle şeylerden ne kadar hoşlandığını bilmiyorum, bu yüzden basit tuttum. Güvenli. Yüz hatlarımı vurgulayacak kadar doğal bir makyaj yaptım ve uzun saçlarımı açık bıraktım ki arzu ederse elini saçlarıma .

"Gergin olma," diyor yavaşça odasının içinde ilerlerken. Bir akbaba gibi her adımını takip ediyorum ama aslında bu gece yırtıcı olan o. Gözleri fener gibi, beni yakalıyor, içine çekiyor ve itaat istiyor. "Yatağıma git."

Sertçe yutkunarak bakışlarımı büyük yatağa yöneltiyorum. Odanın baş tarafındaki dört basamağın üzerinde devasa büyüklükte bir şilte, ana cazibe merkezi gibi duruyor. En alt basamakta durup bir sonraki talimatlarını beklemeden önce aceleyle ona doğru ilerliyorum.

Sadece bir adım ötemde durana kadar bana doğru ilerliyor, bakışları üzerimde geziniyor, vücudumun ince kıvrımlarını inceliyor. "Benim için soyun, Tatlı Melek."

Aman Tanrım.

Sözleri saf adrenalinin kadar inmesi gibi. Ona itaat ediyorum, onayına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Bunu bir gösteri haline getirmek isteyerek yavaşça dönüyorum ve ayağımı bir sonrakine uzatmadan önce iki basamak yukarı çıkıyorum. Omzumun üzerinden geriye bakarak yavaşça eğiliyorum ve bakışlarının kıcıma düşmesini izliyorum.

Parmaklarımı kalçamda gezdirerek çorabımın üst kısmına ulaşıyorum ve çorabı aşağı doğru iterek altındaki teni santim santim ortaya çıkarıyorum. Tabii ki onu dişleriyle vücudumdan koparmasını görmek isterdim ama bakışlarının vücuduma bu kadar odaklanmış olması beni her saniye daha da azdırıyor.

Çorabı tekmeleyerek çıkardıktan sonra ayağımı tekrar ikinci basamağa koyuyorum ve diğer bacağıma geçiyorum. Her iki çorabı da çıkardıktan sonra yüzümü ona dönüyorum ve belimdeki askıları çıkarıyorum, üzerimde sadece sütyenim ve tangam kalıyor.

Tek kelime etmeden arkama uzandığımda gözleri alev alev yanıyor. Bu sefer büyülenen o oldu. Sütyenimin kancasını açıp, çürük kumaşın yavaşça kollarımdan aşağı düşmesine izin verdikten sonra usulca yere çarptığını duyuyorum. Bir an bekleyip beni içine almasına izin veriyorum. Dün gece tüm güzellikleri görmüştü ama bu kadarını değil.

Bakışları çok yoğun, vücudumun üzerinde geziniyor ve sanki her santimlik tenim fiziksel olarak damgalanmış gibi hissediyorum. Başparmaklarım tangamın kenarlarına kayıyor, onu aşağı itmeye hazırım, ama başını hafifçe sallaması beni duraklatıyor.

Parmaklarım düşerken çenemi kaldırıp gözleriyle buluşuyorum ve bana saf, hayvani bir şehvetle bakması şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici ve korkunç şey. Ateşli bakışlarımı onunkilere sabitlerken adrenalin içimde azgın bir su gibi akıyor. "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyorum, hissettiğimden biraz daha cesurca, ama çok ıslak ve buna hazırım.

"Yatağa," diyor çenesini hafifçe kaldırarak ve merdivenlerin geri kalanını çıkmamı işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Evet, efendim.

Başımı sallıyorum ve yavaşça topuklarımın üzerinde dönerek son iki basamağı çıkıyorum ve yatağının kenarına yerleşip dizlerimin üzerinde durarak onu izliyorum. Pantolonunun üzerinden sikinin gergin hatlarını görebiliyorum, hazırlıkla seğiriyor.

Beni izlerken vücudu hareketsiz kalıyor ve kendime dokunma ihtiyacı çok güçlü. Parmaklarım göğüslerimin üzerinde geziniyor, altımda nasıl çakıl taşı gibi olduklarını hissediyorum.

ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Elim vücudumdan aşağıya, belimden geçip tümseğimin üzerinde ilerlerken başım dönüyor.

Kukumu avuçlayarak, danteli kenara itmeden ve parmaklarımın üzerine batmadan önce tangamın dayanıksız malzemesini elime doğru çekiyorum. Diğer elimle mememi kavrayarak kendime biniyorum, onun beni nasıl izlediğini izlerken en tatlı zevkle inliyorum.

Parmaklarımı bırakıp ağzıma götürüyorum ve emerek kurutuyorum, karanlık bakışlarının daha da yoğunlaşması hoşuma gidiyor. "Tekrar," diye emrediyor.

Hayal kırıklığına uğratmamak için elimi bir kez daha indiriyorum, bu sefer parmaklarımı o kadar yavaş içeri itiyorum ki acı içinde inliyor. Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalayarak, avucumun topuğuna doğru bastırıyorum, parmaklarımı en tatlı işkenceyle tekrar dışarı çekmeden önce klitorisim nihayet biraz rahatlıyor.

Gözleri alev alev yanıyor, açlıkla dolup taşıyor ve bana doğru ilerlerken nefesimi içime çekiyorum. Platforma ulaşıyor ve pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı itiyor. Kalın ereksiyonunu serbest bırakırken, "Umarım sert seviyordursun, Angel," diye gürlüyor. Bakışlarım vücudunda geziniyor ve onu içime çekerken bir nefes alıyorum.

Kocaman, kalın ve iri, kızgın damarları ucuna kadar uzanıyor. Parmaklarımı onun etrafında kapatmamın imkanı yok. Bu iki elli bir iş.

Tanrım, beni nasıl gereceğini düşünmek bile beni titretiyor.

Sikeyim.

"Beni ağzına al, Angel." Başka bir şey söyleme.

Kendimi onun yatağında ayarlayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve onları genişçe açıyorum. Damarlarımda baş döndürücü bir heyecan dolaşıyor, onu memnun etmek için çaresizim ve dudaklarımı yalıyorum, tadının nasıl olduğunu görmeye fazlasıyla hazırım.

Tam önümde, kenara doğru adım atıyor ve o baş döndürücü heyecan hızla sinire dönüşüyor. Ya onu istediği gibi beceremezsem? Ya onun için yeterli değilsem?

"Genişçe aç," diye emrediyor, etrafıma uzanıyor ve elini saçlarıma düğümlüyor, sertçe kavırıyor ve hareketlerimi tamamen kontrol altına alıyor.

Kalbim kulaklarımda düzensiz bir şekilde atıyor. Kalın siki tüm ihtişamıyla orada duruyor, muhteşem bir şekilde sikişiyor ve benden istediğini yapmamı bekliyor. Tek yapmam gereken iyice açmak ve o da içeri girip ağzımı sikecek. Ama

Çizgiyi nereye çektiğini bilmediğim için tereddüt ediyorum. "Sana dokunabilir miyim?" Bunu berbat etmek istemediğim için soruyorum.

Bakışları daralıyor, başını sallamadan önce sorumu gerçekten düşünüyor. "Evet, bana dokunabilirsin," diyor. "Şimdi beni bekletme."

Evet, efendim.

Yukarı uzanarak elimi kalın tabanının etrafına doluyorum ve tam da beklediğim gibi parmaklarımı etrafında kapatamıyorum. Yumruğum yavaşça yukarı ve aşağı pompalanırken dilim dışarı çıkıyor, dudaklarımı ıslatıyor. Her şey bana iyice açılıp onu sert ve hızlı bir şekilde almam için bağırırken, önce onun tadını çıkarmak istiyorum, bir daha ne zaman oynama şansı bulabileceğimi bilmiyorum.

Başparmağım ucundaki nem damlacığının üzerinde yuvarlanıyor, başparmağımı ağzımın içine çekme gösterisi yapmadan önce onu daire içine alıyor. Tuzlu ve lezzetli, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak, eğilip dilimi kalın sikinin ucuna kadar götürmeden önce onu tekrar kavriyorum. Dilimle başının etrafında dönüyorum, açlık beni gerçekten vurmadan önce onun daha fazla tadına bakıyorum ve sonunda ağzımı onun etrafında kapatıyorum.

Onu tam boğazımın arkasına kadar alıyorum, tangamın içinden ıslanırken onun alçak iniltisi bana kötü şeyler yapıyor, beni genişçe gerdiğini hissetmek için çaresizim. İşimi yapmama izin veriyor, ben onu daha da derine çekerken yumruğum sikinin tabanında sıkılaşıyor. Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak diğer elimi kaldırıyorum ve güçlü kalçasının arkasına doluyorum. Vücudu benim dokunuşumla geriliyor, ama ben onun horozunu çalıştırmaya devam ediyorum, sonunda rahatlamaya başladığını hissetmeden önce dilimin ucunun üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum.

Kukum dikkat çekmek için çığlık atarken elim kalçasının arkasından belirgin kışına doğru ilerliyor. Çizgiyi aşmak istemediğim için hareket etmeye devam ediyorum, elimi göğsüne götürmeden önce güçlü sırtına doğru yelken açıyorum. Tırnaklarım karın kaslarının sıkı çıkıntılarını kazıyor ve sürüklüyor, sonra daha aşağıya, sikinin yanından geçiyor. Taşaklarını elime alıyorum, tam boğazımın arkasında hissederken avucumun içinde sıkıca masaj yapıyorum.

Beni esir alan kişi onaylarcasına homurdanıyor ve neredeyse yatağına boşalacak gibi oluyorum. Buna bayılıyorum.

Eli saçlarımda sıkılaşıyor ve oyunlarımdan bıktığı için ağzıma sokmadan önce beni sabit tutuyor. Boğazımın arkasına çarpıyor ve neredeyse onun lezzetli sikiinde boğuluyordum. Daha fazlası için inliyorum ve tekrar yapıyor, sert sevme uyarısından kaçınmıyor.

Kavrayışım horozunun tabanı etrafında sıkılaşıırken ağzımı sertçe sikiyor, hareketleriyle yukarı ve aşağı çalışıyor. Elim taşaklarının etrafında daha sıkı kenetleniyor, kavrayışımın içinde nasıl sıkıldıklarını hissediyorum. Çok yakın ve lanet olsun, onun için açgözlü bir fahişe olmak istiyorum. Boşalmasına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

Uyarı vermeden durdu ve sıcak boğazımın arkasına fışkırdığını hissettim. "Siktir," diye homurdanıyor, çenesini sıkarken eli saçlarımdan gevşeyip yüzümün yan tarafını kavramak için düşünüyor. Gözlerini kapatıyor ve ben her son damlasını yutarak hareket etmeye devam ediyorum.

Ağzımdan kurtuluyor, ben ona bakıp benden başka ne istediğini duymayı beklerken ağır ağır nefes alıyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde uzanıyor ve yaptığı işi inceliyor. "Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor, sesindeki o günahkâr kadar seksi tını bana ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.

Başımı salladım. "Ben yaptım."

Bir saniye beni izliyor, bakışları sanki benden ne çıkaracağından emin değilmiş gibi daralıyor. Bir adım geri çekiliyor, bakışları vücudumu ve sonra bacaklarımın arasını tarıyor, ne kadar muhtaç olduğumu fark ediyor.

"Arkanı dön," diye .

Kaşlarım çatılıyor, ne yapmayı planladığından emin değilim ama yatağının ucunda dizlerimin üzerine çökene kadar etrafta dolaşmakta tereddüt etmiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve arkamda bir ses duyunca omzumun üzerinden bakıyorum ve onu atılmış pantolonunun cebinden bir şey çıkarırken buluyorum.

Parmaklarını omzumun üzerinden geçirip bileğime kadar takip etmeden önce sırtıma doğru adım atıyor. Parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor ve diğeriyle birleştirmeden önce bileğimi arkama doğru çekiyor. Bileklerimin etrafını bir şeyle kapatıyor ve onu sıkıca çekip beni bağlı bırakmadan önce farkına vararak nefes alıyorum.

"olma," diye mırıldanıyor.

Sertçe yutkunuyorum, ona güvenmeye karar veriyorum, tam o sırada etrafıma uzanıyor, kalın, siyah bir kumaş parçasını gözlerimin üzerine sabitliyor ve başımın arkasına bağlayarak beni kör bırakıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, ona bu kadar güvenmek istediğimden emin değilim. Bana her şeyi yapabilir ve ben onu durduracak güçte değilim. Parmaklarının tenimi okşadığını hissediyorum ve artık diğer tüm duyularıma güvendiğim için elinin her dokunuşu çok daha yoğun geliyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye talimat veriyor, dudakları tam kulağımın dibinde.

Söyleneni yapıyorum, göğsünü sırtımda ve elini kalçamda hissedene kadar yükseliyorum. Aniden beni yatağına itiyor, memelerim yatağa sıkıca dayanıyor. Dizlerimi iyice açıyor, kıcıımı ve amımı açık büfe gibi sunuyor, tangam bizi tutan tek engel.

Eli kıcıma doğru iniyor ve ben nefesimi tutarak ona karşı koymaya çalışıyorum ama ellerim arkamda bağlı olduğu için fazla ileri gidemiyorum. Parmakları tangamın dayanıksız kumaşına ulaşana kadar kıcımda geziniyor ve onu aşağıya, tam ortama doğru takip ediyor. İnliyorum, amımın üzerinden geçip klitorisime inerken ona karşı geri itiyorum.

Kukumu sıkıca kavırıyor ve ben de ona doğru bastırmaya çalışıyorum ama sonra kayboluyor. Hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor ve acı dolu inlemem dudaklarımdan kaçmadan önce, elleri aniden tekrar orada, tangamı kavırıyor.

Keskin bir çekiş yapıyor ve kumaş kolaylıkla ikiye ayrılıp beni çıplak bırakıyor. Bir nefes çekiyorum, parmakları amımın derinliklerine girmeden önce havanın serinliğini amıma karşı hissediyorum.

İnliyorum ve ona doğru geri itiyorum, parmaklarını kıvrıp duvarlarıma masaj yaparken gözlerim dönüyor. İki parmağını orada hissedebiliyorum ve üçüncüsü için neler vermezdim. Bunu beni iyice sarana kadar tekrar tekrar yapıyor ama parmaklarını serbest bırakarak tatlı işkencesine devam ediyor. Elini klitorisime doğru kaydırıyor ve sıkı, hassas tomurcuğun üzerinde yuvarlıyor, kalçalarım ateşli bir zevkle sarsılırken beni tam sınırda tutuyor. Sonra tam giriş yerimle aynı hizaya gelmesini ve o kalın sikini içime sokmasını beklerken, beni muhtaç ve kararsız bırakarak uzaklaşıyor.

Duyduğum tek şey, gelecek olanın beklentisi beni bitirmekle tehdit ederken, kendi ağır nefes alışlarımla sesi. Yumuşak bir gümbürtü duyduğumda ancak bir saniye geçiyor ve ben bunun ne olduğunu anlamaya çalışmadan ağzı amımın üzerine kapanıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, sıcak dili amıma doğru ilerlemeden önce klitorisimin üzerinde gezinirken gözlerim hemen başımın arkasına kayıyor. Dilini içime sokuyor ve ben de dokunuşuna karşı çok hassas olduğum için onu geri itiyorum.

Emiyor ve ısıırıyor ve tam daha iyi olamayacağını düşündüğümde, parmaklarını hissediyorum, gözlerimin tekrar yuvarlanmasına yetecek kadar baskı uyguluyor. "Siktir," diye tıslıyorum sıkılmış çenemin arasından, kıcıımı daha derine alırken bir inilti çıkarıyorum.

Bana her şeyi veriyor, yetenekli dilinin altında patlayana kadar vücudumu çalıştırıyor. Sert ve hızlı geliyorum ve amım kasılırken ve yüksek gözyaşlarım vücudumdan geçerken uyarılmamın her onsunu kucaklıyor. "EVET," diye haykırıyorum. "Tanrım, evet."

Dili üzerimde çalışmaya devam ediyor, ben kendime gelene kadar tek bir damlanın bile boşa gitmesine izin vermiyor ve sonra tekrar gidiyor.

Beni serbest bırakmak üzere olduğunu düşünerek bağlarımı çekmeye çalışıyorum ama merdivenlerden indiğini duyuyorum. Ayak sesleri odanın öbür ucundan geliyor, ardından bir çekmecenin açılıp kapanmasının tanıdık sesi geliyor. "Tadın harikulade, Tatlı Melek," diye gürlüyor, aksanı beni yeniden ıslatıyor. "Ama ben sözümün eriyim ve seninle işim henüz bitmedi."

Sertçe yutkunuyorum, bana doğru geri adım atarken dinliyorum. Yavaşça merdivenleri çıkarken parmakları kıcımlı okşuyor. "Havuzun orada sana ne demiştin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, eli kıcıma keskin bir darbeye indiğinde kelimeleri zar zor hatırlayabiliyorum. "Ne demiştin ben sana?"

"Bunu istediğime inanana kadar beni becereceğini." "Kesinlikle," diye mırıldanıyor ve hemen arkamdan yaklaşıyor.

Parmakları ıslaklığında geziniyor, kıcıma doğru çekiyor ve yavaş, alaycı daireler çiziyor, sonra parmaklarının yerini girişte soğuk bir şey alıyor -ağır ve metalden yapılmış bir şey. Onu içime doğru itiyor ve ben onun ani, lezzetli saldırısı karşısında nefes nefese kalıyorum. Etrafındaki duvarlarım kasılıyor, onu içeri buyur ediyor, ama bir dakika geçmeden tekrar kayboluyor.

Tam bana ne yapmayı planladığını soracaktım ki soğuk ve ıslak bir şey hissettim. Kıcıma sürtüyor ve havadaki hafif, meyvemsi kokuyla bunun kayganlaştırıcı olduğunu anlıyorum.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor, kıcımın raya alınmak üzere olduğunu anlıyorum. Soğuk, metal nesne kıcıma bastırılıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Onu içime itmeye başlıyor ve heyecandan nefes nefese kalıyorum, daha derine almak için nesneye yaslanıyorum, kıcımın tamamen gerilmesini memnuniyetle karşılıyorum, ancak çok fazla olana kadar durmuyor.

Boğazımın arkasından yumuşak, acılı bir çığlık geliyor ve titrek bir nefes veriyorum, metalin etrafında rahatlamaya çalışıyorum, bunun bir tür popo tıkacı olması gerektiğini fark ediyorum. Parmakları kıcımın etrafında ve klitorisime doğru ilerliyor, yavaş daireler çiziyor ve bir saniye sonra tıkaçın yanması kontrol edilebilir hale geliyor. Cehennem,

Hatta sarhoş edici bir hal alıyor. "Tamam," diyorum ona, rahat olmamı beklediğini bildiğimden. "Ben iyiyim."

Hiç tereddüt etmeden parmakları amıma dalıyor ve ben inliyorum, zaten çok dolu hissediyorum. Duvarlarıma masaj yapıyor, onun için hazır olduğumdan emin oluyor ve bir dakika sonra, eli kalçamda, o büyük, kalın horozu girişimde hissettiğimde beni hareketsiz tutuyor.

İçime doğru itiyor, beni iyice geriyor ve içime tamamen oturana kadar beni santim santim içine almaya devam ederken nefesimi emiyorum. Hiç bu kadar büyük birini almamıştım ve kığım zaten bu kadar doluyken, şaşırdım.

Kıç yanağımı kavıyor, sıkıca sıkıyor ve sonunda tekrar geri çekilmeye başlıyor. "Oh Tanrım," diye inliyorum, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Tekrar içeri itmeden önce sonuna kadar geri çekiliyor, bu sefer hızını artırıyor. Parmakları kalçamda sıkışıyor, beni sabit tutuyor ve yüzünü göremememe rağmen, bir şekilde bakışlarının amıma kilitlendiğini biliyorum, parlayan horozunun içime girip çıkmasını, beni genişçe girmesini izliyorum.

Beni gerçekten becermeye başlıyor, tıkaca daha fazla baskı uygularken içime giriyor, haykırmama neden oluyor, daha fazlası için ona karşı geri itiyor ve aramızda tek kelime etmeden bana tam olarak istediğimi veriyor. Bileklerim serbest kaldı ve sonra o sarhoş edici aksan odayı yırttı. "Kendine dokun Angel," diye homurdanıyor. "O tatlı klitorisini ov."

Hiç bu kadar hızlı boyun eğmemiştim.

Elim altımdan fırlıyor, bacaklarımın arasını itiyor ve hassas klitorisimi sıyrıyor. Damarlarımda elektrik atıyor, beni sikerken tüm vücudumu sarsıyor, beni her açıdan daha derine götürmek için kalçalarını döndürüyor.

Hızlanıyor, içime girerken homurdanıyor ve gözlerim dönüyor, umutsuzca yüzünü görmek istiyorum. Orgazmım oluşmaya başlıyor, beni gittikçe daha da kenara itiyor, ama ona tutunuyorum, bunun bitmesine neredeyse hazır değilim.

Beni lanet olası bir profesyonel gibi beceriyor ve söz verdiği gibi çığlık atıyorum ve neden burada olduğum artık benim için o kadar önemli görünmüyor. Önemli olan tek şey doruğa ulaşmak.

Eli tıkacın üzerine inerken klitorisime daha fazla baskı uyguluyorum, hafifçe ona karşı titreşiyor ve beni tam kenara gönderiyor. "OH FUCK," BEN



haykırıyor, o kadar sert boşalıyorum ki amım onun kalın, baskın sikinin etrafında sürekli spazm geçiriyor.

Diğer elim yatak çarşafını yumruklarken gözlerim kenetleniyor. Orgazmım o kadar güçlü ki, nasıl dayanacağımı bilemiyorum. Çok fazla, çok sert. Kafam vücudumu yırtıyor ve sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Sonra tam daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, Romanyalı kurtarıcım benimle birlikte geliyor ve amımın derinliklerine sıcak spermler fışkırtıyor.

Beni lanet bir tanrıça gibi hissettiriyor. Sadece o lezzetli dölün içimde olduğu düşüncesi bile vücuduma kötü şeyler yapıyor.

Kafam hafiflemeye başlıyor ve o sakinleştikçe yorgunluk üzerime çöküyor. Göz bağının altında gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, o yavaşça tıkacı kıcımdan çıkarırken, hepsi onun horozu içimde derinlere gömülü kalırken.

Metal tapa yere çarpıyor ve dibe vurana kadar her seferinde bir adım yuvarlanıyor. Fişin verdiği hissi ne kadar sevmiş olsam da, bir mola vermeye fazlasıyla hazırım.

Romanyalı Seks Tanrım içimden çıkıyor ve dizlerim düzleşiyor, tam bir bitkinlikle yatağının üzerine düşüyorum. Pantolonunu geri çektiğini duyuyorum ve bir dakika geçmeden yatağa uzanıp gözlerimin etrafındaki göz bağını çözüyor.

Ona bakıyorum, uzanıp beni kollarının arasına almasını izliyorum, dölleri yavaşça içimden sızmaya ve kalçalarımın arasına yayılmaya başlıyor. Merdivenlerden iniyor, odasından çıkarken atılmış iç çamaşırlarımı yere saçılmış halde bırakıyor.

Koridorda yürürken başımı kaldırıp ona bakıyorum, yontulmuş çene çizgisini tarıyorum ve hâlâ yoğunluğuna alışamadığım gözlerinin karanlığına bakıyorum. "Bakıyorsun," diye mırıldanıyor, gözlerimle buluşmuyor.

Ona sarılıyorum, yorgunluk beni aşağı çekerken başımı zar zor dik tutabiliyorum. "Adın ne senin?" Sessizliğin içine fısıldıyorum.

Odama ulaştığımızda çenesi geriliyor ve bir elini uzatıp kapıyı açmak için serbest bırakarak beni kucağına alıyor. Karanlık odaya giriyor ve beni doğruca yatağıma götürüp göz teması kurmadan yatırıyor. Bu adamın gizemli kimliğini keşfetme çabamın düşündüğümünden daha zor olacağını hemen anlıyorum.

"Biliyorsun," diyorum battaniyelerimi çeneme kadar çekerken. "Bir dahaki sefere beni böyle becerdiğinde, adını haykırabilmek istiyorum."

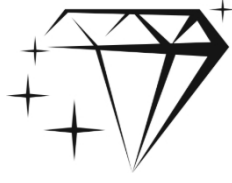
"Oh, sana ılık attıracağım," diyor bana, kapıya doğru geri yürürken. "Ama dudaklarında benim adım olmayacak."

"Ne olacağını sorabilir miyim?"

Bir nefes boyunca beni izliyor, hınzır bakışları çok yoğun ve gizem dolu. "Henüz karar vermedim, Tatlı Melek," diyor. "Şimdi dinlen. Buna ihtiyacın olacak."

Ve böylece gitti, beni karanlıkta bıraktı, onun yatağında yayılmış olmanın anıları beni şimdiye kadar duyduğum en tatlı ninniyle uykuya gönderdi.

## CHIARA



**T** Yatak alçalıyor ve tam gözlerim yeni bir günün aydınlığına açılırken, ağır bir el ağzıma bastırıyor. "Sus artık güzel kız," diye mırıldanıyor kalın bir Rumen aksanı odaya, ama bu benim aşına olduğum Rumen aksanı değil. "Eğer tek bir gık bile çıkarmaya kalkarsan, daha ağzından tek bir ses bile çıkmadan boynunu kırarım." Müzayedede beni sahiplenen adama biraz benzeyen ama yine de tamamen farklı olan bu garip adama bakarken korku göğsümü dövüyor. Belki bir kardeş? Bir kuzen mi? Yüzü daha geniş ve gözleri nedense yakışıklı sayılamayacak kadar birbirine yakın görünüyor.

Bana doğru eğiliyor ve sessiz kalmam için ağzıma bastırıyor. İri eli neredeyse burnumu kapatıyor ve nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Teninden yayılan iğrenç bir koku boğazımda safra birikmesine neden oluyor ama diğer eliyle battaniyemi kapıp üzerimden yırttığında, korku mide bulandırıcı bir dehşete dönüşüyor.

Koyu renk gözleri çıplak bedenimi taramaya başlıyor ve dün gece bu kadar çabuk uykuya daldığım için hemen kendime lanet ediyorum. Giyinmek için kendimi zorlamalıydım. Gardımı düşürmemeliydim, ama Romanyalı tutsağımın benimle işi bittiğinde, yorgunluk hızla beni ele geçirdi. Tıpkı söz verdiği gibi, buraya nasıl geldiğimi unutmuştum ama şimdi yeni bir günün ardından seks sisi dağıldı ve etrafımdaki tehlikelerin fazlasıyla farkındayım.

Ellerinin altından kurtulmak için kıvranıyorum ama ellerimi hızla yakalıyor ve beni ağırlığının altında tutuyor. "Anlamıyorum," diyor, aç bakışları bedenimin üzerinde geziniyor ve tenime soğuk bir ürperti gönderiyor. "Burada özel bir şey yok. Killian sende ne buluyor?"

Killian mı? Adı bu mu?

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimde yaşlar oluşuyor, ama onları reddediyorum, düşeceklerinden ve bu her ne haltsa bir şekilde kazanacağından korkuyorum.

Tek bildiğim bunun iyi olmadığı. Gözlerinde diğer adam Killian'dan görmediğim bir kötülük var. Onda beni olabildiğince uzağa kaçmam için uyaran bir iğrençlik var. Bu ismi daha önce nerede duyduğumu merak etmek için kendime bir an bile izin veremiyorum.

Vücut ağırlığını bana doğru bastırıyor, üzerimde hareket ediyor ve her iki bileğimi yüzüme doğru kaldırıp ağzımın üzerinde tuttuğu elinde toplarken bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Hareketsiz kaldım, bir santim bile kıpırdayamadım ve dizlerini acı verici bir şekilde uyluklarımın üstüne bastırduğında, tamamen sabitlendim ve birbirinden ayrıldım, vücudum şimdi istediği gibi alması için serbestçe açık.

Kendimi bir an daha tutamıyorum ve sonunda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor.

Çığlık atmaktan ya da kendimi kurtarmak için bir şey yapmaktan acizim ve boştaki elini alıp kalçalarımın arasına götürdüğünde, onunla savaşmak için son bir sonuçsuz girişimde bulunuyorum.

O çok büyük. Çok güçlü. Hiç şansım yok. Onun merhametine kaldım.

Parmaklarını kabaca içime sokmadan birkaç dakika önce parmaklarını giriş yerimde hissediyorum. Haykırıyorum, ağzımı kapatan eli sesimi boğuyor. "Ahhhh, şimdi anlaşılıyor," diye mırıldanıyor, parmaklarını tekrar tekrar sokarak. "O küçük güzel yüzüne eşlik edecek küçük, sıkı bir amcığın var."

Gözyaşlarım ağır akıntılar halinde geliyor, görüşümü bulanıklaştırıyor, ama bakışlarımı pencereye kilitliyorum, vücudumu ihlal ederken, beni hakkı gibi alırken bu pisliğin gözleriyle buluşmayı reddediyorum. Beni esir alan kişiyi ya da neler yapabileceğini tam olarak bilmesem de, bir şekilde bundan hoşnut olmayacağını hissediyorum. En azından öyle olmamasını umuyorum. Diğer ihtimal ise, burada neler olup bittiğini tam olarak biliyor olması ve bu pislige beni uygun gördüğü herhangi bir şekilde ihlal etmesi için tam onay vermiş olması.

Parmaklarını içimden çekip pantolonunun ön tarafına uzanıyor ve düğmeyi kolaylıkla açıyor. "Gerçekten ne kadar dar olduğunu merak ediyorum," diye mırıldanıyor fermuarı indirirken.

Dizleri kalçalarını morartmaya başladığında onu itmeye çalışıyorum, umutsuzca altında çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek bir ses bile çıkmıyor. Derin bir nefes almaya çalışarak elinin etrafında soluklanıyorum ve tam pantolonunun içine uzanıp sikini yumrukladığı sırada kapı çalıyor.

Donup kalıyor ve gözlerindeki kısa süreli korku parıltısı bana şüphelerimde haklı olduğumu söylüyor. Burada olmaması gerekiyordu ve eğer beni yakalayandan korkuyorsa, bu besin zincirinde onun altında olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

"Chiara, tatlım. Uyanık mısın?" Kapının diğer tarafından kadınsı bir ses geliyor. Dün tanıştığım kişisel şefin tatlı sesini hemen tanıyorum. Kiersten olabilir. Kristy? Kafam şu anda onun adını hatırlamaya çalışacak durumda değil.

Saldırgan üzerime çullanıp ağızma daha sert bastırırken göğsüm kabarıyor, az önceki sözleri zihnimde dönüp dururken sessiz kalmam için sert bir uyarıda *bulunuyor - tek bir gıcırtı çıkarırsan lanet boynunu kırarım*. Her kelimesinde ciddi olduğundan şüphem yok ve tek yapabildiğim korkuyu yutmaya çalışmak.

Kapı tekrar çalındığında bakışları iki lazer gibi gözbebeklerimi delip geçiyor. "Tamam, hâlâ uyuyor olmalısın. Sana kahvaltı hazırladım. Kapının önüne bırakacağım. Yediğinden emin olmak için birkaç dakika içinde geri geleceğim. Enerjiye ihtiyacın var."

Şef kapımın önüne bir şey koyarken yumuşak tıkırtılar duyuyorum ve bir dakika sonra gitmiş oluyor.

Bakışlarım tam zamanında saldırganıma dönüyor ve onun çürümüş bakışlarında parlayan öfkeyi görüyorum. Sonunda benden uzaklaşmadan önce çenesini sıkıyor, burada bir an bile fazla kalırsa kellesinin uçacağını açıkça fark ediyor. "Bugün şanslıydın kızım," diye tükürüyor, ayağa kalkıp pantolonunu düzeltiyor. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Eğer bunu fısıldadığımı bile öğrenirsem, her gece buraya geri gelirim ve bugün burada olanlar yanında çocuk oynacağı gibi kalır. Ve eğer ona bir DeLorenzo varisi teklif etmeyi aklından bile geçirirsen, bebeğini rahminden söküp alırım."

Sertçe yutkunuyorum, göğsüm tedirginlikle kabarıyor tek bir ses bile çıkaramıyorum.

Az önce DeLorenzo mu dedi? DeLorenzo mafya ailesi gibi mi?

Oh lanet olsun. Düşündüğümde daha büyük bir belanın içindeyim.

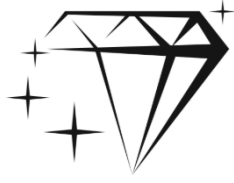
Sonunda kapıya doğru büyük adımlar atarak uzaklaşmasını izliyorum. Kapı koluna uzanıyor, bana bakmadan önce sadece bir santim çeviriyor ve tek kelime etmese de bakışlarındaki zehir mesajını iletme için yeterli bir uyarı.

Tek kelime edersem hayatım cehenneme döner.

Sonunda odamı sessizliğe gömüp gidiyor ve daha kapı arkasından kapanmadan göğsümün derinliklerinden ağır hıçkırıklar yükseliyor. Yatağımdan fırlıyorum, midem huzursuzlukla sıkışıyor ve saniyeler içinde başımı tuvalete eğip midemde kalan azıcık şeyi kusuyorum.

O haklı. Bugün şansım yaver gitti ama ya yarın ya da ondan sonraki gün? Böyle bir adam yenilgiyi kolay kolay kabul etmez. Geri dönecek ve döndüğünde onun için hazır olacağım.

## CHIARA



**S** Mutfak adasında oturmuş, Krista'nın Killian'ın öğleden sonraki iş toplantısı için geç bir öğle yemeği hazırlamasını izliyorum. Kısa bir süre için buradaydım.

Bir haftadan fazla oldu ve ana kadar düşündüğüm kadar kötü değil. Sanırım.

Sergiu'nun -şimdi adının bu olduğunu öğrendim- beni yatak odamda ziyaret sonraki ilk birkaç gün, münzeviye dönüştüm. Bu konuda nasıl hissedeceğimi ya da nasıl yol alacağımı bilmiyordum. Kalçalarım morarmıştı ve Killian'ın bir bakışı ona tam olarak bilmesi gereken şeyi söyleyebilirdi - birinin bana ellerini sürdüğünü ve bu konuşmaya hazır olmadığımı. Sergiu'nun söylediği her kelimeye inanıyorum, o sabah yatak odamda olanlarla ilgili tek bir kelime bile edersem intikamla geri dönecek.

Geçen haftayı onun geri döneceği korkusuyla geçirdim ama malikânede sürünerek her köşeyi ararken onu hiç görmedim. Krista onun sık sık burada olduğundan bahsetti, bu da kanımı buza çevirdi.

Morluklarımın iyileştiği günlerde Killian'a iyi olmadığını söyledim ve yoğun programı nedeniyle beni sorgulama zahmetine girmedim. Bunun yerine Krista'ya bana çorba yapmasını ve birkaç saatte bir beni kontrol etmesini emretti. Sanırım bir şeyler olduğunu biliyor ve bu konuyu açmaya çalışmadığı için minnettarım. O sabah bana kahvaltı getirmesinin planlı bir hareket olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Öyle olduğunu düşünmek istiyorum, beni Sergiu'nun çirkinliğinden kurtarmak için bir rolü vardı.

ve bu nedenle geçtiğimiz hafta boyunca kendime onunla yakınlaşmak için izin verdim.

Gerçekten harika biri ve Killian'dan bahsetme şekline ve ona olan sadakatine bakılırsa, tüm bu karanlığın altında gerçekten iyi bir adam olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Adını bildiğimi ya da ne yaptığını kimseye söylemeye cesaret edemedim. Kendime karşı dürüst , sanırım bu konuyu konuşmaktan bile çok korkuyorum. Ayrıca, bu henüz bana doğrudan gönüllü olarak verdiği bir bilgi değil ve o zamana kadar ağzımı kapalı tutacağım.

Geçtiğimiz hafta içinde beni birkaç kez ziyaret etti ve bu ziyaretlerden ne kadar keyif aldığımı bilemezsiniz. Bazıları fizikseldi, ancak diğer zamanlarda gelip benimle masaya oturdu ve bir yemeği paylaştı. Beni çok izliyor. Ne zaman sessizce bir odaya girse, onu görmeden önce hissediyorum. Tenim her zaman tüylerim diken diken olur ve onun lezzetli bakışlarının ağırlığı içimde bir şeylerin çırpınmasına neden olur.

Ondan hoşlandığımı düşünüyorum ama bu ona duyduğum fiziksel bir ihtiyaçtan çok daha fazlası. Onu memnun etmek istiyorum, onun ilgisini çeken tek kadın olmak istiyorum ve belki de bu benim için yanlış, ama bunu . Aramızda ham bir elektrik var ve hızla buna bağımlı hale geliyorum. Yine de yalan söylemeyeceğim, Sergiu'nun yaptığı bir yorum beni endişelendirdi.

Bir DeLorenzo varisi.

Bu yüzden mi buradayım? Killian ona bir çocuk vermemi mi bekliyor? Umarım öyle değildir. Bunun için çok gencim. Birinin annesi olmaya hazır değilim. Gerçek dünyaya çıktığımda, başkasını bırak, kendimi bile zar zor hayatta tutabiliyordum.

"Nereye gittin sen?" Krista dolapları karıştırıp bir peynir rendesi çıkarırken soruyor. "Az ortadan kayboldun. Aklında bir şey mi var?"

Alay ettim. "Yılın abartısı," diyorum ona. "Bir müzayedede sahiplenildim ve beni hem meraklandıran hem de korkutan bir adamla birlikte bu çılgın dünyaya getirildim, yani evet, sanırım aklımda çok şey olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Krista bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Şu anda görmenin zor olduğunu biliyorum, ama o gerçekten cömert bir adam ve kesinlikle bu entrikayı hak ediyor," diye teklif ediyor, derin bir nefes almadan ve bakışlarını bana sabitlemeden önce bana bilerek gülümsüyor. Gözleri beni geren bir ağırlıkla doluyor ve sonunda söylemesi gerekeni söylemeden önce bir süre onu izliyorum. "Ben



Bu konuyu açıp açmama konusunda kendimle savaşıyordum. Buraya gelmeden önce tutulduğunuz yer, koşullar ya da maruz kaldığınız dehşet hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama iyi olacağınızı biliyorum."

Krista bana küçük bir gülümseme sunuyor ve neden bu konuyu açtığına şaşırarak kaşlarını çatılınca devam ediyor. "On altı yaşımıdayken ailemin evinden çalındım. Üç adam evime girdi ve babamı öldürüp anneme tecavüz etmelerini izlemek zorunda bırakıldıktan sonra kaçırıldım."

Bir nefes çekiyorum, zihnim kaldırımdan çalındığım geceye geri dönüyor.

"Seks ticareti için satılmadan önce üç ay boyunca bir bodrumda tutuldum," diye devam ediyor Krista. "Genç ve neşeliydim, bu yüzden yaşlı erkekler bana doğru akın etti ve bir tür değerim olduğunu görünce bir kez daha satıldım. Sizinki gibi olduğunu tahmin ettiğim bir açık artırma yapıldı ve gecenin sonunda Sibirya'da zengin bir adam tarafından sahiplenildim. Ancak, yeni evime ve büyük olasılıkla öleceğim yere giderken, Killian ve adamları tarafından yolumuz kesildi. Tıpkı sana yaptığı gibi bana da sahip çıktı."

Hikâyesini dinlerken gözlerim doluyor ve bana bir mendil uzatırken aceleyle gözyaşlarımı siliyorum. "Benim için üzülme," diyor. "Ben kendimi kurban olarak görmüyorum, sen de görmemelisin. Korkunç bir yolculuk geçirmiş olsam da, tüm yollar beni buraya getirdi ve burada mutluluğumu buldum ve hayatımı yeniden inşa edebildim."

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Senin için üzülmemi istesen de istemesen de, bunları yaşamak zorunda kaldığın için hâlâ üzgünüm," diyorum ona. "Benim hikâyem korkunç olsa da seninki kadar iç burkucu değil. Büyürken bir ailem yoktu. Koruyucu aile sistemindeydim ve evden eve atlıyordum ama her zaman bir ailem olmasını diledim. Ailenizin bu şekilde incinmesini izlemenin ne kadar korkunç olabileceğini hayal bile edemezdin."

Krista başını sallıyor ve gözlerindeki acıyı inkâr edemese de sıkı bir gülümsemeye zorluyor. "Uzun zaman önceydi."

Kalbim onun için acıyor ve hayatının böylesine acı dolu bir döneminde oyalanmak istemediğimden yoluma devam ediyorum. "Ee, sen ve Killian," diye soruyorum, aklım Killian'ın bana yaptığı gibi ona da sahip çıktığını söylemesine takılıyor. "Birlikte miydiniz? . birlikte miydiniz?"

"Tanrım, hayır," diye gülüyor Krista. "Beni yanlış anlamayın, Killian tarafından o kadar genç yaşta kurtarıldım ki, ona aşık olduğumu düşündüm. Yıllarca tek istediğim onu memnun etmek ve onun için bir şey olmaktı ama o bana bir kez bile dokunmadı. Bana sadece küçük bir kız kardeş gibi baktı ve geriye dönüp baktığımda bana hiç elini sürmediği için minnettarım. Çok gençtim ve yaşadığım her şeyin yaralarını hala sarıyordum. Bunun yerine bana bir mutfak verdi ve ben de yemek yapmaya aşık oldum. Hayatımı ona borçluyum ve umarım günün birinde zalim dış görünüşünün altında benim gördüğüm harika adamı görebilirsin."

Haklı olduğunu umarak başımı sallıyorum çünkü alternatifi -korku içinde yaşanacak bir hayat- mümkün değil.

Krista, Killian'ın toplantısı için öğle yemeğini hazırlamayı bitirdiğinde ve *iş arkadaşları* gelmeye başladığında, onlar gidene kadar kendimi saklayabileceğim evin derinliklerine götürüyorum. Sergiu'nun burada olduğundan, koridorlarda dolaştığından hiç şüphem yok ve yatak odama ne kadar cesurca girdiğini düşünürsek, bunu tekrar yapmayı seçerse orada olmak istemiyorum.

Kütüphaneyi buluyorum ve girişten en uzak köşede, cumbalı pencerelerden geniş araba yolunu mükemmel bir şekilde görmemi sağlayan bir kitaba dalmaya çalışıyorum. Bakışlarımı kitabın sayfalarına odaklıyorum ama iki saat boyunca burada saklandıktan sonra tek bir kelime bile okumadım.

Bunun yerine, dikkatim cumbalı penceredeydi, herkesin gitmesini izliyor ve bekliyordum.

Tesis çok büyük ve dışarıda onlarca araba bekliyor. Bu arabalardan hangisinin personele ya da misafirlere ait olduğunu söylemek imkânsız, bu yüzden toplantının bittiğinden emin olana kadar burada kalacağım.

Bir saat daha geçtikten sonra cumbalı pencerelerin evin ön tarafına bakan küçük bir balkona açıldığını fark ediyorum ve okumadığım kitabı yere bırakıp birkaç dakika boyunca nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum.

Basit bir kilit mekanizmasını anlamayan bir aptal olduğumu fark ettikten sonra nihayet kapıyı açıp güneşe çıkıyorum ve küçük balkonun büyük bir kısmını kaplayan bakımlı bir bahçeyle karşılaşınca çok şaşıyorum. Sarmaşıklar tırabzan boyunca ve evin yan tarafına kadar uzanıyor, çiçekler açıyor ve ilgi için yalvarıyor. Sanki gerçeklikten çıkıp büyümlü bir güzellik bahçesine adım atmış gibiyim ve burayı ne kadar sevsem de

Killian'ın evinin geri kalanı gibi burası da benim en sevdiğim bölüm. Ancak, o inanılmaz havuz yakın bir ikinci sırada geliyor.

Balkon bahçesinin tüm güzelliğini seyretmek için bir saniyem bile olmamıştı ki birinin kütüphaneye doğru ilerlediğini duyuyorum ve onun yoğun bakışlarını sırtımda hissettiğim anda kim olduğuna bakma zahmetine bile girmiyorum.

Balkona çıkıp arkamdan yaklaştığında midemde garip bir kıpırtı oluşuyor. Nefesi tenime değdiğinde tüm bedenim titriyor.

"Burada saklanıyordun," diye mırıldanıyor Killian o zengin Rumen aksanıyla, damarlarımda bir orman yangını gibi yanan elektriği gönderiyor. Etrafımda uzanıyor, iki elini balkon korkuluğuna dayıyor ve beni kafese kapatıyor.

"Saklanmıyorum," diyorum, son üç saattir kütüphanesinde kilitli kalmamın gerçek nedenini ona söylemeyi reddederek. "Krista bir toplantınız olduğundan bahsetti, ben de yolunuza çıkmayayım dedim. Siz çalışırken rahatsızlık vermek istemedim."

Killian elini kaldırıyor ve parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra yüzümü çevirip bakışlarıyla buluşturuyor. "Sen rahatsızlıktan başka bir şey değilsin," diye gürlüyor, o derin gözleri benimkilere kilitleniyor.

Yaklaşıp göğsünü sırtıma dayadığında nefesimi içime çekiyorum. Parmakları çenemden omzuma, oradan da belime ve nihayet eteğimin kenarına iniyor. Kalın sikini kıçıma sürüyor ve ben de bana sunabileceği her şeyi almak isteyerek onu geri itiyorum.

Birkaç dakika içinde eteğim belimdeydi ve kalçamı tuttuğu gibi içime doğru iterek beni iyice gerdi. Korkulukları kavırıyorum, kalçalarımı onu daha derine alacak kadar eğiyorum ve bu pozisyonda, solmakta olan morluklarımı bu açıdan göremeyeceğini bildiğimden, her dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum.

Killian beni yavaşça içine alıyor ve her itişte daha da kenara itiliyorum. "Tanrım, Killian," diye inliyorum. "Daha fazla."

Parmakları kalçamı ısıyor. "Adımı biliyorsun." Oh kahretsin.

Vücudum sertleşiyor ve paniklemeye başlıyorum. "Biliyorum," diye nefes alıyorum, rahatlayamıyorum. "Özür dilerim. Bunu benden kasıtlı olarak sakladığımı biliyorum. Bu bilgiyi aramaya gitmedim, sadece kucağıma düştü."

Eli ön tarafıma doğru kayıyor ve klitorisimi bulduğunda bir an sessiz kalıyor. Parmaklarını hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyor ve ben daha fazlası için geri itiyorum, kalçalarım çaresizlikle sarsılıyor.

"Kahretsin," diye kekeliyorum, gözlerim başımın arkasında dönüyor.

"Sorun yok, benim tatlı meleğim. Sakin ol. Adımı bilmen umurumda değil. Hatta dudaklarından dökülüğü bile hoşuma gidiyor" diyor, içime girip beni iyice gererek. "Asıl soru, benim kim olduğumu gerçekten biliyor musun? Ne yaptığımı?"

Parmaklıkları daha sıkı kavrarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor, yoğun zevk sistemimi hızla eziyor. Nefes nefese kalmaya başladığımda başımı sallıyorum, orgazmımın zaten derinlerde inşa edildiğini hissediyorum. "Evet," diye nefes alıyorum. "Sen Killian DeLorenzo'sun, DeLorenzo Mafyası'nın başı."

"Ve?" diyor sıkılmış çenesinin arasından. "Benden korkuyor musun?"

"Dehşete düştüm," diye itiraf ediyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ayağa kalkıyorum

Ona karşı her zaman dürüst olacağıma dair söz verdim. Çoğunlukla.

"Ve yine de," diyor zevkle haykırmama neden olan güçlü bir hamleyle. "Hâlâ içinde olmama izin veriyorsun."

Tekrar başımı salladım. "Yaptıkların ve yapabileceklerin beni korkutuyor, ama konu sen ve ben olunca, nezaketten başka bir şey göstermedin. Beni kasıtlı olarak inciteceğine inanmıyorum," diyorum ona. "Seni bir yargıya kadar iyi tanımadığımı biliyorum ama sana güvenebileceğimi hissediyorum."

"Güzel," diyor parmakları klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket ederken ve beni saf bir ecstasy dünyasına gönderirken. "Şimdi beni sık. İyi bir küçük kız gibi sikimin üzerine gel."

Sözleri beni coşturuyor ve tekrar içime girdiğinde dünyam patlıyor ve tam da istediği gibi onun için boşalıyorum. "Tanrım, Killian," diye haykırıyorum, vücudum titrerken diğer elini kavırıyor ve sıkıca sıkıyorum, duvarlarım onun etrafında dayanıksız cam gibi paramparça oluyor.

Killian onaylarcasına homurdanıyor ve bir an bile geçmeden kulağımın dibinde homurdanarak kendini bırakıyor, içime sıcak döller fişkırtıyor.

"İşte benim iyi küçük fahişem," diye homurdanarak başını öne eğiyor ve alnını omzuma koyuyor. "Sen benimsin. Tamamen benimsin. Bir daha hiçbir erkek sana dokunamayacak, anladın mı beni?"

"Hepsi senin," diye kabul ediyorum, çünkü amım onun kalın sikinin etrafında sarsılmaya devam ediyor.

Bana bir süre daha tutunuyor ve o yükseklerden inerken, yardım edemiyorum ama kokuşmuş kuzeninin bana söylediği sözleri hatırlıyorum - *Ve eğer ona bir DeLorenzo varisi teklif etmeyi aklından bile geçirirsen, bebeğini rahminden koparırım.*

Bu yüzden mi buradayım? Benden istediği bu mu?

Dürüst olmak gerekirse şu anda bir şey söyleyemem ama şu an sormak için doğru zaman değil. Killian DeLorenzo'nun niyetlerini ve güdülerini sorgulamak için doğru bir zaman olduğundan şüpheliyim.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, Killian içimden çıkıyor ve eteğimi tekrar yerine yerleştiriyor. "Yarın akşam bir etkinliğim var ve senin de bana eşlik etmeni istiyorum," diyor nihayet yüzümü ona döndüğümde, bakışlarım adamın ne kadar muhteşem olduğunu bana milyonuncu kez hatırlatan, doğru miktarda kirli sakal taşıyan çarpıcı çene hattında geziniyor.

Açgözlü bakışlarımı onun yoğun bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaldırırken dilim dışarı fırlıyor ve kuru dudaklarımın üzerinde yuvarlanıyor. "Ne tür bir etkinlik?" Anında gerilerek soruyorum.

Killian tedirginliğimi hissetmiş gibi bir an duraksıyor. "En iyi davranışlarınızı sergileyeceğiniz bir iş etkinliği. Konuşulduğunda gülümseyecek, kibar olacak ve şirketimizle ilişki kuracaksınız. Sana bir elbise vereceğim ve akşam yedide hazır olmanı bekliyorum. Bu, ailemin çoğunun katılacağı resmi bir etkinlik. Siz Amerikalıların deyimiyle bir balo."

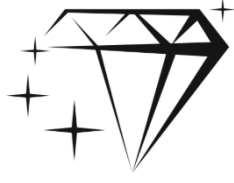
Kaşlarım çatılıyor, ailesinin orada olacağını söylediği kısmı atlıyorum, çünkü bu sadece Sergiu'nun orada olacağı anlamına gelebilir, ama Killian'ın huzurunda gerçekten ne olabilir ki? "Beni baloya mı götürüyorsun?" Ne tür bir belalı mafya patronunun elbiselerle süslü bir baloya ev sahipliği yaptığını merak ederek soruyorum.

O yoğun bakışları sertleşiyor ve bana sorgulanmaktan hoşlanmadığını hatırlatıyor. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Öyle."

"O zaman aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor. "Sabah işlerimle ilgilenmek için dışarı çıkacağım. Döndüğümde, Tatlı Melek, gece senindir."

## CHIARA



Tüneş henüz yeni doğmuşken uyandığımda gömme dolabımın kapı çerçevesinin üzerinde asılı duran yere kadar uzanan bir elbise buluyorum. Hayretler içinde bakakalıyorum, battaniyeleri geriye atıp odanın diğer tarafına geçiyorum ve bir yandan da Biri odama girdiğinde fark etmediğim için kendime kızıyorum.

Parmaklarım muhteşem şampanya ipeğinin üzerinde geziniyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Sertçe yutkunuyorum, kafa karışıklığı beni ele geçiriyor.

İlk kez birlikte olduğumuzda, neden burada olduğumu unutana kadar, bunu istediğime inanana kadar beni becereceğini söylemişti. Ve lanet olsun, sanırım başarmış olabilir. Aklımı başımdan aldı, bana *Tatlı Melek* dedi ve bana hep olmak istediğim kraliçe gibi davrandı. Hangi kadın bunu istemez ki? Dağların derinliklerinde, gerçek hayatın acımasız gerçeklerinden uzakta, güzel bir malikanede kira ödemededen yaşamak. Burada her şeye sahibim, mükemmel bir hayatım var ve o bunu bana gümüş tepside sunuyor.

Kuzeni hariç her şey, tabii ki. Tek yapmam gereken bunu kabullenmek.

Eğer onu reddedersem, bunun asla düzeltemeyeceğim bir şey olacağı konusunda beni karanlık tarafı hakkında uyarıyor. Yalan söylemeyeceğim, sözünün eri olduğunu söylediğinde ona güveniyorum. Her zaman sözünü tutuyor gibi görünüyor.

Ne istediğim konusunda kafam çok karışık. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıyım, ama tek istediğim onun onayını görmek.

Onu becerirken ve o büyüleyici aksanla fısıldanan tatlı sözleri duyduğumda gözlerini.

Benim neyim var böyle? Ne zaman onu beni esir alan kişi olarak görmekten vazgeçip, memnun etmek istediğim adam olarak görmeye başladım?

Bakışlarım elbisenin üzerinde geziniyor, dalan yakasını ve bacaklarımı mükemmel bir şekilde gösterecek olan kalça hizasındaki yırtmacını inceliyor. Ve tek yapabildiğim beni neden kendisininmişim gibi sahiplendiğini merak etmek. Görüşmeden sonra balkonda bile bana bir daha başka bir erkeğin dokunmayacağını söylemişti ama madem ben sadece bir oyuncağıym, neden beni bir aile etkinliğine eş olarak götürdü? Mafya hayatının girdisini çıktısını iddia edemem ama beni randevuya getirmesi bir şey ifade etmez mi? Keşke ne olduğunu bilseydim.

Tek bildiğim, burada onunla birlikte olmanın, o depoda açık artırmaya çıkarılmanın getirebileceği diğer sonuçlardan milyonlarca kez daha iyi olduğu. Beni kurtardığı için ona teşekkür etmeliyim ama o kahraman olmadığında ısrar ediyor. Keşke o da benim gördüğüm gibi görebilseydi. Bana kurtuluş teklif etti ve o bunu kötücül ihtiyaçlarını tatmin etmek olarak görürken, ben bunu yaşamak için bir şans olarak görüyorum.

Odamda ilerlerken, arazinin arka tarafına bakan büyük pencereden dışarı bakıyor ve dağların tepelerinde parlayan yumuşak altın tonlarını hayranlıkla seyrediyorum. Göz kamaştırıcı, inanılmaz derecede muhteşem ve hayatımın her günü mutlu bir şekilde uyanabileceğim bir manzara. Ev sahibimin kapıya vurup kira istemesinden çok daha iyi bir manzara.

Dün gece bir bebek gibi uyudum, tamamen tatmin olmuşum. İstenmeyen birinin odama gizlice girmesi korkusuna ve Killian'a bir varis doğurmakla ilgili yorumlara rağmen, duşa girip temizlenme ihtiyacıma engel olamadım. Şimdi, ancak on iki saat sonra, onu içimde hissetme ihtiyacı her zamankinden daha güçlü.

Bu sabah işlerini halletmek için dışarı çıkacağını söyledi... ne işi olursa olsun. Ama acaba bir uyandırma çağrısına mı ihtiyacı var?

Birlikte olduğumuz o ilk an, benim üzerimde kontrol kurma fırsatıydı. Depodan beri her an bu şansı yakaladı. Onunla sınırları zorladım ve irademi ne kadar ileri götürebileceğimi test ettim. Ama ben bir erkeğin dünyayı yönetmesine izin verecek bir tip değilim. Bunun için fazla bağımsızım. Bu küçük anlaşma yürüyecekse, sınırlarımı daha iyi anlamam ve biraz kontrol sahibi olmam gerekiyor. Az da olsa.

Bedenimi nasıl alacağını o belirledi ama şimdi sıra bende.

Eğer beni istediği zaman ve istediği şekilde alabiliyorsa, karşılığında benim de aynısını talep etmeme hazır olsa iyi olur.

Bunu iyice düşünmeye fırsat bulamadan, ipek sabahlığımın altında hâlâ doğduğum günkü kadar çıplak olduğum gerçeğini umursamadan yatak odamdan çıkıyorum.

Odasını bulduğumda kapının kolunu tutup yavaşça iterek açıyorum ve içeri bakıyorum. Güneş mülkün karşı tarafından doğuyor, bu yüzden hala çoğunlukla karanlıkla kaplı, ama yatağında uyuyan bedenini seçebilmem için yeterli sabah ışığı var.

Kolunu başının arkasına koymuş, mışıl mışıl uyurken genelde gergin olan çenesi gevşemiş ve ciddi ifadesi yerini yumuşak, çocuksu bir masumiyete bırakmış. Gün boyunca alnında derin çizgiler var ve duruşu soğuk ve sert, ama birkaç kez onu gardını indirmiş bir şekilde beni izlerken yakaladım. Bana müzayededeki diğer adamlardan gördüğüm o iğrenç umursamazlıkla bakmıyor. Aramızda bir bağ var, onu kendine çeken bir şey, tuhaf bir karasevda ve bana sahip olduğu sürece kalmaya hazırım.

Boğazıma takılan ve giderek büyüyen huzursuzluk yumrusunu yutarak titrek bir nefes alıyorum ve harekete geçiyorum. Ellerim titriyor, ama meramımı anlatmaya kararlı bir şekilde ilerliyorum.

Yatağına çıkan dört basamağı tırmanarak platforma çıktım ve bornozumu çıkarıp yavaşça yanına kaydım. Şu anda uyanacak olsa bunun hiç de iyi gitmeyeceğinden eminim. Romanyalı gizemim, yatak benim ağırlığım altında eğilirken kıpırdanıyor ve o derin uykusuna geri dönerken nefesimi tutup hareket etmemeye çalışıyorum.

Ona daha da yaklaşarak derin derin içime çekiyorum, büyülü kokusunun beni sarmasına izin veriyorum.

Bu adamda ne var bilmiyorum. Belki de beni acımadan öldürebileceğini biliyor ama benden o kadar etkilenmiş ki bunu yapmayacak.

Kahretsin, düşünemem. Ya da düşünebilir miyim?

Suyu test ederken, elim tüy kadar yumuşak bir dokunuşla çıplak göğsüne düşüyor ve yakışıklı yüzüne baktığımda onun da bana baktığını görüyorum.

Lanet olsun.

Donup kalıyorum, beni azarlamasını bekliyorum ama gözleri bana kilitlenmişken tek kelime etmiyor. Eğer dokunmamı istemeseydi, beni buradan o kadar hızlı atacak bir adamdı ki, bunun geldiğini asla göremezdim. Beni durdurmamış olması, bu işin nereye varacağını görmek istediğini gösteriyor.



Ben de her çılgın kızın yapacağını yaptım ve elimi vücudunda gezdirdim, elim kalın sikinin etrafına dolanana kadar nefesimi tutarak karın kaslarının sıkı çıkıntılarının üzerinde gezindim.

Onu nazıkçe okşuyorum, parmaklarım kadifemsi teninde geziniyor ve bir dakika geçmeden taş gibi sertleşiyor. Dudaklarımı yalıyorum, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Sahip olduğum kararlılığın her bir zerresini alarak kalçalarına biniyorum ve kendimi sikinin üzerine indiriyorum.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, beni her zamankinden daha geniş bir şekilde gererken tıslıyorum. açıda o kadar derin hissediyor ki neredeyse acı veriyor, ama şikayet edecek değilim. Bir elini başının arkasında tutuyor, diğer eli de kalçamın üzerine geliyor.

Eli vücudumda o kadar büyük ve güçlü ki, denemeden bile beni üzerinden atabilirdi. Ama atmıyor. Sadece beni izliyor, o karanlık gözlerini benimkilere kilitliyor. Sonunda ben hareket etmeye başlayana kadar aramızdaki gerilim ve elektrik artıyor ve bu gerilim inkar edilemez bir zevke dönüşüyor.

Kalçalarımı sallıyorum, onu derinlere çekiyorum, gıcırdatıyorum ve üzerinde hareket ediyorum. Zevkin her zerresini ondan alıyorum ve diğer eli kalçama gelip kontrolü ele almak için beni kaldırmaya çalıştığında, elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Hayır," diye homurdanıyorum, ses tonumdaki otoriteyi duymasına izin veriyorum. "Beni istediğin gibi becerme şansını yakaladın ve şimdi sıra bende. Ya arkana yaslan ve kabul et, ya da seni kuru ve kuru bırakacağım. Seç bakalım patron."

Bana öylece bakıyor ve kalbim hızla çarparken korkumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Ben bittim.

Elini boğazıma dolayacak ve aleti hâlâ içimdeyken beni boğacak. Vücudumun kontrol edilemeyen sarsıntısı muhtemelen onu boşaltmak için yeterli olacaktır.

Ben lanet bir aptalım.

Ona bir oyun planına karar vermesi için bir saniye daha tanımadan, kalçalarımı tekrar sallamaya başladım. Ancak bu sefer hızımı arttırıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi onu beceriyorum - tüm kontrolümle ve talepkar bir teslimiyetle.

Gevşiyor ve ben de kendimi onun güçlü göğsüne yaslıyorum. O kadar derin oturuyor ki, nefesini içine çekişini izliyorum, zaten sınırda. "Ben boşalana kadar boşalmayacaksın," diye uyarıyorum onu, eğilmeden önce, dudaklarım tam kulağının dibinde. "Ve bunu yaptığında, dudaklarında adımı duymak istiyorum. Tatlı Melek değil, *benim adımı*."

Gözlerinde bir şey parlıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan eli boğazıma dolanıyor ve daha önce olduğum yere gelene kadar beni geri itiyor. "Sana adını unutmanı söylemiştim," diye tükürüyor dişlerinin arasından, sınıra çok yakın. "O artık yok."

Onu becermeye devam ediyorum ve eli boğazımın etrafında sıkışıyor, tıpkı duvarlarımın horozunun etrafında sıkıştığı gibi. Etkileyici uzunluğunun üzerinde aşağı yukarı hareket ederken kalçalarım yuvarlanıyor ve onu ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. "Bunu yapamam," diye törpülüyorum, içimde o tanıdık yanmayı hissederken inliyorum, serbest kalmak için çaresizim. "Adımı alabilirsin ama kim olduğumu değiştiremezsin."

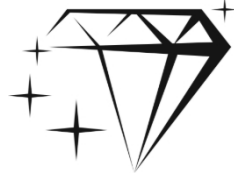
"Peki sen kimsin?" diye soruyor, çenesini sıkıyor, bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı. Tam da istediğim gibi.

Ama o aksan, kahretsin. Beni uçurumun kenarına fırlatmaya yetiyor ve sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, orgazmım içimi parçalıyor. Haykırıyorum, kendimi onun güçlü göğsüne tutuyorum, çözülürken nefes nefese kalıyorum, amım onun etrafında sarsılıyor. Sonra gözlerinin içine bakarak, ona doğruyu söylüyorum. "Ben senin lanet olası eşitinim."

Ve bununla birlikte, sıcak yükünü amımın derinliklerine boşaltıyor, bakışları şaşkınlıkla benimkine kilitleniyor. Boşalırken tek kelime etmiyor, sadece emin olamadan bana bakıyor. Sanki hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi.

Bir şeyleri kanıtlamayı başardığımdan ve kontrolü bir nebze de olsa yeniden ele geçirdiğimden -ya da en azından denediğimden- emin bir şekilde üzerinden iniyorum. Ve o heyecan verici, yoğun bakışlar sırtıma kilitlenmişken, sıcak döllerini kalçalarımın arasında yayılırken, bu işi sonuna kadar götürmeye her zamankinden daha kararlı bir şekilde odasından çıkıyorum.

## KILLIAN



**S** O lanet olası bir deli.

Benim dengim mi? Eminim dün gece kafasını çarpmıştır çünkü bu dünyada herhangi birinin benim dengim olmaya kalkışması bile cehennemde soğuk bir gün olurdu. Yine de hakkını vermeliyim, bu sabah cesaret gösterdi. Odama böyle girip kontrol talep etmek, daha zayıf kadınların oracıkta öldüğünü görmüştür. Ama o öyle değil. O farklı biri. Cesareti beni heyecanlandırıyor ve battaniyenin altına uzanıp kontrolü ele aldığı anda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Alt kata inerken kapısının önünden geçiyorum ve saç kurutma makinesinin tanıdık sesini duyuyorum ve kendine saygı duyan bir kadın olması beni memnun ediyor. Her sabah uyanıp duş aldıktan sonra yirmi dakika boyunca saçlarını kurutuyor ve biraz makyaj yapıyor, gününü evimin etrafında dolanarak geçirecek olsa bile. Her zaman çaba sarf eder ve saçları dağınık bir topuz halindeyken ve bir parça makyaj yapmadan kesinlikle muhteşem olsa da, o küçük ekstra çabayı gösterdiğinde, beni şaşırtmayı asla başaramaz.

O gerçekten tatlı bir melek, o kadar güzel ki göz kamaştırıyor.

Mutfığa uğradığımda Krista'yı yoğun bir şekilde çalışırken buluyorum, kahvem ada tezgâhının köşesinde beni bekliyor. "Günaydın efendim," diyor Krista, tezgahın üzerini silerken. "Erken kalkmışsınız."

"Evet, biraz ... beklenmedik bir uyandırma çağrısı aldım."

Krista, nasıl bir beklenmedik uyandırma çağrısı aldığımı çok iyi biliyormuş gibi bıyık altından gülüyor. "Anlıyorum," diyor yanakları kızararak. "O zaman enerjini yenilemek için protein dolu bir kahvaltıya ihtiyacın olacak."

Gözlerimi deviriyorum ve kahvemi yudumlarırken tezgâha doğru eğiliyorum. "Bu tür yorumlar maaşından kesinti yapılmasına neden olur," diye uyarıyorum, sadece şaka yaptığını bilerek. Krista'yla geçirdiğim on iki yıl boyunca o benim gerçek dostlarımdan biri oldu. Ona itiraf etmek istediğimden daha fazla değer veriyorum ve o da bunu biliyor, benimle dalga geçtiği için maaşını asla kesmeyeceğimi de biliyor. Hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibi.

Krista bana şaka yaptığı protein dolu kahvaltıyı hazırlarken kendi kendine gülüyor.

"Kim olduğumu biliyor," diye mırıldanarak sessizliği dolduruyorum. "Ve?" Krista burada daha fazlası olduğunu bildiği için soruyor.

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum, bununla nereye varacağımı merak ediyorum. "Benden korkuyor gibi görünmüyor."

"Ona bir sebep verdin mi?"

"Sadece ismim bile onu korkutmaya yeter."

"Yine de sırf senin odana gizlice girebilmek için güneşle birlikte doğuyor."

Derin bir nefes verdim ve bakışlarımı Krista'nınkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Onunla çok ilgileniyor gibiyim."

"Öyle de yapmalısın," diyor Krista bana. "Onunla konuşma fırsatı buldunuz mu? Güzelliğiyle göz kamaştırıcı ve nefes kesici olsa da, tanımaya değer bir kişiliği de var. Bildiğinden daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Bana cevap veriyor."

"Şey," diye gülüyor Krista. "Tanımaya değer bir kişiliği olduğunu söyledim, aşırı zeki olduğunu değil. Sanırım sadece sınırlarınızın nerede olduğunu ve onları ne kadar zorlayabileceğini anlamaya çalışıyor."

Alay ediyorum. "Hayal

görüyor." "Hayır, o güçlü."

"Bu sabah benimle eşit olduğu konusunda ısrar etti."

"Oh, tamam. Belki biraz hayal görüyor ama bu bir suç değil ki" diye dalga geçtikten sonra ses tonuna bir ciddiyet yerleşiyor. "Benim fikrimi sormadığınızı biliyorum, ama bu kadar olmaya cüret edersem. Bir yabancı olarak

İçeriye baktığımda, buradaki yerini anlamaya çalıştığı çok açık ve bence ona bu şansı vermelisiniz."

Şefime bakarken kaşlarım çatılıyor, ne demek istediğini anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"O genç, etkilenebilir bir kadın, Killian. Her ne kadar onun kurtarıcısı ya da kahramanı olmadığını iddia etsen de, sen tam olarak öylesin ve bunu her gün onunla olan etkileşiminde görüyorum. Ona her zaman sahip olmayı hak ettiğin bir kraliçe gibi davranıyorsun. Onun sana ait olduğunu iddia ediyorsun ve bence o da bunun iki yönlü bir yol olup olmadığını, senin yanında gururla duran bir kadın mı olacağını, senin de onun erkeği ve koruyucusu mu olacağını yoksa sadece kirli bir sır olarak mı var olacağını belirlemeye çalışıyor."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Krista sert bir bakışla beni sabitliyor. "Öyle mi?" Bir an onu izliyorum, devam etmesini bekliyorum. "Dün gece benden yıllık DeLorenzo Ailesi Galası için elbisesini buğulamamı istedin, seni tanıdığımdan daha uzun süredir devam eden bir etkinlik ve bir kez bile bir randevu almadın. Ama bu gece, her nedense, çıkıyorsun."

"Ve? Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Kolunuzda onunla ortaya çıkarak bir açıklama yapıyorsunuz. Ailenizin üyelerine, yanınızda durmaya ve size bir varis vermeye layık birini bulduğunuzu söylüyorsunuz. Niyetiniz bu mu?"

Kahvemi dudaklarıma götürüp hızlıca bir yudum alıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama haklı olduğunu inkar edemem. Bu gece bir randevu getirmek aileme bir açıklama yapmak anlamına geliyor ve kolumda onunla içeri girdiğim anda, ailemin bu kadına saygı göstermesini, onun benim için önemli olduğunu resmi olarak talep ediyorum ve yine de nedenini anlayamıyorum.

Sanırım çocuğumu onun doğuracağı sonucuna çoktan vardım. Bu sabah onda gördüğüm cesaret, harika bir anne olacağı gerçeğini daha da pekiştirdi. Onda gördüğüm güç ve cesaret, bu ailenin bir sonraki yöneticisi olarak başarılı olması için yavrularımdan istediğim özelliklerdir. Benim tatlı meleğim çekingen ya da utangaç değil ve kesinlikle fikrini söylemekten ve istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor. Herhangi bir çocuk bu özelliklere sahip olduğu için şanslı olacaktır ve benim talepkâr doğam ve liderliğimle birlikte, bu ailenin şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü hükümdarı yaratabiliriz.

Heyecan göğsümde patlıyor ve ne diyeceğimi bilemez bir halde Krista'ya bakarken gözlerimden taşan duyguları maskelemek için elimden yapıyorum. "Haklı olabilirsin," diyorum ona. "Ancak, o asla benim olamayacak." Krista gözlerini deviriyor ve kahvaltımı bana doğru kaydırıyor. "Hayır, olmayacak, ama bence onun durması ve eve döndüğün kadın olması fikrini sevmeyi öğrenebilirsin. Bunu herkes görebilir, Killian. Aynı odada bulunduğunuz her an aranızda bir kıvılcım var. Heyecan verici ve bence nereye gittiğini görmemek aptallık olur. Kim?

Kim bilir, belki onu sevmek için kendine izin bile verebilirsin." Çenemi sıkıyor ve bakışlarımı kaçıyorum.

Krista'nın sorunu da bu. Sizi gözünüzün önündekini görmeye zorlayan bir tarzı var ve bunu size söylemekten de çekinmiyor.

O haklı.

Aramızda kıvılcımlanan elektrik daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve bu yüzden sürekli onu arıyorum. Onun etrafında olmak ve gülümsediğinde yüzünün mutlulukla nasıl aydınlandığını görmek istiyorum, ama en çok, onun bedeninden daha fazlasını sahiplenmek istiyorum. Oraya varmadan önce kat etmemiz gereken uzun bir yol var. Kim olduğumu ve ne yaptığımı anladığımı iddia etse de, bunu kabul etmekle aynı şey değil ve bunun onun için kolay olacağına inanmıyorum.

Onu sevebilir miyim? Muhtemelen.

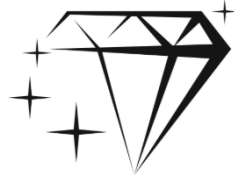
Ama karşılığında beni sevebilecek mi? İşte bunu bilmiyorum.

Hafta boyunca tereddütlüydü. Belki de gergin. Bunu söylemek zor. Hafta başında odasında kilitli kalmak için bir hastalık numarası yaptı. Bu yeni hayata alışması için birkaç güne ihtiyacı olduğunu düşündüm ve ona bu süreyi isteyerek verdim. Benim dünyama gelmek kolay bir uyum değil ve dün toplantım sırasında kütüphanede saklandığında bu çok açıktı. Saklanmadığı konusunda ısrar etti ama içeri ilk girdiğimde üzerindeki gerginliği hissettim. Onu incitmeyeceğime güveniyor olabilir, ama benimle arkadaşlık edeceğine güvenmiyor ve bu da yeterince adil. Yakında öğrenecek ve bu gece onu tanıştırdıktan sonra herkes onun sınırların dışında olduğunu bilecek.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde kabuğundan çıkıp çiçek açtı ve bu sabah cesurca yatak odama girip istediğini aldığında bana bunun üstesinden gelebileceğini kanıtladı. Zor olacak ve üstesinden gelmesi gereken sınavlar olacak, ancak enkazın içinden çıktığında

ve benim yanımda yer alırsa, hiçbir şey ona zarar veremez. Yine de istediği şey için savaşmaya hazır olmalı çünkü bu dünyada hiçbir şey bedelsiz değildir.

## CHIARA



A Günümü havuzun etrafında uzanarak ve Krista'yı biraz daha yakından tanıyarak geçirdikten sonra odamda durmuş, camdaki yansımama bakıyordum.

boy aynası. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemiştim. Bir daha düşündüm de, sanırım hiç gelinlik giymedim. Okul etkinliklerine katılma konusunda çok havalıydım ve mezuniyet balomu kaçırarak kendimi böyle bir andan mahrum bıraktım.

Kendimi zar zor tanıyorum.

Dalgalı yaka ve yüksek yırtmaç, genel görünümü zarif ve sofistike tutarken yeterince seksapel katıyor. Romanyalı gizemimin kolunda geçit töreni yapması için mükemmel bir kukla. Saçlarım, yüzümü çerçeveleyen birkaç gevşek bukle ile toplanırken, aynı zamanda sırtımı da yeterince gösteriyor.

Tam makyajımın son rötuşlarını yapıyordum ki kapım . Gitmemize daha bir saat kadar var ve Krista'nın yiyecek bir şeyler getirdiğini düşünerek omzumun üzerinden sesleniyorum. "İçeri gel."

Kapı hafifçe aralanıyor ve sonunda sonuna kadar açılmadan önce hafif bir tereddüt yaşıyorum. Aynaya bakıyorum ama Romanyalı gardiyanım kapıda belirince sırtım tutuluyor.

Onu bütün gün görmedim. Sikini sürerken bana eşit davranmasını istediğimden beri.

Odama girmek üzereyken elbisemin içinde beni görüyor ve duraklıyor, o karanlık, ölümcül bakışları vücudumda geziniyor. Tekrar bana baktı,



Aynada gözlerimle buluşuyor ve beni bu elbisenin içinde görmesi bile onu rahatsız ediyormuş gibi gözle görülür bir şekilde yutkunmasını izliyorum. "Ben, uhh ... .. Bir saat içinde yola çıkacağımızı ve hazırlanmaya başlamanın akıllıca olacağını hatırlatmak için geldim. Ancak görünüşe göre hatırlatmama gerek yok."

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, güçlü vücudunu kaplayan beş parçalı tasarımcı takımına bakıyorum ve lanet olsun, tek yapmak istediğim dişlerimle onu yırtmak. Onu yatak odası dışında her gördüğümde takım elbise giyiyordu, bu yüzden bu gece için hazır olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, yemek için yeterince iyi görüldüğü.

"Öyle," diye kabul ediyorum, tereddütle odamın derinliklerine doğru bir adım atmasını izliyorum.

Parmaklarımı köprücük kemiğimin üzerinden geçirip dalan yakadan aşağı doğru indirirken bakışlarının hareketlerimi takip edişini izliyorum. "Elbise için teşekkür ederim. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim."

Sadece başını sallar. "Görünüyorsun ..." Bir an için tereddüt ediyor, rahatlık alanının dışına çıkmış gibi görünüyor. "Güzel."

"Güzel mi?" Soluk soluğa alay ederek söylüyorum. "Bir kadın ipek bir elbiseyle karşınızda duruyor ve siz ona güzel görüldüğünü mü söylüyorsunuz? Peki ya nefes kesici? Göz kamaştırıcı? İnanılmaz derecede çarpıcı?"

Bakışları sertleşiyor ve odama doğru ilerleyip tam önümde duruyor. Uzanıyor ve parmaklarını elbisenin yumuşak ipeği üzerinde gezdiriyor, eli boğazımın dibine gelene kadar vücudumda geziniyor. Ben nefes nefese kalana kadar yavaşça sıkıyor. "Bu elbisenin içindeyken senin hakkında hissettiklerimi duymaya hazır değilsin Angel," diye kulağıma hırlıyor ve sonunda boğazımı sıkmayı bırakıyor. "Yapabileceğim şeyleri. Onu nasıl paramparça edeceğimi. Bunu kaldırabileceğini düşünebilirsin çünkü sen benim aletim için bir fahişesin, ama hazır değilsin. Henüz değilsin. Yakında, Tatlı Melek. Ama henüz değil."

Hooooooly fuck.

Bakışlarımla buluşabilmek için bir santim geri çekiliyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Bunu bana nasıl yapabiliyor? Bir an, bu sabahki taleplerime verdiği tepkiden dehşete kapılıyorum ve bir sonraki an, kendimi bir simit gibi bükmeye ve beni unutulana kadar becermesine izin vermeye hazırım.

Gözlerinde bir ciddiyet parlıyor ve eli boğazımdan çekiliyor. Bir an beni izliyor, sessizlik o kadar yoğun ki. "Öyle görünüyor ki

Bu sabah meramını anlattın," diyor beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek o zengin aksanıyla.

Hassiktir. Bunu şimdi yapıyoruz.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Açıklık getirmek için soruyorum. O ölümcül bakışta hayal kırıklığı titreşiyor ve korkumu yutuyorum.

"Yapma bunu, Angel. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Bu sana yakışmaz."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, boğazım aniden çok kurudu. "Özür dilerim. Haklısın. Biliyorum," diye fısıldıyorum, ellerim iki yanımda titriyor. "Bana dürüstlüğüme teşvik ettiğini söylemiştin, umarım bu doğrudur."

"Sözümün eri olduğumu size daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Ben değişiklikleri kolay kabul edebilen bir kadın değilim, kolay güvenen biri de değilim," diyorum ona. "Eminim bunu anlayabilirsin. İşte bu yüzden anlaşmamızın şartlarını kolayca kabul edemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Benimle orta yolda buluşmana ihtiyacım var."

"Bunun ne anlama geldiğini sorabilir miyim? *Daha fazla mı?*" diye düşünüyor. "Size eşit bir konum sunamayacağımı biliyor olmalısınız."

"Biliyorum," diyorum küçük bir iç çekişle. "Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama orgazmın ortasında olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum ve bazen kelimelerin en kötü zamanlarda ortaya çıkma gibi bir huyu vardır."

"Angel," diyerek beni tekrar yola sokuyor.

Titremelerini gizlemek için ellerimi yumruk yaparak ona güvenle yaklaşmaya çalışıyorum. "Benim de kendime göre şartlarım var ve eğer bunları kabul edersen, sanırım burada mutlu olmayı öğrenebilirim. . . seninle."

Uzun bir süre beni izliyor, bakışları sanki saçmalıklarımınla gerçekten eğlenmeyi düşünüyormuş gibi daralıyor. Saniyeler geçtikçe, beni öylece bırakıp gitmek üzere olduğundan emin oluyorum, ama sonra çenesini kaldırıyor. "Devam et," diye talimat verdi. "Benden ne istiyorsun?"

"Tamam," diyorum, bir yara bandı gibi söküp atıyorum, temelden başlıyorum. "Bedenimi istediğin gibi kullanmana izin veriyorum. Ancak, bu iki yönlü bir yol. Eğer canın ne zaman isterse beni becerebilirsen, o zaman ben de istediğim zaman senin aletine binerim. Eğer bir tür iş toplantısındaysanız ve benim sevişmem gerekiyorsa, o zaman benimle ilgilenmek için izin isteyeceksiniz, tıpkı benim de kalçalarımı açıp sizin için eğilmem beklendiği gibi."

Elini yüzüne sürüyor ve mesafe koymak için bir adım geri atıyor. "İş . Seni becermek için *kendimi mazur görmeyeceğim*," diyor.

"Ancak, sizi buraya ben getirdim ve ihtiyaçlarınız varsa, bunlar benim sorumluluğumdadır. Eğer sevişmeye ihtiyaın varsa, sevişiriz."

Başımı sallıyorum, sanki ilerleme kaydediyormuşuz gibi hissediyorum. "Tamam," diye devam ediyorum. "Bana Melek ya da Tatlı Melek demeni kabul ediyorum. Ancak beni adıyla çağırırsan çok sevinirim. Bu benim gerçekten bana ait olan tek parçam ve ona tutunmak istiyorum."

Bakışları sertleşir. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın," diye zorluyorum, sert bir bakışla onu sabitliyorum ve bunun üzerinde ölmeye yüzde yüz hazır olduğum bir tepe olduğunu bilmesini sağlıyorum. "Benim adım Chiara ve beni çağırdığında bu ismi kullanacaksın. Senin ya da herhangi bir erkek için kimliğimden vazgeçmeyeceğim."

"Benim işimde, sizi eski hayatınıza geri döndürecek hiçbir şeye sahip olamam. Sen artık bana aitsin."

"Uzlaşmaya hazır mısın?" İsmimi kaybetmemi gerektirecek bu özel iş kolunun ne olduğunu çok merak ederek soruyorum. Gerçi beni bir kaçakçılık çetesinden kaçırdığını düşünürsek, iyi bir şey olamaz. "Ben soyadıma bağlı değilim. Ailemi hiç tanımadım. Evden eve atlayarak koruyucu aile yanında büyüdüm. Sanırım soyadım, kendimi tanıtmamın hiçbir yolu olmadan bir yetimhanenin kapısına bırakıldıktan sonra devlet tarafından bana verildi.

İsterseniz bunu size verebilirim."

Sonunda başını sallamadan önce bir an beni düşünüyor. "Tamam," dedi. "Kendinle bir anlaşma yaptın. Seni adınla çağıracağım. Başka bir şey var mı?"

Sinirlerim iyice geriliyor ve bunu anlatmak için tek şansımın şu an olabileceğini düşünüyorum. "O yeraltı deposunda beni sahiplendiğini biliyorum ve bir sebepten dolayı beni o sefaletten kurtardın. Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Ama bana malınmışım gibi davranmayacaksın. Sizinle eşit olmak istiyorum ve bunun bana sunabileceğiniz bir şey olmadığını biliyorum. Yine de denerseniz ya da üzerinde çalıştığımız bir şey olursa çok sevinirim. İstediğim gibi gelip gitmek istiyorum ve senin de benim eve dneceğime gvenmen gerekiyor."

Başını sallar. "Hayır. Buna izin veremem."

Çenemi sıkarak onu biraz daha zorluyorum, bunu eve taşması için karasevdasına güveniyorum. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Ne de olsa burası senin evin, değil mi? İstediğin her şeye izin verebilirsin ve bana dizginleri serbest bırakırken aynı zamanda sınırlamalar da getirdin. Biri bana sınır koyduğunda iyi hissetmiyorum. Eğer zgr olmamı istiyorsanız, o zaman bunu açıkça ve özgürce teklif edin. Sana yalan söylemeyeceğim. Seninle ilgileniyorum ve sen beni korkuturken

Beni benden çıkarırken, aynı zamanda beni kendine çekiyorsun. Sana ihanet etmenin, seni reddetmenin tehlikeleri konusunda beni uyardın ve ben de sözünü tutacağına güveniyorum. Bu yüzden senden de aynısını istiyorum. Güven bana. Sana ihanet etmeyeceğimi söylediğimde bana güven."

"Bu üzerinde durmak istediğim bir konu değil *Chiara*," diyor ilk kez adımı kullanarak. "Ancak, zaman verilirse, bu konuyu tekrar tartışmaya hazırım."

"Tamam, güzel."

"Merak ediyorum, eğer senden *malım* olarak bahsetmeyeceksem, o zaman ne olacaksın?"

Başımı sallıyorum, biraz daha yaklaşıp elimi göğsüne koyarken tereddüt ediyorum, kalbinin hızlı atışını takım elbisesinin içinden hissediyorum.

O karanlık, fırtınalı gözlere bakıyorum, çenem kalkıyor. "Buna sen karar vereceksin."

Eli benimkinin üzerine inerken gözleri alev alev yanıyor, belki de hafif bir sevdadan biraz daha fazlası. Diğer eliyle belimi kavıyor, beni kendine doğru çekerek eğiliyor ve içinde yaşayan tehlikeli adamı görmeme izin veriyor. "Ben sandığın gibi bir kahraman değilim Angel. Ben iyi bir adam değilim."

Sertçe yutkunuyorum, sesim odamda nefes nefese bir fısıltıya dönüşüyor. "Senin bir kahraman olduğun yanılısamasına . Ancak gözlerinizin içine bana zarar vermeyeceğinizi biliyorum."

Bakışlarımı tutuyor, neredeyse bu konuda benim kadar şaşkın görünüyor. "Hayır, yapmayacağım."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimiz hâlâ göğsünün üzerinde birleşmiş, "aramızdaki bu bağ, ama senin de hissettiğini biliyorum."

Başını sallıyor. "Soru sormamayı daha iyi buluyorum. Kafanızı karıştırmaya çalışmayın."

Onu fazla zorlamaya başladığımı fark ederek başımı sallıyorum. Tutuşundan geri çekiliyorum ve ona başka bir bakışla sabitleniyorum. "Sadece bir şartım daha var," diye fısıldıyorum, ellerim tekrar titremeye başlıyor. Bakışlarını daraltıyor, muhtemelen başka ne isteyebileceğimi merak ediyor, ama görüşmelerimizde bu kadar cömert davrandığını düşününce, şimdi sormak için en iyi zaman olduğunu anlıyorum. "Beni buraya sadece sana bir çocuk vermeme istediğin için mi getirdiğini bilmem gerekiyor."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "DeLorenzo ailesinin reisisin ve var olan tüm haber kanallarında yer alıyorsun. Sen dünyanın

En çok aranan adam, yani senin hakkında birden fazla gerçek suç belgeseli izlediğimi itiraf edersem delirmiş olur muyum?" Soruyorum. "Mafya politikaları ya da işlerin nasıl yürüdüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da siz öldükten sonra yerinizi devralacak bir varise ihtiyaç duyduğunuz. Sanırım burada olma sebepimin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ayrıca," diye itiraf ediyorum, "bu konuda fısıltılar duydum."

Killian beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim Chiara," diyor ve o aksanla ismimi söylemek bana kötü şeyler hissettiriyor. "Seni varisim ile hamile bırakma düşüncesi birden fazla kez aklıma geldi ve fark etmediysen, tam olarak güvenli seks yapmıyoruz. Eğer hamile kalacaksan, öyle olsun."

"Peki ya birinin annesi olmaya hazır değilsem?"

"Kimse sizden anne olmanızı istemiyor," diyor. "Bu adımı atmaya hazır olduğunu hissetmediğin sürece olmaz. Ancak, ne kadar güçlü ve cesur olduğunu görüyorum ve herhangi bir çocuğun senin gibi bir anneye sahip olduğu için şanslı olacağına inanıyorum."

Titrek bir nefes alıyorum. Bu fikrin beni ne kadar sarstığını belli etmemeye çalışarak, "Tamam, şimdi gerçek oldu," diyorum. Aktif olarak beni hamile bırakmaya mı çalışıyor? Sikerim öyle işi. Buna hazır değilim. Daha yetişkin bile sayılmam. "Nasıl oluyor da dünyanın en korkunç adamının evinde yaşamaktan rahatsız olmuyorum da yirmi üç yaşında bir bebek sahibi olma düşüncesi içimde kusma isteği uyandırıyor?"

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Kıçım yatağımın kenarını bulduğunda ağır nefes alarak geriye sendeliyorum. Yüzümü ellerimin arasına gömüp öne doğru eğilerek panik atağa kapılmamaya çalışıyorum ama doğruyu söylemek gerekirse sanırım çoktan kapılmışım bile.

"Bir keresinde japon balığımı beslemeyi unutmuştum," diyorum ona. "Öldü. Bebek konusunda bana güven olmaz. Sürekli gözetim altında olmaları gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ayrıca, memelerinin canını emiyorlar."

"Tamam," diyor yanıma yaklaşarak. "Varis fikrini şimdilik rafa kaldıralım, ama zamanla bir çocuğa ihtiyacım olacağını bil. Sen benden nasıl dürüstlük ve eşitlik istiyorsan, ben de senden bir varis istiyorum. Bu pazarlığa açık değil."

*Pazarlığa açık değil.*

Ona bakıyorum. "Yani, şimdi olmak zorunda değil mi?" Göğsümde yanmaya başlayan bir umut kırıntısıyla onaylıyorum. "On, belki de yirmi yıl sonra olabilir mi?"

"Yirmi yıl beklemeyeceğim," diye homurdanıyor o kalın, lezzetli aksanıyla.  
"Sen iki yıl bekle."

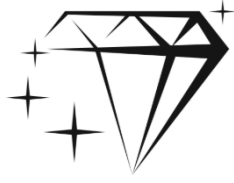
"İKİ YIL MI?" Panikliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Lanet olsun."

"Pekala, seni üzdüğümü görüyorum," diyor bana, geri çekilmeye başlayarak histerik kadından, açıkça konfor alanının çok dışında. "Niyetim bu değildi. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Votka," diyorum. "Bir sürü votka."

Gülüyor ve bu ses bakışlarımı ellerimden kaldırıyor. Böyle bir adamın kahkaha atabildiğini bile fark etmemiştim. "Bu," dedi. "Yapabilirim."

## CHIARA



**I** Romanya Mafyası tarafından kuşatılmış durumdayım. Her bir üye beş parçalı takım elbiseler giymiş, eşleri ise muhteşem elbiseleri içinde kırmızı şaraplarını yudumluyor ve bana tiksintiyle bakıyorlar. Kesin olan bir şey var ki, eğer Killian buraya gelmeden önce beni votkayla doldurmasaydı, muhtemelen tek bir insanın gözünün içine bakmak için.

Romanyalı esirimin DeLorenzo ailesinin reisi olduğunu biliyordum ama bunu duymak ve görmek çok farklı şeyler. Buradaki insanlar - onun ailem dediği insanlar - ondan korkuyor ve Killian DeLorenzo'nun kötü bir adam olduğu çok açık.

Duygusuz ve acımasız, affetmez ve sapkın biri. Haberlerde ailesi hakkında duyduğum şeyler beni kör bir paniğe sürüklemeye yetiyor. Yine de buradayım, yıllık aile balolarının ortasında duruyorum.

Romanya Mafyası konusunda iyi eğitilmiş olduğumu söyleyemem ve tek bir yüzü bile tanımıyorum, ama Killian'ın odadaki tek aranan adam olmadığını tahmin ediyorum. Burada en az beş yüz kişi olmalı. Muhtemelen bir FBI ajanının ıslak rüyasıdır. Bu partiyi basmaya karar veren zavallı pislik olmak istemezdim. Daha binaya adımını atmadan ölmüş olurdu.

Düşüncesi bile avuçlarımı terletiyor. Bu odadaki adamların neler yapabileceklerini düşünmek bile kanımı buza çeviriyor.

Elim Killian'ın güçlü koluna dolanıyor, beni odanın içinde dolaştırıyor, Romence konuşmalar yapıyor ve ben

Önümde hangi iğrenç anlaşmaları konuştuklarını anlayamıyorum. Ama kibar olmak için elimden geleni yapıyorum ve bana doğru el hareketi yaptığında, rolümü oynamak için ince gülümsemeler veriyorum.

Kadınlar odanın her köşesinden bana bakıyor ve bundan nefret ediyorum. Kendimi, birinin mikroskobu altında zorla tutulan, kanatları tutturulmuş bir kelebek gibi hissediyorum. Sanki bir erkeğin kolunda bir kadın olması bir şeymiş gibi beni izliyorlar. Duygusuz bakışları onaylamaz bir tavırla bedenimi bir aşağı bir yukarı süzüyor, beni kendileriyle kıyaslıyor ve muhtemelen bende bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu merak ediyorlar. Keşke buraya nasıl geldiğimi bilselerdi. Bu tür bir şirkette belki de benim hikâyem sandığım kadar eşsiz değildir. Kim bilir bu odadaki kadınların kaçısı benim gibi başladı. Kendi dünyasından koparılmış zavallı bir kız, bu çılgın, göz alıcı hayatla gözleri kamaştı.

Ve göz kamaştırıcı.

Oda çok büyük ve sadece en lüks İtalyan mermeri olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde döşenmiş. İnce geometrik desenler zemini kaplıyor ve bir yaylı dörtlüsünün en hipnotik müziği çaldığı geniş dans pistine doğru uzanıyor.

Jane Austen filmlerinden fırlamış bir sahne gibi ama hiçbiri beni yüksek tavanlara ve göz alıcı kristal avizeye hazırlamıyor. Oda bir şaheser. Killian beni kalabalığın arasından geçirirken ona daha sıkı sarılma ihtiyacı duyarak nefesimi içime çekiyorum, balo salonunun çarpıcı mimarisi ve tasarımı dikkatimi fazlasıyla dağıtıyor.

Tanrım, iyi mimariye bayılırım.

Odanın derinliklerine indikçe, dünyanın en güçlü adamının gözüne girmeye çalışan daha fazla insan merhaba demek için araya giriyor. Yine de bir şekilde, ayaklarına kapanabilecek onca kadın arasından beni seçti.

Bu düşünce vücudumda bir heyecan yaratıyor ve kendimi onun yanına daha da yaklaşıırken buluyorum. Muhtemelen bana karşı gerçek bir sevgi beslemediğini biliyorum, ama burada bir olasılık olduğunu hissediyorum. Bunun gerçek olması, daha fazla bir şeylerin gelişmesi için bir olasılık.

Bir gün onu sevebileceğimi bile hissediyorum.

Kahretsin. Gerçekten Stockholm Sendromu'nun berbat bir versiyonuna sahibim. Benim neyim var böyle? Beni esir alan kişiye vuruldum, ama nasıl olur da

Olmaz mıyım? Görünüşü, kokusu ve Tanrım, sevişme şekli! Ona sadece vurulmadım, tamamen kapıldım. Beni esir aldı.



Bana tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yaptı. Ama içimden bir ses benim de aynı şeyi yapmış olabileceğimi söylüyor.

Killian beni tutmaya niyetliydi. Çenemi kapalı tutmam ve onun iradesine boyun eğmem gerekiyordu ama evinde bana özgürlük tanıdı. Kendi sınırlarımı belirlememe izin verdi ve hazır olmadığı sınırları tekrar gözden geçireceğine söz verdi. Bu sabah onu becermek niyetiyle yatağına gizlice girdiğimde uyandı ve ihtiyacım olanı almama izin verdi.

Eşit olmadığımızı söyleyebilir ama benim gözümde eşit sayılırız.

Killian yakındaki bir garsondan iki kadeh şampanya alıyor ve bir çift bize yaklaşırken birini bana uzatıyor ve kalbim anında korku ile çarpmaya başlıyor.

Sergiu.

Bana şüpheyle bakıyor, kolundaki kadın bana mağrur bir bakış fırlatırken bana yaptıklarının karanlık sırrı gözlerinde parlıyor.

"Ahh, Sergiu," diyor Killian keskin gözlerle, ben kolunu her şeyimle kavrarken adamı yakından izliyor. "Selam kuzen."

Birbirlerinin bileklerinden tutup yaklaşıyorlar ve birbirlerini sırtlarından alkışlıyorlar. "Selam," diye karşılık veriyor Sergiu, Killian geri çekilip kadına yaklaşırken hâlâ beni izliyor ve bu gece çokça gördüğüm bir şey yaparak her iki yanağına da birer öpücük konduruyor.

Kadın sıkılmış bir ifade takınırken, ortağı tüm vücudumun nasıl titrediğinden habersiz bana doğru işaret ediyor. Sergiu, hastalıklı bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce Killian'a sert bir bakış atarak, "Beni tanıştırın," diyor. Bu istek kulağa dostça geliyor, ancak buz gibi bakışları omurgamdan aşağıya doğru bir korku dalgası gönderiyor.

Tanrım, bu ne zaman bitecek?

Killian'ın eli benim kolumun üzerinde duruyor ve kuzeninin bakışlarının ağırlığından kaçmaya çalışırken kendimi neredeyse ona doğru katlanırken buluyorum. "Sergiu, bu Chiara DeLorenzo, benim yeni gelinim. Onu aileye kabul etmekle iyi edersin."

"Gelin mi?" diye mırıldanıyor, kalbim durup tüm vücudum donarken Killian'a ağzı açık bakıyor. Onu yanlış duyduğuma eminim. "Bana bu sıradan fahişeye evlenmediğini söyle?"

Killian'ın eli o kadar hızlı kalkıyor ki, hareket ettiğini bile zor görüyorum ama avucunun kuzeninin yüzüne çarparken çıkardığı sestен şaşmak mümkün değil. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyor Killian, sesindeki ton beni titretiyor. "Bahsettiğin fahişe benim *karım*. Benim ailem, *bizim ailemiz*. Sen

yoksa benim olana saygısızlık eden erkeklere ne olduğunu hatırlatayım mı?"

Sergiu başını eğiyor, sonunda uzun bakışlarını benden uzaklaştırıyor ve bana sahte bir rahatlama hissi veriyor. Ama Killian'ın sözleri hâlâ kafamda dönüp dururken, huzur bulabileceğim bir şey değil. "Tabii ki hayır, Killian," diyor Sergiu, küçük bir adım geri çekilerek, kadın beni küçümserken ihtiyatlı olmaya çalışıyor, bakışları artık iğrenmekten hesaplı olmaya doğru kayıyor. Sergiu, gözleriyle buluşmayan nazik bir gülümsemeyle beni düzeltmeden önce tekrar yukarı bakıyor, ama denediği için ona kredi vermeliyim. "Kendim, eşim Monica ve DeLorenzo ailesi adına sizi kollarımızı açarak karşılıyoruz."

Saçmalık.

Karısının elini koluna vurduğunda ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Bize izin verirsiniz. Karıma akşam yemeği servis edilmeden önce bir dans sözü verdim."

Killian başıyla onaylayıp kuzeninin uzaklaşmasını izliyor ve onun yakınlığından duyduğum korku damarlarımda kaybolduğunda, yanımdaki sarhoş edici adama bakmaktan başka yapacak bir şeyim kalmıyor.

*Karın mı?*

Bu adamın psikopat, duygusuz ve zalim olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda dengesiz mi? Bu öğleden sonra ihtiyaçlarımızdan bahsettiğimizi biliyorum ama konuşmada eş ya da gelin kelimesinin hiç geçmediğine yemin edebilirim. Elbette bunu hatırlardım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki iki yıl içinde bir çocuk doğuracağımı söyledikten sonra tek bir şey bile hatırladığımı sanmıyorum. O ifşaat yüzünden hala terliyorum.

Bakışlarımı fark eden Killian bıkkın bir nefes alıp bana sert bir bakış fırlatıyor ama gözlerinin parıltısından şu anda bana ayıracak çok vakti olduğunu anlıyorum. "Şimdi ne var, *Chiara*?" diye soruyor, beni odanın derinliklerine götürüyor ve adımın onun yetenekli dilinde kulağa gelişi karşısında eriyip gitmeme bir an bile izin vermiyor.

"Uhhhh . . . Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kekeliyorum, zengin bakışlarının yoğunluğunu zar zor karşılayabiliyorum. "Az önce bana *karın* dedin. Ne oluyor, Killian? Garip bir anlaşmamız olduğunu biliyorum ama *karım mı*? Evlilik cüzdanı imzaladığımı hatırlamıyorum. Kahretsin, koridorda koca kıçlı bir elbiseyle yürüdüğümü ve seni hastalıkta ve sağlıkta seveceğime yemin ettiğimi de hatırlamıyorum. Gerçi adil olmak gerekirse, beni uyuşturmaya meyillisin, bu yüzden ben baygınken kim bilir neler oldu."

Killian beni daha da kendine çekiyor ve elini sırtımın alt kısmına indirip beni dans pistine, meraklı gözlerden uzağa doğru götürüyor. "Seninle her şey bu kadar dramatik olmak zorunda mı?" diye soruyor, dans pistine çıkıyor, elimi tutuyor ve Sergiu'ya bu kadar yakinken nasıl titrediğimin farkında olmadan beni döndürüyor.

Killian nazik bir çekiştirme yapıyor ve ben de hemen geri dönüyorum, ellerim geniş göğsüne inerken vücudum ona doğru bastırıyor, yakınlığı Sergiu'yu uzak bir anıdan başka bir şey bırakmıyor. "Bu öğleden sonra konuştuğumuz gibi, ve ailemin güvenliği için ismini korumana izin veremem. Bu yüzden benimkini almaya karar verdim."

Ona bakakaldım. "*Karın* olarak mı?"

Başını sallıyor. "Benim malım olarak anılmaktan rahatsız olduğunuzu ifade etmiştiniz. Bu hâlâ doğru mu?"

"Evet," diye atıldım. "Elbette bu hâlâ doğru. Son bir saat içinde fikrimi değiştirmedim."

"O halde sana sunabileceğim şey şu," diyor bana ve şu anki medeni durumumuzla ilgili fısıltılar odada bir yangın gibi yayılırken beni rahatça dans pistinde gezdiriyor. "Karım olarak, ailemi ya da işimi tehlikeye atmayacak bir isme sahip olacaksın. Dünya seni *malım* olarak değil, *eşim* olarak tanıyacak. *Karım olarak*. Henüz o noktaya gelmediğimizi biliyorum ama dış dünyanın gözünde tam olarak öyle olacaksın."

Vay anasını. Titrek bir nefes alıyorum. "Geldiğin yerde evlilikler nasıl yürür bilmiyorum ama burada, ABD'de evlilik bir ortaklıktır. *Eşittir*." Dehşet dolu bakışlarıma odaklanırken hareketleri yavaşlıyor, kolu belime dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. "Hayır, Tatlı Melek. Bu evlilik sadece halk için ve kimliğini gizli tutmak için. Evimin gizliliklerine girdiğimizde, başlangıçta konuştuğumuz gibi devam edeceğiz. Hiçbir şey değişmeyecek. Sen bana aitsin, Chiara. Ben güçlü bir ve bu gücü bir başkasına bırakamam. Ben yetiştirilmedim."

Şimdiden birçok isteğinize boyun eğmek zor oldu." "Ben buna tam olarak boyun eğmek demezdim."

"Hayır mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, parmakları elbisemin kumaşının içine dalıyor ve belimi okşuyor. "Üzerimde ne kadar etkin olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Kalbim düzensiz bir şekilde atarken boğazımdaki yumruyu bastırmak için zorlukla yutkunarak nefes alıyorum. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, hayatım bir çuval dolusu

ve bundan sonra her şeyin yokuş aşağı gideceğine yemin edebilirdim. Ama şimdi, dünyanın en çok aranan ve en güçlü adamı olan Killian DeLorenzo, sanki tüm geleceğini avucumun içinde tutuyormuşum gibi bana bakıyor.

Kelimeler ağzımdan kaçıyor ve beni döndürerek ipek elbisenin etrafımdan akıp gitmesine izin verdikten sonra tekrar içeri çekerek kendimi toparlamam ve sözlerini anlamam için bana küçük bir şans veriyor. Odadaki herkesin bakışlarını üzerimde hissederek ona bakıyorum. "Sanırım ... .. Senin karın olmayı çok isterim, sadece göz önünde olmayı değil."

Parmaklarını omurgamda gezdirirken yüzü yumuşuyor. "Bir haftadır benimlesin, Chiara. Ne istediğini anlamıyorsun."

"Belki de değil," diye kabul ediyorum. "Ama nasıl hissettiğimi biliyorum ve aramızdaki bu elektriğin her gün karşına çıkan bir şey olmadığını da biliyorum. Bana bunu hissedemediğini söyleme."

"Elbette hissediyorum. O depoda gözlerimiz birleştiği andan itibaren seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Ruhun yardım için haykırdı ve o andan beri büyüdüm, ama bu henüz aşına olmadığın bir dünyada seni karım olarak almam için bir neden değil. Böyle düşünmediğini biliyorum ama bu zalimlik olur. Seni gerçekten benim yaptığımda, gözlerin tamamen açık olacak."

Beni tekrar döndürüyor, aramızda konuşulan kelimeler çok fazla ağırlık taşımaya başladıkça hızımız yavaşlıyor. "Seninle yaşayacağım bu hayatın ne anlama gelebileceğinden korkuyorum ama aynı zamanda beni bırakacağından da korkuyorum."

"Biliyorum, Tatlı Melek."

Kalbim hızla çarpmaya devam ederken beni tekrar göğsüne çekiyor. Her nasılsa, hayatım bir tür çarpık peri masalına dönüştü ve en karanlık fantezilerimin hepsi gerçeğe dönüştü. Sadece, eve kahraman olarak dönemiyorum. Kötü adam oluyorum ve bu beyaz bir şövalyeye sahip olmaktan on kat daha heyecan verici. Yani, kahretsin. Bir beyaz şövalyenin, kızına ilk dokunduğunda kışına bu kadar derin bir tıkaç sokacak cesarete sahip olacağından şüpheliyim.

Ağzımın kenarından sinsi bir sırıtma geçiyor ve gözlerinin heyecanla parlamışlığını izliyorum. "Bilgin olsun, ben tatlı bir melek değilim."

"Oh, biliyorum. Sen kılık değiştirmiş bir şeytansın ve ben de sana boyun eğdirmekten zevk alacağım."

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan beni aşağıya indiriyor ve bana arzu dolu bakışları tüm bedenimi ihtiyaçla sıkıyor. Beni tekrar kendine doğru çekiyor, bu sefer ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Kraliçem olarak ailemin başında benim yanımda duracaksın ve

rolünü oynamayı öğreneceksin. Bu zaman alacak, denemeler ve sıkıntılar olacak ama bir gün, kim olduğumu ve ne yaptığımı tam olarak kavradığında, bu yeni dünyayı kucaklayacaksın."

Ona bakıyorum, bu mükemmel ölümcül adam karşısında kesinlikle gözlerim kamaşıyor. Sonra daha nasıl karşılık vereceğimi düşünmeye fırsat bulamadan, dolgun dudakları dudaklarıma yapışıyor. İçime bir şey yerleşirken ona gömülüyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor.

Dili ağzımın içine giriyor, tıpkı onu ilk gördüğümde yaptığı gibi beni sahipleniyor. O zaman onun olmuştum ama şimdi benim olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ben de onu öpüyorum ve son dokuz gündür hissettiğim duygu yoğunluğunu hissetmesine izin veriyorum. Korku, endişe, sinirler, katıksız tutku ve ona duyduğum çığ ihtiyacı.

Müzik değişiyor ve isteksizce benden geri çekiliyor, o karanlık gözler beni esir alıyor. Zar zor nefes alabiliyorum; duygu yoğunluğu neredeyse yetişemeyeceğim kadar fazla. Mümkün olduğunca yakın durarak çenemi kaldırırken dilim alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor. "İhtiyacım olduğunda seni alabileceğimi kabul ettiğinde gerçekten ciddi miydin?"

Eli elbisemin kumaşına dolanırken o karanlık gözler açlıkla doluyor. "Sana sözümün eri olmak hakkında ne demiştin?" diye homurdanıyor, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor.

"Peki o zaman. Sözünü test etme zamanı geldi," diye mırıldanıyorum, gözlerimde biriken arzuyu görmesine izin veriyorum. "Sana şimdi ihtiyacım var ve sana sert ve hızlı bir şekilde ihtiyacım olduğunu söylediğimde, benim için gelsen iyi olur."

Killian çenesini sıkıyor, bakışlarını etrafımızdaki kalabalığa çeviriyor. "Size söyledim, iş iştir," diyor, gizlice başını sallayarak.

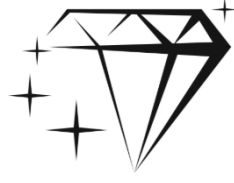
Yüzümde hınzır bir sırıtış belirliyor. Benim kılık değiştirmiş bir şeytan olduğumu söylemişti ve bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenmek üzere. "O zaman sanırım işle ilgilenmediğin için şanslısın. Dans ediyoruz Killian, iş yapmıyoruz ve şu anda beni becermeni istiyorum."

Gözleri parlıyor, bulabileceğim en iyi boşluklardan birini kullandığımı ve suistimal ettiğimi fark ediyor. Beni alçaltıyor, dudaklarımin arasından vahşi bir hırıltı dökülürken bir soluk yelken açıyor. Beni derinden öpüyor ve sözünün eri bir adam olarak eli elbisemin üst kısmından bacaklarımin arasına doğru süzülüyor.

Öpüşmemizden geri çekildi, gözleri hınzır bir heyecanla parlıyordu, sonra yüzümdeki saf sevinci izleyerek iki kalın parmağını derinlere soktu

daracık amımın içinde, dans pistinin ortasında dünyamı sarsmaya fazlasıyla .

## KILLIAN



**W** Bir malzeme dolabının kapısından içeri daldım, Chiara'nın elbisesi daha kapı arkamızdan kapanmadan ellerimdeydi. Onu duvara çarpıyorum, çaresiz soluğu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Pantolonumun önünü.

Gözlerindeki açlık sarhoş edici. Her adımımızda beni şaşırttı. Ondan tereddüt, korku ve gerginlik bekledim ama bunun yerine özgüveni güneşten daha parlak bir kadınla ödüllendirildim. Beklediğim gibi ürkek değil; cesur ve korkusuz ve her geçen gün bir parçam daha onunla sarhoş oluyor. Bağımlı.

Onun içinde olmaya, ona hükmetmeye, ellerimin kalçalarını hissetmeye ihtiyacım var. Siktir, bu rahatlamaya ihtiyacım var.

İki dakika önce dedikoducu ailemin önünde onunla dans ederken sakın ve derli toplu biriydim ama bu kadın beni saniyeler içinde çılgın ve çaresiz bir adama dönüştürdü.

Chiara zorlanan ereksiyonumu serbest bırakıyor ve elini etrafımda sıkıyor, o kadar sıkı ki zar zor nefes alabiliyorum. "Becer beni, Killian," diye yalvarıyor ve beni inanılmaz derecede kendine çekiyor. Elbisesi beline kadar sımsıkı sarılıyken iç çamaşırına uzanmaya çalışıyorum ama giymediğini fark edince duraklıyorum.

Bakışlarım onunkilere yöneliyor, kaşlarım çatılıyor ama tek yapabildiği bana sırtlamak oluyor, gözleri hınzır niyetleriyle parıldıyor. Beni bekliyordu.

ve beni sabırlı bir kadından daha çok zorlayan bir şey yoktur.

"Bunu sen planladın," diye gürlüyorum, sıkı yumruğunu sikimde yukarı ve aşağı pompalarken parmaklarım kremi tenini kazıyor.

Gözlerinde en tatlı baştan çıkarma parıldıyor ve denemeye bile gerek duymadan beni tam istediği yere götürüyor. "Hayır," diye fısıldıyor, dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Bunu umuyordum."

İnliyorum, ondaki aynı çaresizlik şimdi göğsümde sallanıyor. Bakışlarımı vücudundan aşağı indirip çıplak tümseğini inceliyorum ve aç bakışlarım biraz daha ilerlediğinde kalçalarındaki morlukların solduğunu fark ediyorum. Neredeyse yok olmuşlar, sanki bu olay uzun zaman önce olmuş gibi.

Ona çok mu sert davrandım?

Hay sikeyim. Niyetim bu değildi.

Onu sert olacağım, çığlık attıracağım ve benden neden korkması gerektiğini unutturacağım konusunda uyarmıştım, ama vücudunda iz bırakmak? Hayır.

Önünde diz çöküyorum, dudaklarım soluk morlukların üzerinde geziniyor. "Bunu ben mi yaptım?" Dudaklarım merkezine doğru hareket ederken ve bacaklarının arasına dalarken kalçalarını kavrayarak soruyorum. Ağzım klitorisinin etrafında kapanırken, dilim onun merkezinde ilerliyor ve ne kadar tatlı olduğunu tadıyor.

Chiara başımın arkasını kavrarken dizleri bükülüyor, parmakları saçlarımda düğümleniyor. Duruşunu genişleterek tatlı amına daha fazla erişmemi sağlıyor. "Hayır," diye bağıyor, sanki hareketlerimi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi saçlarımı sıkıca kavıyor. "Sen değil."

"Nasıl?" Ona karşı gürlüyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor, vücudu geriliyor ve ancak dilimi muhtaç klitorisine değdirip kalçalarını titrettiğimde rahatlıyor. "Ben o kafeste kilitliyken oldu. Senin yaptığın bir şey değil."

Öfke damarlarıma sızıyor, sistemimi alt edene kadar vücudumda nabız gibi atıyor ve ayağa kalkıyorum, elim onun dar boğazına dolanıyor. Chiara nefes nefese kalıyor, bakışlarımı tutarken gözleri büyüyor. "Bana yalan söyleme, Angel," diye homurdanıyorum, boğazındaki tutuşumu sığ bir nefes almasına izin verecek kadar sıkıyorum. "İlk geldiğinde, vücudunun her santimini ezberlemek için zaman ayırdım. Bu çürükler daha önce yoktu."

Gözleri heyecanla dans ediyor ve ne kadar sıkı sıkarsam o kadar hoşuna gittiğini fark ediyorum, hatta aramıza uzanıp elini tekrar sikimin etrafında kıvırdığında, başparmağı ucumu nazikçe okşadığında daha da çok hoşuna gidiyor. "Gerçekten önemli mi?" diye nefes alıyor. "Bu sadece küçük bir çürük ve



neredeyse bitmişti. Sizi bilmem ama ben eski çürükler hakkında konuşmaktansa içime girdiğinizi hissetmeyi tercih ederim."

Sanki demek istediğini anlatmak istercesine sikimi sıkıca kavıyor, aşağı yukarı pompalıyor ama ne yaptığını çok iyi biliyorum ve bu numara daha zayıf erkeklerde işe yarayabilir ama bende işe yaramayacak. "Benim hiçbir kadını bana yalan söylemez, Chiara."

"O zaman cezalandır beni, Killian. Becer beni," diye talep ediyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak. "İkimizin de acısına son ver."

İnliyorum, içimdeki ateş yanıyor ve bir anda ellerim kıkında, ucumu girişine doğru yönlendirirken onu duvara doğru kaldırıyorum. Bacakları belime dolanıyor, kendini bana açıyor ve tek bir sert hamleyle sikimi onun içine gömüyorum, onun içindeki gerçeği sikmeye fazlasıyla hazırım.

Sıcaklığı beni sarıyor, sanki beni eve davet ediyormuş gibi sıkıyor ve tüm vücudum saf bir tatminle sarsılıyor. Bu kadının derinliklerinde olma hissinden daha iyi bir şey yok. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi.

"EVET!" Chiara haykırıyor, ben tekrar içine girip onu daha da derine çekerken kollarını sabitlemek için boynuma doluyor.

Parmaklarım kıkının küreciklerine giriyor ve bu sefer orada izler bırakacağımdan eminim, ama bunlar ikimizin de kusursuz tenini kapladığını görmekten mutlu olduğumuz türden izler.

İtip kakıyorum, ikimiz de tatmin olmanın eşiğinde sallanıyoruz. "Siktir, boşalacağım," diye homurdanıyor Chiara, tüm gücüyle bana tutunmuş, nefes nefese.

"Sıkı tutun, benim küçük şeytanım. Sana söylediğimde ."

"Tanrım," diye inliyor, gözlerini kapatıyor ve başını duvara yaslıyor.

Onu öfkeyle beceriyorum, sert ve derin bir şekilde alıyorum ve o tatlı küçük amcığı sınırlarına kadar geriyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Çenemi sıkıyorum, serbest kalmak için çaresizim, ama yeterince acı çekmedi ve parçalanana kadar onu bu şeytani işkenceyle cezalandırmaya devam edeceğim. "Bana yalan mı söyleyeceksin, Chiara?"

"Hayır. Bir daha asla."

Onu daha da itiyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve onu her açıdan alıyorum. "Ne dersin, benim tatlı meleğim?"

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, çaresizliği her tarafına yayılıyor. "Lütfen, Killian. Lütfen. Bırak geleyim," diye haykırıyor. "Özür dilerim. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Ben sadece . . . Sana söyleyecek kadar önemli değildi. Lütfen, sikiinin üzerine boşalmama izin ver. Daha fazla dayanamayacağım."

Üç kez daha öfkeyle itiyorum, her biri tam G noktasına sürtünüyor ve aletim serbest kalmak için zorlanırken onu daha da geriyor, belirgin damarlar öfkeli ve çaresiz.

*Bir.*

*İki.*

*Üç.*

"Dersini aldın mı, Angel? Eğer bana yalan söylersen seni cezalandırırım ve inan bana bu sana yapacaklarımın sadece bir kısmı."

"Evet, Killian. Lütfen. Dersimi aldım."

"Güzel. O zaman benim için gel, Chiara. Sikimi ne kadar sert sıkıldığını hissetmeme izin ver."

Hiç tereddüt etmiyor, orgazmının üzerindeki baskıyı kaldırıyor ve vücudunda patlayarak onu cam gibi paramparça etmesine izin veriyor. Küçük tatlı amcığı etrafımda şiddetle kasılıyor, o kadar sıkı ki bir saniye daha dayanamıyorum. Onunla birlikte boşalıyorum, içine sıcak dölleri fıskırtıyorum, onu tohumlarımla dolduruyorum.

Kafası güzelken hareket etmeye devam ediyorum, saçlarımdaki ölümcül tutuşu nihayet gevşerken başını sevinçle duvara yaslıyor. "Hassiktir," diye nefes nefese kalıyor ama ben de onunla birlikteyim, duvara dayanmak için ellerimden birini bırakmam gerekiyor.

"O kadar mükemmel ki Angel," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı omzuna indirerek.

Chiara kollarımda gevşiyor, dudaklarından memnun bir iç çekiş dökülüyor. "Eğer aldığım ceza buysa, belki de sana daha sık yalan söylemeliyim."

Başımı kaldırıyorum, ateşli bakışlarım onunkilere kilitleniyor ve bana bakan meraklı bir meydan okumadan başka bir şey bulamıyorum. "Beni deneme Chiara," diye uyarıyorum, sikim hâlâ onun derinliklerinde gömülü. "Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

"Bilmiyorum," diye alay ediyor, dudaklarında şakacı bir sırıtış beliriyor ve göğsümde *bir şeylerin* çarpmasına neden oluyor. "O sonuçlardan kesinlikle keyif aldım."

Başımı sallıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Kimse bana bu şekilde meydan okuyamaz. Denemek için bile yeterince yaklaşımlarına izin vermiyorum ve yine de o burada, her şeyini veriyor ve dahası? Buna bayılıyorum.

"Gel ," diyorum, içinden çıkıp geri çekiliyorum ve onu ayağa yardım ediyorum. "Eğer çok uzun süre yok olursam, insanlar bakmaya gelecekler ve seni o kızarmış yanaklarınla ve elbisenin içinden süzülen meme uçlarının sert tepeleriyle gördüklerinde, benim olanın tadına bakmak isteyecekler, ama şunu açıkça belirtmemi izin ver, seni paylaşmaya niyetim yok."

Gözlerinde bir gerginlik parlıyor. "Peki ya biri bana elini sürerse?"

"Ellerini ve kapınıza kadar getirirdim."

Chiara sırtıyor ve elbisesini tekrar yerine yerleştirirken bana doğru yaklaşıyor, ancak şu anda sıcak spermimin ondan nasıl sızdığını ve o sulu kalçaların arasına nasıl yayıldığını hissettiğinden şüphem yok. Çok geçmeden tualete gitmek için izin isteyecek. Çenesini kaldırıyor, dudakları bir nefeslik mesafede. "Bu şimdiye kadar söylediğin en berbat şey olduğu için paniklesem mi yoksa yanlış yönlendirilmiş romantizm girişimin yüzünden kızarmaya mı başlasam bilemiyorum."

Çenesinden tutarak bakışlarını yakalıyorum ve o da hareketsizleşiyor. "Beni anla Chiara, bu senin ayaklarını yerden kesmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişim değildi. Dürüstçe söyledim. Eğer biri sana elini sürmeye kalkarsa, onun işini bitiririm. Kimse benden bir şey çalamaz."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve elimi kapıya doğru sallıyorum, kışını hareket ettirmesi için ince bir talep. Söyleneni yapıyor ve ben de kapıyı açmak için etrafından dolanmadan önce arkasından takip ediyorum, ancak erzak dolabından dışarı adım atacakken sesimin derin gürültüsü onu durduruyor.

"Ne olursa olsun, benim tatlı meleğim. Seninle aşk yaşamaya karar verdiğimde, bu yanlış yönlendirilmiş bir girişim olmayacak ve kızarmaktan çok daha fazlasını yapacaksın."

Nefesini içine çekiyor, ateşli bakışlarım altında yanakları kızarıyor. "Şimdi git," diye onu tekrar harekete geçirmeye çalışıyorum.

Chiara benden önce dışarı çıkıyor ve kapı kapanıp elim sırtının alt kısmına indiğinde odanın atmosferinde bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Dans durmuş, yerini kendi aralarında dedikodu yapan ve sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi odaya göz gezdiren eşler almıştı. Ve bunun yeni *evliliğimin* herkes tarafından bilinmesinin bir sonucu olduğuna hiç şüphe yok.

Chiara'yı odanın içinden geçirip masamıza doğru götürürken, bakışlar onun üzerinde toplanıyor. Yargılama, kıskançlık ve kinle dolu. Bunların her biri

Kadınlar, kocaları lanetlensin, bu ailenin başında benim yanımda durmak umuduyla yıllar boyunca utanmadan kendilerini bana attılar.

Gözlerindeki soruları görüyorum, neden o diye merak ediyorlar. Birdenbire ortaya çıkan bu kızı bu kadar özel yapan ne? Onlarda olmayan ne var onda? Ve hepsinin cevabı, her şey. Onlarda olmayan her şey onda var ve işte tam da bu yüzden ona bu kadar ilgi duyuyorum.

"Herkes bize bakıyor," diyor Chiara nefesinin altından, spekülasyonlardan rahatsız olduğu belli.

"Bırak baksınlar, Angel," diyorum ona. "Bunca yıldan sonra neden nihayet bir eş almaya karar verdiğimi merak ediyorlar ve kafaları karışmış durumda, üstelik neden olağan adımların atılmadığını sorguluyorlar. Herhangi bir düğünüm büyük bir olay, para ve gelenek gösterisi olmalıydı ve bunun yapılmamış olması heyecan yaratıyor. Eminim bunu anlayabilirsiniz. Ama çoğunlukla sana bakıyorlar. Güzelliğinle ziyafet çekmelerine izin ver derim. Kıskançlıkları ve nefretleri onların felaketi olacak."

"Kıskançlık mı?" diye soruyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Neden kıskansınlar ki?"

"Kendine bir bak, Angel. Sana dayatılan hayata bir bak. Lüks bir yaşam tarzı ve en üst düzeyde koruma. Kimse sana dokunamaz ve benim yanımda durduğun sürece, benimle birlikte zirvede duruyorsun. Bu kadınlar yerlerini alabilmek için kendilerinden daha zayıf kadınların gözlerini oyduklar. Her biri bulundukları yere gelmek için savaşmak zorunda kaldılar ama sen öyle değilsin. Bu hayat sana sorgusuz sualsiz verildi. Kıskanmaya hakları var ama bununla ne yapacakları onlara kalmış ve nasıl karşılık vereceğiniz sahip olduğunuz gücü belirleyecek."

Chiara irkiliyor ve omzunun üzerinden geriye, barın etrafını saran kadın topluluğuna bakıyor. Gözlerinde bugüne kadar ondan hiç görmediğim bir gerginlik var ve bir grup kindar kadın yerine benim gazabımla yüzleşmeyi tercih edeceğini anlıyorum.

"Bana kendinden bahset," diyorum, bu işi ilerletmeye ve onun aklını kaçınılmaz olandan uzaklaştırmaya fazlasıyla hazırım.

Chiara bana bakıyor, yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ama bunun sahte olduğunu fark ediyorum. Gerçek gülümsemesi, işte güzelliğinin gerçekten parladığı yer burası. "Ben, umm . . . Anlatacak pek bir şey yok," diyor, sorum karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi.

Sonunda masamıza ulaştık ve oturmasına yardım etmeden önce sandalyesini çektim ve dudaklarından çıkan yumuşak inilti bana

Ona malzeme dolabında verdiğim kapsamlı sikiş. Ama bunu o istedi. Onu sikkem için bana yalvardı ve ben hiçbir şeyi yarım yapmam.

"Bana paylaşmaya değeri olduğuunu düşündüğün şeyi söyle," diyorum ve onun yanındaki koltuğuma oturarak, bana tüm balo salonunu görme imkânı veren ve güvenli eve giden gizli yeraltı tünellerinin girişine en yakın olan odadaki en iyi koltuğa yerleşiyorum.

"Tamam, ben evlatlık bir çocuktum. Annem tarafından bebekken terk edildim ve kimliğim olmadan bir yetimhaneye bırakıldım. On beş yaşına kadar evden eve dolaşarak sistem içinde büyüdüm ve sonunda biraz istikrar buldum. Birlikte olduğum aile o kadar da iyi değildi, ama bana iyi davrandılar ve alanımı temiz tuttuğum, notlarımı koruduğum ve başımı belaya sokmadığım sürece kendi işimi yapmama izin vermekten mutlu oldular."

Tüm bunları Sergiu'nun benim için bulduğu bilgilerden bildiğim için başımı sallıyorum. "Ondan sonra mı?"

Omuzlarını silkiyor, biraz rahatsız görünüyor. "Dediğim gibi, anlatacak pek bir şey yok. Liseden mezun oldum ve üniversiteye kabul edildim ve birkaç ay çalıştıktan sonra, okul harcımı öderken kendime ait küçük bir daire alabildim ve o zamandan beri hayatım böyle görünüyor. Okula giderken karnımı doyurmak ve başımı sokacak bir ev tutmak için çalışıyorum ... en azından eskiden öyleydi."

"Eskiden mi?" Soruyorum.

"En az iki haftadır evimden uzaktayım ve ev sahibimin bana çoktan bir tahliye bildirimi vereceğini garanti edebilirim. O tam bir pislik. Okula gelince, yolun kenarından kaçırıldığında mezun olmama bir yıl kalmıştı ve bunu alaycı bir şekilde söylemiyorum, ama bana bunu bitirme şansı vereceğinizden ciddi olarak şüpheliyim."

"Hayır, yapmayacağım," diye kabul ediyorum. "Artık üniversite diplomasına ihtiyacınız yok."

Chiara başını sallıyor ve sıkı bir gülümsemeye zorluyor. Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor, ama aynı zamanda bana aramızdaki ilişkiyi yürütebileceğimize dair bir parça umut veren bir anlayış da var. "Mimar olacaktım," diyor bana. "Mimarlığı hep sevmişimdir, bu yüzden eviniz beni çok etkiledi. Kim tasarladıysa inanılmaz bir gözü var."

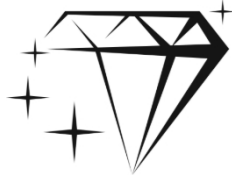
"Ben de öyle düşünüyorum," diye katılıyorum. "Peki ya özel hayatın? Geride endişelenmem gereken birini bıraktın mı?"

"Pek sayılmaz," diyor oturduğu yerde kıvranarak. "Bu kadar sık çalıştığım için arkadaşlarıma ayıracak pek zamanım yoktu. Erkek arkadaş gelince. Birkaç yıl boyunca ara sıra birlikte olduğum bir adam vardı ama birkaç ay önce resmen ayrıldık ve o zamandan beri ondan haber almadım. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen çok daha önce bitirmeliydim. Bana karşı her zaman bu kadar iyi değildi, ama kimsem olmamasından korkuyordum, bu yüzden devam ettim. Şimdi geriye dönüp baktığımda onun ne kadar ezik biri olduğunu görüyorum. Çok daha iyisini hak ediyordum." "Değerini anladığına sevindim-" Duraklıyorum, devam edişini fark ediyorum kıvranmaya başladı. "Bir sorun mu var?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, daha yakına eğilerek. "Olay çıkarmamaya çalışıyorum ama içimden sızdığını hissedebiliyorum ve yakında elbisemin arkasına bulaşacak. O zaman herkesin bana bakmasının yepyeni bir nedeni olacak."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor ve ona doğru eğilip çenesini tutuyor ve gözleriyle buluşacak kadar kaldırıyorum. Odadaki birçok kişinin bakışlarını hissederek biraz daha yaklaşıyorum ve dudaklarımı şakağına değdiriyorum. "Git temizlen Angel. Döndüğünde burada seni bekliyor olacağım."

## CHIARA



Cum kalçalarımın arasına yayılıyor ve odanın içinde koşuştururken sınırın güneyindeki her şeyi sıkıyorum, çaresizlik üzerime çöküyor. Her an Killian'ın döllerini ayak bileklerimde hissedebilirim ama beni asıl endişelendiren ne kadar süredir oturuyor olduğum. İpek elbisemin arkasının çoktan parçalanmış olma ihtimali yüksek ve eğer biri beni bu halde görürse... kahretsin. Bunu asla . Bu haldeyken nasıl Killian'ın yanında durmayı hak eden bir kadın gibi görünebilirim ki?

Altıma işemiş olsam da mı?

Hay sikeyim.

Bu hiç iyi gitmiyor.

Gözlerim kapıdaki bayanlar tuvaletini gösteren küçük tabelaya takılı, lüks odayı aceleyle geçiyorum. Sadece birkaç adım daha.

Aşağıya, dizimin iç kısmına doğru süzülüyor.

Dikkatli yürümeye çalışıyorum, elbisemin bacaklarımın arasına sıkışmasına izin vermiyorum, bir yandan da bu gece iç çamaşırı giymeyecek kadar pervasız olduğum için kendimi azarlıyorum. Ne düşünüyordum ki ben? Ne acemice bir hata.

Siktir. Siktir. Siktir. Sikeyim. Çok yakınım ama çok uzağım. Sadece birkaç adım daha, sonra iyi olacağım.

Odada beni izleyen tüm kadınların gözlerinden kaçmaya çalışıyorum, ancak sümüksü damlanın çok daha fazla yayıldığını hissettiğimde, çaresizliğim tam bir paniğe dönüşüyor ve kıcımlı banyoya giden yolun geri kalanında sektiriyorum.

Kapıdan hızla girerken, elbisemi toparlıyorum, pahalı ipek kumaşı Killian'ın kalçalarımın arasındaki sperm katliamından uzak tutmak için elimden geleni yaparken, Hemsworth Tanrılarına burada yalnız olduğum için şükrediyorum.

Aceleyle tuvaletlerden birine girip kendimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum, tuvalet kağıdından kareler koparıp sümüksü pisliği temizlemeye çalışıyorum ama bu noktada ılık bir duştan başka hiçbir şey gerçekten işe yaramayacak.

Elimden gelenin en iyisini yaparak, sonunda kendimi küçük duraktan kurtarmadan önce kendimi düzelttim. Kendimi hala yalnız bulduğumda, durumumun resmi olarak kontrol altında olduğunu düşünmeden önce birkaç kağıt havluyu ıslatmak ve kendimi son bir kez silmek için fazladan yol kat ediyorum.

Kendime bir an ayırıp musluğu açıyorum ve yansımamı seyrederken parmaklarımı suyun altında tutuyorum. Saçlarım biraz dağınık, ama Killian'ın beni malzeme dolabında ne kadar iyi becerdiğini düşünürsek, oldukça iyi çıkmışım.

Killian'dan bahsetmişken. DeLorenzo ailesinin reisi olduğunu biliyorum ama ne kadar etkili olduğunu merak ediyorum. Bu insanlar onun ayaklarına kapanıp her emrine itaat ediyorlar mı? Çünkü adamlarından birine gidip bana bir çift iç çamaşırı getirmesini emredek olsaydı, birkaç iç çamaşırı hiç de fena olmazdı. Killian'ın o güzel kapılardan tek başıma çıkıp bir çift büyükanne külotu almama izin vereceğinden şüpheliyim. Bana güvenmeye başladı ama kesinlikle o kadar değil. Dürüst olmak gerekirse, zaten kaçabileceğimi sanmıyorum. Kapıları sonuna kadar açsa ve bana bu dünyadan özgür olduğumu söylese bile, orada, onun yanında kalırdım.

Bu tuhaf dünya artık benim hayatım ve bu dünyada gezinmek yapacağım en korkutucu şey olacak. Gerçi geride pek bir şey bıraktığım söylenemez. Killian'a bu şekilde *açılmak* -hayatımın hızlı bir şekilde gözden geçirilmesine *açılmak* diyebileceğimi varsayarsak- beni hazırlıksız *yakaladı*. Ne kadar baktıktan olursa olsun, kendim için kurabildiğim hayatla her zaman gurur duydum. Sıfırdan gelmişim ve yıldızlara ulaşma yolunda ilerliyordum, ancak bu dünya gözlerimin içine bakana kadar ne kadar az şeye sahip olduğumu fark etmemiştim.

Bu insanlar çılgınca hayatlar yaşıyor. Gerçekten de benim kendim için kurabildiğim dünyanın tam tersi. Her zaman sahip olmayı hayal ettiğim her şeye sahipler, hatta ne olursa olsun her zaman arkanızı kollayacak sağlam bir ailenin sadakatine bile. Peki ya ben? Bir koruyucu ailede bir yıldan fazla kalmayı başarabilirsem şanslıydım.



Geçmişim genelde konuşmayı sevdiğim bir şey değildir. Ben şimdi ve burada yaşayan bir kızım, ama Killian'da hayatımın her boktan dönemini paylaşmaya istekli olmamı sağlayan bir şey var. Kahretsin, ona işe yaramaz eski sevgilim Derek'ten bile bahsettim. Son birkaç aydır onu düşünmemek için elimden geleni yaptım ve işte karşımda, gezegendeki en güçlü adamın karşısında oturmuş, bana sikilecek uygun bir delikten başka bir şey değilmişim gibi davranan o pisliği anlatıyordum.

Tanrım, acaba Killian bundan sonra benim hakkımda ne düşünmüştür?

Burada çok uzun süre kaldığımı fark ederek suyu kapatıyorum ve ellerimi kurulamak için yeni bir kağıt havlu alıyorum. İhtiyacım olan son şey Killian'ın Sergiu şeklinde bir arama ekibi göndermesi. Kahretsin, o pisliğin beni tekrar yalnız yakaladığında bana ne yapmaya çalışacağını hayal etmek bile istemiyorum. Morluklar daha yeni yeni solmaya başladı ve dürüst olmak gerekirse, Killian fark etmeden paçayı kurtardığımı sanmıştım ama görünüşe göre sandığım kadar zeki değilmişim.

Banyo kapısı açılıyor ve birkaç kadın küçük alana girerken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, zarif ve Killian'ın yanında duran kadın olmayı hak eden biri gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Tezgâhlara doğru ilerlemeyip arkamda toplandıklarında, midemin derinliklerine bir sinir dalgası yerleşirken başımı kaldırıyorum. Dört kişiler, her biri en az bir öncekiler kadar güzel, ama onları hafife almaya cesaret edemiyorum. Kadınları tanırım... çoğunlukla. Ve bu, aileye hoş geldin demek için dostça bir tanışma olmaktan çok uzak. Bu sürtükler kan arıyor.

Killian'ın birkaç dakika önce bana söylediği sözler aklımdan geçiyor -Nasıl *tepki verdiğiniz*, nasıl *bir güce sahip olduğunuzu belirleyecektir*. Ağzından çıkarken kulağa çok zarif geliyordu ama şimdi, bu gücün test edilmesine sadece birkaç dakika kala, o kadar da motive edici görünmüyor.

Hay sikeyim. Kulağa korkunç geliyor.

Bunlar çalıştığım barlarda karşılaşmaya alışık olduğum türden kadınlar ya da üst sınıf zevklerine layık bir hayatınız olmadığı için sizi küçümseyen okuldaki kaba sürtükler değil. Bu kadınlar yepyeni bir seviyede ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

En yakınımdaya duran kadın aynadan bakışlarımı yakalıyor ve onu hemen Sergiu'nun karısı olarak tanıyorum ama adı kafamın içinde belirmiyor. Ağır bir nefes alarak, titreyen ellerimi saklamak için elimden geleni yaparken onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Şu işi bir an önce bitirelim.

Böylece partiye geri dönebiliriz," diyorum, göğsümden fırlayan korkuya rağmen kolay lokma olmaya hazır değilim.

"Sen buraya ait değilsin" diyor.

Boğazımın arkasından hanımefendiye yakışmayan bir alay kopuyor ve yüzünde patlayan kahkahadan anında pişmanlık duyuyorum. "Şu anda ciddi misin?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Buraya beni korkutmak için mi geldin? Buraya ait olmadığım mı? Vay be. Bariz olanı göstermeye mi çalışıyorsun? Bunu sana söyleyebilirdim."

"Aman Tanrım," diyor diğer kadınlardan biri, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak. "Bizden daha iyi olduğunu düşünüyor."

Lanet olsun. Bu gerçekten iyi gitmeyecek.

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşılık veriyorum ona, eski sevgilimin altını ıslatacak bir bakış fırlatarak, ama nedense Killian'ı ürküteceğinden bile şüpheliyim. "Ancak, küçük arkadaşlarıyla birlikte bir kadını tuvalette köşeye sıkıştırmaya çalışan ben değilim, yani bundan ne çıkarırsan çıkar."

Kadın benimle alay ediyor ama Sergiu'nun karısı bir kez daha öne geçiyor. "Kocam bana senin hakkında her şeyi anlattı, Killian'ın seni aldığı genelev hakkında her şeyi. Sen büyük adamların yatağında yatmak için yaratılmış bir fahişeden başka bir şey değilsin. Sen bir eş değilsin ve yakında Killian bunu görecek ve sıradan fahişe gibi elden ele dolaşacaksın. Unutulacak ve atılacaksın."

"Madem öyle, neden bu konuda bu kadar baskı yapıyorsun?" Meydan okuyorum. "Eğer bir sonraki en iyi şey geldiğinde bir kenara atılacak bir fahişeysem, neden bu küçük gösteriyi yapmaya zahmet ediyorsun? Hiç mantıklı değil. Tabii tehdit edilmediysen."

"Tehdit mi?" diye tiksintiyle alay ediyor. "Senden mi? Hiç sanmıyorum."

"Doğru," diyorum şeytani bir sırıtışla, eğer alaycılığına bakılırsa sinirlerini bozduğu belli. "Şey, şöyle bir şey var. Buraya ait olduğuma inanmıyor olmam Killian'ın da aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyor ve yatağını ve adını paylaşan bir kadın olarak bana tutunmaya istekli olduğu sürece ben de burada kalmaya hazırım. Hiçbir yere gitmiyorum, ama bunun senin için ne önemi var ki? Senin endişelenmen gereken kendi kocan var. Killian'la olan evliliğimin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin benimle ilgisi var," diye öfkeyle tükürüyor. "Bunca yıl kocamın vahşi tacizlerine katlandım ve Killian'ın gölgesinde sırf senin gibi bir serseri gelip

altımdan çekip alacaksın. Ona bir varis verdiğiniz an, kocam o lanet tacı almaya bir adım daha yaklaşmış olacak ve ne yapmam gerekirse gereksin bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Kalbim hızla çarpıyor, bunun hayal edebileceğimden çok daha derin olduğunu fark ediyorum. Burada bir hiyerarşi var ve benim bu hiyerarşinin tam ortasına düşmem, cezasını çekmiş diğerlerinin alt sıralara itilmesi anlamına geliyor ama bu sorunum değil. Eğer ailenin başına geçmek ve günlerini hak etmediği bir taç giyerek geçirmek istiyorsa, bunun yerine Killian'la evlenmeliydi. "Bak, bu gerçekten *senin* sorunun gibi görünüyor," diyorum ona, konuda bir şey yapabileceğimi nasıl düşündüğünü bilmeden. Killian'ın istediğini alacağından şüphem yok ve bu kaltağın ne düşündüğünün umurunda olduğunu hiç sanmıyorum. "Killian beni hamile bırakmayı seçerse, bu bizim bileceğimiz iş, ama sana bebek partisine bir davetiye göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Bana ters ters bakıyor ve benim tek yapabildiğim gülümsemek ve o cevap vermeye fırsat bulamadan etrafından dolaşmak oluyor. "Her neyse, bu çok güzeldi. Bir ara tekrar yapmalıyız ama şu anda gidip kocamın ona tekrar binmemi isteyip istemediğine bakmam gerekiyor. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, çok sağlıklı bir iştahı var." Bir adım daha atıp ona sırtımı döndükten sonra arkama ve göz göze geliyoruz. "Sana bir tavsiye, kocamın ne yaptığı konusunda endişelenmeyi bırakıp sahip olduğun kişiyi tatmin etmeye odaklanman senin için iyi olur."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"İki haftadan daha kısa bir süredir buradayım ve kocanızın nasıl bir adam olduğunu şimdiden biliyorum. Ama şunu bil ki, kocam yatağa girdiğinde, kendini içine gömdüğü kişi benim. Sana gelince, söyle bana. Kocan sana iyi geceler öpücüğü verdiğinde, ne sıklıkla onun dudaklarında başka bir kadının amının tadını alıyorsun?"

Ona tuzlu bir gülümseme verdikten sonra kapıya doğru dönüp kaçmaya niyetlendim ki arkamdan yüksek sesli bir çığlık geldi. Daha tepki vermeye fırsat bulamadan bir yumruk saçlarımın arkasına dolanıyor ve beni şiddetli bir çekişle geri çekiyor.

Başım öne doğru itilip porselen lavaboya düştüğünde bocalıyorum, ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. Etrafındaki kadınlar şok içinde soluk soluğa kalırken, "BANA NE DEDİN SEN, KALTAK?" diye bağırıyor.

Acı yüzümde sekiyor ve çığlık attığımda yüzümden kan damladığını hissediyorum. Beni tutuşu hiç ve paniğe kapılıyorum.

Başım dönerken, kendimi yakalayamıyor ya da bu çılgınlığı durduracak bir çekiş gücü bulamıyorum.

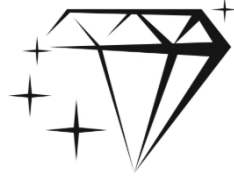
"BIRAK ONU, MONICA! S.KTİR!" Biri dışarı fırlıyor, sadece saçımdaki kavrama sıkışıyor ve tekrar yere çarpmadan önce geri çekiliyorum. "KILLIAN SENİN SONUNU GETİRECEK."

Dudağım porselene çarparak yarılıyor, ağzımın kenarından acı fışkırıyor, ağzımdaki tanıdık kan pasını tadarken dişlerim ağrıyor. Gözlerim başımın içinde dönüyor, şaşkınlık beni hızla ele geçiriyor. Saçlarımdaki tutuş aniden serbest kalıyor ve ağır bir şekilde yere düşüyorum, başım sert fayanslara çarpıyor. Ben daha acı içinde haykıramadan, tasarımcı topuğunun sivri ucu kaburgalarımın yan tarafına çarpıyor.

Kadınlar tuvaletinin duvarına dayandım. Kaçacak yer yok. Saklanacak yer yok. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bir şeyler çatırdıyor ve ince topuklu ayakkabılarının fayanslara çarpma sesini duyunca, tam önümde diz çöktüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum. "Beni denemek istemezsin, sürtük," diyor. "Bunu bir uyarı olarak kabul et. Bir daha yüzünü göstermeyi aklından bile geçirirsen seni mahvederim. Sen bir fahişesin ve bir fahişe gibi yok olacaksın."

Diğer kadınlardan biri onu kolundan tutup sürüklemeye başlıyor. "Hadi, gitmeliyiz," diye acele ediyor ve sürtüğü de peşinden sürüklüyor. Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum, dördü banyodan çıkarken her adımlarını izliyorum. Kapı nihayet arkalarından kapanıncaya kadar nefesimi tutuyorum ve kapı kapanıp da yapayalnız kaldığımda, başım dönüp dünyam küle dönene kadar korku ve acının beni tüketmesine izin veriyorum.

## KILLIAN



**M**y parmaklarım sabırsızca masaya vuruyor, kuzenlerim eşleriyle dans ederken dans pistine bakıyorum. Chiara gideli çok oldu.

çok uzun sürdü ve sabrım tükeniyor. Saygılı olmaya çalışıyorum, ona kendini temizlemesi için gereken zamanı vermeye çalışıyorum ve şüphesiz bir an yalnızlık çekiyorum. Bu aile etkinlikleri dışarıdan bakan biri için ürkütücü olabilir. Biz göz korkutucu bir grubuz ve çoğu insan için aynı odada durmak korkutucu olabilir, ancak Chiara kendini iyi tutuyordu. Karım olarak korkacak hiçbir şeyi yok. Kimse ona dokunamaz.

Bir dakika daha geçti ve sınırlarım aşıldı. Bunun için cezalandırılacak. Kimse beni bekletemez, onun gibi göz kamaştırıcı kadınlar bile.

Bakışlarım tekrar kadınlar tuvaletine yöneliyor. Benden kaçmaya çalışmayacak kadar zeki, zaten kaçmaya çalışsa da başarılı olamazdı, o zaman orada ne işi var?

Hayal kırıklığı içimi yakıyor ve ayağa kalkarken bir elimi sıkıca yumruk yapıp parmak eklemlerimi kırıyorum; bu, odadaki her orospu çocuğuna yolumdan çekilmeleri için bir işaret.

Sergiu yanıma geldiğinde odada ilerlemeye başlıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor, bakışları sanki bir tehdit arıyormuş gibi devasa balo salonunda geziniyor.

"Karının yanına dön," diyorum ona, durup yoluna bile bakmadan. "Bu benimle benimki arasında."

Sergiu hemen bocalıyor, ben tuvalete doğru ilerlerken geriye düşüyor, sırtımda kilitli yüzlerce göz beni rahatsız etmiyor. Ona ne söylemem gerektiğini ya da ne bulmak üzere olduğumu düşünürken çenem sıkılıyor ama ben devam ederken tuvalete giden kapı açılıyor.

Genç bir kadın koşarak dışarı çıkıyor, belki de tanımak için zaman ayırmadığım uzak kuzenlerimin kızlarından biri. Gözleri iri ve korku dolu, kapıdan içeri doğru sendeleyerek girerken duraksıyor ve odayı arıyor.

Açık bakışları benimkilere kilitleniyor ve orada beni gerçekten harekete geçirecek kadar korku var.

Bir şeyler oldu.

Kız kör bir panikle bana doğru koşarken ayaklarım mermer fayanslara çarparak koşuyorum. "Bu ... .. O ... Killian, ihtiyacı var-"

Ne söyleyeceğini duymak için oyalanmıyorum, kızın yanından geçip kadınlar tuvaletine gidiyorum. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve hayatımda ilk kez korku hissediyorum. Ön kolum kapıya çarparak kapıyı açıyor ve içeri dalarken aceleyle durup Chiara'yı kirli zeminde bir kan içinde buluyorum.

Hareket etmiyor ve göğsümde şiddetli bir öfke patlıyor.

"Chiara?" Kendimi ona doğru atıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve bakışlarım vücudunda aşağı yukarı kanın nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Dizlerim anında kan içinde kalıyor ama önemli olan tek şey hâlâ nefes aldığından emin olmak.

*Lütfen, Tanrım. Eğer varsan, onu benden alma. Henüz gitmesine hazır değilim.*

Başparmaklarımla yanaklarını nazikçe okşarken yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Chiara, Angel. Lütfen," diye yalvarıyorum, yarılmış dudağı ve elmacık kemiği öfkemi daha da körüklüyor.

Göğsü yavaşça yükselip alçalıyor ve içimi dolduran rahatlama daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, ama o muhteşem yeşil gözler açılıp bana baktığında, tüm dünyam odaklanıyor.

"Killi-" adımı söylemeye çalışıyor ama derin bir yaltaklanmayla sözünü kesiyor ve bunun sadece acıdan kaynaklandığını varsayabiliyorum.

Adamlarım arkamdan banyoya dalarken, "Şükürler olsun Angel," diye nefes alıyorum. "Sen iyi misin? Kim yaptı? Bunu kimin yaptığını söyle bana?"

Chiara gözleri dolmaya başladığında inliyor ve ben de bu lanet olası banyoda neler olduğuna dair bir sorgulama yapmak zorunda kalacağımı hemen anlıyorum.

Bekle. Onu buradan çıkarmam gerek. Ayrıca, bu gece burada ne olduğu hakkında zaten iyi bir fikrim var. Bununla birlikte, aile içinde barışı korumak adına, kanıt olmadan böyle bir suçlamada bulunmaya cesaret edemem.

"Eve," diye . "Beni eve götür."

"Chiara," diye uyarıyorum, sabrım tükeniyor. "Seni kim incitti?"

"Lütfen. Burada olmaz," diye ağlıyor, neredeyse kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Sadece beni eve götür."

Güzel yüzünü tararken kaşlarım çatılıyor; kesikler ve çürüklerle gölgelenmiş olsa da, o hâlâ gördüğüm en ışıltılı yaratık. Ama şu anda neden hayal kırıklığına uğramış olabileceği hiç mantıklı değil. Kana susamış ve intikam almaya hazır olmalıydı.

"Konuş benimle, Chiara. Neyin ?"

Uzanıp elimi tutarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Bana nasıl tepki verdiğimin sahip olduğum gücü belirleyeceğini söylemiştin. Başaramadım, Killian. Yeterince güçlü ."

İçimde bir şeyler paramparça oluyor ve onun kırılmışlığının sebebinin ben olduğumu fark ediyorum.

*Bunu ben yaptım.*

Bir düşman karşısında, söylediğim sözlerden dolayı gücünü göstererek karşılık verdi. Yardım çağırmak ya da bir şekilde geri çekilmek yerine kaldı ve hiçbir eğitim ya da hazırlık yapmadan bununla yüzleşti.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu bu binaya getirdim ve karım olarak etiketledim. Onu bunun gerçekte ne anlama geldiğine hazırlamadan sırtına bir hedef çizdim, bu yüzden cildinde kalan kesikler ve çürükler benim yüküm ve şu anda bunu nasıl düzeltmem gerektiğini bilmesem de, diğer her şeyi düzelttiğimden eminim. "*Îmi pare atât de rău, iubirea mea,*" diye fısıldıyorum. "*E vina mea.*"

"Killian?" Sergiu arkamdan yaklaşarak mırıldanıyor.

"HERKES DIŞARI!" Kükrüyorum, arkamdaki pisliklerden tek birinin bile karımın böylesine savunmasız bir durumda olduğuna tanık olmasını istemiyorum.

Chiara ses tonum karşısında irkiliyor ve tam bu sırada banyo boşalıyor, yine sadece ikimiz kalıyoruz. "Bugün bir düşmanla karşılaştın Chiara. Seni alaşağı etmiş olsalar da, gücün ayağa kalkışında ve çeneni dik tutuşunda parlayacak. DeLorenzo ismini ve onunla birlikte gelen ağırlığı taşıyorsun. Sen benim karımsın ve biz başarısız olmayız. Tekrar ayağa kalkacaksın, Angel. Seni eğiteceğim ve bir daha kimsenin sana dokunmamasını sağlayacağım. Sen

Beni duyuyor musun? Bunu sana kimin yaptığını bulacağım ve bulduğumda onların kanını dökeceksin."

Kendini yukarı itmek için elini fayanslara bastırıyor ama çok güçsüz, yere yığıldığında onu kollarımla yakalayıp göğsüme bastırıyorum. "Her şey yoluna girecek Angel," diye mırıldanıyorum gözyaşları hızla takım elbisemin önünü ıslatmaya başlarken.

Onu hâlâ göğsüme bastırarak ayakta durduktan sonra banyodan çıkıyorum. Sergiu kapıyı karşı taraftan iterek açıyor ve çıkmama yardım ediyor. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, bakışları Chiara'nın yüzünün kenarından süzülen kanda.

"Doktoru arayın. En geç on beş dakika içinde evimde olmasını istiyorum. Tam bir muayeneye ihtiyacı olacak. Herhangi bir kırık olup olmadığını bilmem gerekiyor" dedim. "O zaman tüm kıdemli üyeleri bir saat içinde resmi yemek odamda istiyorum. Karılarınızdan biri bundan sorumlu ve ben de kim olduğumu ."

Gözleri büyüyor. "Karılar mı?" diye soruyor, bakışları Chiara'ya yöneliyor. "Söylediği bu mu? İki dakikadır burada ve böyle suçlamalarda bulunmasına izin mi vereceksin? Bu aileye ne yaptığını görmüyor musun? O senin çöküşün olacak kuzen. Gözlerini aç."

Çenemi sıkıyorum ve eğer kollarım karımla dolu olmasaydı, o piçi çoktan duvara yapıştırmış olurdum. Chiara'ya saygısızlık etmesi konusunda onu çoktan uyarmıştım ve er ya da geç kırılacaktım. "O böyle bir şey söylemedi. Suçlamayı yapan benim *kuzen*," diyerek kelimeyi hakaretmiş gibi yüzüne tükürdüm. "Chiara konuşmayı reddediyor. Ancak, bu banyoda bulunduğu süre içinde sadece beş kadın içeri girip çıktı ve bu kadınların dördü en kıdemli üyelerimin eşleriydi ve hepsi de buraya kolumda girdiği andan beri karıma dik dik bakıyorlardı. Bu yüzden lütfen bana ne varsaymam gerektiğini söyleyin."

Sergiu yanıt vermiyor ve ben de yüzündeki rengin çekilişini izliyorum, çoktan vardığım sonuca varıyorum - birileri bunun için ölecek ve öldüklerinde de bunu huzursuzluk takip edecek.

Ufukta bir iç savaş var ve onun yapması gereken bir seçim var. Sadakatine değer verecek mi, yoksa ölüm belgesini ben mi imzalayacağım?

Her şeyin sağlayacağını bildiğim için yanıtını bekleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, odanın etrafından gelen soluk seslerini duymazdan gelirken dikkatimi Chiara'ya odaklıyorum. Ana kapılar benim için açılıyor.



Güvenlik ekibim otomatik olarak etrafımıza yerleşiyor ve çevremizi tehditlere karşı tarıyor. İki dakika içinde Chiara'yı cipimin arkasında, başı kucağımda, elleri de benimkilere kenetlenmiş halde buldum.

Altın sarısı saçlarına kan bulaşıyor ve kanın çoğunun geldiğini varsaymak zorundayım. Şoförüm sokaklarda uçarken, kanamayı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. Şimdi arabamın güvenliğinde, Chiara'nın gözyaşları kurumaya başlarken, güvenlik şefim önde oturuyor ve bana birkaç ağrı kesici ve bir şişe su vermeden önce orta konsolu karıştırıyor.

"Bunları almanı istiyorum Angel," diyorum ona. "Seni bayıltmazlar ama acını dindirmeye yardımcı olurlar."

Başını sallıyor ve isteksizce onu yukarı çekmeme izin veriyor. Ağzını açıyor ve içmesine yardımcı olmak için suyu kaldırmadan önce hapı dilinin üzerine yerleştiriyorum. Küçük bir yudum alıyor ve yarılan dudağının acısıyla kıvranıyor.

Rahatlayabileceğinden emin bir şekilde onu kendime doğru çekiyorum ve yol boyunca kollarımda tutuyorum. Doktor garaj yolundan hızla inerken arabayı durduruyoruz ve Chiara'yı kapıdan içeri taşıdığım sırada o da hemen arkamda güvenlik şefimden fırça yiyor.

Kanlar içindeki karımı kollarımda gören Krista'nın dehşet içindeki nefesini duymazdan gelerek kapıdan hızla içeri giriyorum. Doktor ve Krista arkamdan gelirken onu doğruca odasına götürüyorum. Krista kapıyı açmak için önden koşuyor ve Chiara'yı ayağa kaldırdığım anda, altındaki hasarı görmek için çaresizce elbisesinin kırılğan malzemesini yırtmaya başlıyorum.

Krista, Chiara'nın saçındaki tüm tokaları çıkarmak için işe koyuluyor ve uzun sarı saçları serbest kalır kalmaz, Krista aceleyle Chiara'nın dolabına girip iç çamaşırı aramaya başlıyor. Onu yatağa kaldırmadan önce yumuşak bir atlet ve bir çift uyku şortu giymesine yardım ediyorum.

Krista Chiara'nın yüzündeki kanı silmek için yatağının başına geldiğinde doktor hemen devreye girerek yaralarını incelemeye başlar.

Tek yapabildiğim doktorun onu dikmesini izlemek ve vücudundan akan her damla kanla birlikte içimdeki öfke alevleniyor.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

Kadınların onu nasıl izlediklerini gördüm, korkunç bakışlarındaki küçümseme ve çirkinliği gördüm ve yine de aptalca bir şekilde ona dokunmayacaklarına inandım, özellikle de ben bu kadar yakınken. Yapacağım son şey de olsa o banyoda ne olduğunu öğreneceğim ve bunu yaptığımda adalet yerini bulacak.

Doktorun onunla işini bitirmesi yaklaşık kırk dakika sürüyor ve işi bittiğinde Krista'nın yanına gidip nemli bezi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Elbette," diyor başını eğerek. "İhtiyacınız olan bir şey var mı? Sanırım bu konuda bir toplantı olacak?"

"Olacak, ama sizden hiçbir şey istenmiyor. Geceyi burada geçirebilirsiniz. Ancak yarın Chiara'ya göz kulak olmanı istiyorum. Rahat ettiğinden ve ona iyi bakıldığından emin ol."

"Elbette," diyor bana hüzünlü bir gülümseme sunmadan önce.

Krista ayrılıyor ve ben Chiara'nın yatağının etrafından dolanıyorum, her hareketimi izliyor. Doktorun az önce boşalttığı yatağının yanındaki koltuğa oturuyorum ve vücudundaki kan lekelerini temizlemeye devam ediyorum. Ağır bir an boyunca sessizlik içinde kalıyoruz, cevaplanmamış sorular aramızdaki havada asılı kalıyor, ağır duygular, kafa karışıklığı ve gerginlik her geçen saniye daha da artıyor.

"Ailemin kıdemli üyeleri her an gelebilir," diyerek sessizliği bozdum ve odadaki gerginliği biraz olsun azalttım. "Eşlerinin banyoya girdiğini gördüm Angel. birinin ya da hepsinin bu işten sorumlu olduğunu biliyorum. Oyun zamanı bitti. Hangisinin sana elini sürdüğünü bilmem gerekiyor."

Gözlerinde korku parlıyor ve boğazının arkasından gelen ağır bir benden uzağa bakıyor. "Öğrendiğin zaman ne yapacaksın?"

"Buna henüz karar verilmedi."

"Ama bir şekilde zarar göreceksin, değil mi?"

"Evet," diyorum, nereye varmak zaten biliyordum. "Göze göz, Chiara. Bu dünyada ihaneti böyle ele alırız. Ben bu ailenin reisiyim ve karım olarak senin korunman benim en büyük önceliğim. Ailemin başka bir üyesinin sana elini sürmesi, sadakate alçakça bir ihanettir ve onların cezalandırıldığını görmekten başka seçeneğim yok."

Başını sallıyor, yüzü bembeyaz oluyor. "Onu öldüreceksin," diyor dehşet içinde. "Bunu istemiyorum. Ne kadar boktan olurlarsa olsunlar, başka bir insanın ölümünden sorumlu olmayacağım. Bunu yapamam. Üzgünüm ama yapamam. Sana bir isim vermeyeceğim."

"Bana onun adını verseniz de vermeseniz de, bunu kimin yaptığını bulacağım. Ailem ihanetlerinin bedelini biliyor. Yani o banyoya girdiklerinde ne yaptıklarını biliyorlardı ve sana bir şey olursa ödemek zorunda kalacakları bedeli de biliyorlardı."

"Üzgünüm, Killian," diye mırıldanıyor. "Gerekirse beni cezalandır, ama sana bir isim veremem."

Başımı sallıyorum, onu ahlakına bu şekilde ihanet etmeye zorlamaya hazır değilim, özellikle de bir isimden vazgeçerse adalete nasıl hizmet edeceğimin yükünü taşıyacağını hissediyorsa. Başka biri olsaydı muhtemelen onu buna zorlardım ama Chiara'ya değil. Benim yanımda durarak büyük bir saygı ve sadakat gösterdi. Buradaki yerini bulmaya çalışıyor ve artık bana güvenmeye başladığına göre bunu bozmayacağım.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dudaklarımı sert bir çizgiye bastırıyorum ve yanağına yumuşak bir öpücük bırakmadan önce ona doğru eğiliyorum. Yeşil bakışlarıyla buluşmadan önce ona "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığın için seni cezalandırmayacağım," diyorum. "Ama şunu bil ki, işbirliği yapsan da yapmasan da gerçeği öğreneceğim."

Chiara başını sallıyor, gözlerinden hüznün fışkırıyor. "Biliyorum."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladığımda yumuşak sesi odayı kesiyor. "Killian," diye mırıldanıyor, bakışlarını karşılamak için geri döndüğümde bir an duraksıyor, sadece bakışlarındaki yorgunluk kaşlarımı çatırıyor. "Çok şey istediğimin farkındayım ama sence bana bir şans verebilir misin?"

. Bırakayım mı? Sadece iyileşmek ve olanları unutmak istiyorum."

Darbeyi yumuşatmaya çalışarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Hayır, Chiara. Bunu yapamam. Ancak, eğer bunu unutmak istersen, anlaşmalarımı gizli tutacağım. Bundan sonra ne olacağını bilmene gerek yok," diyorum ve onun minnettarlıkla başını sallayışını izliyorum. "Şimdi biraz dinlen. Sabah seni kontrol edeceğim."

Cevap vermiyor, sadece ben arkamı dönüp odasından çıkarken beni izliyor. Kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum, umarım bu ona biraz huzur verip uyumasını sağlayabilir. Koridordan, alt kattaki talepkar sesleri duyuyorum ve ailemin kıdemli üyeleriyle buluşmak için yola çıkıyorum.

Resmi yemek salonuna girdiğimde Sergiu ve diğer üç kuzenimi -Phillip, Adrian ve Cristian- masanın etrafında hararetli bir sohbetin içinde buluyorum, aralarında suçlamalar uçuşmaya başlamış bile. Nezaketle uğraşmadan masanın başına doğru yürüyorum ve yumruklarımı sert tahtaya dayıyorum. "Karılarınızdan biri bana ihanet etti ve bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecek."

"Bu çok saçma," diye kükrüyor Phillip, kendini ayağa fırlatarak. "Yeni tanıştığın bir kadının sözlerini ailemizden üstün tutuyorsun. Bunlar çocuklarımızın anneleri, ailemizin gelecek neslini doğuran kadınlar."

"Bir sonraki Papa'yı doğurmuş olmaları umurumda değil. İçlerinden biri suçlu ve ne olursa olsun bu işin sonuna kadar gideceğim."

Sergiu yumruğunu masaya vuruyor. "Bu da ne demek şimdi? Karımı acımasız taktiklerinizle sorgulamaya mı niyetlisiniz? O senin uğraşmaya alışık olduğun adamlar gibi bir suç dehası değil. Monica'nın senin kadınına asla el kaldırmayacağını biliyorsun."

Cristian, Sergiu'yla alay ediyor. "Karın serseri mayın gibi. Eğer bir şey varsa, bunun sorumlusu odur. Herkes o kadının kuzu postuna bürünmüş bir yılan olduğunu bilir."

Sergiu elinde silahıyla ayağa fırlar. "Karım hakkında ne dedin?"

Sergiu'nun gülünç gösterisi karşısında gözlerimi deviriyorum. "Her gece yatağına ne tür bir kadın aldığını bilmiyormuş gibi davranarak aptal gibi görünüyorsun. Silahını indir, kuzen."

Adrian derin bir iç çeker, karısının felç edici bir sosyal anksiyetesi olduğunu ve yeni birinin gözlerinin içine bile bakamadığını düşününce bundan hiç etkilenmez. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Karısı karıncayı bile incitmez ama yine de iş eşleri sorgulamaya gelirse ilk kırılacak kişi o olacaktır. "Kimse onlara ne olduğunu sorma zahmetine girdi mi? Banyoda başka bir kız daha vardı, değil mi? O olmadığını nereden biliyoruz?"

"Değildi," diyorum, genç kadının tam olarak tuvalete girdiği anı hatırlayarak. "Oradan koşarak çıkarken gözlerindeki bakışı gördüm. Dehşete kapılmıştı. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Evie olmadığı kesin," diyor Cristian. "Böyle bir şeye karışmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Sana asla ihanet etmez."

"Dördü de bana ihanet etti," diye kükrüyorum. "Hiçbirinin bana gelip karımın banyoda kanlar içinde bayıldığını haber vermemiş olması bana bilmem gerekenden fazlasını anlatıyor. Hepsi suçlu ve hepsi cezalandırılacak."

"Bu neden önemli?" Phillip talep ediyor. "Kadınlarımız sizin sınırlarınızı zorladıysa ne olmuş yani? Eğer eve bir erkek getiren kızlarımızdan biri olsaydı, ona meydan okuması beklenirdi. Öyleyse eşlerimizin, sizinle birlikte ailemizin başına geçeceğini iddia ettiğiniz kadını test etmek istemesi neden bu kadar korkunç? Onun bu işi becerip beceremeyeceğini ya da baskı altında boyun eğip eğmeyeceğini bilmeye hakları var. Hepimizin hakkı var ve açıkça görülüyor ki bu testte başarısız oldu."

Çenemi sıkıyorum, ellerim yumruk oluyor, sabrımın tükenmeye başladığını hissediyorum.

"Bu kız hakkında bir şey biliyor musun?" diye devam ediyor. "Yoksa altın gibi bir amı olduğu için mi aklına giriyor? Onunla daha yeni tanıştın ve şimdiden ailemiz içindeki barışı riske atmaya hazırsın. Tanrı aşkına, Killian. Ailenin geri kalanına danışmadan onunla evlendin."

Bir saniye bile geçmeden elim arkamda, silahımın soğuk kabzasına dolanıyor ve şiddetli bir fırtınadaki gök gürültüsü gibi, silah sesi resmi yemek odamda çınlıyor. Kurşun Phillip'in kafatasını delip geçiyor ve sanki hiç var olmamış gibi masanın arkasına düşüyor.

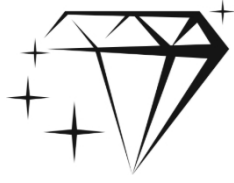
Kuzenimin bir zamanlar durduğu yere bakarken oda ağır bir sessizliğe gömülüyor. "Başka biri evliliğimi sorgulamaya ya da karıma saygısızlık etmeye cüret edebilir mi?" Vahşi bakışlarım yavaşça Sergiu'nunkilerle buluşmak için dönerken soruyorum. Ne de olsa Chiara'ya birden fazla kez saygısızlık etmişti.

"Hayır, Killian. Haklısın. Yeni gelininize yeterince misafirperver davranmadık," diyor Sergiu, kıcımı öperek. "Daha iyisini yapacağız."

Ailemin geri kalan kıdemli üyelerine hitap etmeden önce ona, "Bunu yaptığınızdan emin olun," dedim. "Eşlerinizle konuşacağım, bu yüzden her birinizin ben aramaya geldiğimde hazır olmalarını sağlamanızı öneririm ve onlardan biri bile aniden kaybolursa, otomatik olarak onların suçlu olduğunu varsayacağım ve Phillip'in yanında sığ bir mezara gömülecekler. Anlaşıldı mı?"

Cristian ve Adrian ayağa kalkmadan önce hep bir ağızdan, "Evet, Killian," diyorlar. Ve böylece, kuzenlerimin eşlerinden hangisinin sıradaki kişi olacağını öğrenmeye her zamankinden daha kararlı bir şekilde resmi yemek odasından çıkıyorum.

## CHIARA



*"Y Buradan çıkmak ister misin Lara?" diye soruyor patronum, yüzünde son birkaç yıldır köhne barında çalışırken fazlasıyla alıştığım gülünç bir sırıtışla.*

*İşe başladığım günden beri bana Lara diyor ve ona milyarlarca kez adımın Chiara olduğunu söyledikten sonra, sonunda bu bir şakaya dönüştü. O zamandan beri bu isim kalıcı oldu.*

*"Kapatmam için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum," diye sordum, bu gece geç vardiyada olduğumu olumlu karşılayarak.*

*"Hayır, her şey . Kendinize erken bir gece verin," diyor. "Ortalık sessiz. Erken kapatacağım."*

*"Emin misin?"*

*"Olumlu. İşinizi bitirin ve buradan gidin," diyor ve barın üzerindeki atılmış bir bardağa uzanıyor. "Hatta belki bir değişiklik yapıp hafta sonunun tadını çıkarırsın. Ne de olsa buna ihtiyacın var."*

*Gözlerimi deviriyorum ama minnettar hissetmekten de kendimi alamıyorum. Üç değerlendirmenin gerisindeyim ve fazladan birkaç saatin pek bir faydası olmayacak olsa da, yatağa daha erken girebileceğim, iyi bir gece uykusu çekebileceğim ve tüm hafta sonunu onları halletmeye çalışarak geçirebileceğim anlamına geliyor.*

*Çok yaklaştım. Üniversitede sadece bir yıl daha okuduktan sonra özgür olacağım. Düzgün maaşlı bir iş bulabilirim ve hatta belki daha iyi bir hayat için biraz para biriktirebilirim, ama henüz kayamam. Her şeyin değişmesine on iki ay daha var. İçimde yanan iyimserliği hissedebiliyorum.*

Kasamı kapattıktan ve barın altından çantamı aldıktan sonra yola çıkıyorum. Saat onu biraz geçiyor ve caddede ilerlerken kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hiç bu kadar erken çıkmamıştım. Beni yanlış anlamayın, işimi ve getirdiği bahşişleri seviyorum ve bu gece yoğun bir gecenin ekstra bahşişlerini alamamak berbat olacak, ancak bir değişiklik için erken ayrılmak atlanamayacak kadar iyi bir fırsat. Genellikle yakın bir vardiya için ilk el kaldıran ben olurum. Diğer kızlar erken çıkmayı tercih ediyor, böylece bir hayatları olabiliyor, ama ne yazık ki benim öyle bir hayatım yok, bu yüzden geç vardiyaya aldırmiyorum. Genellikle sabah birde işten çıkıyorum ama müşterilerin çoğu on birde gitmiş oluyor, ben de iki saatimi ders kitaplarına gömülerek ve arada sırada bira doldurarak geçiriyorum. Benim için mükemmel.

Kısa bir yürüyüş ve iyi bir gecede genellikle sekiz dakikada evde oluyorum. Bar çok yoğun olduğunda ve ayaklarım yerden kesildiğinde eve sürünerek gitmek on üç dakikayı bulabiliyor ama bu gece uçuyorum.

Dikkatim telefonuma kilitlenmiş, son birkaç saat içinde sosyal medyada kaçırdığım her şeyi gözden geçiriyorum ve sürpriz, sürpriz, odaklanmamı sağlayacak pek bir şey yok.

Bakışlarım işlek yola kayıyor ve üniversite kampüsüne biraz daha yakın olan barlardan birine bakıyorum. Bu bar her zaman tıklım tıklım ve barda çalışan kızlara acımakla birlikte biraz da kıskanmadan edemiyorum. Bahşişleri çılgınca olmalı.

Kaşlarımı çatıyorum ve köşeyi döndüğümde bunu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. İşime sahip olduğum için şanslıyım. Bahşişler inanılmaz olmasa da, yine de iyi sayılırlar ve bu isteyebileceğimden daha fazlası.

Boktan küçük daireme yaklaşırken çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyorum ve buraya taşınmadan önce sönmüş olan sokak lambasının altından geçiyorum. Gölgeler yol boyunca uzanırken her şey kararıyor ve komşu apartmana yaslanmış rastgele adamı fark etmeden edemiyorum.

Bir an için göz göze geliyorum, bu adamın bir şey denemeye niyetli olmadığını umuyorum, ama sıkılmış ve ilgisiz görünerek başka tarafa baktığında rahat bir nefes alıyorum.

Yoluma devam ederek anahtarlarımı aramaya devam ediyorum, çantamın her köşesini yokluyorum, o sırada arkamda bir itiş kakış duyuyorum. Kaşlarım çatıldı ve bana doğru fırlayan adamı görmek için arkamı döndüm. Gözlerim dehşet içinde açılıyor ve derin bir nefes alıp çığlık atmaya hazırlanıyorum, ama çığlık atamadan

*Tek bir sesle, bir eliyle ağzımı kapatırken diğer koluyla beni sarıyor ve kollarımı yanıma sabitliyor.*

*Korku damarlarımda ağır bir şekilde ilerlerken kalbim hızla çarpıyor ve karşı koymak için elimden geleni yapıyorum, umutsuzca özgürlüğüm için savaşmaya çalışırken pisliğin kollarını tırmalıyorum. Beni geriye doğru sürüklemeye başladığında gözlerimden korku dolu yaşlar fışkırıyor. "Bağırırsan seni burada öldürürüm, seni küçük orospu."*

*Ne oluyor lan?*

*Benden ne istiyor?*

*Karşı koyma çabalarım işe yaramıyor, çünkü kolu etrafımdaki bir boa yılanı gibi sıkılıyor ve hayatımı söndürmekle tehdit ediyor. Karartılmış bir minibüs kaldırımda gıcırdayarak durduğunda zar zor hareket edebiliyor ya da nefes alabiliyorum. Arka sürgülü kapı yırtılarak açılıp içerideki üç adam daha ortaya çıkarken, "Acele edin," diye bağılıyor pislik.*

*Hayır. . Hayır. Bu .*

*Paniğim beni ele geçirmeye başladığında minibüse doğru sürükleniyorum. Beni kapıya doğru itiyor ve ben de ayağımı minibüsün kenarına vurarak sahip olduğum son güçle reddediyorum, ancak bu yeterli olmuyor çünkü beni minibüsün ulaşamayacağı bir yere geri çekiyor ve tekrar deniyor, ancak bu sefer beni bir bez bebek gibi fırlatıyor.*

*İçerideki adamlar telaşla bana uzanıyor, ben acı içinde bağırırken parmakları derime batıyor. Beni minibüsün içine sokmak için sokaktaki adamla birlikte çalışıyorlar ve ne olduğunu anlamadan sert zemine atılıyor.*

*"Git. Git. Git," diye bağılıyor biri, ben doğrulmaya ve yönümü bulmaya çalışırken, ancak bunu yaptığımda sokaktaki adamla yüz yüze geliyorum. Gözleri inanılmaz derecede karanlık, saf kötülükle dolu ve bana sırtıttığında midem bulanıyor.*

*Bir el ağzımı kapatıyor ve gözlerim açıldığında kendimi Killian'ın evindeki yatak odamın karanlığında buluyorum. Ter içindeyim, bilincim bedenimin acısını zihnimin ön saflarına taşıırken kalbim hızla çarpıyor.*

*Nefes almaya çalışırken yanımdaki yatakta bir şey ağırlaşıyor ama ağzımı kapatan el yüzünden bu neredeyse imkânsız. Yatağında oturan kişiyi seçmeye çalışıyorum, ancak herhangi bir özelliği ayırt etmek için çok karanlık, ancak elin büyüklüğüne ve yataktaki ağırlığa bakılırsa, bu bir adam ve kolonyasının kokusuna bakılırsa, Killian değil.*



"Çılgılık atmaya kalkarsan hayatını zindana çeviririm," diye gürlüyor o tanıdık ürpertici ses odamda. "Beni anlıyor musun?"

Sergiu.

Sikeyi

m.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bunun onun odamda olmasından duyduğum korku mu yoksa o pisliğin beni sokağın kenarından kaçırıldığı geceyi yeniden yaşamak zorunda kalmanın paniği mi olduğunu çözemiyorum - gözlerimi her kapattığımda beni rahatsız eden aynı kabus.

Karanlığın içinden Sergiu'nun bakışlarını seçmeye çalışarak başımı sallıyorum, bir yandan da ne istediğini anlamaya . Onun küçük kirli sırrını sakladım. Yaptığı şeyi kimseye anlatmadım, o zaman neden burada? Beni becermeyi planlıyor olsaydı, sessizliğim konusunda beni uyarma zahmetine girmezdi.

Hayır, bu pislik konuşmak için burada. Ama neden?

Yarılmış dudağıma bastıran elinin ağırlığı ağrıyor ve ağızımdaki kanın tadını hemen alıyorum, ama acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ihtiyacım olursa diye gücümü korumaya kararlıyım.

Gözlerim nihayet karanlığa alışıyor ve elini tereddütle ağızımdan çektiğinde yüzünün çok keskin hatlarını seçebiliyorum. Derin bir nefes çekiyorum. "Senden hoşlanmıyorum," diyor sanki bu bir sır gibi.

"Hislerimiz karşılıklı."

Ölümcül bakışlarında öfke parlıyor ve hiçbir uyarı olmadan yatağımdan koparıyorum, duvara fırlatılırken sıkı bir el boğazıma kilitleniyor. Sergiu bana doğru eğiliyor ve sıcak nefesinin kokusunu tenimde hissediyorum.

"Aptal kız," diye tükürüyor, tüm bedenim şiddetle sarsılırken sesini alçak tutarak. "Killian'ın küçük evcil hayvanı olmanın seni korumaya yeteceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

Diğer eli kaburgalarımın, tam da karısının o gülünç topuklu ayakkabılarıyla beni tekmelediği yere saplanıyor ve ben acıyla inliyorum ama bu pisliğe boyun eğmeye cesaret edemiyorum. Karısı zaten saygınlığımı çaldı ve yatak odama yaptığı son ziyaretten sonra, beni tekrar alt etmesine izin vermeyeceğim. "Yanılmıyorum. Bana neler yapabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Ancak bu gece buradaki tek aptal senmişsin gibi görünüyor," diyorum derin bir nefes almaya çalışırken. "Sadakatinin kendine olduğu açık ve bana sorarsan, Killian'ın ikinci adamı olarak, bu dünyada yapılabilecek en büyük ihanet bu. Ama kendine sor, onun sadakati nerede yatıyor? Eğer geçen gün bu odada ne yaptığını öğrenirse

Ya da kazara ağzımdan kaçırıp bu gece bana elini süren kadının adını versem ne yapardı? Senin arkani mı kollardı, benimkini mi?"

"Neden bilmiyorsun," diye tükürüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve onun vahşi bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Öyle değil mi?" "O çeneni çalıştırmayı aklından bile geçiriyorsun-"

"Ne yapacaksın?" Meydan okuyorum. "Eğer ağzımı açıp senin ve orospu karının bana yaptığı her şeyi ona anlatırsam, ikiniz de bana bir daha el sürmeyi düşünmeden ölmüş olursunuz. Gerçeklerle yüzleşme zamanı, Sergiu. Kendini öyle bir duruma soktun ki, kaderin artık avuçlarımda içinde ve sen beni tehdit ettikçe, ben de ... *kaymaya* daha meyilli ."

Sergiu çenesini sıkıyor ve gözlerinde öfke parlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekiliyor ve bir anda eli yüzüme sert bir tokat atıyor. Yanağım darbeden yanarken şok içinde haykırıyorum. "Bu başlatmak istediğin bir savaş değil, kızım," diye tükürüyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Killian'ın *karısını* tehdit ediyorsun."

Eli boğazımı daha da sıkarak solunum yolumu tamamen kapatıyor ama onun çürümüş bakışlarını üzerimde tutarken tereddüt etmiyorum. Ciğerlerim oksijen için çılgılık atmaya başlıyor ve tam görüşümde dans eden karanlık noktalar görmeye başladığımda beni serbest bırakıyor. Ağır bir şekilde yere düşüyorum, nefes nefese kalıyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve Sergiu'nun topuklarının üzerinde dönüp odamdan çıkışını izliyorum, attığı her adımda kalbim hızla çarpıyor. Bir anda yok oluyor ve bedenim nihayet rahatlıyor.

Vay anasını. Bu çok aptalcaydı.

Ona bu şekilde meydan okurken ne düşünüyordum? Üzerime yürümeye devam edebileceğine inanmasına izin verseydim, beni asla bir tehdit olarak görmeyecekti. Ağzımı açamayacak kadar korktuğuma inanırdı, ama şimdi . . .

Açıkça onun ve karısının varlığını tehdit ettim ve daha da kötüsü, tüm bunları Killian'ın arkamda duracağı umuduna dayandırıdım - iki haftadır tanımadığım bir adam, onun ikinci komutanı olarak duran adama karşı. Sergiu'yla birlikte büyüdü. Adam onun kanından ve canından.

Ne düşünüyordum ki?

Yatağımın kenarından tutarak kendimi ayağa kaldırıyorum ve kapım yumuşak bir şekilde çalındığında kıcımlı yatağın üzerine bırakıyorum. Sırtım

Kaskatı kesiliyor ve kapı açılıp Killian içeri girdiğinde umutsuzca komodinde silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. "Chiara?" diye soruyor kapının yanında durarak. "Her şey yolunda mı? Burada bir şey duyduğumu sandım."

Bu benim için bir şans. Az önce olan biten her şeyi ona ve hem Sergiu hem de Monica bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım isimler olacak ama yine de ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Eğer konuşursam iki insanın hayatı tehlikeye girecek ve bu yükü kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Bu kararın ağırlığını omuzlarımda hissederek yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum ve onun kara gözlerindeki endişeden nefret ediyorum. "Evet, iyiyim," diyorum ona. "Kötü bir rüyaydı."

Killian başıyla onaylıyor ve yatağımın başucundaki masadan bardak su almadan önce odama doğru ilerliyor. Önüme çökmeden önce bardağı bana uzattı, sıcak elleri kalçalarımın üzerinde duruyordu. "Biraz su iç, Angel. İyi gelecektir."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için bardağın yarısı bitene kadar küçük yudumlar alıyorum ve bardağı ona geri veriyorum. Bardağı olduğu yere, bardağın çoktan oluşturmaya başladığı küçük yoğunlaşma çemberinin tam üstüne geri koyuyor. Ama gitmiyor, tam karşımda duruyor, derin gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Müzayede evinde geçirdiğin zamanla mı ilgiliydi?"

Kaşlarımla çatıldı ve o da açıklamaya devam etti. "Senin rüyan."

"Oh, umm . . . hayır. Şey, sayılır. Sokaktan kaçırıldığım geceyle ilgiliydi. O geceyi sık sık rüyamda görüyorum ama geriye dönüp baktığımda müzayede evindeki zaman daha kötüydü. Sanki her gece tekrarlanan anılar bunlarmış gibi geliyor."

"Tam olarak değil. Kaçırıldığın gece her şeyin değiştiği geceydi. Zihniniz alarmda olması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden adrenalin ve korku sisteminizde bir şok etkisi yaratmış olabilir. Müzayede evine vardığınızda, zaten çevrenizin farkındaydınız, bu nedenle aynı korku ve adrenalini hissetmiş olabilirsiniz, ancak zaten hayatta kalma modundaydınız. Siz bunları hatırlarken, bilinçdışı zihniniz bunları engellemek için fazla mesai yapıyor."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

"Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok," diyor bana. "Pek çok acımasız durumdan geçtim ve eğer taşıdığın tek yara bilinçaltındakilerse, o zaman seni şanslı sayarım."

Sertçe yutkunuyorum ve ona gerçekten bakıyorum, gözlerindeki derinliği görüyorum. "Burada, çok daha kötülerini yaşadığına şüphe olmayan bir adama kötü bir rüya hakkında sızlanıyorum."

Killian uzanıp yüzümün yan tarafını tutuyor ve ben de içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyorum. "Herkesin travması farklıdır," diye mırıldanıyor. "Bizi birbirimizden ayıran şey budur ve bu gece galada olanlar, büyüklüğe giden yolu açacak birçok basamak taşından ilkidir. Akla hayale gelmeyecek şeylerden sağ kurtulduğunuzda, diğerleri sahip olduğunuz güçten korkmaya başlar ve bu güç, bileceğiniz en büyük güçtür."

Başımı salladım. "Böyle bir güce sahip olabileceğimi sanmıyorum."

"Kendinden şüphe etme, Angel. Sen de . Bunu gördüm ve bir gün sen de onu da gör."

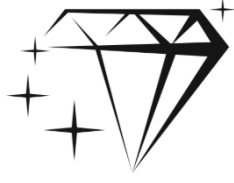
Killian ayağa kalkıyor ve geri dönüp bakışlarımla buluşmadan önce kapıya doğru ilerliyor. "Biraz dinlen, Chiara. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

Başımı sallıyorum ve Killian beni sözlerini düşünmeye bırakarak odamdan çıkıp gidiyor. *Akla hayale gelmeyecek şeylerden sağ kurtulduğunuzda, diğerleri sahip olduğunuz güçten korkmaya başlar ve bu güç, bileceğiniz en büyük güçtür.* Güç kısmından emin değilim ama düşünülemeyecek şeylerden kurtulduğumdan eminim. Bir insan kaçakçılığı çetesinden kurtuldum. Sergiu'dan ve şimdi de karısından kurtuldum ve tüm bunlara rağmen burada, Killian'ın yanındaki yerimi hak etmeye hazır bir şekilde duruyorum.

Kaçmıyorum ve saklanmak istemediğimden de eminim. Belki de Killian'ın bahsettiği güç budur. Her iki durumda da, halının altına süpürülebilecek bir sorun olmadığımı gösterdim. Kalmak için buradayım ve eğer Sergiu ve Monica'nın bununla bir sorunu varsa, kendilerini hazırlasalar iyi olur, çünkü savaşmadan gitmeyeceğim.

Ayağa kalkmaya ve Killian'ın olabileceğime inandığı kadın olmaya niyetliyim ve Monica'ya gelince, bu onun bana son dokunuşu olacak. Bir dahaki sefere -ki bir dahaki sefer olacağından hiç şüphem yok- hazır olacağım.

## CHIARA



A Kapım ince ince çalınıyor ve gözlerimi açtığımda odamın gün ışığıyla dolduğunu görüyorum. Gözlerimin arkasında acı zonkluyor ve anında yüzümü

buruşturuyorum.

"Lanet olsun," diye

inliyorum.

Uyanık olmak için çok erken.

"Chiara, tatlım?" Krista'nın kapıdan içeri baktığını duyuyorum. "Ben de seni kontrol etmeye geliyordum. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki gözlerimi daha yeni kapatmışım gibi," diye mırıldanıyorum yastığıma. "Saat kaç?"

Krista kendi kendine gülüyor. "Neredeyse gün ortası," diyor. "Neredeyse on iki saattir uyuyorsun."

Yatakta dik otururken kaşlarım çatılıyor, iri gözlerim Krista'nın kılere kilitleniyor. "Hayır, bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum, yorgun gözlerimi ovuşturuyorum ve dikişlerimi çeğiştirirken anında pişman oluyorum. "Ow. Kahretsin."

Krista pastırma, yumurta ve portakal suyu tepsisini getirirken dikişlerime hafifçe bastırıp patlatmadığımdan emin oluyorum. Ağzım o kadar kuru ki bir bardak portakal suyu adeta beni çağırıyor. Hayatımda hiç bu kadar susadığımı hatırlamıyorum. "Nasıl olur da neredeyse öğlen olur?" Küçük komodinin üzerinde yer açmaya yardım ederken, Killian'ın dün gece bana sunduğu bir bardak suyu taşıırken ona soruyorum. Sadece duraksıyorum, sanki hayatın tüm büyük sorularına cevap verebilecekmiş gibi suya bakıyorum. "Vay anasını. Bana yine ilaç verdi."

Krista neden çok iyi biliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Sadece biraz," diye itiraf ediyor. "Suyuna hafif bir yatıştırıcı koymamı istedi, sadece iyi bir uyku çekmene yardımcı olacak bir şey ama seni bayıltacak kadar değil. Düşünceli davranıyordu."

"Düşünceli," diye alay ediyorum. "Daha çok deli gibi."

"Canın yanıyordu," diye devam ediyor Krista. "İnan bana, yatıştırıcı bir iyilikti. Dün gecedен önce hiç dayak yemiş miydin bilmiyorum ama yüzün böyle ağrırken uyumaya çalışmak hiç de eğlenceli değil. Sana bildiği en iyi şekilde bakmaya çalışıyor."

Yüzümü buruşturuyorum ve nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Sanırım haklı olduğu bir nokta var. Müzayede evinden sonra buraya gelirken yaptığı gibi beni tamamen bayıltabilirdi ama yapmadı. Sınırlarımı öğreniyor ve eğer bu tür bir çaba gösterebiliyorsa, sanırım takıntılarımı bir kenara bırakabilir ve nazik jesti için minnettar olabilirim. Ne de olsa beni acı çekmeye terk edebilirdi. Beni banyoda yerde kanlar içinde bırakabilirdi ama yapmadı. Sanki onun için en önemli şey benmişim gibi beni kucakladı ve yardım getirmem için beni koşturdu ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir adamın her gün karşıma çıkacağını sanmıyorum.

Kahretsin. Burada çok derine iniyorum.

"Al," diyor Krista, bana birkaç ağır kesici uzatarak. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Killian'ın iyi niyetli, saygıdeğer bir adam olduğu konusunu uzatmaya gerek duymadığı için minnettar olarak su bardağını bir kenara bırakıp yerine portakal suyunu koyuyorum. "Bu içmek için güvenli, değil mi?" Ona alaycı bir tonda soruyorum.

Krista gözlerini deviriyor ama boğazından yükselen kahkahaya engel olamıyor. "Evet, sorun değil," diyor. "Şimdi acele et ve soğumadan kahvaltını yap. Eminim açlıktan ölüyorsundur. Bu galalar yüzlerine tokat gibi çarpsa adam gibi bir yemeğin nasıl servis edileceğini bilemezler."

Bir kahkaha attım, dün gece bana sunulan küçük yemeği hatırladım ve dürüst olmak gerekirse, benim için çok süslü görünüyordu. Ne olduğunu bile anlayamadım.

Sanki bir işaretmiş gibi midem gurulduyor ve hiç tereddüt etmeden kahvaltıma dalıyorum. İlk ısırığım bir öğrenme eğrisi ve yarılan dudağım acıyla çığlık atıyor. Yemek konusunda çok hevesli olduğum için kendime lanet ettikten sonra daha küçük ısırıklar alıyorum.

Krista ben yemek yerken takılıyor, odamda dolaşıyor, perdelerimi açıyor ve gerçekten yemek yediğimden emin oluyor. Bir uçtan diğerine geçerken

bana hayatıyla ilgili her şeyi anlatıyor.

Yataktan kalkmama yardım ediyor ve bu hareket bana Monica'nın kaburgalarım attığı tekmenin ne kadar acımasız olduğunu hatırlatıyor. Krista elini uzatıp beni banyoya götürdüğünde minnettar oluyorum. Üstümü başıma geçirmeme yardım ediyor ve acımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Kaburgalarım kırık değil, ama lanet olsun, bu kadar acı çekerken kırılmış da olabilirler. Doktor dün gece derin morarmalarla ilgili bir şeyler söylemişti ama dürüst olmak gerekirse, ben de geliyordum. Ağzından dökülen sözcükler kesinlikle kafamda yer etmiyordu. Sergiu kapalı kapımın onun için açık bir davet olduğuna karar verene kadar dün gece olan birçok şeyi unutmak için çok çalıştım.

Ne göt herif ama.

Bu kartı nasıl oynayacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama bildiğim tek şey gözlerimi dört açmam gerektiği. Burada üstünlük bendeymiş gibi hissediyor olabilirim ama doğruyu söylemek gerekirse, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir savaşta savaşıyorum ve şu anda Sergiu için tek olduğum şey, istediği şeyin tam önünde duran bir barikat.

Krista duşa girmeme yardım ediyor ve kayıp kendimi daha fazla incitmeyeceğimden emin olduktan sonra beni kendi halime bırakıyor ve ben de saçımdaki kurumuş kanı yıkamak için zaman ayırıyorum. Killian ve Krista dün gece iyi bir deneme yaptılar ama insanın kendini temiz hissetmesi için doğru dürüst bir duş gibisi yok. Vücudumdaki pislikleri temizlemek için zaman ve sonra sırf gecemin büyük bir kısmını banyoda yerde yatarak geçirdiğim için kendimi tekrar keseliyorum. Sonunda kendimi temiz hissettiğimde ve vücudum ılık suyun altında rahatladığında, muslukları kapatıp havluma uzanıyorum ve hemen banyonun içine yerleştirilmiş olan temiz iç çamaşırı ve ipek bornozu fark ediyorum

Kapı.

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Krista'yı çok az tanıyorum, ama benimle daha önce hiç ilgilenilmediğim şekilde ilgileniyor ve sadece işini yaptığını ve emirleri uyguladığını bilsem de, her zaman fazladan yol kat ediyor.

Giyindikten sonra saçlarımı kurutuyorum ve aynadaki yansımadan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaparken birkaç dakikamı ağrıyan cildime nemlendirici sürerek geçiriyorum. Hiç hoş değil. Morluklar koyu ve acımasız ve dikişler her şeyi daha da kötü gösteriyor. Onlara ne kadar az bakarsam, o kadar yoklarmış gibi davranabiliyorum - ta ki esneyene ya da yanlış bir şekilde hareket edene kadar, sonra her şey geri geliyor.

Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladığında ve baş ağrım dindiğinde, Krista'yı Killian'ın öğle yemeği gibi görünen şeyin son rötuşlarını yaparken bulmak için aşağı iniyorum. "Bu Killian için mi?" Yemeğe bakıp ne kadarını çalabileceğimi merak ederek soruyorum. Daha yeni kahvaltı etmiş olmama rağmen hâlâ yiyebilirim.

"Elbette öyle," diyor, bana şüpheyle bakarak. "Her an dönebilir. Onun için ofisine bırakacaktım."

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirirken bakışlarımı Krista'nın kılere kaldırıyorum. "Onun yerine ben alsam sorun olur mu?"

Sanki aramızda bir sır geçmiş gibi bana sırtıyor ama açıkçası ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Hiç sorun değil," diye mırıldanıyor, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

Krista her hareketimi izlerken, o buna bir anlam vermeye çalışmadan önce kaçmak isteyerek, bir bıçak ve çatal kapıp tabağı karıştırıyorum. Killian'ın ofisine gelene kadar koridorlardan geçerek devasa malikânede yoluma devam ediyorum. Çok büyüktü. Daha önce de buradan geçmiş, kapının önünde durup içeri bakmıştım ama içeri girmeye hiç cesaret edememiştim. Şimdi her şey farklı görünüyor. Sanki aramızda bir şeyler değişmiş gibi ve artık ondan korkmam gerektiği kadar korkmuyorum.

İçeri adım attığımda bakışlarım lüks ofiste geziniyor, büyük maun masayı ve ona uygun kitaplığı inceliyorum. Beyefendiler kulübü havası veren birkaç koltuğun bulunduğu özel bir bar alanı ve benim gibi birinin asla bilmemesi gereken sırlar barındırdığını varsayabileceğim özel bir depo odası var.

Masasına doğru ilerleyerek öğle yemeğini yerine koyuyorum, tam ortadığından emin oluyorum ama burada kişisel hiçbir şey olmadığını fark etmeden edemiyorum. Aslında, tüm mülkte kişisel hiçbir şey yok. Fotoğraf, sertifika ya da raflarda küçük biblolar yok. Sanki Killian'ın evi herhangi birine ait olabilirmiş gibi. Kendisi çıkıp gidebilir ve yeni sahibi tek bir şeyi bile değiştirmek zorunda kalmadan hemen taşınabilir. Kişisel değil, son birkaç yıldır yaşadığım küçük daireyle tam bir tezat oluşturuyor. Her alanı kişisel zevkime göre dekore etmek için elimden geleni yaptım - çok fazla param olmadığından değil, ama elimden geldiğince denedim.

Merakım beni yeniyor ve ofisinde insan olduğuna ya da vücudunda tek bir duygusal kemik olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Masanın çekmeceleriyle başladım, ama adımın yazılı olduğu bir klasör gördükten sonra,



Belki de bir mafya babasının masasının çekmecelerinin gerçekten de bakmam gereken bir yer olmadığına karar verdim.

Şaşırdım mı? Hayır. Bunu bekliyordum. Ancak bunu kanlı canlı görmek içinde bir şeyleri sıkıyor ve bu pek de rahatlatıcı bir duygu değil.

Ofisinde dolaşırken devasa rafa doğru ilerliyorum. Burada her zaman toplantıları olur. Yani sergilediği şeyler meraklı gözlerin göz gezdirmesine aldırmayacağı şeyler olmalı. Değil mi?

Kahretsin. Belki de gitmeliyim.

Killian bana karşı çok sabırlı davrandı. Nazik ve bana karşı biraz savunmasız olmasına izin veriyor, ancak kişisel alanını karıştırmam hakkında ne hissedeceğini bilmiyorum - burada kişisel bir şey olduğundan değil. Bu bir mahremiyet ihlali ve eminim ki durum tersine dönseydi, ben de bunu pek hoş karşılamazdım.

Lanet olsun. Ayrıca, hayatını benden gizlemek için elinden geleni ardına koymuyor. Aklıma gelebilecek her türlü soruyu, muhtemelen aklımın alamayacağı kadar çok ayrıntıyla yanıtlayacağından eminim. Ondan korkmam gerektiği, iyi bir adam olmadığı konusunda beni sürekli uyarıyor ve ben küçük yanılsama balonumda son derece mutlu olsam da, bir parçam bunun boyutunu bilmek istiyor. Kendimi gerçekten neye bulaştırdım?

En iyisinin sıvışmak olduğuna karar vererek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Killian'ın ofisinden hızla çıkıyorum ama raftaki bir şey beni durduruyor.

Kaşlarım çatılıyor ve ne gördüğümden emin olamadan biraz daha yaklaşıyorum. Küçük bir ruj tüpüne benziyor ama Killian'ın evinin bu korkunç alanında hiç yeri yok. Neden burada ruj sürsün ki?

Kaşlarım çatıldı ve ona uzandığımda anormal derecede ağır olduğunu fark ettim. Küçük siyah tüpe göz gezdirirken, bunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Açmak üzereyken bunun ruj olmadığını fark ediyorum. Üstünde iki küçük düğme ve bir daire var ve her şeye dokunma saçma ihtiyacım ortaya çıkıp çirkin başını gösterdiğinde düğmeye basıyorum.

Yüksek bir zapping sesi odayı kesiyor ve içgüdüsel olarak küçük ruj tüpünü düşürürken gözlerim dehşetle açılıyor.

Mermer fayanslara çarpıyor ve kalbim hızla çarparak aşağıya kadar onu takip ediyorum.

Vay anasını. Bu bir şok tabancası.

Ne yapacağımı bilemeden öylece durup baktığım bir an geçti, ama saf bir delilikle, onu almak için çabaladım ve

avucumun içine alıp kapağını tekrar kapatıyorum. Killian'ın herhangi bir silahım olmasından muhtemelen rahatsız olacağını garanti edebilirim. En azından ben öyle düşünmüyorum ama Monica ya da Sergiu beni tekrar aramaya gelirlerse onları savuşturacak bir şeye sahip olma fikri kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat.

Küçük rujlu şok tabancasını yanıma alarak Killian'ın ofisinden çıkıyorum ve aceleyle odama doğru ilerliyorum. Kapı kapandığında, James Bond filmlerinde görebileceğiniz herhangi bir şeye rakip olabilecek bir hareketle hemen yeni silahımı çıkardım, kapağı çevirdim ve tahribat yaratmaya niyetli lanet bir şeytan gibi o küçük düğmeye bastım.

Göğsümde bir güven dalgası kabarıyor. Bu şeyle tam olarak durdurulamaz olmayacağım, ama kendimi kaçacak kadar uzun süre koruyabileceğimden eminim.

Pilin ne kadar dayanacağını bilmeden yatağıma doğru ilerliyorum ve kıcımlı kenara bırakıyorum. Sergiu'yu taşaklarından şoklayacağım anı hayal ederken dudaklarımda geniş bir sırıtiş beliriyor. Küçük şok tabancasını koymak için yatağımanın başucundaki çekmeceyi açarken şaşkınlıkla duraklıyorum.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, daha geniş açıp içeri bakıyorum. Burası bir "Dildos R Us" süper mağazasına benziyor.

Her şekil, boyut ve renk bana bakıyor. Gecenin geç saatlerine uygun küçük erkeklerden, sanki doğrudan uzaylı bir yaşam formundan tasarlanmış gibi görünen canavar yaraklara kadar.

Altı inç. Sekiz. On.

anasını! Bu on iki mi? Bunun bir kadının içine sığması mümkün değil, ciğerini delmeden olmaz.

Merakıma yenik düşüyorum ve elimde olmadan hepsini çıkarıp yatak odamın zeminine bir tür sik tapınağı gibi diziyorum ama boyutlarına göre mi yoksa renklerine göre mi sıralamam gerektiğine karar veremiyorum. Bu odayı bir sik gökkuşağına dönüştürebilirim.

Tanrım, burada ne kadar eğlenebileceğimi bir düşünsenize, gerçi tüm bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sadece bir avuç deliğim var. Sadece bir tane yeterli olurdu. Ya da iki. Belki üç. Bir kızın hayatında biraz çeşitliliğe ihtiyacı vardır.

AMA ON YEDİ MI? Bu çok saçma. Yine de birkaçının biraz merak uyandırdığını inkar etmek mümkün değil. Daha önce bir uzaylıyı siktiğimi söyleyemem ama devasa alete tüm açılardan bakınca,

kıvrımlar ve yumruğumdan daha kalın bir taban, beni ne tür bir rollercoaster'a götürebileceğini merak ediyor.

Tüm dildolar odama yayıldıktan sonra çekmeceyi dolduran vibratörleri fark ediyorum ve aklım başımdan gidiyor. Bunların hepsini buraya Killian mı koydu yoksa Krista'ya mı yaptırdı? Tanrım, umarım öyle değildir.

Devasa uzaylı sikini bizzat kendisi mi seçti?

Göz gezdirdiğini ve kendi kendine "*Evet, bu Chiara için mükemmel bir seçim*" diye düşündüğünü hayal edebiliyorum.

Vay anasını. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım. Ne tür bir cinsel sapkın olduğumu düşünüyor? Yani, lanet olsun. Killian'ın beni istediği gibi kullanmasına izin verdiğimi biliyorum ama bunun sadece ikimizin bir bilgi olduğunu sanıyordum. Duvarlar sandığım kadar ses geçirmez değilse tabii. Beni boşalttığında bütün malikâne beni duyuyor mu?

Kapım yumuşak bir sesle çalınıp itilerek açıldığında yanaklarım utançtan yanıyor. İçimi bir korku kaplıyor, o kapıdan içeri girecek olan her kimse pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etmek üzere olduğunu fark ediyorum ama artık kendimi kurtarmak için çok geç.

Killian odama giriyor ve her zamanki sert yüz hatlarının şaşkınlığa dönüşmesini hayranlıkla izliyorum. Keskin bakışları odayı tarıyor ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir an sessiz kalıyor. "Onları renklerine göre mi düzenledin?"

"On yedi, Killian," diyorum, canavar uzaylı sikini tutup bir ödül gibi havaya kaldırırken sorusunu duymazdan geliyorum. "Çekmecemde on yedi tane kauçuk horoz var."

"Bence silikon olduklarını göreceksiniz," diyor bana.

Kapının yanında dururken ona boş boş bakıyorum, bakışları yüzümdeki kararan morlukların üzerinde geziniyor. "Taştan oyulmuş olmaları umurumda değil, neden bu kadar çoklar?"

Killian kaşlarını çatar. "Ah? Kırdıysam beni bağışlayın. Niyetim bu değildi. Oyuncak kullanmaya karşı olmadığını varsaymıştım. Her birini senin üzerinde kullanmayı planlamıştım."

Kaşlarım havaya kalktı, dehşet içinde canavar horoza baktım. "Bu bile mi?"

"O bile," diye başını sallıyor Killian, kara gözleri bir şekilde beni esir alıyor.

"I . . . Buna karşı değilim ve kesinlikle alınmadım. Evde çok çeşitli ve fazla kullanılmış oyuncaklarım var. Sadece," diyorum aptalca bir sırıtış dudaklarımda yayılmaya başlarken. "Neden bu kadar çok?"

Killian odamın derinliklerine doğru adım atmadan önce küçük bir nefes verdi. Tam önüme geçiyor ve beni ayağa kaldırmadan önce elini uzatıyor. Parmakları belime değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve o yanımdayken kalbimin hızla çarpmayı bırakmasının ne kadar süreceğini merak etmeme neden oluyor. "Bahsettiğim gibi, işim zorlu ve isteklerini karşılamak için her zaman burada olamayacağım zamanlar olacak. Oldukça sağlıklı bir cinsel iştahınız var gibi görünüyor ve sizi eksik bırakmak istemem." Zemini kaplayan horoz gökkuşağını işaret ediyor. "Böyle bir koleksiyona sahipken, ihtiyaçlarınızın karşılanmaması için hiçbir neden olmamalı."

Açlık göğsümde gümbürdüyor ve elimi sıcak göğsüne doğru kaldırırken acele etmeden yaklaşıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Buraya ilk geldiğimde asla hayal edemeyeceğim bir şekilde benimle ilgileniyorsun ve yokluğunda ihtiyaçlarımı karşılama jestini gerçekten takdir etsem de, şimdiye kadar hiçbir uzaylı dildosunun beni senin yaptığın gibi tatmin edemeyeceğini anlamış olmalısın."

"Öyle mi?" diye meydan okuyor, gözlerinde aynı açlık parlıyor. "Seni bu silikon yaraklardan biriyle de aynı şekilde boşaltabileceğime inanmıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Beni kesinlikle boşaltabileceğini inkâr etmiyorum. Hatta bunu memnuniyetle karşılarım. Ateşli ve vahşi olurdu ama hiçbir şey senin içimde olmanın ve kalın aletin duvarlarımı esnetmesinin verdiği hisle kıyaslanamaz. Sadece senin olduğunu düşünmek bile beni parçalamaya yetiyor," diye fısıldıyorum. "İtişlerinde çok güçlüsün, çok kararlı ve kesin. Büyüleyici. Beni o silikon sıklerden biriyle becermekten hoşlanabileceğini biliyorum ama içimde olmakla kıyaslanamaz bile. İçime ilk girdiğinde çeneni nasıl sıkıldığını görüyorum. Sanki sisteminize bir şok gibi geliyor, sanki ne kadar iyi olduğunu bilseniz de her seferinde sizi şaşırtıyor ve amım etrafınızda kenetlendiğinde, sizi kendim için talep ettiğimde, tüm vücudunuz taş dönuyor, her gün her an size duyduğum o ezici ihtiyaçla sarsılıyor. Tanrım, Killian. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi."

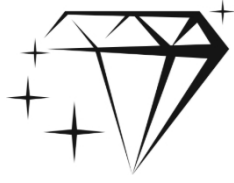
"Kahretsin, Angel. Bana pazarlık ettiğimden çok daha fazlasını veriyorsun. Buraya seni kontrol etmeye ve neden bir araba çalma ihtiyacı hissettiğini öğrenmeye geldim."

Ofisimden şok tabancası," diye gürlüyor, beni daha yakına çekiyor ve kalın sikini bana sürüyor. "Ama bu sorgulama beklemek zorunda kalabilir."

Dilim aniden kuruyan dudaklarımın üzerinde yuvarlanırken sırtıyorum. "Ne olacak, Killian? Beni o sahte yaraklardan biriyle mi sikeceksin yoksa gerçekten istediğim şeyi mi vereceksin?"

Sırtıyor ve gözlerindeki açlık şeytani bir arzuya dönüşüyor ve sanki meydan okumamı kabul edip beni bir üst seviyeye çıkarıyormuş gibi, atılmış canavar horozuna uzanıyor ve rahatça ona bakıyor. "Sana neden ikisini birden veremeyeceğimi anlamıyorum," diyor ve şeytani bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Şimdi benim için soyun Chiara. Bana o güzel amcığını göster."

## CHIARA



**G** Arka bahçenin büyük bir bölümünü kaplayan bakımlı labirent bahçede ilerlerken içimi bir hüznün kaplıyor. Kesinlikle çok güzel, Ama doğruyu söylemek gerekirse, sanırım kayboldum. Bu bahçenin buraya gelenleri şaşırtmak için konulduğu çok açık ve şu anda keşke bunu bahçede dolaşmaya karar vermeden önce fark etmiş olsaydım diyorum.

Bir saat oldu. Bu saçmalık olmaya başladı.

DeLorenzo Ailesi Galası'nın ve hem Sergiu hem de onun sürtük karısıyla yaptığım feci görüşmelerin üzerinden neredeyse dört gün geçmiş olmasına rağmen, vücudum henüz bu tür bir yürüyüş için yeterince iyileşmedi. Beni yanlış anlamayın, Killian beni yatak odasında kesinlikle zorladı, ama beni yormamaya dikkat etti ve her zaman işi yapanın kendisi olduğundan emin oldu. Onunlayken asla risk altında değilim ve bu lanet labirente girdiğimde, bir felakete sürüklenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de buradayım.

İyi bir yürüyüşçüyümdür. Baldırlarım bana bağırmaya başlamadan önce kilometrelerce yürüyebilirim, ancak bu yürüyüş en ufak bir koşuya dönüştüğü anda beni yok sayın. Yıllarımı işe yürüyerek gidip gelmek zorunda kalarak geçirdim. Beni yanlış anlamayın, bir arabam var - en azından bir arabam olduğunu düşünüyorum. Ona ya da eşyalarım ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Killian'la buraya geleli resmi olarak iki hafta oldu ve sokaktan ilk kaçırıldığımdan bu yana da iki buçuk hafta geçti. Dairemin darmadağın edildiğini ve tüm eşyalarımın çalındığını garanti edebilirim ve çok yakında

yatağında uyuyan ve satın almak için kılıcını yırttığım tüm yiyecekleri yiyen bir gecekonducu olacak.

Yine de o hayattan ayrılmayı ya da o hayata geri dönmeyi hayal edemiyorum.

Killian'la olan bu şeyi keşfetmek istiyorum. Onun olmak istiyorum ve bedenimi çoktan sahiplenmişken, kalbimi de sahiplenmesini istiyorum ve lanet olsun, sanırım kalbim çoktan onun olmuş olabilir. Birine bu kadar erken aşık olmak mümkün mü? Onun hakkında çok az şey biliyorum ama her şeyi bilmek istiyorum. Onun huzuru, eve döndüğü kadın olmak istiyorum ama bu dünya beni korkutuyor.

İyileşmemiş kaburgalarım bana bağırmaya başladığında, birkaç adım daha atarak küçük bir bahçe bankına ulaşıyorum ve kılıcını hemen yere koyuyorum, yan tarafımı hafifçe ovarken acı çekiyorum. Buradan geçerken ne düşünüyordum ki? On dakika içinde girip çıkacağımı düşünmüştüm ama sonsuzluğun geri kalanını burada geçireceğimi bilseydim, belki de bunun yerine arazinin etrafında bir gezintiyi tercih ederdim.

Killian'a Monica ya da Sergiu'dan bahsetmemiş olmanın suçluluğu nefesimi tutarken içimi kemiriyor. Sanki ona bu kadarını borçluymuşum gibi hissediyorum. Beni müzayedelerden kurtardı ve kendi başıma asla elde edemeyeceğim bu lüks hayatı bana verdi ama ona söylediğim an, onlar ölmüş sayılırlar. Daha azını hak etmeseler de, kanlarının ellerime bulaşması düşüncesini midem kaldırmıyor. Ben o şekilde yaratıldım.

Belki de buna alışmam gerekecek. Bu dünyada kimse masum bir seyirci olarak kalır mı, yoksa hepimiz suç ortağı mı oluruz? Ben, beni bile kırpmadan yok edebilecek bir adama aşık olan kırık dökük bir kızım. Bu kadar büyük bir şeyi ondan saklamamalıyım ama cezalandırılmayı çok severim ya da belki de sadece bir aptalım.

Sonuç olarak, ne olursa olsun, Killian bu ilişkide her zaman güce sahip olan kişi olacak. Her zaman ona boyun eğmek zorunda kalacağım ve onun dengi olmayı talep etmek için gösterdiğim işe yaramaz çabalara rağmen, ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.

Yana doğru dönerek küçük bahçe bankına uzandım ve ayaklarımı uzatarak gökyüzüne baktım. Gün geç olmaya başlıyor ve havadaki sıcaklık azalmaya başlıyor. Bu yıl çok sert bir kış olacak ama sanırım burada olduğum için ısınma faturasını karşılama konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ayağa kalkıp buradan çıkmanın bir yolunu bulmam için kendimi ikna etmeye çalışarak hafifçe yan tarafımı ovarken, labirentin içinden tanıdık, derin bir aksan sesi geliyor. "Kayboldun."

Kimsenin beni aramaya gelmesini beklemediğim için fırladım. Hatta onun evde olduğunu bile fark etmemiştim. "Gelmiyorum," diyorum meydan okurcasına. "Sadece etrafı seyrediyorum."

Killian bana doğru yaklaşıp önümde diz çökerek, "Malikânemin her yeri gözetleniyor, Chiara," dedi. "Yirmi beş dakikadır daireler çizerek dolaşmanı izliyorum. Güvenlik ekibim çıkış yolunu bulmanın ne kadar süreceğine dair bahse girdi."

Çenem düşüyor ve alınsam mı alınmasam mı bilemiyorum. "Ve sen bunu görmezden mi gelecektin?"

"Tabii ki öyleydim," diye alay ediyor. "Kim başlattı sanıyorsun? Paramı üç saate yatırmıştım."

Beni üç uzun, işkence dolu saat boyunca bu labirentte dolaştırdığı için çok mutlu olduğunu fark ederken ona bakakalıyorum. "Sen bir pisliksin."

"Öyle olabilir," diyor bir yandan da kırgın görünme cüretini göstererek. "Ancak, ben buradayım, değil mi?"

Koyu renk gözlerini incelerken bakışlarım daralıyor, içlerinde beni boğan bir sevgi görüyorum. "Neden?" Boğazımda bir yumru oluşup kelimeleri çıkarmamı zorlaştırırken soruyorum. "Eninde sonunda çıkış yolunu bulacaktım."

Killian elini uzatıyor, parmakları yan tarafımda, tam da çürük kaburgalarımın atletimin altında saklandığı yerde geziniyor. "Canın yanıyor, Angel. Daha fazla dayanamadım."

Göğsümün içinde bir şey kabarıırken, beni en göz kamaştırıcı sıcaklıkla doldururken ve daha fazlası için beni çaresiz bırakırken, ağır bir nefes vererek elini elime alıyorum. "Geçen gün bana pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde ettiğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum. "Ama bence yanılıyorsun. Bence pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde eden *benim*. Yolun kenarından kaçırıldığımda kaderim mühürlenmişti ama sen bana ikinci bir şanstı çok daha fazlasını verdin. Senin dünya olmak istiyorum, Killian."

Bakışlarını üzerimden ayırmıyor, bakışlarının derinliği göğsümü delip geçiyor. "Bu seni korkutuyor mu?"

Başımı sallıyorum, farkına vardığım için tüm vücudum titriyor. "Bu beni korkutuyor."

"Seninle ilgilenmek istiyorum, Chiara. Muhtemelen kendiniz için öngördüğünüz hayatın bu olmadığını biliyorum. Hayal bile edemeyeceğin dehşetlerle dolu, kan dökmenin güç olduğu ve gücün



Bunu hak etmiyorum. Yine de konumuma ve yaşadığım hayata rağmen kendimi senin tarafından büyülenmiş buluyorum. Seni yalnız bırakamıyorum."

Öne doğru eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum. "Bunu yapmanı istemiyorum." "Biliyorum, ama bu hislerin benim kim olduğumu düşündüğün fikrine dayanıyor ve umutsuzca olmamı umduğun adam olabilmeyi diliyorum,

ama nasıl bir canavar olabileceğimi tam olarak anlamıyorsun."

"Bana zarar vermezsin," diye ısrar ediyorum, bunu ruhumun her zerresiyle biliyorum. " bu doğru olabilir ama bu senin yetenekli olduğun anlamına gelmez.

Gerçek doğamı sindirmeye çalışıyorum. Ben duygusuzum, Chiara. Adamlarımın hayatlarının ağırlığı omuzlarımda ve bu hayatlar risk altındayken yapabileceğim şeyler, sahip olabileceğin tüm kabuslardan daha kötü. Seni en yüksek fiyatı verene satmak için o kafese koyan adamların yanında çocuk kalırsın."

Sertçe yutkunuyorum, ne dediğini anlıyorum. Müzayedede gölgelerin arasından çıktığı andan itibaren bunu biliyordum. Sahip olduğu gücün ve o odadaki diğer tüm erkeklerin ondan uzak durmasının, onun bulaşılmaması gereken biri olduğunun açık bir göstergesi olduğunu biliyordum.

O üç parçalı takım elbise giymiş bir şeytan, ama şeytanın bile aşka ihtiyacı . "Ya şimdiden sana aşık olduysam?"

"O zaman bu hayatın gereklilikleriyle başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu umsan iyi edersin," diyor ve eğilip beni güçlü kollarının arasına alıyor. Ben kollarının güvenliğine kıvrılıp başımı geniş göğsüne yaslarken o da boyunun tamamına kadar yükseliyor. "Dış dünya için sadece karım olabilirsin, ama benim için bu kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda doğru olduğunu hissettim. Seni buraya çocuğumu doğurman umuduyla getirdim ama seninle daha fazlasını, gerçek bir şeyi yaşamaya karşı değilim Chiara."

"Ailenizin bu konuda çok heyecanlı olduğu hissine kapılmıyorum."

"Ailem yerini çabucak öğrenecek. Sana yalan söylemeyeceğim, Angel. Bana doğru gelen tepkiler olacak. Gala gecesi ailemin kıdemli bir üyesini öldürdüm," dediğinde, silah sesini odamdan duyduğum için başımı salladım. "Ancak, seni kendimden korumak anlamına gelse bile seni koruyacağım."

"Sen iyi bir adamsın, Killian," diyorum ona. "Bunun farkında mısın bilmiyorum. Hayatın karanlıkla gölgelenmiş ve tanık olduğun ve yaşadığın şeylerin yaralar bırakmadığını varsayacak kadar aptal değilim, ama içinde hala iyi bir kalp olduğuna inanıyorum."

Başını sallıyor ve bakışlarını benimkilerden uzaklaştırma şekli bana inanmadığını gösteriyor, ama bunu ona kanıtlamam gerekiyorsa, yapacağım son şey olsa bile kanıtlayacağım.

Killian, sonunda labirentten özgürlüğümü alana kadar yürümeye devam ediyor ve dışarı çıktığımız anda damarlarımda derin bir rahatlama hissediyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum ama bir parçam hayatımın geri kalanını o küçük bahçe bankında geçirip geçirmeyeceğimi merak etmeye başlamıştı.

İçeriye doğru ilerliyor, çalışma odasına girene kadar beni yatırmak için durmuyor. Beni kanepeye yatırıyor ve ben de hemen içine gömülüyorum. Daha önce hiç bahsetmemiş olmasına rağmen tüm evdeki en sevdiğim kanepenin hangisi olduğunu bildiğini fark edince bir yanımda titriyor ve yanıma çöktüğünde titreme daha da artıyor. "Dört gün oldu Chiara. Kadınlar tuvaletinde sana yapılan saldırıdan kimsenin sorumlu olduğu söylenmedi. Artık zamanı geldi. Bunu sana kimin yaptığını bilmem gerek."

Damarlarıma bir ağırlık sızıyor, vücudumda nabız gibi atıyor ve beni ağırlaştırıyor ve tam itiraf etmeyi ve ona ihtiyacı olanı vermeyi düşünürken, Sergiu'nun korkunç tehdidi kafamda çınlıyor - *Eğer bunu fısıldadığını bile öğrenirsem, her gece buraya geri geleceğim ve bugün burada olanlar kıyaslandığında çocuk oynadığı gibi görünecek. Ve eğer ona bir DeLorenzo varisi teklif etmeyi aklından bile geçirirsen, bebeğini rahminden söküp alırım.*

Sergiu'nun tehdidi Monica'nın bana yapabileceği her şeyden milyon kat daha kötü ama yine de ikisinin el ele gittiğini hissediyorum. Ona karşı gelirim, Sergiu her şekilde peşime düşer.

Soğukluk göğsüme işliyor ve umutsuzca ona ihtiyacı olanı verebilmenin bir yolu olmasını dileyerek başımı hafifçe sallıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, doğrulup keskin çenesinin yan tarafını avuçluyorum. "Son birkaç gündür bu konu hakkında çok düşündüm ve merak ettim de, belki de bu konuyla benim ilgilenmem seni rahatlatır? Eğer beni tutmaya niyetliysen, hayatımın geri kalanında bu kadınlarla yüzleşeceğim ve kırılmayacağıma, sonuçlarına katlanmadan üzerime gelemeyeceklerine dair bir mesaj göndermek istiyorum. Bunun senin için halledilmesi gereken bir ihanet olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda bana karşı doğrudan bir saldırı ve eğer kahramanım olarak gelip günü kurtarırsan, senin yanında duran kadın olarak bana asla saygı duymayacaklar. Benim zayıf olduğumu düşünüyorlar Killian ve ben de kırık dökük bir kadından fazlası olduğumu kanıtlamalıyım. Duruşumu ortaya koymalıyım."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

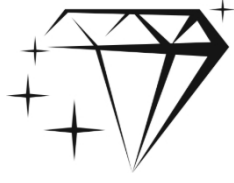
"Tam olarak kısım da bu."

"Bunu hemen çözmelisin Angel," diyor bana. "Sabrım tükeniyor."

"Söz veriyorum."

Böylece gitti ve beni burada, hem Monica'nın bana yaptıkları ve Killian'a ihaneti için adalete hizmet edecek hem de ağırlığını taşıyabileceğim bir ceza olacak şekilde nasıl misilleme yapmam gerektiğini düşünürken bıraktı. Ve gerçekten düşünmeme bile gerek kalmadan bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyorum çünkü Killian'ın kabul edilebilir bulacağı tek ceza şekli ölüm.

## CHIARA



S En üst kattaki büyük kütüphanenin penceresinden dışarı bakarken, Killian'ın SUV'sinin uzun araba yolunda hızla ilerlediğini görünce yüzümde aptalca bir gülümseme beliriyor. Galadan bu yana resmi olarak altı gün geçti ve o gecenin anıları hala peşimi bırakmasa da, morluklar nihayet solmaya başladı ve rahatça hareket edebiliyorum. Bu aynı zamanda beni daha özgürce becerdiği anlamına geliyor ve bu her zaman bir bonus. Kontrolü bırakmaktan hoşlanan biri değil, ama dizginleri ele almama izin verdiği günler, içinde boğulabileceğim günler onun coşkusu.

Kütüphaneden çıktığımda cip daha yeni durmuştu. Zemin kata kadar inmek çok zahmetli ve lobiye indiğimde onu çoktan kaçırmıştım.

Etrafıma bakıp nereye gittiğine dair bir ipucu aramaya çalışıyorum, sonra vazgeçip kapıcı Rohan'a bakıyorum. Pek fazla ortak noktamız yok ve az konuşan bir adam olduğu için herhangi bir arkadaşlık kurmamız zor ama her zaman nazik ve bir kızın tek şey de bu. Yine de, ilk birkaç hafta bana hanımefendi demekte ısrar etti ve bu alışkanlığı kırmam şimdiye kadar sürdü. "Hangi yöne gittiğini gördün mü?"

"Sola doğru gitti. Belki de ofisindedir."

"Teşekkürler," diyorum ve kendimi merdivenlerin soluna doğru atıyorum.

Bu labirentte nasıl yol alacağımı öğrendiğim için kendimle gurur duyarak koridorları arşınıyorum -dışarıdaki labirentin aksine bunu bir daha asla denemeyeceğim. İki yıldır *Monica'yı işlediği suçlar için nasıl cezalandıracağım* treninde takılıp kalmıştım.

ve neredeyse yenilgiyi kabul etmeye hazırım. Bulabildiğim en iyi şey, bir tür gladyatör gösterisi gibi halka açık bir dayaktı.

Killian bu dünyanın göze göz esasına göre yönetildiğini iddia etti ve ben de eğer o beni diğer eşlerin önünde dövdüyse, benim de onu ... .. önünde dövmem gerektiğini düşündüm. Kim olduğunu bilmiyorum ama umurumda olduğunu da sanmıyorum. Sadece bu bokun bitmesini istiyorum. Gerçi bu fikri ortaya atmanın bile bir anlamı yok. Killian sadakatine ihanet etmenin cezası olarak sadece bir dayağı kabul etmeyecektir. Herkesin önünde küçük düşürüldüm, zayıf gösterildim ve karşılığında bir dayak hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Monica'nın en çok gurur duyduğu şeyi keşfetmeli ve onu kullanmalıyım. Onu mahvetmek istiyorum ve bunu asla toparlanamayacağı bir şekilde yapmalıyım.

Killian'ın bir isim vermesi için yaptığı baskı giderek artıyor ve yakında kendini kaybedecek. Bu kadar uzun sürmesini istemezdim ve keşke ikimizin de istediğini elde edebileceği bir yol olsaydı, ama öyle olmadığı çok açık. Yine de beni uyarmıştı. Bana duygusuz bir canavar olduğunu söyledi ve bu dünyanın onun için gerektirdiklerini kaldırabileceğimden şüphe etti, ama ben onun içindeki iyiliği görmeyi seçiyorum ve bu benim sorumluluğumda. Ayrıca, ağzımı açtığım anda her şey daha da kötüleşiyor. Monica ve Sergiu buna izin vermeyecektir ve dürüst olmak gerekirse, Sergiu'nun odama ilk geldiğinde yaptığı tehdit unutulmadı. Eğer Killian'a söylemeyi aklımdan bile geçirirsem, her gece geri dönecek ve bana yaptıkları yanında solda sıfır kalacak.

Killian'ın kapısını çalma zahmetine girmeden, sanki orada olmaya hakkım varmış gibi ofisinin kapısından içeri adımımı atıyorum. "Hey Killi-" Duraksıyorum, lüks ofisi boş bulunca sözümü kesiyorum. Kaşlarım çatılmaya başlarken bakışlarım sağa sola kayıyor.

"Huh," diye mırıldandım kendi kendime. Bu kadar çabuk nereye kaybolmuş olabilirdi?

Bakışlarım küçük depo odasına kayıyor ve hızla odanın karşısına geçip kalçamı sert kapıya dayayarak kapı kolunu çeviriyorum. "Burada mısınız?" Dükkânın derinliklerine doğru adım atarak soruyorum.

Beklediğimden daha büyük ve aşırı düzenli evin geri kalanının aksine, bu oda farklı. Her yere dağılmış kâğıtlar, dosyalar, silahlar ve evrak çantaları var. Bildiğim diğer her şeyle tam bir tezat oluşturuyor. Arka duvar gözetleme ekranlarıyla kaplı ve buranın sadece bir tür özel güvenlik ofisi olduğunu varsayabilirim, mülk boyunca dağılmış normal kameralardan farklı.

Garip bir dırdır içimi kemiriyor ve beni odanın daha da içine çekmeye zorluyor. Bakışlarım kutularla dolu raflara kayıyor. Bazıları yüzyıllıkmiş gibi yıpranmış ve yorgun görünürken, diğer kutular sanki daha dün mühürlenmiş gibi görünüyor.

Odanın ortasındaki büyük masanın üzerinde kâğıtlar ve sanki daha bu sabah konulmuş gibi duran yarısı boş bir kahve fincanı var. Bakışlarım kâğıtlara kayıyor ve bir polis raporunu incelemek için hiç zaman ayırmamış olsam da, bir tanesine baktığımı anlayabiliyorum.

"Ne be?" Mırıldanıyorum, kalbim hızla atarken sayfaları gözden geçiriyorum.

Donatelli suç ailesinin lideri Deago Donatelli'nin evindeki katliamla ilgili bir şeyler yazıyor ve bu isim bana hiçbir şey ifade etmese de, Killian için bir şey ifade ettiğine dair her şeyimle bahse girerim. Merakım beni yeniyor ve sayfaları karıştırmaya başlıyorum, ancak olay yeri fotoğraflarını bulduğumda, bu merak korkuya dönüşüyor.

Yerde biriken kanı ve kurşunlarla parçalanmış cesetleri gördükçe dehşete kapılıyorum. Milyonlarca farklı açıdan çekilmiş, birbiri ardına yüzlerce görüntü var ama dikkat başka bir adama odaklandığında her şey duruyor.

Bu seferki farklı.

Diğerleri gibi kurşunlara hedef olmamış, ölene kadar işkence görmüş. Derin, hassas bıçak yaraları vücudunu kaplamış. Bu adam acı içinde kan kaybından ölmüş. Ölümü hızlı ya da bağışlayıcı değildi. Acımasız ve duygusuzdu, tıpkı Killian gibi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum, beni baygın ve kararsız bırakıyor.

Sadece diğer fotoğrafları görmüş olsaydım, Killian'ın bu işle bir ilgisi olmadığına, sadece karşıt bir mafya ailesine duyduğu hastalıklı merak yüzünden bu polis raporlarını tuttuğuna kendimi ikna edebilirdim ama Deago Donatelli olduğunu tahmin ettiğim adamın vücudundaki bıçak yaralarını görünce, onun yaptığını anladım.

Bu katliamı Killian düzenledi. Bunu o yaptı.

Her kurşun. Her ölüm. O adamın vücudundaki her bıçak yarası. Hepsinden Killian sorumluydu.

Korku damarlarımda dolaştıkça midem sıkışıyor.

Aşık olmama izin verdiğim adam bu. Uyarılarına ve ondan korkmamı istemesine rağmen, aptalca bir şekilde karanlığın altında iyi bir şeyler olduğuna inanmayı seçtim. Ama bu nasıl doğru olabilir? A

Bütün bir aileyi yok edebilecek bir adamın aşık olması mümkün değil. Onun kalbinde nasıl iyi bir şey olabilir ki?

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve etrafımdaki tüm dosya kutularını incelediğimde aynı şeyle dolu olduğunu fark ediyorum - ailesi adına işlediği suçların dehşeti. Ondan önce gelen liderlerin dehşeti.

Ve bu adam benden ona bir çocuk vermemi istiyor - sonunda onun yerine geçecek ve aynı çılgınca eylemlerden sorumlu olacak bir çocuk. Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

Ekran duvarına doğru ilerlerken, korku beni boğmaya başlıyor, ama gerçekten bilmeden buradan çıkamam. Ne de olsa istediği bu değil mi? Beni uyarmaya çalıştığı şey. Kim olduğunu ve neler yapabileceğini bilmemi istiyor. Bilinçli bir korkuya sahip olmamı ve aşık olmaya başladığımı söylediğim adamı tanımamı istiyor. Bu şekilde öğrenmemi istememiş olabilir ama çok derine düşmeden önce bilmem en iyisi değil mi?

Beni uyarma kararına saygı duymak zorundayım. Mafya dünyasında olabildiğince asil bir davranış ama şimdi onun ruhunun penceresinden bakıyorum ve ona nasıl ait olabileceğimi bilmiyorum.

Bütün bir aile soyunu katledebilecek adama kendimi nasıl verebilirim? Sadece yanlış zamanda yanlış odada bulunduğu için birinin kafasına acımasızca kurşun sıkabilen bir adama. Utanmadan insan kaçakçılığı müzayede evine giren ve korktukları kişi olan bir adama?

Ne kadar aptal olabilirim ki?

Ekranın altındaki güç düğmesine uzanırken ellerim titriyor ve ekranlar canlanırken içimden bir şeyler ölüyor.

Her ekran bir diğeri kadar dehşet verici.

İlk ekranda zincirlerle asılmış, vücudu kırılmış ve dövülmüş çıplak bir adam var. Gözleri şişmiş, zar zor açabiliyor ama gözyaşlarının yüzünü kirlettiği belli oluyor.

Bir sonraki görüntüde, yanakları çukurlaşmış ve göğüs kafesinin tamamı bu boktan kameradan bile görülebilen, zayıf görünümlü bir adam var. Sanki yıllardır oradaymış gibi görünüyor ve bahse girerim seçme şansı olsaydı, hiç düşünmeden acısına son verirdi. Yine de merak ediyorum, bu kadar zayıf birinin uzun zaman önce ölmesi gerekirdi. Killian onu hayatta tutmak ve acısını uzatmak için yeterince besliyor mu?

Bir sonraki ekrana geçtiğimde sandalyeye bağlanmış bir kadın görüyorum. Kadın çok pis. Elleri kol dayanağına bağlanmış ve kameradan anlamak zor olsa da, tırnaklarının her biri sökülmiş gibi görünüyor. Yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum ama böyle bir cezayı hak edecek ne tür bir suç işlediğini de hayal edemiyorum.

Gözlerim doluyor, ekranların geri kalanındaki figürleri seçemiyorum, ama hazmedebileceğimden daha fazlasını gördüm.

Ekranın alt kısmına dokunarak, depodan tökezleyerek çıkmadan önce kapatıyorum ve zihnim korkunç görüntülerle kapana kısılrken midem sıkışıyor.

Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve Killian'ın ofisinden aceleyle çıkıp banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı çarparak içeri giriyorum, ancak adamlar yüz yüze geliyor. Döndü, kapıdan birinin girmesini beklemiyordu. Gözleri biraz daha açılıyor ve hızla korkuya dönüşen mide bulantısını yutuyorum.

Gözlerinde öfkeyle bana doğru adım atıyor, ama cüssesine ve heybetli yapısına rağmen, onun yanından geçip küçük odaya girdiğimde, arkası sert bir sandalyede oturan ve gözlerinde mutlak bir dehşet olan tanıdık bir kadın görüyorum.

"Ne-ne yapıyorsun?" Bakışlarım kadının yalvaran yüz ifadesine kilitlenirken kalbim hızla çarpıyor, ama ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar tanıdık geliyor. O eşlerden biri. Bu etkileşimin çoğunu bakışlarım Monica'ninkine kilitlenmiş olarak geçirdim, ama üç kişi daha vardı. Birinin Monica'nın arkasını kolladığı belliydi ama diğer ikisi sessiz ve kararsızdı. Bu kadın oradaydı ama Monica'nın saçmalıklarının hiçbirinde parmağı yoktu.

"DIŞARI," diye kükrüyor Killian, ses tonundaki zehir tüm bedenimi titretiyor.

"Hayır," diye panikliyorum, dehşete düşmüş bakışlarım Killian ve çaresiz kadın arasında gidip geliyor. "Ne yapıyorsun sen? Bunu benim halletmeme izin vereceğini sanıyordum. O hiçbir şey yapmadı. O yapmadı."

"Dışarı, Chiara," diye tükürür. "Sana zamanının tükenmekte olduğunu söylemiştim. Bana bir isim vermeyi ya da uygun bir çözüm bulmayı başaramadın, bu yüzden şimdi meseleyi kendi ellerime alacağım ve onu kırma şansımın tadını çıkaracağımı söyledüğimde bana inan."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor, o depodaki dehşet hala zihnimde çok taze ve bununla da başa çıkamıyorum. Onu bir sandalyeye bağlayıp



tırnaklarını tek tek sökmek mi yoksa onu endüstriyel bir zincire asıp eşek sudan gelinceye kadar dövmek mi?

"Killian, lütfen," diye yalvarıyorum. "Ona zarar verme. O hiçbir şey yapmadı. Ne olacağını bilmiyordu. O masum."

"Hiçbiri masum değil," diye kükrer. "Sessiz kalmaları sadakatlerine ihanettir. Karıma elini uzatan kadını koruyarak DeLorenzo adına ihanet ettiler ve cezalandırılacaklar."

Ellerimi gömleğinin ön kısmına sokarak ona uzanıyorum ve o karanlık, çukur gözlere bakıyorum. "Lütfen. Eğer sana bir isim verirsem, lütfen. Yapma bunu. O bunu hak etmiyor. Bırak gitsin, Killian. hala iyi bir şeyler olduğunu biliyorum. Bu şekilde olmak zorunda değilsin. Acı çekmeden de güç sahibi olabilirsin. Lütfen, bırak gitsin. Benim için."

Ağır bakışlarında bir yumuşaklık parıldıyor ve ellerimi gömleğini bırakmaya zorlarken uzanıp yanağımdaki taze gözyaşlarını siliyor. "Git, Chiara. Artık çok geç. İhtiyacım olan ismi bulacağım ama bu senden olmayacak."

Arkasındaki kadın dehşet içinde nefesini tutuyor ve ben göğsüm kabarak yerimde duruyorum, az önce ekranlarda gördüğüm her şeye rağmen onun bana zarar vermeyeceğine güveniyorum ve bir parçam da bunun benim önümde ona zarar vermeyeceği anlamına geldiğine güvenmek zorunda.

Gözlerinde hâlâ o yumuşaklık var ve bana bu şekilde bakabilen adamın, soğukkanlılıkla birini vahşice öldürebilecek aynı adam olduğuna inanmakta zorlanıyorum. "Chiara," diyor gerilim dolu bir sessizlikten sonra. "İsim vermek istemediğini söyledin çünkü onların cezasının yükü senin omuzlarında olacaktı. Onların kanının ellerine bulaşmasını istemedin. Bu hâlâ doğru mu?"

"Evet," diyorum içim burkularak. "Ama başka birinin gereksiz yere acı çekmesini önleyecekse bu yükü kabul ederim."

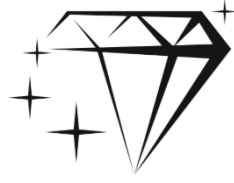
"Hayır, Angel. Buna izin vermeyeceğim," diyor bana. "İki gün önce labirentten geldiğimizde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sana ne demiştim?"

Bununla nereye varacağını bildiğim için sertçe yutkunuyorum. "Beni kendinizden korumak anlamına gelse bile beni koruyacağınızı."

"Doğru, ama kocan olarak seni kendinden korumak da benim görevim. Yani, hayır, Chiara. Bana bir isim vermene izin vermeyeceğim. Başka bir kadının suçları karımın omuzlarına yüklenmeyecek. Şimdi git."

Ses tonunda bir kesinlik var ve hiç sorgulamadan topuklarımın üzerinde dönüp kapıdan çıkıyorum, geri dönülmez bir karanlık ruhuma yapışıyor.

## KILLIAN



**I** Ofisimde işimi bitirdiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Uzun bir gece ve daha da uzun bir gün oldu ama Chiara'nın gözlerindeki dehşet her şeyi daha da kötüleştirdi. Bana korku dolu bakışları için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Ben de bunu . Bu hayat boyunca yanımda olan kadının beni sevmeden önce benden korkmayı öğrenmesi şart, aksi takdirde bizim için umut yok.

Ben hayatımı paylaştığım kadından saklayabilecek bir adam değilim. Kim olduğumu bilmeli ve beni sevmek için içimdeki şeytanı da sevmeli - hiçbir kadının yapamayacağı bir başarı.

Değişim söz konusu bile olamaz. Değişmek için zayıf düşmem gerekir ve bu da bu dünyada alabileceğim bir risk değil. Onun ve benim iyiliğimiz için, bu hayatta kalmamız için zorunlu. Bunun yerine, benimle buluşmak için ayağa kalkmalı ve hayatta kalmak için şiddetli bir irade getirmeli. Benim yanımda daha azına müsamaha gösterilmeyecek.

Chiara'nın kalın bir derisi var. Bir savaşçı olarak yetiştirildi ama bu yeterli değil. Etrafımızdaki dünyadaki karanlığı görebilecek kapasitede olmalı. Korkuyu sürdürmek için yapmam gereken iğrenç şeyler diğer canavarları uzakta tutuyor ve eve kanlar içinde döndüğümde, bunun alternatifinin eve hiç gelmemem olduğunu anlaması gerekiyor. Olmak zorunda olduğum adamı sevmesini istiyorum, buna rağmen beni sevmesini değil. Karşısında duran soğukkanlı bir katilim, ama bunun ötesine bakabilirse, onu kurtarmak için dünyayı feda edebilecek bir adam olduğumu görecektir.

Masamdan kalkıp ofisimden çıkarken elimdeki telefon çalıyor ve aşağıya baktığımda ekranda Sergiu'nun adını görüyorum. Sinirden içim yanıyor. Chiara'yı yerde bulduğum andan beri ona elini sürenin karısı olduğunu biliyordum. Tek ihtiyacım olan onaydı ve Chiara'nın düşündüğünün aksine, bunu buraya gelirken Evie'den aldım.

Monica'ya gelince, kartlarımı doğru oynamalıyım. Bir parçam Phillip'in karısı Rachael olabileceğine dair umut besliyordu. Onu hiç tereddüt etmeden kocasının yanında toprağa verirdim. İkisi için çifte cenaze töreni düzenleyebilirdik ve bu konuda bir saniye bile düşünmezdim. Ama Monica. . . bu işleri zorlaştırıyor.

Sergiu ile sorun yaşamadan onu öylece infaz edemem. Ne yaptığını düşünmeden misilleme yapacaktır ve bu da hiçbirimizin geri dönemeyeceği bir karmaşa başlatacaktır. Bir oyun planı yapmalıyım ve planımdan emin, kendinden emin ve kesin olmalıyım ama çok fazla bekleyemem. Monica yakında Evie'nin istediğim onayı verdiğini öğrenecek ve bu gerçekleştiğinde savaş kızışacak.

Sergiu'nun çağrısını kabul edip telefonu kulağıma götürüyorum ve ofisimden dışarı çıkıyorum. "Kuzen," diyerek selamlıyorum.

"DeAngelis sevkiyatı güvence altına alındı ve teslimata hazır. Roman ile irtibat halindeyim ve teslimatı almaya hazırlar. Önümüzdeki bir saat içinde şoförlerimizi yola çıkaracağım."

"Güzel. Onlarla git. Hiçbir şeyin gitmesini göze alamayız. Kardeşlerle iyi bir iş ilişkisi kurmak için sorunsuz bir teslimata ihtiyacımız var ve unutmayın, onları kızdırmayın. Gözünüzün ortasına bir kurşun sıkmaktan çekinmezler."

"Rahatlatıcı," diye mırıldanıyor.

Aramayı sonlandırmadan önce "Kısmet değilmiş," diyorum ve her zaman arkamı kollayacağına güvenmesem de, işi herkesten daha iyi yapacağına güveniyorum. Gerektiğinde çekici bir orospu çocuğu olabiliyor ve birden fazla kez bu cazibesi kıcımızı kurtardı. Bana gelince, çekici bir aptal gibi davranarak diğer erkeklere yalakalık yapmam. Beni sadece bir kadın dizlerinin üzerindeyken sikim gırtlığındayken cazibemi konuştururken görebilirsiniz ve Chiara'ya gelince, sikimle uğraşırken hiç bu kadar güzel görünen bir kadın görmemiştim.

Yalan söylemeyeceğim, Evie'yle beni bastığında Chiara'yla o şekilde konuştuğum için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum. Rachael tarafından

Phillip'in cenaze işleriyle ilgileniyorduk ve daha yeni başlamıştık ki Chiara hasta olacakmış gibi koşarak geldi ve arkamda Evie'yi fark ettiği anda aklımdan neler geçtiğini anladım. Belki de ona gerçekte neler olduğunu söylememek zalimlikti ama beni kurtarıcısı olarak görmekten vazgeçip hikâyesinin kötü adamı olarak görmesini sağlamalıydım.

Onun için böyle olmayı ne kadar istesem de, kim olduğumu gerçekten anlayabilmesi için benden korkmasına ihtiyacım var. Evie sosyal açıdan o kadar beceriksiz ki Chiara hızla içeri girdiği anda Evie'nin endişesi doruğa çıktı ve Chiara aceleden Evie'nin korkusu ile endişesi arasındaki farkı anlayamadı.

Chiara gittiğinde ve kapı arkasından kapandığında Evie beni azarlamak için hiç vakit kaybetmedi ama ona bir iyilik yaptığımı da inkâr edemezdi.

Chiara'nın kararından dönmesine ve bana Monica'nın adını vermesine izin vermeyerek onu Evie'nin çok iyi bildiği bir yükten kurtardım. Chiara her zaman üstünlük lüksüne sahip olmayacak. Bu dünyada yeterince zaman geçirirse, eninde sonunda elleri bir başkasının kanıyla lekelenecek ve o zaman geldiğinde, onu ayakta tutmak için tam burada olacağım. Merdivenlerden yukarı çıkarken bakışlarım Chiara'nın kapalı kapısına takılıyor ve geri dönüp odama yöneliyorum. Evie'yle aramıza girdiğinden beri onu görmemiştik ve arkasını dönüp gittiğinde gözlerinde parlayan keder beni neredeyse mahvediyordu. Belli ki halletmesi gereken çok şey var ama şimdilik dinlenmesine izin vereceğim. Sonra konuşuruz.

Sabah.

Yatak odamın kapısına doğru kapıyı bir parça açık buluyorum ve Chiara'yı yatağında oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, altındaki siyah çarşaflara odaklanmış halde buluyorum.

Konuşmak isteyen o olduğunu hissederek bir şey söylemiyorum. Bunun yerine, gömleğimin düğmelerini iliklerken odamda ilerliyorum. Gerilim dolu bir sessizlik anı geçiyor ve tam gömleğim yere düşerken, nihayet onun yumuşak kırılgan sesinin havayı doldurduğunu duyuyorum.

"Sanırım bir adın var?" Chiara göz göze gelemediğimiz halde soruyor.

Şifonyerime yaslanıp yatağında onu izliyorum. "Evet," diyorum, Evie'nin gerçekten neden burada olduğuna dair tüm gerçeği ona söylememeye karar vererek. Eğer herhangi bir noktada yakınlaşırlarsa, o zaman bu gerçeği paylaşmayı ona bırakacağım. Dürüst olmak gerekirse, Chiara dışında arkadaş edinme ihtiyacı hissetseydi, Evie en iyi seçenek olurdu. O bir

Chiara'nın hoşuna gitmeyecek kadar temkinli, ama onu kasıtlı olarak sırtından bıçaklamayacak tek kişi o.

Hayal kırıklığı cansız gözlerinde parlıyor ve onu Monica'nın cezasının yükünden korumak için acımasız olmam gerekirken, Evie'nin sorgusunun suçluluğunu ona yüklediğini fark ediyorum. Bu bilgiyi almak için onu kırıdığımı inanıyor ve şimdilik bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var.

Bakışları kısa süreliğine parlıyor, ama o saniye kalp kırıklığını göstermeye fazlasıyla yetiyor. Onu kıldım ve bunun için kendimden nefret ediyorum ama bu sefer vahşete başvurmak zorunda kalmamış olmamın bunu yapmayacağım anlamına gelmediğini artık öğrenmeli.

Chiara ayağa kalkıp kapıma doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyor. Kapıyı daha geniş açıyor ve elini kapının üzerinde bırakıyor, duraklıyor ve bana bakıyor, aramızdaki ağırlık neredeyse felç edici. "Aşağıda olmamın nedeni seni aramaya geliyor olmamdı. Uygun olabileceğini düşündüğüm bir çözüm bulmuştum ve bunu seninle tartışmak istiyordum ama şimdi anlıyorum ki bu konuda dizginleri ele almama gerçekten izin vereceğini düşünmekle aptallık etmişim."

Bıçağı acıtıyor, ama henüz bitirmediğini hissederek karşılık vermiyorum.

"Seni ofisinde aradım ve orada olmadığında," diye devam ediyor, bakışlarımla buluşmak için duraklıyor, ama bakışlarındaki karanlık beni . "Küçük dehşet odana bakmaya gittim."

"Ve?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Ve sen beni hasta ediyorsun," diyor. "Donatelli katliamının fotoğraflarını ve polis raporunu gördüm ve adın hiçbir yerde geçmese de, o vahşet ... sendin."

Başımı sallıyorum, şekerle kaplamak istemiyorum. "Öyleydi."

Alt dudağı titriyor ama çenesini kaldırıp devam ediyor. "Ve o güvenlik ekranlarına kilitlediğiniz insanlar. Zincirlerle asılmış bir adam ve tırnakları çekilmiş bir kadın." Chiara duraklıyor ve ben yine cevap vermiyorum, ona ne söylemek istediğini anlaması için bir an veriyorum. "Sen gerçekten de düşündüğüm adam değilmişsin."

Kırık bakışlarına karşılık vererek ona doğru bir adım atıyorum, irkilmediğinde ya da uzaklaşmaya çalışmadığında minnettar oluyorum. "Benden korkuyor musun, Chiara?"

Bir an bile tereddüt etmeden başını sallıyor. "Evet."

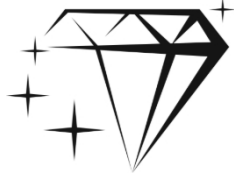
Dürüstlüğü beni yaralıyor, ancak buraya ilk geldiğinde talep ettiğim şey dürüstlüktü ve bana tam olarak şeyi verdiği için onu suçlayamam.

"Peki sen hâlâ beni sevmek istiyor musun?" O labirentteki sözlerini göğsüme dövme yapılmış gibi net bir şekilde hatırlayarak soruyorum.

Gözyaşları aşağı yuvarlanırken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve aramızdaki boşluğu kapatıp onu kollarıma çekmekten başka bir şey istemiyorum, beni suçladığı tüm o korkunç şeyleri neden yaptığıma dair son bir neden gösteriyorum. Elleri kapıya doğru titriyor ve son kararlılığının kırıldığı ve acının güzel gözlerinden yayıldığı anı tam olarak görüyorum. "Senin gibi birini nasıl sevebilirim ki?"

Ve böylece Chiara kapıdan çıkıp gitti ve beni darmadağın bir halde bıraktı.

## CHIARA



**I** Berbat durumdayım.

Killian'ın küçük dehşet odasında neler sakladığını görelî iki gün oldu ve o zamandan beri ondan vebadan kaçır gibi kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama aynı evde yaşıyorsanız ve yatak odanızın kapıları sadece birkaç metre aralıklıysa, birinden kaçmak görüldüğünden çok daha zordur.

Onu özlüyorum. Bu delilik, değil mi?

Onun dokunuşunu özlüyorum. Sıcaklığını. O aptal, lezzetli, zengin aksanını.

Kollarını bana dolamasını, dudaklarını bedenimde hissetmeyi ve o ölümcül gözlerini gözlerime kilitlemesini istiyorum. Ama en , sadece onu istiyorum. Onun küçük dehşet odasını keşfetmeden önce her şeyin eskisi olmasını istiyorum.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Beni yanlış anlamayın, şu anda onu umursadığımdan daha fazla görüyorum. Bu evdeki varlığını görmezden gelmek imkansız. O her yerde. Hangi odaya girsem, orada işiyle ilgileniyor. Ölümcül bakışlarını gecenin içindeki lazerler gibi üzerimde hissediyorum ve sesini duysam da asla bana yönelmiyor.

Beni rahat bırakmaya çalışıyor. En azından ben öyle varsayıyorum. Killian DeLorenzo gibi bir adam, genellikle bir kadına kendini toparlaması için ihtiyaç duyduğu alanı vermeyi önemseyecek türden bir adam değildir, ama nedense bana her zaman tam da ihtiyacım olan şeyi kendi talepkar tarzıyla vermiştir.

Bana değer verdiğine şüphe yok ve eminim ki geçen gece yatak odasında ona söylediğim sözler ruhuna en kötü şekilde nüfuz etmiştir,

ama ona karşı dürüst olmalıydım. Nasıl dürüst olmayabilirdim ki? O resimlerde, o ekranlarda gördüklerim. O zamandan beri aynı değilim.

Böyle bir vahşeti yapabilen birini nasıl sevebilirim ki? O sorgu odasında Monica'nın adını ararken kadını nasıl parçalara ayırdığını ancak hayal edebilirim. Kadının kim olduğunu ya da DeLorenzo'nun hangi evli olduğunu bile bilmiyorum ama yine de ona karşı bir sorumluluk hissediyorum. O odada yaşadıklarının sorumlusu benim çünkü fırsatım varken Killian'a Monica'nın ismini vermeyi reddettim.

Hayatım böyle mi olacak? Bu kadar acımasız ve affetmez olmak için lanetlenmiş miyim? Ruhumun bu kadar hasar gördüğü bir noktada, bu gibi şeyler bir ördeğin tüylerinden dökülen su gibi sırtımdan akıp gidecek mi? O hayatı istemiyorum. Sadece onunla birlikte gelen tüm saçmalıklar olmadan onu istiyorum. Bunu istemek neden bu kadar zor?

Onunla tanıştığım andan itibaren lanetlenmiştim.

Bana kahramanım olmadığını söylemişti. Ona inanmalıydım.

Bu gülünç derecede devasa ilerlerken mutfığa döndüğümde Krista'yı elinde bir mutfak makasıyla bir yığın kutunun arkasına saklanmış halde buluyorum. Noel sabahındaki bir çocuk gibi kutuları mutlulukla yırtıp açıyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bütün bunlar da ne böyle?" Odanın derinliklerine doğru yürüyüp tezgâhta rahatıma bakarken, açılmış birkaç kutuya göz gezdirip içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor Krista. "Güç kafama gitti." "Sen neden bahsediyorsun?" Gülüyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Sen ilk geldiğinde Killian bana kredi kartını verdi ve ihtiyacın olan her şeyi söyledi, ben de bir türlü geri veremedim," diye açıklıyor. "Alışveriş yapmadan duramıyorum. *Sepete ekle* en sevdiğim cümle haline geldi ve ödeme düğmesine tıkladığınızda yaşadığınız o küçük telaş ... . Lanet olsun, kızım.

Bende bir hastalık var. Bu kartı benden almalısın." "O şeyi istemiyorum," diyorum, o kadar paraya erişebilme fikri beni dehşete düşürüyor. Aslında

burada ne kadar paradan bahsettiğimizi merak ediyorum. Milyonlar mı, milyarlar mı? Herhalde milyarlar değildir, değil ? Çünkü bu çılgınlık olurdu.

*Kartınızı okutuyorsunuz ve aniden bir NBA takımının sahibi mi oluyorsunuz, yoksa kartınızı okutuyorsunuz ve aniden*

*Özgür dünyanın sahibi sen misin?*

İkinci seçenek olduğuna bahse girerim.

O kadar parayı düşünmek bile beni terletiyor.



"Orada öylece oturup dehşetle bakacak mısın yoksa tüm bu kutuları açmama yardım edecek misin?" Krista göz kamaştırıcı bir köpek tasma çıkarırken söylüyor. Kesinlikle büyüleyici olsa da, burada bir köpeğimiz olmadığından neredeyse yüzde doksan dokuz eminim.

"Bu da ne için?" Ayağa kalkıp bir kutuya uzanırken bana bir makas uzatıyor.

"Sana söyledim, bu bir hastalık," diyor. "Ayrıca, buna ihtiyacın olup olmadığını nereden bilebilirim ki? İhtiyacınız olabilecek her şeyi size sağlamakla görevlendirildim. Ben sadece işimde verimli olmaya çalışıyorum."

"Bekle," diyorum, ellerim önümdeki kutunun üzerinde duraklıyor. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Başka kimin için olabilir ki?" diye bana karşılık veriyor. "Bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yok."

Gözlerimi deviriyorum ve göz kamaştırıcı köpek tasma işaret ediyorum. "Peki ya ben?" Tam da Killian'ın odaya girdiğini haber veren o tanıdık hava değişimini hissederken soruyorum. Hep aynı şey. Onu görmeden önce hissediyorum ve kokusunu almadan önce varlığını hissediyorum.

O lazer gözler bana kilitleniyor ve neredeyse yakıcı bir acı ama sadece elimdeki kutuya odaklanmak için elimden gelen her şeyi yaptığım için sadece hayal gücüme ait bir acı.

Killian mutfakta dolaşüyor, her adım onu biraz daha yaklaştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Tanrım, keşke bunun üstesinden gelebilsem ve bunu kabullenebilsem. Kendimi onun kollarına atmak ve onun sağlayabileceği korumayı hissetmek istiyorum çünkü onun yanındayken, güçlü kolları beni sardığında, sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissediyorum. Sadece onun varlığında hissettiğim dehşete rağmen onunla güvendeyim.

Önümden geçip gidiyor ve ben aç bakışlarımı geniş omuzlarında ve uzun gövdesinde gezdirerek ona bakarken bakışlarımı kaydırmaktan kendimi alamıyorum. İnanılmaz biri.

"Bütün bunlar da ne böyle?" diye soruyor, dağ gibi yığılmış kutulara bakarken.

Krista'nın gözleri panik içinde açılır. "Uhhhh . . . Chiara için seçtiğim birkaç şey."

Killian duraksar, bakışları kutuların üzerinde gezinirken masaya doğru uzanır ve göz kamaştırıcı yakayı alır. "Gerçekten mi? Bu onun istediği bir şey miydi?"

"Bana bakma," diyor Krista omuzlarını silkerek ve bana doğru bakarak. "Bununla ne yapmak istediği beni ilgilendirmez. Ayrıca, onu gerçekten ne kadar iyi tanıyoruz? BDSM sapkınlığı olabilir ve onu tasmlayacağınız günü bekliyor olabilir ve o gün geldiğinde hazırlıklı olmanızın önemli olduğunu düşünüyorum."

Krista'ya bakarken çenem düşüyor, ama ben daha kelimeleri çıkaramadan Killian cevap veriyor. "Karıma köpek tasma takmayacağım. Eğer böyle şeyler giymek isterse, aralarından seçim yapabileceği mükemmel bir koleksiyonum var."

"Tamam, bunu açıkça belirtmem gereken bir şey olduğu için söylüyorum - kimse boynuma tasma takmıyor."

Killian sanki bu normal bir konuşmaymış gibi başını sallar. "Anlaşıldı. Tasmalar söz konusu değil. Ancak bir noktada, hangi cinsel fantezileri keşfetmek istediğinizi tartışmalıyız."

Yanaklarım hemen yanmaya başlıyor ve bakışlarımı masanın üzerindeki kutulara geri çeviriyorum, Krista tam burada dururken bu konuşmayı yapmanın garipliğinden kaçınmak için öfkeyle bandı kesiyorum - Killian'ın kalktığı an hakkında daha fazla ayrıntı isteyeceğini bildiğim bir konuşma.

Kutuyu yırtıp açarken onun yoğun bakışlarını üzerimde hissediyorum ama bir şeyler ters gidiyor ve ellerim donuyor. Bu kutu herhangi bir çevrimiçi mağazadan alacağınız normal bir sipariş gibi paketlenmemiştir ve ön yüzünde bir adres etiketi bile olmadığını fark etmem şu ana kadar sürdü.

Kaşlarım çatıldı ve kutuyu dikkatle açtım, korkunç bir şeyin üzerime atılmasını bekliyordum, ancak içine baktığımda, bir defterden koparılmış gibi görünen buruşuk bir kağıt parçasından başka bir şey bulamadım.

Elimi içeri uzatıp kâğıdı çıkarıyorum ve kelimelere atmadan önce düzeltiyorum.

**GÜLÜMSE, KALTAK!**

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, kutuyu tekrar elime alıp adres etiketini gözden kaçırmadığımdan emin olmak için kontrol ediyorum. "Bunun benim için mi olması gerekiyor?"

Killian elimden kâğıdı aldı ve hızlıca gözden geçirmeye başladı, bu sırada tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Aradan bir dakika bile geçmeden dönüp uzaktaki arazi sınırını taramaya başlıyor. "Neye bakıyorsun-"

Çalıkların arasındaki bir hareket dikkatimi çekiyor ve daha cümlemi bitirmeye fırsat bulamadan Killian beni yakalayıp yere fırlatıyor. "AŞAĞI!" diye kükrüyor, tam o sırada uzaktan yüksek bir BANG sesi yankılanıyor ve bir şey tavandan tabana cam pencereyi parçalıyor.

İçimden panikle bir çığlık yükselirken kalbim göğsümden fırlıyor. "Ne oluyor lan?" Killian ateşe karşılık vermek için şimşek gibi hareket ederken çığlık atıyorum ama her şey o kadar hızlı geliyor ki silaha uzandığı anı bile hatırlayamıyorum.

"Çıkarın onu buradan," diye kükrer. "Güvenli oda."

Killian'ın adamları odaya doluyor, Krista mutfak tezgahının etrafından dolanıp bileklerimden tutarak beni kendine doğru çekerken her biri hızla pozisyon alıyor. "Neler oluyor?" Silah sesleri arasında bağıyorum.

"Bilmiyorum," bağıyor. "Ama tahminimce bir tür kiralık katil." Ne oluyor lan?

"Hadi, buradan çıkmalıyız."

Beni daha sert çekiyor ve bakışlarım Killian'ı aramak için yukarı fırlıyor, çaresizlik damarlarımda dolaşüyor, ama o hiçbir yerde görünmüyor. Kurşunlar vızıldayarak yanımdan geçip başımın arkasındaki duvara saplanıyor ve hemen fark ediyorum ki Killian beni yere atmamış olsaydı, duvara sıçrayan bir dizi iskanlanmış kurşun değil, kanım ve beyin parçam olacaktı.

Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor ve yeterince hızlı hareket edemediğimde, Killian'ın adamlarından biri beni fiziksel olarak ayağa kaldırıyor ve kolumu ölümcül bir şekilde kavrayarak beni itiyor. Krista ayağa fırlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Krista'nın kilerinin içinde, bir duvardan itilerek bir tür güvenli odaya sokuluyorum.

"Neler oluyor?" Adamlarla yüzleşmek için arkamı dönerek dışarı fırlıyorum ama daha yüz hatlarını tam olarak seçmeden ağır metal bir kapı çarparak aramızda kapanıyor ve odayı ağır bir sessizliğe gömüyor.

"Hey," diyor Krista, kolumu tutup yüzümü ona çevirerek. "Sorun yok, tehdit etkisiz hale getirilene kadar burada güvende olacağız. Killian bize bir şey olmasına izin vermez."

"Vay anasını," diye nefes alıyorum, hemen odayı adımlamaya başlıyorum, sonra bir saniye durup etrafa bakıyorum ve bu odanın yaşanabilir bir bomba sığınağı olabileceğini fark ediyorum. Küçük bir yatak, bitişik bir banyo ve yiyecek, su ve silahlarla dolu bir raf var. "Burası da ne böyle?"

"Burası benim güvenli odam," diyor Krista. "Tesisin dört bir yanına dağılmış bir avuç güvenli oda var. Ne kadar sık kullanıldıklarını bilerseniz şaşırırsınız."

Ellerim titriyor ve volta atmaya devam ediyorum. "Bu delilik. Dışarıda gerçek bir silahlı adam var."

"Killian birkaç saniye içinde onun icabına bakacak," diyor bana ve küçük güvenli odada bir ekrana doğru ilerliyor. Ekranın üzerinde durduğu küçük raftan bir kumanda çıkarıp açıyor ve ben de onun farklı kamera görüntüleri arasında gezinmesini izliyorum.

Ön kapı. Ön kapı. Havuz alanı. Labirent. Mutfak. Ve son olarak, havuzun arkasındaki arazinin arka kısmı, tam da tetikçiyi çalırların arasında saklanırken gördüğüm yer.

Killian'ın adamları her yerdeler, silahları hazır, tehdide doğru koşuyorlar, kurşunlar ileri geri gidip geliyor. Killian adamlarını bir savaşçı gibi yönetiyor ve ben tamamen büyüledim ve dürüst olmak gerekirse biraz da tahrik oldum.

İnanılmaz biri. Kendini savaşa atmadan önce gözünü bile kırpmadı. Onun gücü ve cesareti daha önce tanık olduğum hiçbir şeye benzemiyor ve bana öyle geliyor ki belki de böyle olmasının bir nedeni vardır. Etrafta spor olsun diye insanları öldürmüyor, korumaya yemin ettiği ailesini, hayatını tehlikeye atmak pahasına da olsa savunuyor. Eğer düşmanları DeLorenzo ailesini zayıf görseydi, teker teker ortadan kaldırılırlardı ve bu Killian'ın asla izin vereceği bir şey değil.

Zorunluluktan öldürüyor.

Akla hayale gelmeyecek şeyler yapıyor çünkü ailesinin hayatta kalma yükü sadece onun omuzlarında. Ve şu anda, bir tehdide karşı tepki veriyor. Değer verdiği insanları koruyor ve bu durumda beni koruyor.

Şu anda burada olmasaydı, kesinlikle çoktan ölmüş olurum.

Killian'ın, beni koşmamam için uyardığı çalırlıkların arasında, arazinin sınırındaki sık çalırlıkların arasında kaybolduğı anı izliyorum ve nefesim kesiliyor. Korku damarlarımda patlıyor, hızla çarpan kalbimin her vahşî atışıyla beni felç ediyor.

O hayatını tehlikeye atarken Krista nasıl bu kadar sakin durabiliyor? Her an ölebilir ve ona söylediğim son doğru şey, onun gibi bir adamı asla sevmeyeceğim oldu.

Ellerim titremeye başlarken gözlerim yaşlarla doluyor. Bunların hiçbirini iyi değil.

Krista yanıma yaklaşıp elimi tutarak, "O iyi olacak," diye yatıştırıyor. Bakışları aynı lanet ekrana kilitlenmişken elimi sıkıca kavıyor. "Killian ne yaptığını biliyor. En iyisi olmak için eğitildi."

Sonunda Killian'ın kalın çalıların arasından çıktığını ve adamlarının arkalarından bir adamı sürüklediğini gördüğümde sadece saniyeler bana saatler gibi geliyor. Adamı Killian'ın önünde dizlerinin üzerine çöktürdüklerinde çalılıkların hemen dışında duruyorlar.

Ekranda ses yok ama hararetli bir konuşma yaptıkları açık ve Killian'ın duruşuna bakılırsa sinirli. Silahlı adam belli ki ona aradığı cevapları vermiyor ve bakışları yukarı doğru kayarak güvenlik şefine bir şeyler söylediğinde silahlı adam paniğe kapılıp ayağa fırlıyor.

Bir nefes çekiyorum, korku göğsümde patlıyor ve boğazımın arkasından bir çığlık bile kopamadan, tetikçi genç muhafızlardan birinin kılıfından bir silah kapıyor, ucunu çenesinin altına dayıyor ve tetiği çekiyor.

Dehşet beni tüketiyor ve silahlı adamın cansız bir şekilde yere düşmesini izliyorum - kafatasının bir kısmı artık sağlam değil - ve eğer Killian'ın daha önce kızgın olduğunu düşündüysem, şimdi öfkeyle doldu.

"Az önce ne oldu?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. "Killian'ın sorgusunun acımasızlığı yerine yakın ölümü seçti," Krista açıklıyor. "Ve inanın bana, bütün gün yaptığı en akıllıca hareket buydu. Kimse sorgudan derin yaralar almadan çıkamaz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve Killian'ın tetikçinin silahını alacak kadar yaklaşmasına izin verdiği için güvenliğini azarlamasını izliyorum. Ve bununla birlikte dönüp eve doğru yürümeye başlıyor. Çok geçmeden kadrajdan çıkıyor ve bir an için içim ezici bir ağırlıkla doluyor.

Her gün uğraşmak zorunda olduğu şey gerçekten bu mu? Kalbinin bu kadar karanlıkla dolu olmasına şaşmamalı. Bununla uğraşmak zorunda kalan başka biri olsaydı, yıllarca terapi görürdü, ama Killian değil. Sanki travma onu bir şekilde daha güçlü kılacakmış gibi silkelenip atıyor.

Güvenli odanın kapısında bir ses duyuldu ve mekanik kilitler açıldığında kapı ardına kadar açıldı ve kırık mutfak penceresinden içeri süzülen güneş ışığının çerçevelediği Killian ortaya çıktı. Koyu renk gözleri hemen benimkilere geliyor, avını arayan bir avcı gibi bana kilitleniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan güvenli odaya doğru koşmaya başlıyorum.

Kollarına atıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum ve o derin orman kokusunu içime çekiyorum. Güçlü kolları beni sarmalıyor, kaburgalarımnda çürükler bırakacak kadar sıkı tutuyor ama geri çekilmeye ya da şikayet etmeye cesaret edemiyorum.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum geniş göğsüne karşı, beni kucağına alıp bizi güvenli odadan çıkarıp mutfağa götürürken.

Beni tezgâhın üzerine bırakıyor, çenemi tutup bakışlarımla buluşmak için yukarı kaldırırken bana doğru adım atıyor. Bakışları yüzümde gezinirken, "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Angel," diyor. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Ben sadece ... .. Seni orada koşarken görmekten nefret ettim.

Beni korumak için hayatını riske attın."

"Bir adam karıma saldırmak için mülküne geldi. Ne yapmamı bekliyordun? Seni almasına izin mi vereyim?"

"Hayır, elbette değil," diyorum, uzanıp ellerimle yüzünün iki yanını kavıyorum, içinde yanan ateşi hissediyor ve yavaş yavaş sönmesini izliyorum. "Seni böyle görmek ... . Seni asla sevemeyeceğimi söylemekle hata ettim. Sana açıklama şansı vermeden seni yanlış değerlendirdim ve sana bir şey olmasından ve benimle ilgili hatırlayacağın son şeyin son birkaç gündür sana karşı bir sürtük olmamdan nefret ediyorum."

Killian yüzünü ellerimden kurtararak geri çekildi. "Hakların dahilindeydi, Chiara."

"Hayır, değildim."

"Bu önemli değil," diyor. "Eminim gördüklerinle ilgili birçok sorun vardır ve hazır olduğuna karar verdiğinde bunları konuşabiliriz ama şimdilik Monica'yla o banyoda neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Monica mı?" Soruyorum. "Bunun ne ilgisi var?" "O tetikçi benim için burada değildi, Chiara."

Kaşlarım çatıldı. "Monica'nın onu ne için tuttuğunu düşünüyorsun? Benim için mi?" "Evet. Şimdi bana banyoda ne olduğunu anlat. Bir şey söyledi mi? sana saldırmadan önce?"

Omuzlarımı silkiyorum, geçen haftayı unutmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmiş olmama rağmen olan biten her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. "O ummm-" Duraksıyorum, isteksizlikle dolu ağır bir nefes veriyorum. "İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Sana ateş eden bir tetikçi var. Daha ne kadar kötüye gideceğini düşünüyorsun?"

İnkâr etmek mümkün değil, göt herif iyi bir noktaya değindi ve sonunda pes edip ona bilmesi gerekenleri söyledim. "Tamam, burada başka kelimelerle ifade ediyorum, ama temel olarak, eğer sen ... bilirsin, altı ayağın altına düşersen, onun ve Sergiu'nun devralmasının önündeki bir engel daha olduğumu söylüyordu."

Nereye varmak istediğimi anlamamış gibi yüzü buruşuyor. "Eğer beni hamile bırakırsan, çocuğun senin tahtını ya da her ne diyorsan onu miras alır. Ama ben senin çocuğuna sahip olma şansı olmadan yoldan çekilirim, onlar zirveye bir adım daha yaklaşmış olurlar."

Killian'ın kaşları çatılır. "Bu gerçekten de bununla mı ilgili?" diye sorarak derin bir iç çekti. "Bir gün ipleri eline alma umuduyla seni saf dışı bırakmak için bunca çaba harcıyor."

"Evet."

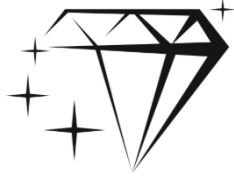
"Kahretsin, bu kadın her zaman aşağılık bir kaltak olmuştur."

Az önce ağzından dökülen kelimeler karşısında kaşlarım çatıldı, biraz şok oldum. Kilitli kapılar ardında bir adamın söyleyebileceği en iğrenç şeyleri ondan duydum ve ailesini korumak adına neler yapabileceğinin acımasız kanıtlarını gördüm, ama onu hiç böyle duymamıştım.

Killian ailesinden bahsederken bunu her zaman büyük bir saygı ve hürmetle yapar ama artık Monica kartlarını gösterdiğine ve sadakati sorgulandığına göre ona karşı zerre kadar saygısı kalmamıştır.

Yalan söyleyemem, Monica bu saçmalığı çok küçük bir tuvalette kavgadan çok daha ileri götürdüğüne göre, adalet fikri birdenbire biraz daha heyecan verici oldu.

## CHIARA



**D**odamın tavanına bakıp uyumanın imkânsız olduğunu düşünürken karanlık etrafımı sarıyor. Bugün tam bir karmaşaydı ve sonuç olarak, hala yangın var.

damarlarımda nabız gibi atıyor.

Beni öldürmesi için bir kiralık katil tutuldu.

Ne oluyor lan? Ben sadece benim. Hiç kimseyim. Kimse için bir tetikçiye ihtiyaç duyacak kadar önemli olmamalıyım. Şu anda hayattan tek istediğim, yeni kocamın malikanesinde yaşamak ve onun inanılmaz aklına gelebilecek her şekilde beni becermesine izin vermek. Ama yine de banyoda saldırıya uğruyorum ve mutfak penceresinden ateş ediliyor. Sergiu'nun istediği zaman odama girebileceğine olan inancından bahsetmiyorum bile.

Bu nasıl benim hayatım oldu?

Zihnimdeki kargaşayı susturamadan dönüp duruyorum, ama kargaşayla birlikte Killian'ın beni koruma kararlılığının anıları da geliyor ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onu bu şekilde istememeliydim. Onun dokunuşunu arzulamamalıyım ama o çalılıklara koşup benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attığı fikri bile görmezden gelemeyeceğim bir şey.

Bu gece yirminci kez kendimi yatağımdan fırlatıp söz konusu adamı aramaya çıkmayı ve artık çılgık atamayacak hale gelene kadar beni becermesini talep etmeyi düşünüyorum. Yine de, bunu yapacağını bilmeme rağmen



Bana tam olarak ihtiyacım olanı ver, bir şey beni yatağımdan kalkmaktan alıkoyuyor.

Fiziksel olarak Killian ve ben bu gezegenin gördüğü en iyi eşleşmeyiz. Vücutlarımız birlikte o kadar iyi çalışıyor ki bu sarhoş edici ve hızla en şiddetli bağımlılığım haline geldi. Ama duygusal olarak hâlâ kat etmemiz gereken uzun bir yol var. Bugün ona hayatımı emanet edebileceğimi, tehlikede olsaydım güvenebileceğim tek kişinin o olduğunu kanıtladı, peki ya diğer her şey? Beni yok etmeyeceğine güvenebilir miyim? Kalbimi kırmayacağına? Bana yalan söylemeyeceğine? Bunu bilmiyorum.

Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor ve kalçalarımı sıkarken uzun bir inilti çıkarıyorum, umutsuzca ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum, ama bu imkansız. İhtiyacım olan şeyi bana verebilecek tek bir kişi var. Bir kez daha düşündüm de, yatağımın yanında tamamen dolu bir oyuncak çekmecesine var ve onları oraya yer doldurmak için koymuş değil. Onlar kullanılmak içindi ve dürüst olmak gerekirse, sunduğu bu muhteşem hediyeği görmezden gelerek onu gücendirmek istemem.

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor, sonunda ihtiyacım olan rahatlamayı elde edeceğim için heyecanım damarlarımda dolaşmaya başladı bile ve Killian'ın yaptığıyla kıyaslanamayacağını bilsem de en azından işimi görecektir. Umarım.

Yuvarlanıp yatağımın başucundaki çekmeceye dalıyorum ve vibratörlerimden birini bulmak için körü körüne etrafı yokluyorum. O silikon yaraklardan birinden faydalanmak istesem de, bu çok fazla enerji ve muhtemelen biraz akrobasi gerektiriyor, ama bu gece tek istediğim rahatlamak.

Tüm silikonu kazarak sonunda en alttaki küçük vibratörlerden birini buluyorum. Onu çekip çıkarıyorum, geri dönüyorum ve battaniyenin altına uzanıp iç çamaşırdan sıyrılmadan önce yatağımda rahat ediyorum.

İçimde bir açlık titreşiyor, ama sonunda ağrıyı dindirmeye ne kadar yakın olduğumu bildiğim için vücudum sakinleşmeye başlıyor. Sonunda kalçalarımı açmadan önce dizlerimi biraz daha yukarı kaldırırken ayaklarım yatağı sürüklüyor.

Amım beklentiyle zonkluyor ve gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğdiğimde küçük vibratörü kavrayıp düğmesini arıyorum. Klitorisime yerleştirirken kaşlarım çatılıyor. Alıştığım vibratörler gibi hissettirmiyor. Tenime karşı çok yumuşak değil ya da bir kadının şekline uyum sağlamıyor ama çekmede daha önce hiç görmediğim birçok şey vardı ve ben kimim ki denemeden değmeyeceğine karar vereyim?

Killian'ın görüntüleri zihnimde dans ederken, parmağım düğmenin üzerine bastırıyor ve boğazımın arkasından kan donduran bir çığlık kopmasıyla aynı anda yüksek bir zapping sesi havayı dolduruyor. Elektrik voltları derime nüfuz ederken, acı amcığımda patlıyor.

Acı, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor ve elimi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çekiyorum. "SİKTİR. SİKTİR. SİKTİR. FUCK. FUCK. FUCK," diye bağıyorum.

Kapı hızla açıldı ve Killian hızla içeri girdi, oda hızla ışıkla doldu. "Ne?" diye aceleyle soruyor, gözleri odanın içinde bir tehdit arıyor ama tek tehdit kalçamın yanında duran şok tabancası. "Ne oldu? Neyin var?"

Ani elektrik akımı beni nefese bırakırken haykırıyorum. "I . . . Siktir!" diye . "AMCIĞIMI ŞOKLADIM!"

Bana bakarken kaşları çatıldı, söylediğim tek bir kelimeyi bile anlamamış gibi görünüyordu. "Amına ne yaptın?"

"Şokladım, Killian! Amıma. Vibratör olduğunu sanmıştım. Elimi çekmeceye soktum ve çıkardım çünkü bütün gece sana binmekten kaçınmaya çalışıyordum ve ŞİMDİ KUKUM YANIYOR!"

Yatağın kenarına doğru kayarken ağlıyorum, ama her hareket dayanılmaz oluyor. "Lanet olsun. Durdur şunu."

Killian bana doğru adım atıyor, aptalca muhteşem yüzünde bir sırıtma duruyor. "Gururun senin için o kadar önemli ki, kapıma kadar yürüyüp gerçekten ihtiyacın olan şeyi almaktansa kendini şok tabancasıyla sikmeyi mi tercih ediyorsun?" "Gerçekten mi?" Ona ters ters bakmaya çalışırken gözlerim acıdan yaşlarla doluyor, ama dürüst olmak gerekirse mesajın yerine ulaştığını sanmıyorum.

karşısında. "Bana şimdi ders mi vermek istiyorsun?"

Killian gülüyor ve eğer bu kadar acı içinde olmasaydım, gülüşünün ne kadar yumuşak olduğunu ve bir şekilde içindeki bir şeyleri iyileştirmeyi nasıl başardığını düşünmek için bir dakikamı bile ayırabilirdim. Bu ona çok yakışıyor ve şu anda bana güldüğü için onu boğazlamak istesem de, gülüşünün onu nasıl kaygısız gösterdiğini inkar edemiyorum. Bahse girerim sık sık gülmeyen bir adamdır ve ona bunu verebilecek biri olma fikri ... kahretsin. Bu ilişkiden elde etmeyi beklemediğim pek çok şey vardı ve bu kesinlikle onlardan biri değildi, ama şimdi nasıl bir his olduğunu bildiğim için, asla bırakmak istemiyorum.

Yatağımın kenarına uzanıyor ve bakışlarımla buluşmak için diz çöküyor. "İyi misin, Angel?"

Gözyaşları akıyor ve kara gözlerine bir yumuşaklık yayıldığını görüyorum. "Klitorisini yakmak mümkün mü? Çünkü yemin ederim, gitmiş."

Killian battaniyeye uzanıyor ve bacaklarımın arasına hızlı bir bakış atmadan önce onu geri çekiyor. "Klitorisinin hâlâ sağlam olduğunu doğrulayabilirim," diyor bana, o büyüleyici gözler benimkilere kilitlenmeden önce şok cihazını gizlice uzaklaştırıyor ve bir uyarı fısıltısı bile olmadan klitorisime yumuşak bir soğuk hava üflüyor ve göğsümün derinliklerinden muhtaç bir inilti yükseliyor. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Tanrım," diye inliyorum. "Çok fazla."

Killian sırtıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en şeytani şey, ama ben daha onun büyüleyici zihninden neler geçtiğini anlayamadan, güçlü kolunu dizlerimin altından geçiriyor ve beni kollarının arasına çekiyor.

Hareket sakatlayıcı ama beni göğsüne doğru çekerken, birden o kadar da umursamıyorum. Killian odamdan çıkıyor ve tek kelime etmeden beni merdivenlerden aşağı taşıyor. "Beni evinde iç çamaşırsız taşıdığının farkında mısın?"

"Bu gerçeğin acı bir şekilde farkındayım."

En alt basamağa ulaşip köşeyi dönerek büyük mutfağa girdiğinde göğsüne doğru sırtıyorum. Geç oldu ve Krista gece için gittiğinden, burada sadece biz varız. Işıklar sönük, pencereden sızan ay ışığından başka bir şey yok ve bunda çok görkemli bir şey var. Belki bu ev ya da durum ya da belki de sadece o. Bilmiyorum, ama her neyse, bağımlısı oldum.

Killian beni masaya oturtuyor ve dönüp dolaptan bir bardak almasını izliyorum. Dondurucuya doğru yürüyüp bardağı buzla doldururken kaşlarım çatılıyor ve ne yaptığını merak ediyorum. Yanan kukumu yatıştırmak için bir çeşit buz torbası aldığını düşünmüştüm ama bir bardak buz? Bilmiyorum. Onu doğrudan cildime mi koymayı planlıyor? Bu benim için zor bir geçiş olacak.

Bana geri dönüyor ve buz bardağını kalçamın yanına koyuyor. "Hâlâ acıyor mu?"

Başımı salladım. "Daha önce hiç aletin ucundan şoklandın mı?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Hayatım boyunca vuruldum, bıçaklandım ve işkence gördüm ama aletimin ucundan şoklandım mı? Hayır."

"Ahhh, belli ki şu anki acı seviyemi anlamıyorsun." "Belli ki anlamıyorsun," diye mırıldanırken parmaklarını bardağa daldırıp bir parça çıkarıyor. Kalçama bastırıyor ve yavaşça kalçama doğru ilerletiyor.

"Acımı anlamıyor olabilirim Chiara, ama onu nasıl dindireceğimi çok iyi biliyorum."

Kaşlarım çatılıyor ve yarı erimiş buz parçasını ağzına götürdüğünde nutkum tutuluyor. Dudakları ayrılıyor ve dizlerimin arkasından kavrayıp beni tam kenara çekmeden önce buz içinde kayboluyor.

Bir nefes çekiyorum ve ne olduğunu anlamadan, dünyanın en güçlü adamı Killian DeLorenzo benim için diz çöküyor.

Eğiliyor ve yumuşak, buz gibi bir nefesi tam göbeğime doğru üflüyor. "Burası mı, Angel? Burası mı acıyor?"

Ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor ve dondurucu dudakları anında yanığı yatıştırırken derin bir nefes alıyorum. "Ah Tanrım," diye inliyorum, gözlerim anında başımın arkasında yuvarlanıyor. Dilini üzerimde gezdiriyor, nazikçe fiske vuruyor ve acımı en tatlı zevke dönüştürüyor.

Dokunuşu sihir gibi, dilinin her darbesi beni sınıra yaklaştırıyor, ama parmaklarını amıma sokup içime masaj yapmaya başladığında, yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Killian güçlü bir adam. Başkalarının korkusuyla yaşıyor. O kadar acımasız, işbirlikçi ve affetmez ki bana karşı bu kadar nazik olabileceğine inanmak neredeyse imkânsız. Her şey bu ve parmaklarımı saçlarına geçirip canımı kurtarmak için tutunduğumda başını kaldırıyor, karanlık bakışları gecenin içinde bir patlama gibi benimkilerle çarpışıyor.

Buz gibi dudakları klitorisimi okşarken bakışlarımı tutuyor ve saniyeler içinde cam gibi paramparça oluyorum.

Orgazmım beni tüketiyor, vücudumu saran milyonlarca küçük havai fişek gibi içimden patlıyor. "Aman Tanrım, Killian," diye inliyorum ayak parmaklarım kıvrılmaya başlarken ve onun kavrayışında çözülüyorum. Duvarlarım etraflarında kasılırken parmakları hareket etmeyi bırakmıyor.

Erimiş buz beni çılgına çevirirken Killian'ın dili klitorisimin üzerinde gezinmeye devam ediyor ve ben sonunda uçurumdan aşağı inene kadar rahatlamıyor. Ancak o zaman ayağa kalkıyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor. Beni derinden öpüyor, soğuk ağzı yanan ağzıma değiyor ve çekilmeden hemen önce buz küpünden geriye kalanları ağzıma itiyor.

Killian o şeytani karanlık bakışlarıyla bana bakarken dilim dışarı fırlıyor ve alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor. "Hâlâ acıyor mu, Angel?"

"Biliyor musun, sanırım öyleyim," diye yalan söylüyorum, aramızda uzanıp pantolonunun düğmesini açarak kocaman sikini serbest bırakıyorum. Elim onun etrafını sarıyor,

ucuna doğru ilerlerken çıkıntılı damarlarını hissediyorum. "Ayrıca, tüm bu buz boş harcamak çok yazık olur."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

O karanlık gözler heyecanla parlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tezgahın üzerinde döndürölüp dizlerimin üzerine çökertiliyorum. Kalçalarımı gidebildikleri kadar açıyor ve göğsümü serin mermer tezgâha doğru iterek beni harika bir şekilde açıkta bırakıyor.

Killian parmaklarını buz bardağına daldırıp sadece bir anlığına orada bırakıyor ve çıkardığında parmaklarını tam klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Soğuk parmaklarını yavaşça bana sürüyor ve kalçalarım sarsılıyor, daha fazlası için çaresizim, ama diğer elinde bir parça buz toplarken beni tutmaya cesaret edemiyor.

"Şimdi unutma Angel," diye mırıldanıyor, buz kıcımın tepesine yerleştiriyor, su damlacıkları merkezimden aşağıya doğru yuvarlanıp her şeyi sıkıştırırken orada erimesine izin veriyor. "Bunu sen istedin." Ve bununla birlikte, buz küpünden geriye kalanları amıma doğru sürüklüyor ve yavaşça içeri itiyor.

Bir saat sonra, Killian ve ben sırlıklam mutfak zemininde çıplak yatıyorduk. Başımı onun belirgin göğsüne yaslamıştım ve tek yapabildiğim onu içime çekmekti. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bir mafya karısı olmanın getirdiği tüm dehşete rağmen, bunu istediğime gerçekten inanmaya başlıyorum. Onunla geçirdiğim zaman bir milyon tetikçiye bedel ve hayatımın geri kalanında her gün o karanlık gözlere bakabilmek için her biriyle yüzleşmeye hazırım.

Sanırım bu adama aşık oldum.

"Lanet olsun, Killian. Bunu yapmak varken neden son birkaç gündür aptalca senden uzak durmaya çalıştığımı hatırlatır mısın?"

"Bir kadının zihninin iç işleyişini anladığımı iddia etmiyorum. Ancak bir tahminde bulunmam gerekirse, bunun sebebinin çok inatçı olmanız ve sizin için neyin iyi olduğunu bilmemeniz olduğunu söyleyebilirim."

"Benim için iyi olanın sen olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Birazcık bile değil," diyor bana. "Benimle bir hayat harabe bir hayattır, ama bu seni daha önce hiç hissetmediğin kadar canlı hissettiremeyeceğim anlamına gelmez ve kesinlikle sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını veremeyeceğim anlamına gelmez. Sen paha biçilmez bir mücevhersin Chiara ve ben

dünyayı size vermek için, onu avucunuza sığdırmak için yakıp kül etmek anlamına gelse bile."

Kalbim kabarıyor ve göğsünü iterek ağır bakışlarıyla buluşacak kadar dönebiliyorum ve gözlerimiz birleştiği anda aramızda görünmez bir ip gibi ikimizin de ruhuna bağlanan bir şeyin katılaştığını hissediyorum. "Aynı anda hem bu kadar korkunç hem de bu kadar tatlı olman nasıl mümkün olabiliyor?"

"Ben tatlı değilim, Chiara."

"Yine de öylesin. En azından benim için. Özellikle de bunu hak etmediğimde. Son birkaç gündür sana karşı acımasız davrandım ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeye dayanarak seni yargıladım. Birbirimizi gerçekten tanıma fırsatı bulamadığımız o ilk iki hafta boyunca bile, doğanda olmadığı halde bana karşı sabırlı davrandın. İhtiyacın olmadığı halde nezaket gösterdin ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum. Senin yanında rahat olmam için çaba sarf ediyorsun ve ben de bu iyiliğine karşılık vermek için daha fazla çaba sarf etmeliyim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Chiara. Beni öyle gösterdiğin gibi cesur bir adam değilim," diyor. "Seni müzayededen aldığım gece, şehre geri dönüp gitmene izin vermek için her türlü fırsatım vardı. Seni özgür bırakabilirdim ama bunun yerine seni kendime saklamayı seçtim. Bu asil bir adamın yapacağı bir hareket değil."

Yüzümde aptal bir sırıtma belirliyor. "Belki de değil," diye kabul ediyorum. "Ama buraya nasıl geldiğime ve ne kadar korkutucu olduğuna rağmen yine de minnettarım."

Killian doğrulup mutfak dolaplarına yaslanmadan önce bir süre beni izliyor. Beni üzerine kaldırıyor, böylece elleri kalçalarımda, kalçalarının üzerine oturmuş oluyorum. "Ofisimde gördüğün şeyler-"

"Açıklama yapmana gerek yok," diyerek sözünü kestim. "Bu beni ilgilendirmez ve bugün beni nasıl koruduğunu gördükten sonra bunu bilmeye hakkım olduğunu sanmıyorum."

"Sen benim karımsın. Elbette bilmeye hakkın var."

"Ben senin toplum içindeki karınım, unuttun mu? Gerçek bir evliliğimiz yok." "Kendini kandırmayı bırak, Chiara. Sana her şeyin göstermelik olduğunu söylediğimi biliyorum,

Ama seni karım ilan ettiğim an, doğru olduğunu hissettim. Senin için farklı olabileceğini ve bu konuda benim kadar güçlü hissetmeyebileceğini biliyorum ama benim için bu artık sadece göstermelik değil. Benim için, tüm niyet ve amaçlar için sen benim karımsın."

Ellerim göğsüne düşüyor, kalbinin derisinin altındaki ağır atışını hissediyorum. "Karın olmamı mı istiyorsun?" Mırıldanıyorum, sesim o kadar alçalıyor ki zar zor duyabiliyorum.

"Evet, benim tatlı meleğim, senin karım olmanı istiyorum. Seni o kafeste çaresiz gördüğüm anda bunu biliyordum, sadece ne olduğunu anlamamıştım," diyor ve elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdiriyor.

Yanaklarımı şişiriyorum ve onun ağır bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Yani, normal insanlar gibi kıyafetlerimden bazılarını çekmecelerinden birine koyarak başlayamaz mıyız?"

"Ya da seni kalıcı olarak benim yatak odama taşıyabiliriz. Her gece yatağımda olmanı istiyorum."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Güzel, şimdi ofisimdeki şeylere gelince-"

"Sana söyledim, bilmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bunu yapman benim için önemli," diyor bana. "Sana söylediğim gibi, benden korkmayı öğrenmen çok önemli. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi gerçekten anlamam gerekiyor. Sınırlarımın nerede olduğunu öğrenmelisin. Neye tahammül edeceğimi ve neye etmeyeceğimi. Ama buna rağmen, beni sevmene de ihtiyacım var ve bunu yapmak için tüm kusurlarımı görmelisin. Bu dengeli bir hareket Chiara."

Ona doğru eğilerek alnımı onunkine yaslıyorum, aramızda yanan elektriği hissediyorum ve ellerini sırtımdan kaldırıp beni göğsüne yaklaştırdığında, dünyam en tatlı tatminle patlıyor. "Seni o kadar çok sevmek istiyorum ki canım acıyor," diye fısıldıyorum. "Bir parçam zaten orada olabileceğimi düşünüyor, ama diğer parçam ... . Korktuğun birini sevmenin mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Ama mesele de bu Killian, beni ne kadar uzaklaştırırsan uzaklaştır ya da bana ne kadar korku hikayesi anlatırsan anlat, senden korkabilir miyim bilmiyorum . . artık değil."

Başını salladı ve devam etmeden önce kısa bir süre sessiz kaldı. "Masanın üzerinde bulduğun polis raporu," diye başladı, bu sefer sözünü kesmeme fırsat vermeden. "Haklıydın, o katliamdan ben sorumluydum. Buradaki ikinci gecende yatak odamda bana katıldığında, yeni dönmüştüm ve kıyafetlerimde hala kan vardı."

"Bunu neden yaptın?"

"Depolarımdan birine yapılan baskından Donatelli ailesi sorumluydu. Adamları, Ecstasy ve silahları ele geçirmek uğruna yirmi üç işçimi vahşice öldürdü. Bunlar masumdu

Geride bıraktıkları aileleri ve çocukları için sadece birkaç dolar kazanmaya çalışan erkekler ve kadınlar."

Zihnim işlemeye başladığında bir nefes alıyorum, ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan. Devam ediyor. "Gözetleme ekranları. Bana neyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini söyle."

"Umm . . . Zincirlerle asılı bir adam vardı."

Killian başını sallar. "Altı ay önce kuzenimin kızına tecavüz etti ve öldürdü. Henüz on sekiz yaşındaydı ve hayata yeni atılıyordu."

Gözlerim dolmaya başlarken boğazımda oluşan yumruyu zorlukla yutuyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, zalimliğimin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissederek. O ofiste gördüğüm şeyler için onu azarladım. Ona böyle bir adamı asla sevemeyeceğimi söyledim ama çok yanılmışım. Onu çok hızlı yargıladım.

"Senin sempatine ihtiyacım yok Angel," diyor yüzümdeki yaşları silerek. "Bu konu halledildi ve artık geçmişte kalan incitici olaylarla oyalanmak istemiyorum. Şimdi, başka hangi konuda açıklamaya ihtiyacın var?"

"Kadın," diyorum, devam etme ihtiyacını hissederek. "Bir sandalyeye bağlanmıştı ve tırnakları çekilmişti."

"Elaina Brinetti," diyor Killian. "DeLorenzo ailesinin bilinen bir düşmanı olan Giorgio Brinetti'nin ayrı yaşayan kızı. Nerede olduğumu öğrenmek için amcamı baştan çıkarmayı kendine görev edinmiş. Daha sonra bu bilgiyi babasının gözüne girmek amacıyla bir saldırı düzenlemek için kullandı. Ancak içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bu çabaları sonuçsuz kaldı."

Dudaklarım büküldü. "Tam bir orospuya benziyor." "Gerçekten de öyle," diye onaylıyor.

"Başka ekranlar da olduğunu biliyorum ama çelimsiz yaşlı adam dışında diğerlerine bakmadım."

Killian başını sallıyor ve derin bakışlarında bir şeyler kararıyor. "O adam anne ve babamın sebepsiz yere öldürülmesinden tek başına sorumludur. Katledildikleri gece büyükbamı ziyaret eden bir çocuktum. Onları kaybetmek beni yıktı ve karşılığında ben de onu yıkmaya yemin ettim. Otuz yılı aşkın bir süredir o hücrede kalıyor ve sefalet içinde yaşamasını kadar yiyecek ve su alıyor."

"Otuz yıl uzun bir süre."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama yine de yeterli gelmiyor."

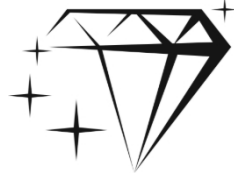


Aileni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmesem de onlarsız büyümenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğim için başımı sallıyorum. "Seni asla yargılamamalıydım, Killian. Tüm bunları görmek ... .. Kabullenmesi çok zordu ve neler yapabileceğini bilmek beni iliklerime kadar ürpertti ama senin bir başkasını sebepsiz yere incitecek bir adam olduğuna inanmıyorum."

"Değilim."

Çenemi dudaklarını dudaklarımda yakalayacak kadar kaldırıyorum. "Tamam," diyorum ona. "O zaman ben hazırım. Bilinmeyenin korkusuna, içinde yaşadığın dünyaya ve aktif olarak bize karşı çalışmak isteyen insanlara rağmen seni sevmeye hazırım. Bunu gerçekten yürütmeye hazırım."

## KILLIAN



C hıara yatağında mışıl mışıl uyurken ben odamın köşesinde oturmuş, göğsünün her yumuşak nefeste inip kalkışını izliyorum. Hiç kuşkusuz o şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratık, ama İçi ise kesinlikle nefes kesici.

Onu buraya getirdiğim andan itibaren, beni sevmesine, benden nefret etmesine ve gerçekte kim olduğumu keşfetmesine hazır olmaya odaklandım. Bu duygulara karşılık verirsem nasıl hissedeceğimi düşünmek için bir an bile zaman ayırmadım.

Dün gece mutfakta konuşurken, içimdeki bu yabancı hisle savaşılan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Ona her dokunuşum heyecan verici, her gülümsemesi kalbimi durduruyor, bana her baktığında büyüleniyorum.

Başım belada.

Ondan istediğim, talep ettiğim şey buydu. Onu buraya benim olması için getirmiştım ama bunun cinsel bir ilişkiden öteye geçmesine niyetim yoktu ve eğer iyi ilerlerse, muhtemelen bana bir çocuk verecek kadın olacaktı.

Beni yanlış anlamayın, bununla savaşmak istemiyorum. Her zaman yanımda beni kusurlarıma rağmen sevebilecek, benim sadakatime karşılık kendi sadakatini bana hediye edebilecek, bir hayatı paylaşabileceğim birinin olmasını arzulamıştım ve şimdi tam da elimin altındayken, birdenbire karşılaştığım en korkutucu ihtimal haline geldi.

Benim dünyam Chiara'ya göre değil. O çok iyi, çok masum ve eğer onu yok eden ben olmazsam, başkası olacak. Dn bunun kanıtıydı.

Onu korumak için elimden geleni yapacağım ama Monica şimdiden iki kez ona ulaşmayı başardı. Dn orada olmasaydım ne olurdu bilmiyorum. Onunla birlikte olmak bile hayatını riske atıyor ve dne kadar bunun başa çıkabileceğim bir şey olduğunu düşünüyordum, sadece bölgenin getirdiği bir şey.

Artık değil.

Bunu yapamam. Günün her anında onun gölgesi olamam ve incinmesinin sebebi olamam. Eğer ona bir şey olursa . . . lanet olsun. Bununla başa çıkamam. Bundan daha güçlü olmam gerekiyor ama o beni zayıflatıyor. Her düşüncem Chiara'ya odaklanmışken nasıl bu ailenin reisi olabilirim? Tek istediğim onu korumakken halkımı nasıl koruyabilirim?

Sikeyim.

Bu dünyadaki insanlar ya içinde doğuyor ya da bilerek evleniyorlar ama Chiara bunu istemedi. Korku dolu bir hayat için imza atmadı. Sürekli arkasını kollamak zorunda kalacağı bir dünyada olmak istemedi. Bunu ona ben dayattım ve şimdi onu sadece benim yanımda duran bir kadın olmanın bile hayatta kalmasına zarar vereceği bir konuma soktum.

Onu korumak için her zaman yanında olamayacağım. Ne kadar istesem de bu fiziksel olarak mümkün değil ve verebileceğim eğitim de bir yere kadar. Monica kadınlar tuvaletinde göz açıp kapayınca kadar saldırabilirdi, ama zaman verildiğinde ne hazırlayabilirdi? Bir anlık saldırıda neredeyse onu öldürüyordu ve Monica ile başa çıkmayı planlasam ve yakında bir sorun olmaktan çıkacak olsa da, bir sonraki tehdit ne olacak? Bana ulaşmak için Chiara'yı kullanmayı seçen bir sonraki düşman ne olacak?

Dn tetikçi Krista'yı sadece milimetrelerle ıskaladı, ama bir toplantıda olsaydım ya da sadece bir an geç kalsaydım ne olurdu? Ya Krista bu süreçte yaralansaydı? Ya ikisini de kaybetseydim?

İhtiyalarıma ve arzularıma rağmen, onu korumanın tek bir gerçek yolu var. Gitmesine izin vermeliyim.

Ona özgürlüğünü sunmalı ve Chiara'ya benim tehlikelerimden uzakta gerçek bir yaşam şansı vermeliyim. Onun yanımda olması ne kadar doğru hissettirse de, kalbini kırmak zorundayım. Gitmesini ve asla arkasına bakmamasını sağlamalıyım.

Bu dünya onu öldürecek.

Onu uzaktan izleyeceğim ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacağım. Ezeziel gibi adamlardan uzakta, daha güvenli bir mahallede daha güzel bir ev, bir araba, para ve bir kiler dolusu yiyecek. Üniversiteye geri dönmesini ve burada benimleyken kaçırdığı zamanın hiçbir yansıması olmayacağını garanti edebilirim. Ama en önemlisi, sadece sevdiğim kadın olarak hayatının sürekli tehlikede olmamasını sağlayabilirim.

Kahretsin, onu seviyorum. Ona o kadar aşığım ki içim sızlıyor. Bunu yapabileceğimi fark etmemiştim bile ama işte buradayız. Onu içeri aldım ve akli başında her kadının yapacağı gibi beni itmek yerine, benim ona yaptığım gibi o da bana sarıldı ve tırnaklarını batırdı.

Hiçbir şeyden korkmadım. Hiçbir zaman yara izi bırakacak kadar duygusal bir bağ kurmadım. Buna sahip olabileceğime inanmakla aptallık ettim. Benim durumumdaki erkekler mutlu olamaz. Hayatlarını riske atmadan aile ve sevgi sahibi olamazlar.

Güneş pencereden görünmeye başlayana kadar oturup onu izliyorum ve nihayet uyandığında, bir eliyle battaniyeyi çıplak göğsüne bastırıp diğer elini yatağın üzerinde, tam benim uyumam gereken yere uzatırken dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor.

Vücudu kaskatı kesiliyor, yatağın benim tarafımı soğuk buluyor ve gözlerini sabah ışığında açmasını izliyorum.

"Mmmmm," diye , elini parlak yeşil gözlerine sürterek kendini oturma pozisyonuna getiriyor ve beni uçuruyor. Bu haliyle inanılmaz görünüyor. Saçları darmadağın ve dolgun göğüslerini örtmek için battaniyeyi kavrarken kremsi teni yenecek kadar güzel görünüyor. "Orada ne yapıyorsun? Uyudun mu?"

"Özür dilerim, Chiara."

"Üzgün müsün?" diye soruyor. "Ne için? Bu sabah çalışman mı gerekiyor, yoksa yatağa geri mi dönmek istiyorsun? Dün gece beni çok yordun, ama şimdi kendimi yenilenmiş hissediyorum, sana kraliyet muamelesi yapma sırası bende."

Ağzımdan çıkacak sözlerin onu kıracağını bilerek yumuşak bakışlarını tutuyorum ama hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım. Kimsenin beni yanlış anlamaması için niyetlerimi doğrudan söylerim ve burada da aynısı geçerli olacak.

"Gitmeniz gerekiyor."

Kaşları çatılıyor ve bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Gitmek mi?" diye mırıldanıyor, dudakları tedirginlikle bükülüyor. "Ne demek istiyorsun? Bu çok mu fazla? Ne demek istiyorsun?"

Odamda uyumaya geri dönmemi mi istiyorsun? İstiyorsan sorun değil ama bunu senin istediğini sanıyordum."

"Odamdan ayrılman gerektiğini kastetmiyorum, Chiara. Mülkümden ayrılman gerekiyor. Eve dönme vaktin geldi. Seni serbest bırakıyorum. Gidip hayatını yaşamakta özgürsün. Artık bana ait değilsin."

"Ben ... .. Kafam karıştı," diyor ve battaniyeyi bir güvenlik battaniyesi gibi göğsüne daha sıkı sarıyor. "Neden bahsediyorsun sen? Beni buraya getirdiğinde, süresiz olarak burada olduğumu söylemiştin. Ben senin malındım. *Hapisten bedava çıkış* kartı yok. Burası artık benim evim. Tanrı aşkına, ailene karın olduğumu söyledin ve şimdi birdenbire bana defolup gitmemi . Ne oluyor, Killian?"

"Özür dilerim, Chiara. Niyetim kesinlikle seni üzmemkti. Ancak, ilişkimiz artık benim için faydalı olmayacak bir şekilde ilerledi ve bu yüzden artık gitmelisin."

"Gitmek zorunda mıyım?" diye tekrarlıyor, sanki kelimeleri kendi kendine deniyormuş gibi. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Evet."

Chiara gözleri dolmaya başlarken başını sallıyor ve ben de battaniyeyi de yanına alarak yataktan fırlayışını izliyorum. "Beni affetmelisin çünkü anlamıyorum," diye geveliyor, ses tonuna histeri karışmaya başlıyor. "Daha dün gece bana açıldınız ve kim olduğunuzu gerçekten anlamamın ne kadar önemli olduğunu söylediniz ve sizi sevmem için bana ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Karın olmamı istediğini söyledin ve şimdi öylece gitmek zorunda mıyım? Bu hiç mantıklı değil."

"Özür dilerim, Chiara. I-"

"Hayır, bana bu saçmalıkları anlatma" diyor, odanın öbür ucundan bana doğru adım atarak. "Korkuyorsun. Hayatında ilk kez birine açıldın ve şimdi korkuyorsun."

"Ben kendi kalbinden korkan bir adam değilim, Chiara."

"O zaman ne halt ediyorsun?" diye soruyor, ben onu karşılamak için ayağa kalkarken tam önüme geçiyor. "Sana hazır olduğumu söylemiştim. Tüm hayatımı mahvetmene izin verdim, öyle ki ne geri dönecek bir şeyim var ne de geri dönmek istiyorum. Bu hayatı seninle yaşamak istiyorum. Burada seninle olmak istiyorum."

Belinden tutarak onu kendime çekiyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. Kalbimin göğsümün içinde paramparça olduğunu hissederek ona "Bu kesinlikle olamaz," diyorum. "Şoförüm seni eve bırakacak ve Krista'nın eşyalarını toplayıp teslim etmesini sağlayacağım."

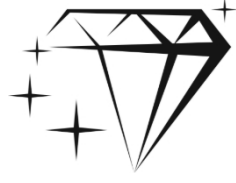
Chiara alay ediyor, sanki beni tanıımıyormuş gibi ağzı açık bakıyor. "Aynen böyle, ha?" diye soruyor, bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanıp köprücük kemiğine düşerken sesi kırılıyor.

İçimde bir sızı hissederek başımı sallıyorum. "Aynen böyle."

Aramızdaki sessizlik ağırlaşırken bir an bana bakıyor ve gözlerinin içinde büyüyen ihanetten nefret ediyorum. Gözlerimin önünde kırılıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ellerim yanlarımda top gibi kıvrılıyor, uzanıp onu tekrar rahatlatma dürtüsüne direniyorum, ama onu bir kez öptüm ve izin vereceğim tek şey bu.

Gözlerindeki ihanet hızla bariz bir ıstıraba dönüşüyor ve Chiara arkasını dönmek için bir saniyesini bile ayırmadan yatak odamdan çıkıp gidiyor. Kapının çarpma sesi sessizliği böldüğü anda, acının beni tüketmesine izin verdim ve dizlerimin üzerine çöktüm, şüphesiz tüm dünyamı kaybettiğimi biliyordum.

## CHIARA



E her şey acıtıyor.

Killian'ın cipinin arkasında oturuyorum - onsuz bindiğim tek sefer ve hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Şoförü, bir zamanlar evim dediğim şehre doğru giden uzun, rüzgârlı sokaklarda uçuyor ve aramıza koyduğu her santimlik mesafe beni biraz daha paramparça ediyor.

Sonsuzluğumu bulduğumu sanmıştım. Birlikte bir hayat kuracağımızı düşünmüştüm ve dün gece mutfakta yaptığımız konuşmadan sonra neyin yanlış gittiğini anlamıyorum.

Onun yatağında uyandığımda, sabahımızın nasıl geçeceğine dair mükemmel bir vizyona sahiptim. Bu dünyanın sunabileceği en tatlı zevki yaşarken birbirimizin bedenlerine sarılmış saatler geçirecektik. Kahvaltımızı yatakta yapacak ve birlikte duşa girip duvara karşı sevişecektik. Onun için dizlerimin üzerine çöker ve kaya gibi sert vücudunun her santimetresine tapardım ve işim bittiğinde her şeye yeniden başlardım çünkü biz birbirimiz için yaratılmıştık. Mutluluğumuzu bulmuştuk ve bu, sonunda hayatlarımızın birlikte nasıl görünebileceğini görme şansımızdı.

En çılgın rüyalarımdaya bile ağızdan dökülen bu kelimeleri duymak için uyanacağımı düşünmemiştim. *Gitmen gerekiyor.* Odasından çıktığım andan beri, bu sözler beni mümkün olan her şekilde dehşete düşürdü.

*Gitmen gerek.*

*Gitmen gerek.*

Ne yaparsam yapayım gitmiyorlar. Zihnimin içinde sürekli bir döngü halindeler ve beni içten dışa doğru yok ediyorlar.

Hiç önemim yokmuş gibi beni nasıl bir kenara atabilirdi? Tüm bunların hâlâ çok yeni olduğunu biliyorum ama beni müzayededen kurtarıp evine götürdüğü an, bir daha asla geri dönmeyeceğim gerçeğiyle yüzleştim. Eski hayatıma veda etmiş ve bu yeni dünyanın benim için neler sakladığını öğrenmeye başlamıştım ve bu beni çok korkutsa da her şeyin yoluna biliyordum çünkü Killian beni korumak için yanımdaydı.

Beni yanlış anlamayın, yirmi üç yaşında evlilik ve bebek fikri beni de korkutuyordu ama Killian bunu çok kolay, çok doğal gösterdi. Beni istediğim her şeye sahip olabileceğime inandırmıştı ama ben hiçbir şey istemiyordum... sadece onu istiyordum. Ve şimdi... Onu bir daha görebilecek miyim? Yoksa her zaman bir anıdan, hayal gücümün bir ürünü ya da kimsenin inanmayacağı bir hikâyeden mi ibaret olacak?

Şehre geri dönmek uzun bir yol ve bunu en son yaptığımda Killian beni çok güçlü bir yatıştırıcıyla bayıltmıştı. Buna çok kızmıştım, ama şimdi, baygın düşebilmek ve onun anılarının bu kadar acıtmayacağı başka bir hayatta uyanabilmek için her şeyimi verirdim.

Aşık oluyordum. Buna hiç şüphe yoktu ve bir anda ayağımın altındaki halıyı çekti.

Bundan sonra mülayim yaşam tarzıma nasıl geri dönebilirim ki?

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor, ama nefesimi kontrol etmeyi başarıyorum ve bir saat sonra şoför nihayet dikiz aynasından bana bakıyor. Killian'ın bana göz kulak olmasını isteyeceği gibi bir yanılsama içinde değilim. Önümüzdeki haftalarda birinin beni izleyeceğinden de şüphem yok. En azından Killian'ın zihninden silinip eskiden tanıdığı bir kız olana kadar.

Şoför apartmanımın önünde durduğunda uzun bir üç saat geçmişti. Kapı açıldığı anda temiz hava yüzüme çarpıyor ve tam da bu kaldırımdan kaçırıldığım geceyi hatırlıyorum.

Vücudumdan aşağı bir ürperti süzülüyor ama duygusal iniş çıkışlardan dolayı buna fazla dikkat edemeyecek kadar bitkinim. "İyi misin?" diye soruyor şoför.

"Ben ummm ... . Emin değilim aslında," diyorum sesimi fısıltıdan öteye götürebilmek için çabalayarak. "İlk götürüldüğümde içinde anahtarlarım ve her şeyim olan çantamı kaybettim. Daireme girebileceğimden emin değilim. Aslında, hala bir dairem olduğundan bile emin değilim."



"Bay DeLorenzo bunu halledeceğinden emindi, hanımefendi. Eviniz siz ayrılmadan önce olduğu gibi duruyor ve kiranız da güncel."

"Oh-"

"Yedek anahtarı kapı çerçevesinin üzerinde bulabilirsin." Şoför aynadan bana bakıyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor ama kapısını açmaya gittiğinde gülümseme kayboluyor. "Çantalarınızı taşımanıza yardım edeyim."

Ona el sallayarak arabadan çıktım ve açık kapıdan ona baktım. "Gerek yok. Killian'ın bana hediye ettiği şeylerin hiçbirini saklamayacağım. Lütfen onları ona geri götür. Sadece buralarda çalınırlar ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer dairemde olurlarsa, muhtemelen çalınmaya fırsat bulamadan onları yakarım."

"Emin misiniz, Bayan?"

"Olumlu," diyorum. "Tekrar teşekkürler. Ve lütfen Krista'ya eşyalarımın geri kalanını toplamakla uğraşmamasını söyle. Bu sadece onun zaman kaybı olur."

Bana dostça bir gülümseme sunuyor, ama gözlerindeki acımayı görüyorum ve bununla başa çıkamayarak, beni daha fazla mahvetmesine fırsat vermeden dönüp apartman kompleksime giriyorum. Gıcırdayan basamaklardan düşüp ölmek için korkuluklara tutunarak yukarı çıkarken eski, çürük merdiven boşluğu her zaman olduğu gibi sevimsiz görünüyor.

Dairem üçüncü katta ve kapıma ulaştığımda tüm vücudum pes etmeye hazır. Ayak parmaklarımın ucuna basarak kapı çerçevesinin üst kısmında anahtarı arıyorum ve bir an sonra bulup hızlıca kilide sokuyorum.

Kapı açılıyor ve içeri girdiğimde bir adım geriye gittiğimi hissediyorum. Burası uzun zamandır benim evimdi, ama şimdi yabancı geliyor.

-Sanki artık bana ait değilmiş gibi. Her şeyim burada ama kalbim başka bir yere ait.

Küçük bir daire ve daha kapıyı arkamdan kapatmadan, mutfak tezgahının üzerine bırakılmış bir tomar para ve telefonu görüyorum. İçimdeki her şey daralıyor. İstedğim son şey onun sadakaları. Ne de olsa burada olmalarının tek nedeni onun saçma sapan vicdanını rahatlatma ihtiyacı.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kilide hafifçe vurmaya, zinciri takmaya ve kapıyı sürgülemeye özen gösteriyorum ve sonunda mutfak tezgâhına doğru ilerleyip paraya yüzümü buruşturarak bakıyorum. En az on tane olmalı

Hayatım alt üst olmadan önce uğruna cinayet işleyebileceğim türden bir para.

Telefonu alıp açıyorum ve kişiler listesini açmadan önce her şeyin yüklenmesi için acı dolu saniyeler bekliyorum. İsimsiz sadece bir numara programlanmıştı ama kime ait olduğuna dair iyi bir fikrim vardı.

Sonra sırf canım yandığında küçük bir sürtük olduğum için yeni bir metin açıp yazmaya başlıyorum.

***Chiara - Senin kirli, kanlı parana ya da aptal telefonuna ihtiyacım yok. Senden önce tek başıma hayatta kaldım ve sensiz de iyi olacağım. Parayı yakıyorum, telefonu da candan atıyorum. Hiçbir şey için teşekkürler, pislik. Sana ihtiyacım yok.***

Kendimle gurur duyarak telefonu kapattım ve ne olur ne olmaz diye küçük sim kartı çıkarıp mutfak tezgahının üzerine, ilk bulduğum yere bıraktım. Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten yakacağımdan şüpheliyim. Böyle bir para sık sık elime geçmez ve böyle zamanlarda her ihtimale karşı bir şeyler saklamak her zaman akıllıca olur, ama hepsi bu kadar olacak. İşe dönmeye ve kaldığım yerden devam etmeye niyetliyim. İş ve üniversitenin beni geri götüreceğini varsayıyorum.

Yorgunluk beni çabucak ele geçiriyor ve Killian'ın benim için aldığı kıyafetleri çıkarmadan önce kendimi banyoya atıp ılık bir banyo yapıyorum. Şu andan itibaren, normal boktan kıyafetlerime, normal boktan yatak çarşaflarıma ve normal boktan hayatıma geri dönüyorum.

Genelde banyo yapmayı sevmem ama bugünün istisnalarla dolu bir gün olacağını hissediyorum ve bir an bile düşünmeden çok küçük küvete girip rahatlamak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimi kapatarak zihnimi rahatlatmaya çalışıyorum ve duygusal karmaşa beni yakaladığında, sonunda her şeyi bırakıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Su soğuyana ve parmaklarım erimeye başlayana kadar küvette kalıyorum ve sonunda kendimi sudan çıkaracak enerjiyi bulduğumda, havlumu etrafıma sarıyorum ve giyinme zahmetine bile girmeden yatağıma yığılıyorum.

Başım en sevdiğim yastığa gömülmüşken ve ağrıyan gözlerim her geçen saniye daha da ağırlaşırken, kendime izin veriyorum ve mışıl mışıl bir uykuya dalıyorum.

Odamdan gelen yumuşak bir gıcırtyla uyandım ve gözlerim açıldığında odamın karanlığa gömüldüğünü gördüm.

*"Bana ihtiyacın yok,"* diyen derin bir Rumen aksanı odamı dolduruyor ve bakışlarımı yatağımın uç köşesindeki koltuğa doğru kırbaçlıyorum.

Lanet olsun.

"Burada olmamalısın," diyorum Killian'ağır bir iç çekişle, yatağımın ucuna doğru ilerleyip kayıtsızmışım gibi davranmaya çalışarak ayağa kalkarken, ama şiş gözlerimi gördüğünü biliyorum. Her şeyi görüyor.

Killian ayağa kalkıp yolumu kestiğinde yatak odamdan çıkmak için hamle yapıyorum, daha iyisini bilmesem devasa gövdesi neredeyse gözümü korkutacak. *"Bana ihtiyacın yok mu?"* diye tekrarlıyor, o karanlık gözleri beni utarken kaşları çatılıyor. Sonra bir anda kalçalarımı kavlıyor ve sırtım geniş göğsüne degecek şekilde beni etrafında döndürüyor.

Eli vücudumun etrafında kıvrılıyor, avucunu klitorisime doğru bastırırken amımı kabaca kavlıyor ve kalçalarımın istemsiz bir çaresizlikle sarsılmasına neden oluyor. Bana doğru eğiliyor, nefesi çıplak omzumu okşuyor. *"Sana bana ne kadar ihtiyacın olmadığını* hatırlatmama izin ver."

Oh, siktir, siktir, siktir, siktir.

Killian hiçbir uyarıda bulunmadan beni yatağımın ucuna doğru eğip ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve dudaklarımdan dökülen çaresiz çığlıklara engel olamıyorum. Kukum sırlıklam, zaten çok çalışmış ve eli kıcıma acı verici bir şaplakla indiğinde dizlerim titremeye başlıyor.

Buna hiç şüphe yok. Ona her zaman ihtiyacım olacak. Her zaman onu arzulayacağım.

Parmakları merkezimde geziniyor, parmaklarını içime soktuğunda her dokunuş beni lanet bir erimeye gönderiyor. "OH TANRI," diye haykırıyorum, parmakları G noktama ulaştığında vücudum zaten spazm geçiriyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, parmaklarını döndürüyor ve içimde derinlere doğru kıvrıyor.

*"Eğer bana ihtiyacın yoksa, Angel. O zaman sanırım buna da ihtiyacın yok,"* diyor parmaklarını ayırıp beni boş bırakmadan önce.

Onun oyun planını çabucak çözerken kaybettiğim için sızlanıyorum. Ona ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu itiraf edene kadar her fırsatta beni kızdıracak ve reddedecekti. Ama o beni itti. Bana gitmemi söyledi. Davranışlarıyla bana ihtiyaç duyulmadığını söyleyen oydu, bu yüzden ona istediği şeyi vermeye cesaret edemeyeceğim.

"Sana ihtiyacım yok," diyorum ona, ses tonumdaki soğukluk dudaklarımda yabancı bir his uyandırıyor.

Killian elini saçlarıma doluyor ve sırtım tekrar göğsüne dayanana kadar beni yataktan yukarı çekiyor ve sırlıklam parmaklarını dudaklarıma götürdüğünde tekrar titriyorum. "Aç," diyor.

Tam olarak istediğini yapıyorum, parmaklarını yavaşça içeri iterken ağzımı açıyorum. Onları emerek temizliyorum, çaresizliğimi teninde tadıyorum. Sonunda parmaklarını ağzımdan çıkarana kadar dilimi parmaklarının üzerinde gezdiriyorum ama kulağıma fısıldadığı yumuşak inilti onun da en az benim kadar gergin olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Buraya gelip benimle oyun oynayamazsın, Killian," diye homurdanıyorum, ağır ereksiyonunu sırtımda hissederek. "Eğer beni becermek istiyorsan, o zaman becer. Sahip olduğun her şeyi bana ver. Aksi takdirde, gidebilirsin. Ama bu eline geçen son şans olacak. Bana gitmemi söyleyen sendin, hatırladın mı? Bana ihtiyacı olmayan sendin."

Beni kendine doğru daha sert çekiyor, elleri vücudumda çok sert. Ortamda bir değişim, ikimizi de tüketen bir ağırlık var ve mücadelenin onu terk anda onun da en az benim kadar kırılmış hissettiğini hissediyorum. "Sana asla ihtiyacım olmayacak Chiara," diyor sıkılmış çenesinin arasından.

Her parçam arkamdaki yıkıcı adama yenik düşüyor ve umutsuzca her şeyin farklı olmasını dileyerek onun güçlü kollarının rahatlığına geri dönüyorum. "Beni al," diye yalvarıyorum ona. "Seni bir kez daha hissetmeme izin ver."

Dudakları boynumun kenarına iniyor, gözlerim yuvarlanırken kulağımın hemen altındaki hassas noktaya doğru ilerliyor. Kolu vücudumun etrafında dolanıyor, kalçalarımın arasından aşağı kayıyor ve merkezimi buluyor. Klitorisimin üzerinde sıkı daireler çiziyor ve tüm dünyam paramparça oluyor.

"Killian," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum Angel," diye mırıldanıyor ve yardım edemiyorum ama sanki bu sabah alamadığım vedanın bu olduğunu hissediyorum. Bir anda dönüyor ve beni sıcak kollarının arasına alıyor.

Yatağımın kenarına gelip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni yatağıma indirmeden önce derinden öpüyor. Benimle birlikte aşağı iniyor ve karnıma doğru gerilen ereksiyonunu serbest bırakırken aramıza uzanıyor.

Beni öpmeye devam ederken parmaklarının kendi etrafında kıvrıldığını, yukarı ve aşağı pompaladığını hissediyorum. Dudakları boğazıma kadar iniyor ve yüzüne uzanıyorum, karanlık bakışlarının benimkilere kilitlenmesine yetecek kadar kaldırıyorum. "Sana aşık oluyordum," diyorum ona.

Killian başını sallıyor ve sikinin ucu girişime doğru bastırarak beni yavaşça genişletiyor. "Biliyorum."

İçime tamamen oturana kadar devam ediyor ve sonunda beni becermeye başladığında, sanki beni bırakma fikri hiç aklına gelmeyecekmiş gibi bana tutunuyor.

bir şey. Her şey var ama aynı zamanda dayanılmaz derecede yürek parçalayıcı.

Girip çıkıyor, kalın sikinin her hamlesi beni uçurumun kenarına getiriyor ve aramıza uzanıp parmaklarını klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdirdiğinde tüm vücudum titremeye başlıyor. Göğsüm tatlı oksijen için kabarıken başımı geriye atıyorum.

Diğer eli belimi kavlıyor, can havliyle tutunurken parmakları içime giriyor. "Chiara," diye mırıldanıyor.

"Durma," diye soluyorum, içimde tanıdık bir sıkışma hissediyorum, yaylanmaya hazırlanan bir bobin gibi inşa ediliyor. "Asla durma."

Bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor, tıpkı her zaman olduğu gibi ve bu sarmal gittikçe sıkılaştıkça, yoğunluk artıyor. Bir an daha dayanamıyorum ve tekrar içime girip beni o kadar genişletiyor ki, etrafında göz kamaştırıcı bir karmaşa içinde patlıyorum.

Amım çılgınca kasılıyor, onu o kadar sıkıyor ki o da benimle birlikte boşalıyor, sıcak yükünü içime boşaltıyor. Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor, ancak kafam beni tüketirken hareket etmeyi bırakmıyor, beni tek ve tek kraliçesi gibi beceriyor.

Göğsüm hızlı hareketlerle yükselip alçalıyor, nihayet yeryüzüne geri dönmeye başladığımda umutsuzca nefesimi tutmaya çalışıyorum. Dünyam cam gibi paramparça olurken, bu parçamın her zaman ona ait olacağını biliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz bir ay bile değildi ama göğsümün tam ortasında bir yara izi bırakmaya yetti ve hiç şüphesiz biliyorum ki asla eskisi gibi olamayacağım.

Killian'ın vücudu kıpırdamıyor ama sikini içimde bırakıyor, kollarını vücuduma doluyor ve beni güçlü kalçalarının üzerine oturarak yatak başlığına yaslanana kadar bizi döndürüyor.

"Niyetimin asla seni incitmek olmadığını bilmelisin." "Niyetin bu olsun ya da olmasın, yaptığın tam olarak buydu."

"Biliyorum, Angel. Ve hayatımı omuzlarımda senin acının ağırlığıyla yaşayacağım."

Başımı sallıyorum, umutsuzca dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, bu olayın suçluluğunu taşımak zorunda kalmasına razı oluyorum. "Bunu yapmaya hakkın yok, Killian," diyorum ona. "İstediğin zaman hayatıma elini kolunu sallayarak giremezsin. Eğer gitmeme izin veriyorsan, o zaman bırak gideyim. Bana bir çeşit normallik bulmam için bir şans ver. Sen kırdın

ve eğer ben sana sahip olamazsam, sen de benim hiçbir parçama sahip olamazsın."

"O kadar basit değil," diyor. "Bırakmak... Bu nasıl yapılacağını bildiğim bir şey değil. Seni uzaklaştıran kişinin ben olduğumu biliyorum ve ne hissettiğime rağmen bunun arkasında durmaktan başka seçeneğim yok. Senin ve benim iyiliğim için. Bu aramızda yürüyemez, sonuçsuz kalamaz ve kendi bencil arzularım için hayatını riske atmayı reddediyorum. Ama senin için deneyeceğim. Bırakacağım ve sana hayatını yeniden inşa etme şansı vereceğim."

Kaşları çatıldı, sözlerini gerçekten anladım. "Bu sabah bana çalışamayacağımızı çünkü ilişkimizin senin için artık faydalı olmayacak bir noktaya geldiğini söyledin ama bu doğru değil, değil mi?" Biraz daha dik oturarak soruyorum. "Bu Monica yüzünden. Çünkü beni saf dışı bırakması için bir pislik tuttu."

Başını sallıyor. "Kısmen."

Öfke içimi yakıyor ve kendimi ondan geri çekiyorum, yataktan fırlayıp çıplak vücuduma sarmak için battaniyeyi kapıyorum. "Bu saçmalık. Bir olsun dürüst ol. Bana sözünün eri olduğunu söylemiştin, o yüzden bir kez olsun dürüst ol. Beni neden gönderdin?"

"Çünkü seni bu şekilde koruyamam, Chiara," diye homurdanıyor, kendini ayağa fırlatıyor ve pantolonuna uzanıyor. Pantolonu hızla giyiyor, fermuarını kapatıyor ama düğmesini açık bırakıyor. "Bu dünya ... .. Sen buna uygun değilsin. Sen bir savaşçısın ve ihtiyacım olan her şeye sahipsindir ama bu yeterli değil. Bu dünya seni yok edecek. Yanımda durman bile sırtına otomatik olarak bir hedef tahtası çiziyor ve ben bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Her an benden alınabileceğini bilerek iyi olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Bunu yapamam. Seni bu şekilde kaybetme düşüncesi. Bunu yapamam, Chiara."

Kendini kaybediyor, panik onu hızla ele geçiriyor ve ona doğru ilerliyorum, kollarını kavıyorum ve onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Ben buradayım, Killian. Burada kimse bana ulaşamaz. Ben iyiyim."

Beni göğsüne doğru çekip sıkıca tutarken dudaklarını sıkı bir çizgi haline getiriyor. "Seni koruyamıyorum. Üzgünüm, Tatlı Melek. Güvenliğini garanti edebilmemin bir yolu olsaydı, ederdim ama bunu sana yapamam. Kendinden uzaklaşmanı istiyorum. Git ve yeni bir hayata başla, benden ve düşmanlarımdan uzakta. Dünya ayaklarının altında. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

"Ama tek istediğim sensin."

Ben bacaklarının arasında durup güçlü omuzlarına tutunurken Killian derin bir nefes alıp yatağımın kenarına oturuyor. "Benimki gibi olmayan bir hayatı hak ediyorsun. Katliamlar ve tetikçilerle dolu bir hayat senin için istediğim şey değil. Sevdiğin adamdan korkmayı öğrenmek zorunda kalmamalısın ve ben de senden bunu asla istememeliydim."

Aramızdaki o görünmez ipin yanmaya başladığını hissettiğimde aramızda sessizlik titreşiyor ve üzerimizdeki ağırlık artarken beni kucağına çekiyor. "Seni yalnız bırakacağım, Angel. Sana yeniden başlama özgürlüğü vereceğim ama şunu bil ki beni çağırırsan gelirim. Kendini güvende hissetmezsen burada olacağım ama senden tekrar uzaklaşabileceğimi garanti edemem. Eğer ararsanız, emin olun."

Boğazımdaki yumruyu yutup başımı sallıyorum, sözlerinin ağırlığı ruhuma çöküyor. "Biliyor musun, dün gece bana gerçekten karın olmamı istediğini söylediğinde, daha fazlasını hiç istememiştim. Hayatımıza gerçekten birlikte başlayacağımızı düşünmüştüm."

"Öyle olmasını ne kadar çok isterdim bilemezsin," diyor bana. "Senden istediğim tek bir şey var." Kaşlarım çatılıyor ve devam etmesini beklerken bakışlarına karşılık veriyorum. "Söyle bana Chiara. Monica söz konusu olduğunda neden bu kadar korktuğunu söyle bana. Paylaşmakta tereddüt ettiğini biliyorum ama nedenini anlamıyorum. Bu konuda açıkladığından daha fazlası var."

Göğsümde bir korku kıvılcımı çakıyor ve ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, keşke ona bilmesi gerekenleri söyleyebilseydim ama artık onun evinde yaşamıyor olmam Sergiu'nun tehditlerinden kurtulduğum anlamına gelmiyor ve bu almak istediğim bir risk değil. Özellikle de artık burada tek başımayken.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ama ona kendini keşfetmesi için gerekli araçları verebilirsem, belki her şey yoluna girebilir. "Keşke sana söyleyebilseydim ama bu çok büyük bir risk. Tek söyleyebileceğim, belki de güvenlik kamerası kayıtlarınızı gözden geçirmenin zamanı gelmiştir. Bu size aradığınız cevapları verecektir."

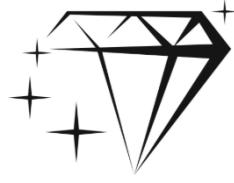
Kaşları çatılıyor ve isteksizce başını sallıyor. "Tamam Angel," diyor, ayağa kalkıyor ve beni tekrar ayaklarımın üzerinde dengeliyor. "Bu işi uzatmayalım. Benim gitmem gerek."

Gözyaşlarım sonunda savaşı kazanıp yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladığında bir saniye daha dayanamıyorum ve tek yapabildiğim eğilip beni son bir kez öpmesini izlemek oluyor. "Elveda aşkım," diye mırıldanıyor o karanlık

Gözleri benimkileri yakalıyor ve sonra aynı şekilde dönüp uzaklaşıyor, kapıyı arkasından kapatıyor.



## KILLIAN



**I** Evime dönmek için çok uzun bir yol kat ettim ve kapıdan girer girmez doğruca ofisime yöneldim.

Chiara'dan o şekilde ayrılmak beni öldürdü. O sessizce ağlarken yanından uzaklaşmak zorunda kalmak şimdiye kadar katlandığım en korkunç işkenceydi ve düşmanlarımla elinden çektiğim cehennem düşünülduğünde bu çok şey ifade ediyor. Ama bir şeyleri değiştirebileceğim ve onu sonsuza kadar elimde tutabileceğim anlamına gelseydi tüm bunlara yine katlanırdım.

Ofis koltuğuma çöküp parmaklarımı masaya vururken bilgisayarımı açıyorum. Sabırsızlık içimi parçalıyor ve kendimi çaresiz ve kırılmış hissederken, o bana odaklanabileceğim bir şey verdi, umarım bana bir tür cevap verebilecek bir görev.

Burada ne bulacağımı umduğunu bilmiyorum, ama bundan bahsedecek kadar önemli olduğunu düşünüyorsa, o zaman güvenlik kamerası kayıtlarını olabildiğince derinlemesine incelemeyi ona borçluyum.

Bilgisayar açık ve hazır olduğunda, hiç vakit kaybetmeden görüntüleri açıyorum ve tüm eve dönüş yolculuğunu nereden başlayacağımı tartışarak geçirdikten sonra, onun ilk geldiği geceye kadar ilerliyorum. Monica'nın Chiara'yla ilk tanıştığı galadan sonrasına kadar sorunlar başlamamıştı ve umutsuzca o geceye atlamak istememe rağmen direniyorum.

Ekranada o geceye ait görüntüler canlanıyor ve cipimin garaj yolundan geldiğini görene kadar görüntüleri ileri sarıyorum. Chiara'yı izliyorum

Ezekiel'in tüm kızlarına giydirdiği o boktan esaret kıyafetiyle ilk kez arazime adım atıyor.

Merdivenlerden kapıya doğru ilerliyoruz ve içeri girdikten sonra hızlıca ileri sarmaya başlıyorum. O gece alarm zillerini çaldıracak başka bir şey olmamıştı. Beni sakat bırakan müthiş bir performans sergiledi ve ben uzaklaştıktan sonra geceyi uyuyarak geçirdi, ertesi gün geç saatlere kadar uyanmadı.

Evdeki hareketlerini takip ederek ve herhangi biriyle etkileşime girdiğinde duraklayarak olabildiğince çok geziniyorum. Yatak odamda bulunmasını ilk istediğimde havuz kenarında öğle yemeği yiyordu ve o gece, bunu istediğine inanana kadar onu becerme yeminimi tuttum.

O kadar yorgundu ki, konuşmamız biter bitmez onu yatağına geri götürdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Geceyi ileri sararak uyandığı ana kadar geldim.

Güneş ekranı daha yeni aydınlatmaya başlamıştı ki odasındaki hareket videoyu yavaşlatmama neden oldu ve gördüklerime inanamadım. "Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum, Sergiu'nun, hayatım pahasına güvenilebileceğim tek adamın, Chiara'nın yatak odasında kendini karşılamasını izliyorum.

Nasıl olur da bundan haberim olmaz? Bunu eminim. Sergiu benim sınırlarımı herkesten iyi bilir. Masum bir konuşma olsa bile, onun için sınırların dışında olduğunu biliyordu.

Chiara'nın yalnız olmadığının farkında olmadan mışıl mışıl uyumasını daha yakından izliyorum ama bir an sonra Sergiu yatağının kenarına çöküyor, çığlık atmasını engellemek için eliyle ağzını kapatıyor. Chiara telaşla uyanıyor, gözleri su katılmamış bir dehşetle açılıyor.

Damarlarımda öfke dolaşüyor ve kendimi yerimde kalıp izlemeye devam etmek için zorlamam gerekiyor ama birden Chiara'nın korkusu anlam kazanmaya başlıyor.

Sergiu sesini alçaltarak ona doğru eğiliyor ve bunu benim öğrenmemi engellemek için yaptığı gün gibi ortada. Sonra o konuşmaya başladığında bilgisayarımın sesini açıyorum ve her kelimeyi anlayabildiğimden emin oluyorum.

*"Şimdi sus, güzel kız. Eğer tek bir gık bile çıkarmaya kalkarsan, daha ağzından tek bir ses bile çıkmadan boynunu kırarım."*

Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi onu bir sığır gibi incelerken, kadın korku içinde ona bakıyor. Adam devam etmeden önce bir an sessizlik oluyor.

*"Anlamıyorum. Burada özel bir şey yok,"* diyor ona beni hasta eden işbirlikçi bir ses tonuyla. *"Killian sende ne buluyor?"*

Ellerim yumruk oluyor ve tam daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda Sergiu onun üstüne çıkıyor, dizleriyle kalçalarını ezerek onu sabit tutuyor ve işte tam o anda o morlukların nereden geldiğini anlıyorum.

Onları DeLorenzo Gala gecesinde görmüştüm. Hatta ona onları sormuştum. Bana söylemeyi reddetti, bu konuda açıkça yalan söyledi ve onu bu konuda çağırdıktan sonra bile hala bir cevap alamadım, ama boş vermeyi seçtim. Gerçekten yanlış bir şey varsa bana geleceğine inanıyordum ama gelmedi. Çok mu korkuyordu? Çok mu utanıyordu?

Neden bana bundan bahsetmedi? Onu o kadar mı hayal kırıklığına uğrattım ki, konuşmak için bana güvenmedi? Bu konuda bir şeyler yapacak kadar önemseydiğime inanmadı mı? Tek bildiğim onu hayal kırıklığına uğrattığım. Onunla birçok kez birlikte oldum ve çok geç olana kadar morlukları fark etmedim. Daha dikkatli olmalıydım. Sonunda onları gördükten sonra cevaplar için daha fazla zorlamalıydım.

Chiara haykırmaya çalışır ama adamın ağzını kapatan eli bunu imkânsız kılar. Gözyaşları güzel yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve bir an bile geçmeden parmaklarını şiddetle Chiara'nın içine sokuyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve tam boğazımda safra yükselirken, o pislik benim olanı küçümseme cüretini gösteriyor. *"Ahhhh, şimdi anlaşılıyor,"* diye tükürüyor onu parmaklarıyla sikerken. *"O güzel yüzüne yakışacak küçük, sıkı bir amın var."*

Görüntüyü durduruyorum, nefesimi tutamadan masamın arkasında adımlarken kendimi sandalyemden dışarı atıyorum. Ellerim yumruk oluyor ve çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim baskı altında neredeyse kırılacak. Onu öldüreceğim. Buna hiç şüphe yok. Benim olana dokundu. Ondan aldı, onun değerli bedenine tecavüz etti ve şimdi adaleti sağlayacağım, ama suçlarının boyutunu keşfetmeden önce değil.

Oynat tuşuna basacak kadar sakinleşene kadar birkaç dakika geçiyor ve kızın saldırısının geri kalanını izliyorum, kız sonuçsuz bir şekilde onunla savaşıyor ama faydası yok. Yeterince güçlü değil. Tamamen adamın merhametine kalmış. Onu susturmaya çalışırken pantolonunun önüne uzanmasını izliyorum, ama kapı çalınıyor.

O durakladığında ve Krista'uyanık olup olmadığını soran sesi kayıttan duyulduğunda içimi bir rahatlama kaplıyor. Chiara'dan yanıt gelmiyor, ama

Krista, Sergiu'yu caydırarak kadar uzun süre kalır. Chiara'ya yakında geri döneceğini söyler ve bu tam da Chiara'nın özgürlüğünü kazanması için gereken şeydir.

Sergiu sonunda ondan uzaklaşıyor ve ses tonu bir kez daha hoparlörlerimden gelirken tedirginlikle izliyorum *"Bugün şanslıydın kızım. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Eğer bu konuda fısıldadığını bile öğrenirsem, her gece buraya geri gelirim ve bugün burada olanlar yanında çocuk oynacağı gibi kalır. Ve eğer ona bir DeLorenzo varisi teklif etmeyi aklından bile geçirirsen, bebeğini rahminden söküp alırım."*

Bu da aklımdaki tüm soruları cevaplıyor. Neden sessiz kaldı. Aile galasında ikisini ilk tanıştırdığımda neden kaskatı kesildi. Neden toplantım sırasında üst kattaki kütüphanede saklandı. Ondan korkuyordu ve korkmakta da haklıydı. Bilseydim, cesaretini toplayıp bana neler olduğunu anlatabilseydi, bu konuda bir şeyler yapardım. Onun sefil hayatına bir saniye bile düşünmeden son verirdim.

Karıma karşı yapılan her hareket DeLorenzo ismine ihanettir ve bu nedenle Sergiu'nun bana ait olanı asla talep etmemesini sağlayacağım. Bu ailedeki konumum asla onun olmayacak. Gideceği tek yer sığ bir mezar olacak.

Sergiu nihayet odasından çıkıyor ve ben de onun derhal parçalanışını izliyorum. Ağır hıçkırıklar göğsünü yırtıyor ve her korku çılgılığının ruhumu paramparça etmesine rağmen, kendimi her şeyi izlemeye zorluyorum çünkü onun acısını ben çekiyorum. Onu bu hale ben getirdim ve benim çatım altındayken başına gelen her şeyden ben sorumluyum.

Onu korumakta başarısız oldum. Onu evime getirdim ve aptalca bir şekilde güvende olacağına inandım.

Sergiu'nun onun odasına ne sıklıkta girdiğini öğrenmek için kendimi görüntüleri incelemeye devam etmeye zorlarken bir boşluk göğsümü yırtıyor. Birlikte olduğumuz tüm geceleri görüyorum. Beni evimde aradığı, ancak çalıştığını öğrenince hayal kırıklığına uğradığı zamanları görüyorum. Bana güvenmeye başlamasına temkinli bir şekilde izin vermesini ve bu güvenin daha fazlasına dönüşmeye başlamasını izliyorum.

Gala gecesini atlattım ve Sergiu'nun ziyaretinin tek seferlik bir şey olduğuna kendimi tam ikna etmeye başlamıştım ki bana bir kez daha ihanet etti. Chiara yatağında yatıyor, uykusunda bir o yana bir bu yana dönüp duruyor.

Gecenin bir kısmını banyoda dayak yiyerek geçirdi. Sergiu'nun evimde bulunmasını talep etmiştim. Ona kızıma erişim izni verdim.

Odasına giriyor ve tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi yatağının kenarına oturup kızın ağzını kapatıyor. Kız hemen uyanıyor, yeşil gözlerinde ilk seferki korku parlıyor. *"Çılgılık atmaya çalışırsan hayatını zindana çeviririm,"* diyor ona. *"Beni anlıyor musun?"*

Kadın dehşete kapılır ama kısa bir konuşmadan sonra adamın sadece bir uyarıda bulunmak için orada olduğu anlaşılır. Adam onu yataktan çekip duvara çarpıyor, kızın kaldıramayacağı bir hareket ama yine de ağzını açmıyor.

Sergiu onu her zamanki saçmalıklarla tehdit ediyor ve çürük kaburgalarına - karısının neredeyse kırmak üzere olduğu kaburgalarına- vuruyor ve ben Chiara'nın parçalanmasını beklerken o karşılık vererek beni daha önce hiç olmadığı kadar şaşırtıyor. Ve hayatımda yeni olmasına rağmen, yanımdaki yerini biliyordu ve onun kendi hayatı için korkmasını sağlamak için tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

Konuşmaları kısa sürer ve kısa süre sonra ayrılır, ama gözlerindeki bakış ... . Sergiu'nun ondan korktuğu kadar o da Sergiu'dan korkuyor. Ve Sergiu'nun sahip olduğu türden bir güce sahip olmasa da ve ona fiziksel zarar kapasitesine sahip olmasa da, Sergiu'nun şu anda sahip olmayı ancak hayal edebileceği farklı bir güce sahip - sadakatime.

Tahmin edebileceğimden çok daha güçlü ve Sergiu gibi bir adama karşı son derece iyi idare etti ama onu eve gönderme kararımın arkasındayım. Tüm bunlar iki hafta içinde benim çatım altında olduysa, başka neyi kaçırdım? Tanrı aşkına, Monica bir tetikçinin evime girmesini sağlayabildi.

Sonraki birkaç saati görüntülerin geri kalanını izleyerek geçirdim ve başka bir olay yaşanmadığını görünce rahatladım ama en azından Chiara'nın neden bana neler olduğunu anlatamayacağını düşündüğünü anladım. Yalan söylemeyeceğim, bu işi halledebileceğime güvenememesi göğsümde yakıcı bir acıya neden oldu. Sergiu'nun geri döneceğinden korkuyordu ve bunu deneyeceğine inanmakta haklıydı. Monica'ya gelince, Chiara'nın adaleti sağlamanın ne anlama geleceğinin yükünü taşımaktan gerçekten endişelenip endişelenmediğinden emin değilim, ancak Sergiu denerse ne olacağını açıkça belirtti.

Tüm bunlarla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum ama aile içinde kargaşa ve huzursuzluğa neden olmadan acele edemem. Akıllıca oynamalıyım, bunu bir satranç oyunu gibi planlamalıyım ve doğru zaman geldiğinde

Vur. Bunu yaptığımda, ölümden kurtulmak için yalvaracak ama sevdiğim kadına karşı işlediği suçların ve DeLorenzo adına yaptığı ihanetlerin bedelini tamamen ödemedi ölüm gelmeyecek.

Nihayet ofisimden çıkıp yatağıma gittiğimde saat gece yarısını çoktan geçmiş oluyor ve Chiara'nın uyuyor olacağını bilmeme rağmen ona mesaj atmaktan kendimi alamıyorum.

***Killian - Görüntüleri inceledim, Angel. Bana söylemeliydin.***

Telefonumu yatağımın başucuna koyuyorum, sabaha kadar bir yanıt almayı beklemeden, eğer bekleyeceksem, ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. Gömlek yere düşüyor ve tam pantolonumun düğmesine uzanacakken telefonum çalıyor.

Kaşlarım çatılıyor ve hemen harekete geçip masadan almadan önce bir an telefonuma bakıyorum.

***Chiara - Bir keresinde bana evinizde sizin izniniz olmadan hiçbir şey olmayacağını söylemişsiniz. Onu senin göndermediğini nereden bilebilirdim?***

***Killian - Böyle bir vahşete izin vereceğime nasıl inanırsın?***

***Chiara - Elbette bunu şimdi biliyorum ama olaydan sonraki günlerde, seni tanımadan önce . Bana korkmam gereken bir canavar olduğunu söylemiştin. Beni sınıdığını sanmıştım.***

Sözlerini okurken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. O ilk hafta ona güvenilebileceğine inanmadığı bir atmosfer yarattım, öyle ki Sergiu'yu ona benim göndermiş olabileceğimi düşündü. Benim hakkımda bu kadar kötü düşünmesinin tek nedeni, ona bunun için bir neden vermiş olmamdı ve bu da benim suçumdu.

***Killian - Seni hayal kırıklığına uğrattım, Angel. Söz veriyorum bunu düzeltereğim.***

Telefonumu yerine koyup soyunmayı bitirmek üzereyken kapımın dışında bir ses duyuyorum ve odanın diğer ucuna geçip kapıyı açtığımda Krista'yı kapıyı çalmak için elini kaldırmış, ön kolunun üzerinde bir tepsi yemek dururken buluyorum.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordum.

"Bütün gün bir şey yemedin, Killian. Acı çektiğini biliyorum ama düzgün bir yemek yersen endişelerimi gidermene gerçekten yardımcı olur."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve her lokma kadar burada duracağını bildiğimden tepsiyi isteksizce alıyorum. Odamdan çıkarken tepsiyi odamla Chiara'nın odası arasında duran oturma alanındaki küçük masanın üzerine bırakıyorum.

Bir koltuğa çöküyorum ve yemeğe başlamak için çatal ve bıçağı elime aldığımda Krista gülümsüyor ve gitmek için dönüyor. "Krista, bekle," diyorum, duraklayıp dönüp bana bakmasını izliyorum. "Birkaç hafta önce, Chiara'nın burada olduğu ikinci sabah, ona kahvaltı götürmek için yukarı geldin. Uyanık olup olmadığını görmek için kapıyı çaldın."

"Evet," diyor, bakışları tedirginlikle parlıyor.

"Kahvaltıyı genellikle mutfakta yaparsınız."

Krista gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve bakışlarını kaçırıyor, gerginliği yanımızdaki boş oda kadar yüksek. "Doğru, biliyorum."

"Neden?"

Yüzündeki renk solarken bakışları tekrar benimkine dönüyor. "Lütfen yapma, Killian," diye yalvarıyor. "Teorimi destekleyecek yeterli kanıtım yok ve ikinci komutanınıza böyle suçlamalarda bulunmak istemiyorum. Eğer yanıyorsam, hayatıma kast edecektir."

"Krista, lütfen," diyorum yalvarırcasına. "Güvenlik kamerası kayıtlarını inceledim ve varsayımlarınızda haksız değilsiniz. Ancak, o sırada neden onu kontrol etmenin zorunlu olduğunu düşündüğünü bilmem gerekiyor."

"O kötü bir adam, Killian. Yıllardır buradayım ve her türden adamla tanıştım. İyi kalpli bir adam, kurnaz bir adam, çıkarıcı bir adam ve sadece kötü olan bir adam arasındaki farkı bilirim. Sergiu işte o şeytan. Onu kuşatıyor ve Chiara geldiği anda kendi iyiliği için fazla meraklı oldu. Ondan sebepsiz yere nefret etti, böyle bir düşmanlığı hak edecek hiçbir şey yapmamasına rağmen sadece burada olduğu için onu hor gördü." "O sabah çok erken geldi. Onunla bir saat daha buluşmayacaktınız ve yukarı çıktığında anladım. Kanıtım ya da bu tür aşağılık varsayımlarda bulunmak için gerçek bir nedenim yoktu ama bunu göğsümde hissettim. Ona zarar vermeye çalışacaktı ve ben de elimden geleni yaptım ve en iyisini umdum."

"Teşekkür ederim Krista," diyorum ona. "Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Seni kırmak istemem, Killian. Sen gerçekten harika bir ruhsun ve seni seviyorum. Bana bu harika hayatı verdin ve karşılığında hiçbir şey istemedin. Ancak, bu evde bir hiyerarşi yokmuş gibi davranmayalım. Ben bir çalışanım ve ailenizin kıdemli üyeleri, kanınızı paylaşan insanlar hakkında yorum yapmak bana düşmez. Ayrıca, ben zaten kendi cehennemimi yaşadım. Sergiu'nun dikkatini daha fazla üzerime çekmek istemiyorum. Bu konuyu sana açmadığım için özür dilerim."

dikkat. Ancak Chiara uyandığında cinayet işlendiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Belki de tek yaptığı onunla konuşmaktı diye düşündüm."

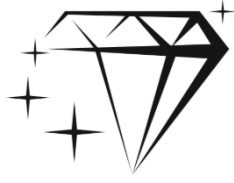
"Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Neden geceyi burada geçirmiyorsun? Düşünmem gereken çok şey var ama şunu bil ki senin adın bu işin dışında kalacak. Endişelenecek bir şey yok."

"Teşekkür ederim, Killian."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum ona. "Bunca yıldır gözümün önündekini göremeyerek hem seni hem de Chiara'yı hayal kırıklığına uğrattım ve artık işleri yoluna koymanın zamanı geldi."



## CHIARA



**T**onunki berbat.

Dün gece Killian'ı kaybetmenin acısıyla bir nefes alıp tekila şişesinin dibindeki neşeyi bulmam dışında, kendime acımdan başka bir şey yapmadığım üç gün oldu.

Bu sabah uyandığımda bu kararımdan hemen pişmanlık duydum ama en azından yepyeni bir nedenden ötürü kendim için üzülebildim, bu da canlandırıcı oldu.

Geçtiğimiz üç gün berbat geçti. Hayatımı yeniden rayına oturtmak, işe geri dönmek ve üniversite kaydımın hala sağlam olduğundan emin olmak için tüm bu açıklamayı yaptım ve yine de tek yaptığım boktan daireme kapanıp boş bir duvara bakmak oldu. Yeni keşfettiğim özgürlüğümle gerçekten harikalar yaratıyorum. Killian gurur duymalı.

Bu gece işler değişiyor.

Kendimi yola sokmak hakkında sadece konuşmayacağım, bunu gerçekten yapacağım. Umarım.

Destansı akşamdan kalmalığın üstesinden gelmek için birkaç ağrı kesici yuttuktan sonra, iş gecesi için uygun olduğumdan emin olmak için aynaya son bir kez bakıyorum. Saçlarım donuk görünüyor ve Killian'ın son birkaç haftadır bana giydirdiği pahalı kıyafetlere kıyasla geri kalan her şeyim çok sıkıcı görünüyor. İpek elbiseler ve süslü iç çamaşırları giymiştim ama bu gece çamaşır suyu lekeleri olan siyah bir kot pantolon ve sıkıcı bir pamuklu atlet

Bunun olabileceğinin en iyisi olduğunu bilerek, tezgahdan anahtarımı alıyorum ve hızla kilitlemeden önce kapıdan çıkıyorum, sonra artık bir el çantam olmadığı için anahtarı sütyenimin içine sokuyorum ve yola koyuluyorum.

Güneş henüz ufuk çizgisinin doğru eğilmeye başlamışken alacakaranlık çökmek üzere, bara doğru yürümeyi o kadar da ürkütücü kılmayacak kadar gün ışığı bırakıyor, yine de bu gece nasıl başa çıkacağımı kim bilebilir.

Attığım her adımda, yol boyunca sürünerek ilerleyen siyah SUV'u görmezden gelmek neredeyse imkânsız ve ne zaman durup arkama baksam, sürücü frene basıp devam etmemi bekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. Bunların Killian'ın bana göz kulak olmak ve iyi olduğumdan emin olmak için görevlendirdiği adamları olduğuna şüphe yok ve beni rahat bırakmaları için onlara ne kadar bağışlamak istesem de bu onların suçu değil. Onlar sadece reddetme yetkileri olmayan emirleri uyguluyorlar. Sanırım bunu tatlı bir jest olarak görmeliyim, kendi başımın çaresine bakmaktan aciz olduğumu düşündüren bir hakaret olarak değil. Gerçi dürüst olmak gerekirse, kendimi sokağın kenarından kaçırmayı ve bir insan kaçakçılığı çetesinin içine atmayı başardım, bu yüzden harika bir sicilim varmış gibi görünmüyor.

Bara vardığımda kaldırımda duraksayıp cipe bakıyorum ve iyi bir insan olup olmamak konusunda kendimle savaşıyorum. İçimi çekerek geri dönüyorum ve cipe doğru ilerliyorum. Geldiğimi gören sürücü camı indiriyor.

"Bayan Chiara, sizi tekrar görmek ne güzel," diyor Killian'ın yardımcısı, şaşırmış gibi yaparak. "Bu gece burada olacağınızı fark etmemiştim."

"Saçmalamayı kes ve son üç gündür yatak odamın penceresinden sana köfte atmıyormuşum gibi davranmayı bırak," diyorum ona. "Ama bir süre daha burada kalmayı planlıyorum. İşime geri dönüyorum, o yüzden arabayı park edip akşam yemeğine gelebilirsin. Patronumla her şey yolunda giderse, muhtemelen sabah bire, belki de ikiye kadar burada olacağım."

Şoför diğer gardiyana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. "Yemek yemeden geçirmek için gerçekten uzun bir süre. Yemek yemediğimde ne kadar bilirsin."

Diğer muhafız derin bir iç çeker ve gözlerini devirir. "Peki. Ama sen ödeyeceksin."

"EVET!"

Vatandaşlık görevimi yerine getirmiş gibi hissederek arkamı dönecek oluyorum ki, daha iyi düşünüp ikisinden de sorumlu olduğu anlaşılan yolcuya bakıyorum. "Meraktan soruyorum," diyorum. "Bu beni takip etme olayı ne kadar sürecek?"

Gözlerinde merhamet parıldarken bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Süresiz olarak, hanımefendi. Killian'ın güvenliğinizi sonlandırmak gibi bir planı yok, bu yüzden beni ilgilendirdiği kadarıyla bizi kişisel güvenlik ekibiniz olarak düşünebilirsiniz. Travis ve ben gece vardiyasında çalışacağız, Calvin ve Harry de gündüzleri sizinle birlikte olacaklar."

"Harika," diye mırıldandım nefesimin altında. "Tam da ihtiyacım olan şey."

Cip, muhtemelen park edecek bir yer bulmak için uzaklaşıyor ve ben bir an bile kaybetmeden bara doğru ilerliyorum, neredeyse doğrudan patronuma çarpıyordum ve lanet olsun, kızgın görünüyordu.

"Oh, hayır," diyor. "Hemen kışını dönüp buradan gidebilirsin. Beni nasıl bir karmaşayla baş başa bıraktığının farkında mısın? Gelmeyeceğini söylemek için bir telefon bile etmedin. Ne oluyor Lara? Sanki bir anda ortadan kayboldun."

"Şey . . . Sanırım tam olarak böyle oldu," diyorum ona. "Buradan eve yürürken yol kenarından kaçırılmamı da içeren gerçekten berbat kaç hafta geçirdim ve bunu sana acıklı bir hikaye olarak anlatmak istemiyorum, sadece sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ama artık evdeyim ve normal hayatıma dönmeye hazırım. Tabii beni hala kabul edersen."

Bana yaklaşırken kaşları çatılıyor ve bakışlarının Monica'nın dudağımda bıraktığı koyu pembe yara izine odaklanmasını izliyorum. "Ciddi misin?" diye soruyor, yüzümü incelemeye devam ederken bakışlarında derin bir endişe parlıyor ve diğer yeni yara izlerimi fark ediyor. "Sana ne oldu Lara? Senin için biriyle iletişime geçmemi ister misin? Ailenle mi? Polisle?"

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen böyle bir şey yapma," diyorum ona. "Gerçekten boktan bir duruma düştüm ve bana yardım edebilecek biriyle tanıştım. Beni güvende tuttu, ama dediğim gibi, artık evdeyim ve her şey bitti ve son birkaç haftalık radyo sessizliğini geride bırakıp barınızda çalışmamı gerçekten sevdiğinizi hatırlarsanız gerçekten çok sevinirim."

"Kahretsin, Lara," diyor ensesini tutarak. "Elbette işini geri alabilirsin. Ben sadece ... Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? I

Biliyorum, ben senin patronunum ve hiçbir zaman böyle bir ilişkimiz olmadı ama seni önemsiyorum ve eğer bir şey yaşıyorsan ya da biri sana zarar veriyorsa, seçeneklerin olduğunu bilmeni istiyorum. Sana kalabileceğin güvenli bir yer önerebilirim ya da buradan çıkman için sana nakit para verebilirim, yeter ki söyle."

Yüzümde sevgi dolu bir gülümseme beliriyor ve içimi kaplayan duygu seli için kendime kızıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bunun için minnettarım, ama gerçekten, şimdi iyiyim."

"Tamam, nasıl istersen öyle olsun ama bu açık bir teklif. Bunun son kullanma tarihi yok," dedi ve uzanıp omzumu nazikçe sıktı. "Şimdi oraya geri dön. Bar haftalardır canıma okuyor. Bunu nasıl yapıyorsun gerçekten bilmiyorum."

Bunun için teşekkürler.

Doğruca işe koyuluyorum, mesaiye başlamak için arka tarafa gidiyorum ve daha ne olduğunu anlamadan barın arkasına geçip rutinime geri dönüyorum. Yoğun bir gece ve müşteriler gelmeye devam ediyor, bu da Killian'ı aklımdan çıkarmamı kolaylaştırıyor.

Yeni güvenlik ekibim köşedeki kabinde oturuyor, müşterilerden meraklı bakışlar alıyor, heybetli siyah takım elbiseleri ve devetüyü çerçeveleriyle buraya uymadıklarını şüphesiz biliyorlar ve gece beni takip eden sapıklar gibi izlediklerini düşünürsek, diğer personelin neden burada olduklarını anlamaları uzun sürmüyor, ama neyse ki sormuyorlar.

Kendi yemeklerini sipariş etmelerine rağmen -önünde Killian DeLorenzo yazan siyah bir kartla ödenen bir yemek- onlara sürekli daha fazla patates kızartması ve soda getiriyorum, sürekli itirazlarına rağmen onları rahat ettirmek için elimden geleni yapıyorum. Ama sadece bana göz kulak olmak için burada olmak zorundalarsa, bunu hepimiz için kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım. Hatta yatak odamın penceresinden onlara yemek atmayı bile düşünebilirim. Gerçi en şımarık köfte ön camlarına sıçradığında, aptallar silecekleri çalıştırıp pisliği her yere bulaştırmak zorunda kaldıklarında içimi kaplayan sevinçten şüphe yok.

Masalarına tur daha gazlı içecek götürdüğümde saat onu biraz geçiyor ve ikisinin de kabinde kaskatı kesildiklerini, bakışlarının kapıdan giren kadına kilitlendiğini fark ediyorum.

Arkamı döndüğümde, saçma sapan tasarımcı kıyafeti içinde, Beverly Hills'in abartılı yan hatunlarından biri gibi görünen Monica'yı görüyorum. "Hanımefendi," diyor yeni güvenlik şefim, ses tonunda sert bir uyarı var. "Sadece söyleyin ve ona buradan çıkarken eşlik edelim."

"Hayır, sorun değil," diyorum, çirkin başını kaldırmaya çalışan korkuyu yutarak. Beni zaten pek çok yönden mahvetti, haysiyetimi çaldı ve hayatıma bir darbe indirdi. Benim korkumu da yaşamasına gerek yok. "Burada hiçbir şey denemeyecek."

"Hanımefendi," diye tekrarlıyor. "Geri çekilmenizi ve bu işi bizim halletmemize izin vermenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Beni buradan kovamaz. Zaten benim için önemli olan tek şeye mal oldu. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Artık yok."

Beni tekrar uyarmaya fırsat bulamadan, onu bir şahin gibi izleyerek bara doğru geri yürüyorum, ama yeni güvenlik ekibimin içeri süzülüşü dikkatimden kaçmıyor - biri eli yanındaki silahta, diğeri ise çoktan telefona sarılmış, muhtemelen Killian'ı bu küçük durumla ilgili bilgilendiriyor.

Barın arkasına doğru ilerleyerek bir bardak alıyorum ve musluktaki en iğrenç birayla dolduruyorum, bardağın kenarından aşağı dökerken mümkün olan en büyük köpük kafasını verdiğimden emin oluyorum. Her hareketimi izliyor ve iğrenç birayı önüne koyduğumda, onu umduğu kadar korkutucu bulmadığım için bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Kayıp mı oldun?" Soruyorum.

Monica bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce tiksintiyle biraya kaşlarını çatıyor. "Senin hayatın bu, ha? Büyük Killian DeLorenzo'ya bir şeyler hissettirebilecek tek kadındın ve sen busun. Seni bırakmakta haklıydı. Sen onun altındasın. Pisliksin."

"Buraya kadar beni aşağılamak için mi geldin?"

"Seni gerçekten çöpe attığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Söylenti değirmeninin nasıl çalıştığını bilirsiniz, kendiniz doğrulayana kadar asla gerçekten güvenemezsiniz ve söylentiler doğru gibi görünüyor. Ait olduğun yere geri döndün."

"Her yönüyle harika haberler," diye mırıldanıyorum, alaycılığım her zamankinden daha yoğun. "Sanırım bu, yeni yapılmış manikürünü de alıp buradan defolup gidebileceğin anlamına geliyor. Sen o sahte kışını oturtmadan önce o taburede ne pislikler vardı Tanrı bilir."

"Sen gerçekten bir utanç kaynağısın, Chiara."

"Bunu bana vur emri veren kadın söylüyor," diyorum içkisine uzanarak. "Bununla işin bitti mi?"

Yüzü buruşuyor ve yapışkan bardağı itmeye çalışıyor, ama ben altındaki küçük bardak altlığını çekiyorum ve büyüleyici bir zevkle camın

devrilir ve bira dalgası barın kenarından kucağına doğru akar.

Monica çılgılık atarak kendini ayağa atıyor. "Seni lanet orospu."

"Olamaz," diye nefes nefese kaldım, sahte bir şokla elimi ağzıma götürdüm. "O bir Givenchy ceket mi? Lekelenmeden önce acele edip kuru temizlemeciye götürsen iyi olur."

Yüzü pancar gibi kızarıyor ve ucuz bira üzerinden akıp giderken bara yaklaşıyor, korkunç bakışları benimkilere kilitleniyor. "Sen öldün. Arkanı kollasan iyi edersin, sürtük."

"Kim, ben mi?" Ben soruyorum. "Ne yapacaksın, Monica? Dışarıdayım. Olay çıkarmadan bana dokunamazsın. Bu çok karışık ve bunu sen de biliyorsun. Polis her yerde seni arıyor olacak ve şimdi güvenlik kamerası görüntüleriyle kaplı bir yerde kamuya açık bir açıklama yaptığına göre, tüm oklar seni gösteriyor. Ama tabii, elinden geleni yap. Ben burada bekliyor olacağım."

Monica çenesini sıkıyor ve bardan tasarım çantasını kaptığı gibi arkasını dönüyor. Muhtemelen dramatik bir şey yapmak için hışımla uzaklaşmaya çalışıyor ama onun yerine ben arkasından sesleniyorum. "Ah, Monica," diyorum şekerli ve tatlı bir tonda. "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi ama unutma ki ben burada berbat bir barda çalışıyor olsam da Killian'ı aramam senin sonunu getirebilir. Tabii bunu zaten bilmediğini ve saldırmak için uygun zamanı varsayıyorum. Heyecan verici, değil mi?"

Yüzünün tüm rengi soluyor ve bir an için onu kirli zeminden kazımak zorunda kalacağımdan korkuyorum, ama çabucak toparlanıyor ve buradan kaçmadan önce etrafımda dönüyor.

Güvenlik görevlilerimden biri -sanırım adı Travis'ti- onu takip ederek arabasına binip gitmesini sağlarken, ben barın arkasında kalıp paspas ve kovaya doğru eliyle işaret eden patronuma bakakalıyorum. Ama elimde kalan pisliğe rağmen, hiçbir şey bu kadar tatmin edici olmamıştı.

Diğer korumam vardiyamın geri kalanında çok yakınımda duruyor ve ben kapatıp sokağa çıktığımda saat sabahın ikisini çoktan geçmiş oluyor, ama yine de kendimi olduğum yerde donmuş buluyorum. Bakışlarım karanlık sokakta kalıyor ve tek hayal edebildiğim beni kaçırın pislik.

O gecenin travması su yüzüne çıktıkça bedenim titriyor ve korkudan kaldırıma yapışıp kalıyorum. Bu tür şeylerden hoşlanmayan bir kadın olmama rağmen

Yardım isterken, tanıdık cipin içinde duran iki adama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Açık pencereden beni izliyorlar, muhtemelen neden hâlâ harekete geçmediğimi merak ediyorlar. "Sizler lanet sapıklar gibi apartmanımın önünde gezinmek için geri dönüyorsunuz, değil mi?"

Travis gözlerini devirirken, "Başka hiçbir yerde olmak istemezdik," diye mırıldanıyor. "Seninle geri dönmem tamamen uygunsuz mu olur?"

"Çok şükür! Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor Travis derin bir oh . "Salyangoz hızıyla arkada yuvarlanmanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Beni yanlış anlama, arkadan manzara harikaydı ama lanet olsun, yürüyüşüne biraz daha motivasyon katmalısın."

Diğer gardiyan meslektaşının göğsüne vurarak, "Lanet olsun, dostum," diyor. "Bizi kovdurmaya mı çalışıyorsun? Ne halt etmeye arkadan bakıp yorum yapıyorsun? Patron seni katledecek."

Caddenin karşısına geçip cipin arkasına binerken gözlerimi deviriyorum. "Patronun bilmediği şey ona ya da sana zarar vermez."

Komik olma çabama kendi kendime gülüyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse, içinde kalbiniz yoksa hiçbir şaka komik değildir.

Şoför hareket ediyor ve birkaç dakika içinde apartmanımın önünde duruyoruz ve adını öğrenemediğim güvenlik görevlisi bana bakıyor. "Dairene kadar gidebilecek misin yoksa bizden birinin sana eşlik etmesini ister misin?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, bu geceki varlıkları için minnettarım. "İyi olacağım. Sadece kimsenin beni sokaktan kaçırıp insan kaçakçılığı çetesine sokmaya çalışmadığından emin olun."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Travis, bu konuda bu kadar rahat konuşmama şaşırmış gibi, ama o yerin görüntüleri zihnimde her canlandığında göğsümün nasıl daraldığını bilmiyorum.

"Tamam, peki... teşekkürler," diyorum ve cipten inip kaldırımdan geçerek sitemin kapısına doğru ilerlerken, her zaman sönük olan sokak lambasının aniden hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde parladığını fark ediyorum.

Kıçımı kaldırıp yukarı çıkarken, abartılı bir esneme geliyor ve tam köşeyi dönüp kapıma doğru ilerlerken, bir gölge bana doğru adım atıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor, korku beni tüketiyor, ta ki kendimi onu içeri almaya zorlayana kadar.

Elleri dışarıda, zarar vermek istemediğinin evrensel bir işareti ve nefesimi tutmak için bir an durmak zorundayım. "Ne oluyor Derek?" Yıllarca gidip geldiğim eski sevgilime bakarak soruyorum. "Burada ne işin var senin?"

"Haftalardır seni aramaya çalışıyordum ve uzun süre beni görmezden geldikten sonra sana bir şey olduğunu düşündüm, ama sonra üniversiteden arkadaşım bu gece bardaydı ve geri döndüğünü söyledi, ben de gelebileceğimi düşündüm. Ama sanırım kilitlerini değiştirmiştin."

"Daireme girmeye mi çalışıyordun?" Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken soruyorum.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum, yanından geçip kapıya doğru ilerliyorum ve anahtarı sütyenimden çıkarıyorum. "Bak, geç oldu ve yatmak istiyorum. Bunu başka bir gün yapabilir miyiz, ya da belki hiç yapmayız? Sen ve ben uzun zaman önce ayrıldık ve ben hayatıma devam ettim ve birlikte hiç iyi olmadığımızı fark ettim. Daha iyisini hak ediyorum ve artık bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için asla geri dönmeyeceğim."

"Az önce ne dedin sen?" Derek bana yaklaşırken nefesindeki alkol kokusunu alıyorum ve sinirli bir iç çekiyorum. İçki içtiğinde her zaman çok kötü oluyordu. "Başına gelen en iyi şey bendim kaltak ve senin için yaptığım onca şeyden sonra karşılığını beni kıcıma tekmeyle basarak ödedin. Tek yaptığın lanet olası bir maaş günüydü ama şimdi geri döndüğüne göre şansım dönmek üzere gibi görünüyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne maaş günü?"

Derek gülerek yaklaşıyor. Bakışları uğursuz bir şeyle kararmaya başlarken, "Hâlâ anlamadın demek," diye alay ediyor. "Bu seni tekrar elde etmeyi çok daha iyi hale getirecek."

Korku beni bir mengene gibi kavırıyor, ama bana ne söylediğini tam olarak anlayamadan koridorun aşağısından bir ses geliyor. "Gitme vaktin geldi, göt herif," diyor Travis, orada heybetli ve korkutucu bir şekilde dikilerek, kıcımın sunduğu harika manzara hakkında yorum yapan rahat adamla tam bir tezat oluşturuyor.

Derek ona bir kez baktı ve hiç kuşkusuz hepimiz burada kimin ikinci en iyi çıkacağını biliyoruz. Geri çekilip aramıza mesafe koyuyor ve ben derin bir nefes alıyorum, ellerimin ne kadar kötü titrediğini fark etmemiştim.



Derek bana bir kez daha bakıyor, bakışları midemi bulandırıyor. "Görüşürüz Chiara," diye ve bir bok parçası gibi sıvışıp gidiyor.

O lanet müzayede evine gitmemden kendisinin sorumlu olduğunu mu söyledi gerçekten? Kesinlikle hayır. Pisliğin teki olduğunu biliyorum ama yıllarca beraberdik. Onu bundan daha iyi tanıyordum ve elbette çoğu zaman bir pislikti, ama bunu asla yapmazdı. En azından ben yapacağını sanmıyorum.

Travis koridorun sonunda Derek'in tamamen ortadan kaybolmasını bekliyor ve nihayet gittiğinde benim dehşet dolu bakışlarımla karşılaşılıyor. "Yarın, saçma gururunu geride bırakıp seni kapına kadar geçireceğiz."

"Evet," diye katılıyorum. "Bence bu iyi bir fikir olabilir."

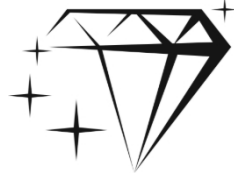
Travis başıyla kapımı işaret ediyor. "Yatağına git, Chiara. Sürgünün yerine oturduğunu duyana kadar burada bekleyeceğim."

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp anahtarı kilide sokuyorum. Kapı açılıyor ve Travis'e daireme dalmadan önce bir kez daha dostça gülümsüyorum ve geçirdiğim uzun geceye rağmen artık burada rahat değilim.

Tüm kilitleri yerine taktıktan sonra evime giriyorum, anahtarı tezgâhın üzerine koyuyorum ve durup dün gecedan beri dokunmadığım telefonuma bakıyorum.

Beni iyi hissettirebilecek tek bir ses var, ama kalp kırıklığı üzerime çökerken ve bana söylediği son sözler kafamın içinde çınlarken - sadece *beni ararsan geleceğimi bil. Kendini güvende hissetmezsen, burada olacağım ama senden tekrar uzaklaşabileceğimi garanti edemem. Eğer ararsan, emin ol.* Telefonu arkamda bırakarak uzaklaşıyorum, Killian DeLorenzo'yu arkamda bırakmaya her zamankinden daha kararlıyım.

## CHIARA



**B** Ağır bir nefes alarak, işte bir gece daha geçirmeye hazırlanırken yavan daireme bakıyorum. Eskiden evimle gurur duyardım, kendi başıma başardığım her şeyden çok memnundum, ama Killian'ın bir an için bile olsa dairemde durması her şeyi değiştirdi çok küçük ve önemsiz görünüyor.

O hayattan daha büyük ve onu evimde görmek bana bu hayatta başardığım her şeyin onun imparatorluğuyla kıyaslandığında kesinlikle hiçbir şey ifade etmediğini hissettirdi. Artık hayatımdan heyecan duymuyorum. Killian ile yaşayabileceğim hayatla kıyaslandığında her şey çok sıkıcı geliyor ve maddi şeyleri kastetmiyorum.

Onun yanında olmak heyecan vericiydi. Onun kollarında olmak heyecan vericiydi. Yatağını işgal eden kadın olmak patlayıcıydı, ama tırnaklarımı kalbine gömmek ve onu kendim olarak sahiplenmek tüm dünyaydı.

Tanrım, onu özlüyorum.

Onsuz her şey acı veriyor ve onun yönettiği dünyada onun olmak kavramının sürekli sırtımda bir hedef tahtası ile yaşamak anlamına geldiğini biliyorum, ancak tüm bunlara rağmen beni uzaklaştırmakla hata ettiğini düşünüyorum çünkü insanlar sadece böyle hissetmezler. Benim de erkek arkadaşlarım oldu ve hayatımda aşık olduğumu düşündüğüm zamanlar oldu ama hiç böyle olmamıştı.

Beni tüketiyor ve onu düşünmemeye çalıştığım her an sakat bırakıyor. Onun kollarında olmak için bir şansa daha ihtiyacım var, bir gece daha.

onun çılgın yörüngesine giriyor.

Onun olmalıyım. Ben ona aidim. Parçalanmış ruhumun her parçası onun ve onsuz kendimi hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Ama bundan daha fazlası, sadece ona ait olmak istemiyorum, onun da bana ait olmasını istiyorum. Onun her bir parçasının benim olmasını istiyorum. Onu sevmek ve onun tarafından seilmek istiyorum. Hepsini istiyorum. Bu, birkaç ocuk doğurmak ve hayatımın geri kalan her gününü onun karısı olarak geçirmek anlamına gelse bile.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim ve bunun beni aptal bir çocuğa deli gibi aşık bir ergen gibi göstermesi umurumda bile değil. Ona sahip olmak için o aptal ergen olacağım. Yine de anlıyorum ve beni neden uzaklaştırdığını da anlıyorum. Kesinlikle haklı, onun dünyası beni mahvederdi. Hayatta kalamazdım ama beni koruyabileceğine inanıyordum. Hâlâ inanıyorum ve onun bunu yapabileceğine dair şüpheleri beni mahvediyor.

Göğsümün derinliklerinden aptalca bir iç çekiş kopuyor ve dairemde dönüp mutfak tezgahımın üzerinde duran yalnız telefona doğru ilerliyorum. Elime alıyorum, Killian'la olan mesaj zincirini açıyorum ve sadece bakıyorum.

şu anda onunla olan en yakın bağlantım bu. Bana yazdığı kelimeler, elimde kalan tek şey onlar, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Bilinçli bir düşünce olmadan parmaklarım ekranda geziniyor.

***Chiara - Beni evine götür.***

Sil.

***Chiara - Seni özledim.***

Sil.

***Chiara - Kibirli bir pislik olmayı bırak ve gözünün önündekini gör. Ben senin yanına aitim. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.***

Ağır bir iç çekerek onu da silmek üzereydim ki koridorda büyük bir gürültü yankılandı ve kaşlarım çatılırken telefonu masaya bırakıp küçük gözetleme deliğinden bakmak için aceleyle kapıma yöneldim. Gürültünün geldiği yer koridorun çok aşağısında ve tek görebildiğim komşumun kirli kapısı. Günümde birazcık heyecan olmasını dileyerek oflayıp pufluyorum.

Tam arkamı dönecekken koridordan, bu sefer çok daha yakından, yüksek sesli, delici bir çığlık geliyor, ama bir anda, sanki biri fiziksel olarak susturmuş gibi çığlık kesiliyor.

Yüzümü tekrar kapıya dayayıp umutsuzca neler olduğunu anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor, tam o sırada kapımın önünde bir gölge belirliyor. Nefesimi tutup geri çekiliyorum ve her kimse devam etmesini umuyorum, sadece gölge havada asılı kalıyor, kısa süre sonra ikiye ve sonra üçe dönüşüyor.

Birkaç adım geri çekilirken başımı sallıyorum, bunun bir şekilde Monica tarafından misilleme olduğunu bilmek midemi derin bir korkuyla düğümlüyor. Geçen gece onu kıskırtmıştım. Aptalca bir şekilde dokunulmaz olduğuma, onun dünyasının dışındayken bana zarar veremeyeceğine inanmıştım... ama şimdi? Hay sikeyim.

Ne kadar aptal olabilirdim ki?

Korku beni iki elimle kavrayıp bırakmayı reddederken bir adım daha geri çekiliyorum ve tam yanılıyor olabileceğimi, her şeyin kafamda olduğunu düşündüğümde, kapımın diğer tarafından tüm duvarı sarsan yüksek bir BANG sesi geliyor.

"Siktir, hayır," diye panikledim, olduğum yerde donup kaldım.

Kapıdan bir BANG sesi daha geliyor ve dayanıksız ahşap parçalanmaya başladığında harekete geçiyorum. Mutfak tezgahının üzerindeki telefona doğru hamle yapıyorum, kapı sonunda teslim olurken ellerim onu almak için çabalıyor.

Üç maskeli adam hışımla içeri girerken ön kapımın parçaları dairemde uçuşuyor. Çok küçük dairemde koşarken telefona sarılıp kaçmaya çalışırken boğazımın arkasından delici bir çığlık kopuyor.

Peşimden hışımla geliyorlar, parmaklarım umutsuzca ekranda hareket etmeye çalışırken, 'yakalayın onu' haykırıışları kanımı buza çeviriyor, şu anda bana yardım edebilecek tek bir kişi olduğunu biliyorum.

Bir şekilde aramayı bağlamayı başarıyorum ve tam bir kez çaldığında, mengeneye benzer bir kavrama kolumun etrafında dönerek beni öyle sert bir şekilde durduruyor ki, omuz eklemim neredeyse yerinden çıkacak.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

"Cesedimi çiğnemen lazım, kaltak," diye mide bulandırıcı bir ses tonuyla arama kesiliyor ve telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıp ekranı parke zemine çarparak parçalıyorlar.

Sesinde tanıdık bir şeyler var, ama diğer iki adam bana yaklaştıkça, savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor. Sahip olduğum tüm güçle dizimi kaldırıp tam o pislğin aletine çarpıyorum.

Acı içinde kükrüyor, hemen yere düşüyor ve kolumdaki ölümcül tutuşu bırakıyor, bana harekete geçmek için sadece birkaç saniye veriyor.

Diğer ikisi kapıya ulaşmamı engellerken, tek yapabildiğim yatak odamı hedeflemek ve çıplak ayaklarım eski, çürük döşeme tahtalarına çarparak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya doğru koşmak.

Yatak odamda kendimi kurtarmak için son bir çabayla pencereme doğru koşuyorum, yeni güvenlik ekibimin aşağıda olduğunu ve bir şekilde beni kurtarabileceğini umuyorum, ama cehennem, kaçmak için kendimi üçüncü kat penceresinden atmak zorunda kalırsam, yaparım çünkü daha önce burada bulundum.

Eskiden insanların içindeki iyiliği görürdüm ama artık göremiyorum. Kadınların dairelerine giren erkeklerin ne istediğini biliyorum ve beni nereye götürmeyi planladıkları konusunda iyi bir fikrim var ve oraya geri dönmeyi ya da en yüksek teklifi verene satılabilecek bir fahişe gibi muamele görmeyi reddediyorum.

Bu saçmalıkla tekrar yüzleşmektense ölmeyi tercih ederim.

"YAKALAYIN ONU!" diye kükrüyor taşaklarını okşayan pislik, tam pencereye ulaştığımda. Ellerim kilit mekanizmasının üzerinde titriyor ve pencereyi yırtıp açarken sokağa bakıyorum, Travis'in kaldırımında cansız bir şekilde yattığını gördüğümde yardım için çığlık atmaya hazırlanıyorum, altında koyu kırmızı bir kan gölü var.

Ortağı cipin şoför koltuğunda hareketsiz duruyor, ama parçalanmış ön camdan yola çıkarak onun gittiğini ve benim burada tek başıma olduğumu söyleyebiliriz.

Korku, daha önce hiç bilmediğim bir şeydi ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, geriye tek bir seçeneğim kaldığını fark ettim; atlamak zorundaydım.

Kendimi çılgınca pencereden dışarı atarken gözlerim yaşlarla doluyor, ama kolumu saran morartıcı bir kavrama beni geri çekiyor. "Çok yavaşsın kaltak," diye gür bir ses kulağıma tükürürken iri bir bedene yaslanmışım. "Şimdi atladığına pişman olacaksın."

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

Çılgınca özgürlüğüm için savaşımaya çalışıyorum. Tekmeliyorum. Tırmalıyorum. Pençeliyorum. Yumrukluyorum. Bağırıyorum. Hepsini deniyorum ama tüm çabalarım rağmen yeterince güçlü değilim. Üçüncü adam bana ulaşıyor ve ikisi birlikte beni yüzüstü yatağıma yatırıp bileklerimi acı verici bir şekilde arkadan bağlıyorlar.

Sıkı ip tenimi ısıırıyor ve beni yataktan için tuttuklarında, hem bileklerim hem de omuzlarım rahatlamak için çığlık atıyor. Etrafımda döndürülürken ve aynı büyük bedene doğru itilirken acı içinde haykırıyorum. Omuzlarımı kavırıyor ve tam beni hareket etmem için itekleyecekken yatak odamın kapısı tanıdık yüzlerle doluyor.

Sergiu.

Monica.

Ve lanet olası Derek.

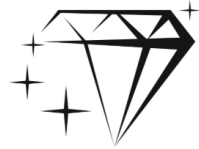
"Ne?" Nefes alıyorum, Derek'in yüzündeki çarpık sırıtışı anlamaya çalışırken göğsüm ağır nefeslerle kabarıyor. O neden burada? . . onlarla birlikte?

Hiç mantıklı değil.

Monica saplantılı bir bakışla gösteriyi izlerken Sergiu öne çıkıyor ama odadaki en büyük tehdidi bildiğim için bakışlarımı Sergiu'dan ayırmıyorum. "Seni öldürecek," diye tükürüyorum sıkılmış çenemin arasından, öfke ve korku içimde en kötü duygusal fırtınayı yaratıyor. "Ve öldürdüğünde de acımasız olacak. Seni öldürmesi için yalvaracaksın ama öldürmeyecek. O senin acınası hayatına son vermeyi düşünmeden önce milyonlarca ölümün acısını çekeceksin."

Sergiu gülüyor ve o kalın Rumen aksanı midemi bulandırıyor. "Elbette, eğer öğrenirse, ki . Ben onun ikinci adamıyım, çocukluğundan beri onun yanında olan kanından ve canından biriyim. Sen onun açık artırmada seçtiği bir fahişesin. Yakında seni unutacak," diyor ve içimde en büyük dehşeti uyandıran bir iğne çıkarıyor. "Gitme vaktin geldi Chiara. Burada sana yer yok."

Ve böylece iğneyi boynumun yan tarafına batırıyor ve şırıngayı doğrudan kan dolaşıma boşaltıyor.



**M** Bilincim yerine gelirken vücudum sert zemine çarpıyor. Başım zonkluyor ama içinde bulunduğum tanıdık hücrenin farkındayım. bir anlığına acıya odaklanmak için yayıldı.

Küçük ve kirli, ama bu sorunlarımın en küçüğü. Hevesli bir seyirci beni izlerken acı çeken bileklerim beni aşağıda tutmak için duvara bağlı.

Sergiu ve Monica hücremde durmuş, adını bilmediğim ama geçen seferden hatırladığım başka bir adamla birlikte beni kafesteki bir hayvan gibi izliyorlar. Hücrenin sahibi, tüm bu saçmalıklardan sorumlu olan pislik.

Kendimi yerden kaldırıp kan lekeli duvara yaslanıyorum ve bakışlarımı onlara kilitliyorum; hücre kapısının açık olduğunun fazlasıyla farkındayım. Sergiu beni çok yakından izliyor ve bana bakışındaki alçaklık tüylerimi diken diken ediyor.

Metal parmaklıkların etrafından dolanıyor ve küçük hücremdeki açıklığa doğru sürünüyor. Sergiu çömelirken, "Artık o kadar da güzel değilsin, aptal kız," diye düşünüyor. "Başka bir adam tarafından tamamen mahvedildikten sonra seni hâlâ umursayacak mı merak ediyorum."

Killian'ın öğrendiğinde ona ne yapacağı düşüncesine tutunmaya çalışırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, bundan sonra olacıklardan çok korkuyorum. Burada tacize uğrayacak mıyım? Kıyafetlerim çıkarılıp geçen seferki gibi mükemmel küçük bir fahişe gibi mi giydirileceğim? Sergilenecek ve en yüksek teklifi verene satılacak mıyım, yoksa umabileceğim en iyi sonuç bu mu? Geçen sefer şansım yaver gitti ama böyle bir şans çok sık gelmez. Şimdi benim için daha mı kötü olacak?

Sergiu bana bakıyor, o iğrenç bakışları midemi bulandırıyor. "Ne büyük kayıp," diye mırıldanıyor. "Sen aptal bir kızsın, Chiara. Uyarılarımı biraz daha ciddiye almalıydın. Karım hakkında ağzını açarsan başına neler geleceğini sana söylemiştim."

Alay ediyorum ve pahalı takım elbisesinin her tarafını kirletmeden önce ona tükürüyorum. "Şaka yapıyorsun, göt herif," diyorum kendi kendime çarpık bir sırıtışla. "Bana ne istersen yap, hiç fark etmez çünkü ona söylediğim tek şey bu değil. Burada ölebilirim ya da bana defalarca tecavüz edecek bir pisliğe satılabilirim ama Killian'ın sana yapacaklarının yanında bu hiçbir şey."

Sergiu bir an beni izliyor, bakışları blöfümü yakalamaya çalışır gibi daralıyor, ama burada blöf yok. "Bir bok bildiği yok."

Dudaklarım bükülüyor, gözlerindeki korkudan tatlı bir memnuniyet geliyor. "Bu gerçekten almak istediğin bir risk mi? Ne de olsa ona karının ihanetini anlatmaktan çok mutluydum. Neden seninkini de anlatmayayım ki? Tek fark, bana yaptığın şey, Killian'ın dün gece saatlerce incelediği kamera görüntüleriyle birlikte geliyor. Asıl soru şu, neden hâlâ kaçmaya başlamadın? Suçlarını görmezden geleceğinden bu kadar emin misin?" Duraksıyorum, onun korkunç bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kendine sor Sergiu. Gerçekten kimin arkasını kollayacak? Senin mi? . . yoksa benim mi?"

Sergiu çenesini sıkıyor ve boyunun hizasına kadar yükseliyor. Sonunda karısına dönmeden önce bakışlarını benimkilere kilitleyerek hücremden geri çekiliyor. "Gel hadi. Gitmeliyiz."

"Ne?" Monica çığlık atar. "Asla olmaz. O kaltak hak ettiğini alana kadar buradan gitmiyoruz."

Sergiu karısına doğru hamle yapıyor ve koca elini karısının boğazına kapatıp onu hücrenin metal parmaklıklarına çarpıyor. "Sana ne onu yapacaksın," diye homurdandıktan sonra dövüş onu terk edene kadar onu orada tutuyor.

"Evet, Sergiu," diyor.

Onu serbest bıraktıktan sonra bu pisliği yöneten şerefsize doğru bakıyor. "Bu sefer ondan kurtulduğundan emin ol," diye tersliyor. "Eğer kaltak satmazsa, beynine bir kurşun sık."

Sergiu, karısının onu takip edip etmediğini kontrol etmek için durmadan uzaklaşıyor ve eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, harekete geçecektir. Ama bunun yerine geri dönüp bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Fırsatım varken seni öldürdüğüme pişman olacaksın."

Ona göz kırpmadan önce "Merak etme," diye alay ediyorum. "Seni çok yakında göreceğim."

Monica kaşlarını çatarak bana bakıyor, ne diyeceğini bilemeden boktan kocasının peşinden hızla koşuyor ve beni diğer adamlarla baş başa bırakıyor. Parmaklıkların arkasında duruyor, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece bana bakıyor.

Tek kelime etmiyor ama gözlerinde açık bir küçümseme var, sanki benimle tam olarak ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyor. "Başıma bir sürü dert açtın ve iyi bir maaşıma mal oldun."

"Bunu Killian'la hallet," diyorum. "İşinizi yürütme şeklinizin benimle hiçbir ilgisi yok."

Bakışları daralıyor. "Öyle mi?" diye hırlıyor.

"Senin için de geleceğini biliyorsun," diyorum ona. "Bana ne olduğunu anladığında -ki anlayacak- Sergiu'nun başına gelenler senin de başına gelecek."

Alay ediyor. "O kadar önemli olduğunu mu ? Sen bir fahişesin, onun etrafta dolanması için pis bir kış parçasısın. Seni umursamıyor ve seni kurtarmaya gelmeyeceği de kesin. Gecenin sonuna kadar yatağını ısıtacak yeni bir fahişe olacak."

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor ve sonunda ölme ihtimalim yüksek olsa da, Killian'ın intikam için gelişini izlemekten çok mutlu olacağım.



", değil mi?" "Neyi bilmiyorum?"

Gölüyorum, onu bekleyen kaderle fazlasıyla eğleniyorum. "Ucuz bir fahişeyi kaçırmadın. Killian DeLorenzo'nun karısını, onun kalbinin sahibi olan kadını kaçırdın. O bu dünyadaki en güçlü adam ve hiçbir şey beni bulmasını engelleyemeyecek. Bulduğunda, beni hiç görmemiş olmayı dileyeceğinizi garanti edebilirim."

"Karın, ha?"

"Doğru."

Pantolonunun ön tarafına uzanıp kemeriyle uğraşıyor. "Bu durumda, madem beni öldürecek," diye söylendi, elinde gevşek sikiyle hücreme doğru ilerlerken. "O zaman ben de bundan bir şeyler çıkarabilirim."

Hayır. Sikeyim hayır.

Dehşet beni tüketiyor ve bağlı bileklerimi çekiyorum, bacaklarımı dışarı atarken çok sıkı ip etime batıyor. "Sakın bana dokunma," diye tükürüyorum ve herifin kaval kemiğine tekme atıyorum.

Acı içinde kükrüyor, ama çürümüş bakışlarındaki kararlılık daha da güçleniyor ve yüksek sesle ıslık çalarak yardım çağırmasını dehşet içinde izliyorum. Sonra sanki bir işaretmiş gibi iki iri adam hücreme dalıyor. Bana doğru geliyorlar, üçü de sanki bu oynadıkları en iyi oyunmuş gibi sırtıyorlar.

İçlerinden biri bir bıçak çekip üzerimdeki giysileri kesmeye başladığında, keskin ucu etime saplanırken beni tutuyorlar. Acı içinde haykırıyorum ve kalçalarım birbirinden ayrılmaya zorlandığında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Sahibi içime giriyor ve acınası bir bahane olan sikini şiddetle soktuğunda, tek yapabildiğim başımı çevirip sıkmak oluyor. Gözlerim, bu acımasız işkencenin bitmesini umuyor ve yalvarıyordu.

Sonunda bitene kadar birbirini ardına sıralarını alırlar.

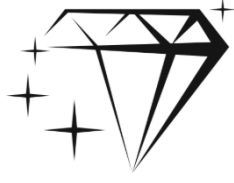
Vücudum yara bere içinde, kanlar içinde ve bıçağın keskin ucunun açtığı yaralarla kaplı. Arkalarından kapanan metal kapının gürültüsünü duyduğumda, bir topun içine kıvrılıyorum, kıyafetlerimin atılmış kalıntılarına bile uzanamıyorum ve öylece ağlıyorum.

Haysiyetim için ağlıyorum. Beni tüketen acıya. Zihnimin içinde tekrarlanan şiddetli itişler. Onların mide bulandırıcı kahkahaları. Utanç. Korku. Tenimi kaplayan kan. Kalçalarımın arasında silemediğim döller. Bitmesi için çaresizlik.

Ağlıyorum. Ve ağlıyorum.

Yorgunluk beni ele geçirene ve karanlık bir hiçlik çukuruna düşene kadar da durmuyorum.

## KILLIAN



M Şoför Chiara'nın apartman kompleksinin önüne yanaştı ve Chiara'nın güvenlik ekibine tahsis ettiğim cipin hemen önünde durdu. hala burada olmamalıydılar. Saatler önce işe olmalıydı.

Bu öğleden sonra beni aradığında, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Telefon sadece bir kez çaldı, cevap vermeme ve neye ihtiyacı olduğunu anlamama yetecek kadar uzun sürmedi ve geri aramaya çalıştığım da telefon kesildi. Son birkaç gündür onu özlediğim kadar çaresizce beni özlediği için duyguları çılgına dönmüş olabilir, ancak güvenlik detaylarını kontrol ettiğimde kimse cevap vermedi. Ekibim her zaman cevap verir. Bir sorun var.

Kaldırımdaki kurumuş kanı fark edene kadar arabamdan dışarı adımımı bile atmamıştım ve panikle boğazım sıkılırken arkamda park etmiş olan SUV'ye doğru baktım.

Boş, ama ben daha çok ön camdan, sürücünün oturduğu yerin tam ortasından geçen kurşun deliğine odaklanmış durumdayım.

Sikeyim.

Travis ve Jake benim en iyi adamlarımdı, tam da bu yüzden onları Chiara'ya atadım. Onların yanında güvende olduğunu biliyordum. Odaklanmışlardı, acımasızdılar ve detaylara çok dikkat ediyorlardı ama yine de ortama uyum sağlayabiliyorlardı. Onu korkutmazlardı ve zaman geçtikçe eminim ki hepsi oldukça arkadaş canlısı .

Dehşet damarlarıma ağır bir şekilde işliyor. Chiara.

Eğer ona bir şey olduysa. . . siktir.

Kaldırımı geçerken bakışlarımı Chiara'nın yatak odasının penceresine yöneltiyorum ve pencereyi ardına kadar açık buluyorum. Dairesi üçüncü katta olsun ya da olmasın, bana güvenliği konusunda dikkatsiz bir tip gibi gelmiyor. İş yerinde olması gerekiyordu ve kapıyı düzgünce kilitlemeden gece için ayrılacağından şüpheliyim.

Kompleksin kapısında, kopyaladığım yedek anahtarı kullanıyorum ve binaya doğru ilerliyorum, adımlarım her saniye hızlanıyor.

Bir şeyler doğru gelmiyor. İşlerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar çok böyle durumla karşılaştım. Sayamayacağım kadar çok kez bu tür bir korkunun sebebi ben oldum.

Chiara'ya atadığım iki adamın ölümle sonuçlanan kötü bir sokak soygununda hayatlarını kaybetmiş olma ihtimali nedir? Çünkü diğer tek açıklama, birinin kızım için gelmiş olması ve eğer kapısını açtığımda onu yerde kanlar içinde yatarken bulursam, koparacağım fırtına tüm dünyayı yerle bir eder.

Üçüncü kata ulaştığımda Chiara'nın kapısına doğru hışımla ilerliyorum ama kapıyı yerde paramparça buluyorum.

Duraklıyorum, hızlıca daireyi inceliyorum.

Açık yatak odasının penceresinden içeri giren dış ses dışında içerisi çok sessiz ama benim için önemli olan tek şey Chiara'ya verdiğim ve yerde duran parçalanmış telefon.

Dairenin derinliklerine doğru ilerliyorum ve telefonu elime almadan önce önüne çömelıyorum. Ekran parçalanmış, ama ana ekran düğmesine basınca yanıyor ve başparmağımı paramparça camın üzerinde gönderilmemiş bir mesajla mesaj zincirimize açık olduğunu görüyorum.

Ekran, kelimeleri net bir şekilde anlamaya çalışamayacak kadar paramparça, bu yüzden gönder tuşuna basıyorum ve mesajın telefonuma ulaşması için bir an bekliyorum.

***Chiara - Kibirli bir pislik olmayı bırak ve gözünün önündekini gör. Ben senin yanına aitim. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.***

Hay . O kadar da haklı olamaz.

Gitmesine izin vererek hata yaptım. Daha sıkı tutunmalıydım ve onu kaybetme korkusunun beni onu sevmekten alıkoymasına izin vermek yerine, bu korkunun kaynağını bulmalı ve onu yerle bir etmeliydim.

Chiara'nın dairesini hızlıca bir turladıktan sonra, burada olmadığı çok açıktır. Açık pencere, parçalanmış telefon ve kırık kapı dışında, ona karşı bir cinayet işlendiğine dair herhangi bir işaret görünmüyor. Burada yaralandıysa bile, kan akıtacak kadar değil.

Telefonumdan şoförümün numarasını bulup onu hemen arıyorum. "Patron?"

"Chiara'nın barına gidin, çalışmadığından emin olun ve rapor verin."

"Hallediyorum."

O uzaklaşırken duyuyorum ve tam dairenin etrafında tekrar dönmeye başladığımda, dairenin dışındaki koridorda birinin sesini duyuyorum. "Bu da neydi böyle? Onu alıp gitmen gerekiyordu. Şimdi ortada cesetler ve tanıklar var. Polisler bu işin peşini bırakmayacak."

Bir an sessizlik oluyor, bu da bana yanında biri olmadığını, telefonda olduğunu söylüyor. Tanıdığım bir ses değil ama bu sesin ait olabileceği çok az insan var. "Umurumda değil. İstediyin şeyi yaptım ve sen de lanet olası kaltağı aldın. Nasıl olduğunun ne önemi var? Sadece bana borcunu öde."

Hay sikeyim. Bu milyonlarca farklı anlama gelebilir, ama zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi doğruluyor. Chiara kaçırıldı.

İçimde fırtınalar kopmaya başladı ve benim olana dokunabileceklerini sanan herifin tepesine binmek için sabırsızlanıyorum. Onun karım olduğunu söylediğimde ciddiydim. Noktalı bir çizgide imza olmadığını biliyorum, ama onu kendimin olarak iddia ettiğim an, doğru hissettim.

Hay sikeyim. Eğer çok geç kalırsam . . .

Koridordaki kişinin yaklaştığını duyunca, kapıdan uzak durarak mutfığa doğru ilerliyorum. Karşılaşmak üzere olduğu kasırgadan tamamen habersiz, adım adım içeri giriyor.

Onu Sergiu'nun bana Chiara hakkında verdiği dosyadan tanıyorum. Eski sevgilisi Derek Monroe ve hakkında öğrenebildiğim kadarıyla pek bir şey değil. Etrafındaki insanları yükselmek için kullanan yanlış yönlendirilmiş bir zavallı. Ve belli ki Chiara'ya yaptığı da tam olarak bu. Bir maaş günü için ondan vazgeçti ve bu benim görmezden gelebileceğim bir şey değil.

Mutfağın diğer ucuna doğru ilerleyerek, boğazımı temizlemeden önce kendimi Derek ile onun tek kaçıışı arasına yerleştiriyorum.

Gözlerini kocaman açarak arkasına dönmeden önce bağıırıyor, elleri onu sadece zayıf gösteren bir dövüşçü duruşunda. Ben yumruklarımla dövüşmem,

kaçınabildiğim zaman değil. Kurşunları tercih ederim.

"Chiara nerede?" Konunun etrafında dans ederek zaman kaybetmek istemediğim için soruyorum.

"Sen de kimsin lan?"

"Karşı gelmek istemeyeceğin tek adam. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Derek alay ediyor ve etrafımdan dolaşmaya başlıyor. "Evet, siktir git kardeşim. Sana bir bok anlatmıyorum."

Yanımdan geçip giderken gömleğinin önünden tutup onu apartmanın ortasına fırlatıyorum ve duvara çarpıp kış üstü düşmesini izliyorum. Ona doğru adım atıyorum, silahımı çekip tam gözlerinin ortasına doğrulttuğumda parmaklarım tetiği çekmek için seğiriyor. "Tekrar deneyelim, olur mu?"

Gözleri korkuyla açılıyor ve aletin üzerindeki kot parçasının kararmaya başladığını izliyorum. Ağır bir iç geçirdim. Erkekler için korku karşısında mesanelerini kontrol etmek neden bu kadar zor? Gerçekten o kadar da zor değil. Daha genç ve toyken bunu eğlenceli bulurdum, şimdi ise sadece aşağılayıcı buluyorum.

"Woah. Woah," diye atıldı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Sadece silahını indir."

"Hayır. Konuş."

Gözleri silaha kilitlenmiş, sanki hayatında hiç silah görmemiş gibi davranırken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "I . . . Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, dostum. Bu pislik beni aradı ve ne yaptığımı bildiğini, eğer tekrar yapmasına yardım edersem bana yüz bin dolar ödeyeceğini söyledi."

Başımı hafifçe eğiyorum, birçoklarının benim hakkımda iddia ettiği gibi bir psikopat gibi görünüyorum. "Peki tam olarak ne yaptınız?"

"Ben . . . lanet adam. Lütfen."

Ateş ettim ve kurşun tam dizinin ortasından girdi. Derek acı içinde çığlık atıyor, ama onun saçmalıkları için zamanım yok. Cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen. "Konuş," diye emrediyorum, sanki lanet bir hayvanmış gibi.

"O sürtük beni terk ettikten sonra onu Ezekiel Lopez'e sattım. O-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye kükrüyorum sabrım tükenirken.

"Anlaşmaya göre gitmesi gerekiyordu. Pisliğin teki onu satın alacaktı ve bir daha buraya gelmeyecekti ama geldi. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve kaltak hala bana gün yüzü göstermedi."

Çömelerek silahı tam alnının ortasına dayadım. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmayacaktım, ama sonra . . . Yüz bin dolara nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"NE YAPTIN SEN?" Kükredim. "CHIARA NEREDE?"

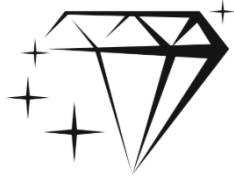
Ses tonuma şaşıyor ama sonunda bana ihtiyacım olan cevapları veriyor. "I . . . Bilmiyorum. O adam ve orospu karısı onu Ezeziel'e geri götüreceklerini söylediler ama buradan ayrıldıklarında işim bitmişti. Onu gerçekten oraya götürdüklerini nereden bilebilirim ki? Ama şansım varsa, gecenin sonuna kadar gitmiş olur."

Hayal kırıklığım beni ele geçiriyor ve çömeldiğim yerden kalkarken Derek ölümden kurtulmuş gibi ağır bir iç çekiyor, ama ben merhametli bir adam değilim ve bu olayda sadece küçük bir rol oynamış olmama rağmen, bu onun hayatının sonunu getirmeye yetti.

Tereddüt etmeden tetiği çekiyorum, beyni duvara sıçramadan önce arkamı dönüyorum ve lanet olası bir savaşa hazırlanarak uzaklaşıyorum.

Pislik herifin ve orospu karısının Sergiu ve Monica olduğunu varsaymak zorundayım ve plana sadık kaldıklarını ve Chiara'nın Ezeziel ile birlikte olduğunu varsayarsak, zamanım tükeniyor. Açık artırmalar yakında başlayacak ve bu sefer kendime sadece bir ödül bulmayacağım; benim olanı alıp gerisini yakıp kül edeceğim.

## CHIARA



**I** Benim için tekrar geldiklerinde de yaşıyorum. Duygusuz saldırılarının üzerinden belki bir saat geçti. Yüzümdeki gözyaşları kurumaya bile vakit bulamadı.

Beni siyah esaret iç çamaşırına zorluyor.

Bileklerimi bağlayan ipleri çekiyorlar ve her acı verici çekiş yanan etimi daha derinden ısıyor.

Beni son kez buraya sürüklediklerinde bir kahraman gibi savaştım. Killian'ın arkada durduğunu gördükten ve o büyülü bağlantıyı hissettikten sonra bile pes etmeyi reddettim. Her şeyimi verdim ve son ana kadar cesurca kendimi kurtarmaya çalıştım, ama bu sefer farklı.

Zar zor ayakta durabiliyorum ve vücudum tamir edilemeyecek kadar kırılmış hissediyor.

Beni ana kata götürüp hevesli teklif sahiplerine sergilenmek üzere bir kafese tıktıklarında, etrafıma bakma zahmetine bile girmiyorum. Hayatımda hiç bu kadar düz ve yalnız hissetmemiştim.

Yakında etrafım, beni akla gelebilecek her şekilde taciz etme şansı için teklif verecek zavallı erkeklerle çevrilecek. Geçen seferkinden farklı olarak, içimde hiç mücadele kalmadı. Tek umudum Killian benim için geldiğinde, gelecek, hala kurtarılmaya değer olacağım.

şu anda bundan pek emin değilim. Beni şimdi nasıl isteyebilir?

Kafesimde parçalanıyorum, yere düşüyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum, tıpkı son bir saatimi geçirdiğim gibi, sadece şimdi bağlı bileklerim serbest bırakıldı ve



dairemnden alındığımdan beri ilk kez biraz rahatlama sağladı.

Etrafımdaki insanlar yoğun bir şekilde müzayedeye hazırlanıyor ve çoğunlukla yalnız kalıyorum ve enerjimin bir kısmını geri kazanmak için elimden geleni yapıyorum, ama faydası yok. O kadar tükenmiş durumdayım ki bulabileceğim azıcık enerjinin de bana pek bir faydası olmayacak. Bu pisliklerin karşısında değil.

Benim için gelecek. Gelmek zorunda.

Evimin önüne yerleştirdiği güvenlik ekibinin iletişim eksikliğini fark ettiğinde, harekete geçecektir. Bunu . Umarım sonunda bana ulaştığında, beni eve götürmek içindir, acıma son için değil.

Bundan nasıl kurtulabilirim ki?

Tek istediğim onun kollarında güvende olmak, bana hiçbir şey olmayacağını bildiğim sıcak göğsüne yaslanmak. Tekrar onun tatlı meleği olmak istiyorum. İhtiyacı olan kadın olmak istiyorum ve eğer buna sahip olamayacaksam ve burası benim tek seçeneğimse, umarım beni satın alan sefil piç kurusu gözlerimin arasına bir kurşun sıkacak kadar merhametlidir. Ama bunun gerçekleşme ihtimali pek yüksek görünmüyor.

Neden Monica'yı kıskırtmak zorundaydım ki? Bara böbürlenmeye geldiğinde sessiz kalabilirdim. Onu Killian'ın becerikli ellerine bırakmalıydım ve belki onlar da beni rahat bırakırlardı. Belki de hepsi benim hatam.

Monica ellerini koyduğu andan itibaren, Killian bununla ilgilenmesi için ısrar etti ve en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin vermek yerine kendimi geri çektim ve bunu yaparak kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Aynı şey Sergiu için de geçerli. Şansım olduğu anda Killian'a gitmeliydim. Kuzeninin bana ne yaptığını ona söylemeliydim ve bu halledilirdi, ama Killian'ın kuzeninin küçük ziyaretlerinde bir rolü olmadığına güvenmek yerine Sergiu'dan korkmayı seçtim. O beni korurdu. Bunu düzeltecek ve Sergiu ya da Monica'nın korkmadan adımı bile duyamamasını sağlayacaktı - tabii yaşamalarına izin vereceğini varsayarsak, ama şüpheliyim. O bağışlayıcı bir adam olarak bilinmez. Sadece bana karşı.

Kahretsin, onu özledim. Şu kapılardan geçip beni buradan götürmesi için her şeyimi verirdim.

Devasa depo erkeklerle dolmaya başladığında dakikalar saatlere dönüşür. Kafeslerdeki diğer kadınlar çılgınca bir çıkış yolu ararken içkiler servis ediliyor. Özgürlük için verdikleri mücadeleyi kıskanıyorum. Hâlâ buradan çıkabilecekleri umudunu ama çok geçmeden bu kadar aptal olduklarını anlayacaklar.

Bu umuda tutunmak. Tek yaptığı sahip oldukları azıcık enerjiyi tüketmek.

Erkekler kafesimin etrafında dönüyor ama başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Onlar için gösteri yapmıyorum ya da onların isteği üzerine vücudumu sergilemiyorum. Sadece bir topun içinde kıvrılmış bir şekilde oturuyorum ve bir serserinin kaderime karar vermesini bekliyorum.

Önümde bir kahkaha duyuluyor ve bu kahkahanın tüyler ürpertici tonu içime bir şeylerin batmasına neden oluyor. Tanıdık gelmesi tüylerimi diken diken ediyor ve bakışlarımı kaldırmaktan kendimi alamıyorum. Yüzü, tam da bu kafeste durup lanet burnunu kırdığım geceden beri aklıma kazınmış bir yüz, sadece şimdi burnu iyileşmiş ve omzunda bir çip var.

Kırık burunlu adam.

O gece bir pislikti ve şimdi de bir pislik olacağından şüphem yok. Tek fark, ona defolup gitmesini söyleyecek ya da burnunu tekrar kırmaya çalışacak kadar içimde mücadele olmaması. Kesinlikle iyileşti, ama kesinlikle doğru ayarlanmadı ve içimden bir ses bu konuda pek de heyecanlı olmadığını söylüyor. Karısına nasıl bir bahane sunduğunu merak ediyorum.

"Vay, vay. Seni burada görmeyi beklemiyordum," diye söylenirken bakışları heyecanla parlıyor. "Seninle çok eğleneceğim."

Bakışlarım tekrar kirli kafesin zeminine düşüyor, söyleyeceği hiçbir şey umurunda değil, ama mücadele etmemem onu sadece sinirlendiriyor gibi görünüyor. "Vay canına. DeLorenzo seni gerçekten mahvetmiş, ha? Şu haline bak, zerre kadar haysiyetin kalmamış. Ama merak etme, senin gibi kullanılmış küçük fahişeler için mükemmel bir yerim var."

Gözlerimi deviriyorum.

Gözdağı verme taktikleri daha önce üzerimde işe yaramamıştı, şimdi de yaramayacağı kesin. Gerçekten Killian DeLorenzo'yla vakit geçirmiş bir kadının onun cılız tehditleri karşısında yıkılacağını mı düşünüyor? Kendini kandırıyor.

Umduğu gösteriyi alamadığı belli olan Kırık Burun sonunda sıvışıp gidiyor ve ben de etrafımdaki dünyayı görmezden gelmeye geri dönüyorum, umutsuzca son birkaç saatin görüntülerini kafamdan atmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Sonsuza dek beynime kazındılar ve hiçbir şey bunu yok edemeyecek. Hiçbir şey bunu düzeltmeyecek.

Açık artırma başladı ve ilk ben çıktığımda hiç şaşırmadım. Sıkıcı kaltağı aradan çıkarmak istiyorlar, böylece heyecan verici kızlara geçebilecekler.

Gecede şov yapan kızlar, hayatta kalmak için çaresizlik içinde yanlış türden bir ilgi uyandıranlar.

Teklifler düşük ve Kırık Burun'un her zamankinden daha mutlu bir sesle partiye katıldığını duyduğumda, tek yapabildiğim istifa etmiş bir iç çekmek. Şimdiye kadar sadece üç yüz bin dolar koydu, oysa geçen sefer bir milyon doların üzerinde limitlerini zorluyordu. Herhalde iyi bir anlaşma yaptığını sanıyor.

Başka biri teklif veriyor ve ben başımı kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyorum. "Dört yüz." "Beş," diyor Kırık Burun.

Diğer adam cevap vermiyor ve müzayedeci satıldığını ilan ettiğinde Kırık Burun alkışlıyor, sanki bir ödül kazanmış gibi yumruklarını havaya kaldırıyor, ama ne sanıyor ki? Ayağa kalkacak enerjiyi bile bulamayacak kadar kırılmış bir kadın mı? Başka erkeklerin davranışları yüzünden paramparça olmuş bir kadın mı?

Sanırım tebrikler sırayla. Kendine bir enkaz bulmuş. İyi iş, pislik. Etrafta dolaşan diğer aşağılık adamlar bile bana bir kez bakıp tek bir kuruş bile etmeyeceğimi görebiliyor ve beni görmezden gelebiliyorlardı.

Ama bu pislik değil, yeni sahibim. Eğlenceli zamanlar.

Tek amacı beni kırmaktı, ama zaten onarılamayacak kadar paramparça olmuş birini nasıl kırabileceğini düşünüyor? Şaka gibi.

Başıma ne haltlar geleceğini öğrenmek için girdiğim depresyona ara vermem gerekirken, Kırık Burun'un müzayede evinin öbür ucunda, az önce tünel hücrelerinde bana tecavüz eden pisliğin yanına gidip ödemesini teslim etmesini izliyorum.

İkisi bana bakıyor ve sahibi sırtarak kanımın damarlarımda zehre dönüşmesine neden oluyor. Mide bulandırıcı bakışları üzerimdeyken boğazıma bir şeyler düğümleniyor ve Killian burada olmasa da eninde sonunda geleceğine inanıyorum. Geldiğinde burada olmayacağım. Bunun için çok geç, ama bu kendini beğenmiş pisliği bulduğunda, sefil hayatına son verecek ve ona en acımasız ölümü tattıracak ve bu da nefes almamı sağlayan tek şey.

Killian beni kimin satın aldığını öğrenecek ve birkaç saat içinde beni eve götürmek için orada olacak. Bana her zaman onu kahramanım ya da parlak zırhlı bir şövalye olarak görmememi söylerdi, ama nasıl ? Geleceğini biliyorum.

ve sonunda beni bu sefil cehennemden kurtardığında, her şey eskisi gibi olabilir.

Sahibi muhafızlardan birine başını salladı -içime zorla giren üçüncü adam- ve bir dakika geçmeden açık artırma katından kafesime doğru ilerledi. Kilidi eline alarak, Kırık Burun ödülünü almaya geldiğinde beni serbest bırakmaya başladı, beni cehennem deliğine geri götürmek için açık artırmanın bitmesini bile beklemedi.

Kafesin kapısı açılıyor ve gardiyan içeri uzanıp kolumu kavıyor, beni yerden kaldırırken kirli tırnakları derime batıyor. "Ne yazık ki burada kalamayacaksın," diye mırıldandı, iğrenç dudaklarında mide bulandırıcı bir sırıtış vardı. "Seninle eğlenmem henüz bitmemişti."

Bakışlarını tutarken yüzüne tükürdüm. "Kocamın seni sığır gibi kesmesini izlemek için burada olmadığımı gerçekten pişman olacağım."

Kırık burunlu adam, sanki kumarhanede riskli bir bahis oynamış da karşılığını almış gibi heyecanla kahkaha atıyor. "Ooohhhh. biraz daha mücadele olduğunu biliyordum," diye sırıtıyor ve bana uzanıp beni kendisine doğru çekiştiriyor. "Umarım hazırsındır, sürtük."

Çenemi sıkıyorum. Beni tutan üç yetişkin adam tarafından yok edilmek bir şey, ama bu bok parçası? Hayır. O yaşlı ve kesinlikle zayıf olmasa da, bir parçam onu kısa bir süreliğine de olsa savuşturabileceğime inanıyor. Belki de Killian'ın beni bulmasına yetecek kadar uzun bir süre. Eğer benim için geliyorsa -ki öyle olduğunu biliyorum- o zaman elimden geleni yapacağım. Ve onunla işim bittiğinde, endişeleneceği son şey berbat burnu olacak.

Bu piçi, beni yok edeceğini sandığı kadar iyi bir şekilde yok edeceğim.

Müzayede evinin sınırları içinde bir hamle yapacak kadar aptal olmadığımдан, bileklerim bağlanıp sıkıca çekilirken, ip zaten yırtılmış etimi ısıtırken öylece duruyorum. Acı bedenimi parçalıyor ama Kırık Burun beni tasmalı bir köpek gibi çekiştiriyor ve ben onunla mücadele etmeye kalkışmıyorum.

Killian'ın beni buradan götürdüğü zamanın aksine, Kırık Burun'un beni hızada tutacak muhafızları yok gibi görünüyor ve aklım hemen bir plan oluşturmaya başlıyor. Eminim buralarda bir yerde bir arabası vardır ve herkes hâlâ içerideyken beni kim durdurabilir ki?

Kalabalığın içinde sürüklenirken, erkekler beni okşuyor, kıcımlı ve göğüslerimi avuçluyor, Kırık Burun göğsünü tavus kuşu gibi kabartıp yeni oyuncağını göstererek beni çekiyor. Ama şimdi elini gösterdi. Bir adam

egosu olan bir adam kolayca alaşağı edilebilir. Zayıflığını gösterdi ve elime fırsat geçerse bunu kullanacağım.

Bir başkası elini kalçalarımın arasına sokarken göğüslerim tutuluyor ve kabaca sıkılıyor, ama şaka yapıyor, orada bulacağı tek şey diğer erkeklerin sik sularının kalıntıları olacak.

Vücudum hala zayıf ve yeterince enerji kazanamadığım için kendime lanet ederken ayaklarıma takılıyorum. Ama kazanmış olsaydım bile, buna tutunuyor olacaktım. Hayatım için gerçek savaş henüz başlamadı ve başladığında hazır olacağım.

Kırık Burun beni Killian'la ilk yürüdüğüm küçük metal merdivene götürüyor ve beni yukarı sürüklerken bileklerimin etrafındaki ipler etime daha da batıyor. Sızlanmalarım boğazımda düğümleniyor ve yutkunuyorum.

Bu adam için ağlamayacağım. Ona zayıflık göstermeyeceğim.

Muhafız bizi gecenin soğuşuna bırakıyor ve soğuk iliklerime kadar işlerken tek yapabildiğim Kırık Burun'un devasa binanın yan tarafına doğru ilerleyişini takip etmek oluyor. Birden kendimi tehdit altında hissetmemeye başladım. Sadece ben ve o varız ama aptalca bir hareket yapmayacağım. Bu benim özgürlük için tek şansım .

Yolun ilerisinde park etmiş arabalar var ve bu iğrenç oyunu nasıl oynayacağımı anlamaya çalışıyorum. Bir şekilde bileklerimi kurtarmalı, piçi bayıltmalı ve arabasını çalmalıyım. Killian'ın malikânesine nasıl döneceğimi bulma şansım yok ama boktan daireme dönebilirim, telefonumu bulup onu arayabilirim ve saniyeler içinde orada olur. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağına inanıyorum.

Ayaklarım engebeli zeminde tökezliyor ve beni tekrar çektiğinde dizlerim tutmuyor, bileğim bu gülünç topuklarla bükülüyor ve ağır bir şekilde yere düşüyorum. Dizlerim çakıl taşlarına gömülüyor ve sonunda durduğunda acı içinde haykırıyorum, ani düşüş ipi ellerinden koparıyor.

Kaburgalarım tekme atmadan önce ağrıyan avuçlarımla kendimi yakalamak için ancak bir anım oluyor. "Kalk ayağa, kaltak."

Çenemi sıkıp kendimi tutuyorum ama bana doğru uzandığında kokuşmuş dokunuşundan ürküp kaçıyorum ve ip bileklerimden çözülüyor. İçimde bir umut parıltısı yanıyor, bir alev gibi parlıyor ve tüm dikkatimi ele geçiriyor.

Her şeyi ele vermekten korktuğum için bileklerime bakmaya cesaret edemiyorum. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni engebeli zemine fırlatıyor. "Ugh," diyorum

Ağır bir şekilde yere düşerken homurdanıyorum ama yine kalkmaya cesaret edemiyorum. "şekilde mi oynamak istiyorsun?" diye ve beni tekrar tekmeliyor.

"Tamam, istediğin gibi olsun, sürtük. Ama diz çökmeye bu kadar kararlıysan, o zaman sana yapacak bir şey vereceğim."

Pantolonunun ön tarafına uzanıyor, kemerini hızla çözüyor ve sarkık sikini dışarı çıkarıyor. Hızla yukarı aşağı pompalıyor, kendini harika bir şey olacağını düşündüğünü varsaydığım şeye hazırlıyor ve saçlarımdaki tutuşu sıkılaştırırken ve horozunun gözü bana bakarken, boğazımda safra yükseliyor.

"Aç kapıyı, sürtük."

"Eğer o acınası aletini yalayacağımı düşünüyorsan, başka bir şey daha var demektir."

"Bana karşı gelmek istemezsin, kızım. Şimdi o lanet ağzını aç ve uslu bir fahişe ol ve kabul et. Aksi takdirde beynini bu yola saçılmış olarak bulacaksın ve yaşasan da ölsen de o güzel ağzını sikmeye devam edeceğim, seç bakalım."

Bileklerim biraz daha gevşiyor ve çenemi sıkıp bakışlarımı kaldırdığımda, arkasında ışıklar beliriyor, çok daha uzakta, ama sadece saatte bir milyon mil hızla hareket eden devasa bir SUV filosu böyle bir ışık halesi yaratabilir.

Killian.

Öyle olmalı.

Tıpkı gibi benim için geliyor.

İçime çöken duygu dalgası neredeyse beni felç ediyor ama Kırık Burun'un dikkati sadece bana odaklanmışken, bakışlarını üzerimde tutmak için elimden geleni yaparken içimdeki her duyguyu maskeliyorum. Eğer birinin geldiğini fark ederse, buradan kurtulma şansım gittikçe azalacak ve eğer bir şekilde beni geri almaya gelenin Killian olduğunu anlarsa, bu şans yok olacak. Ve geçmişte bazı aptalca kararlar verdiğimi bilsem de, bu gece herhangi bir karar vermeyeceğim.

Cipler aptalca bir şey yapma riskini göze almak için hâlâ çok uzakta ama bu noktadan hareket etme riskini de göze alamam. Eğer bu pislik beni yakalar ve bir şekilde arabasının bagajına sokarsa, boku yerim.

Ya hep ya hiç.

Gururumu ve haysiyetimi bir kenara bırakıp etrafımdaki her şeyden kopmak için elimden geleni yapıyorum, ağzımı açıyorum ve gözlerim yaşlarla dolarken, sikini tam boğazımın arkasına sokuyor. "İşte ben de bunu

düşündüm," diyor, başımı ileri geri zorlarken saçlarımı her zamankinden daha sıkı tutuyor. "Şimdi em."

Aleti boğazımın arkasına defalarca çarptıkça boğuluyorum, bir yandan da bakışlarımı gittikçe yaklaşan kör edici farlara kilitliyorum ve üstünlüğü ele geçirebileceğim kadar yaklaştıkları anda hiç tereddüt etmiyorum.

Sikinin boğazımın arkasına girmesi için sadece bir mikrosaniye bekliyorum ve sonra sahip olduğum tüm güçle, mümkün olduğunca sert bir şekilde ısıyorum. Kırık Burun acı içinde kükrüyor, ağzıma bir kan dalgası doluyor ama bırakmaya cesaret edemiyorum, dişlerimi gıcırdatmaya devam ediyorum.

Saçlarımı acımasızca çekip koparıyor ve bileklerim nihayet serbest kaldığında, elimi titreyen kalçalarının arasına sokup taşaklarını ölümüne kavırıyorum ve bir şeylerin patladığını hissedene kadar sıkıyorum.

Kırık Burun yere düşüyor ve vücudunun ağır düşüşü derisinin geri kalanını yırtmaya yetiyor, onu tamamen hadım ediyor ve yapabildiğim anda geri çekiliyorum, horozundan geriye kalanları kirli zemine tükürüyorum.

Yüzüme kan bulaşıyor ve titreyerek ayağa kalktığımda, zavallı adama bakıyor, acıya yenik düşmesini izliyorum. Ondan dalga dalga kan akıyor ve insan vücudu hakkında hiçbir şey bilmesem de, insanların bu tür bir kan kaybından genellikle kurtulamadığını biliyorum.

"Bu içimde kalan küçük bir mücadele için nasıl?"

Kanlı tacımı giymiş, lanet bir kızıl kraliçe gibi yükseliyorum. "SEN KALTAK," diye kükrüyor Kırık Burun, var olmayan sikine tutunarak, ama tek yapabildiğim gülmek.

Belki de bu gece yaşananlar beni mahvetti. Belki de hiçbir zaman Killian'ın aşık olduğu kız olamayacağım, ama şu anda bunun bir önemi yok, çünkü bu pislikler ruhumu kararttı ve adalet yerini bulana kadar rahat etmeyeceğim.

SUV konvoyunun kayarak durduğunu duyuyorum ve omzumun üzerinden geriye baktığımda gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Killian müzayede evini basacak ve bunu yaptığında tam olarak ne için adalet istediğini bilmesini istiyorum.

Kalbimin diğer yarısına doğru koşmak için dönüyorum, ama Kırık Burun'un guruldaması beni duraklatıyor ve ona baktığımda karanlık kalbim daha da yaklaşıyor. "Umarım buna değmişimdir," diyorum ona çarpık bir sırıtişla.

dudaklarımın arasında. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa. Kocamdan çok uzun zamandır uzaktaydım."

"Seni öldüreceğim," diye tükürüyor sıkılmış çenesinin arasından. "Bu sözlerimi bir kenara yaz, kızım. Seni bulacağım ve bulduğumda sana çektireceğim acı en karanlık cehennemde yaşamak gibi olacak."

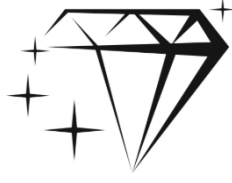
Gülüyorum. "Şirin," diyorum bakışlarım hadım edilmiş penise ve yaradan akan kana kayarken. "Bu kadar kan kaybıyla, beni tekrar ellerine alma şansını bir kenara bırak, önümüzdeki birkaç dakikadan fazla yaşayamayacaksın, ama saçma bir mucize gerçekleşir ve bir şekilde hayatta kalırsan, beni asla bulamayacaksın."

"Ne-"

Tüm ağırlığımla, ince topuğumu göz çukuruna doğru indiriyorum ve topuğun beynine girdiği anı tam olarak hissediyorum. Işıklar bir anda sönüyor ve yeni bulduğum umut her zamankinden daha parlak bir şekilde yanarken, topuğumu beyninden çekip çıkarıyorum, meleksi ışık halesiyle yüzleşmek için dönüyorum ve arkama tek bir bakış bile atmadan, siyah ruhumun diğer yarısına doğru koşuyorum.



## KILLIAN



T cip filosu müzayede evinin dışında gıcırdayarak durdu ve ben de elli adamımın çakıllı yola dökülüşünü izledim, her biri Bu lanet cehennem deliğine saldırmaya ve kızımı bulmaya hazırım.

Son birkaç saatin tedirginliği beni mahvetti. Onun kaçırıldığını öğrendiğim andan itibaren, saldırımızı organize etmek için değerli dakikalarımı harcamak zorunda kaldım, hepsi sahip olmadığım zaman gibi geldi, ama hazırlıksız gitmek gereksiz can kaybı anlamına gelir ve tam olarak hazırlanmadığım için adamlarımı riske atmayacağım.

Umarım çok geç değildir.

Bu müzayedeler genellikle gece geç saatlerde gerçekleşir, ancak bu gerçekten de kalabalığın sabrına bağlıdır. Bu müzayedelere sık sık katılan erkekler pek de saygıdeğer ya da beklemeye hazır kişiler olarak bilinmezler. Talepkârdırlar ve istediklerini alamadıklarında genellikle tehlikeli bir hal alırlar. Sevgilimin çoktan gitmiş olma ihtimali yüksek, ama eğer gitmişse, oraya girip bilmem gereken her şeyi öğrenmemi engelleyecek hiçbir şey yok.

Ama o hâlâ oradaysa, tıpkı ilk geceki gibi, o zaman bu lanet olası ringi onun etrafına yıkacağım.

Adamlarım derhal tesisin etrafına dağılıp her çıkıştan içeri sızarak içerideki tek bir kişinin bile kaçamayacağından emin oluyorlar. Ezekiel'le limitime ulaştım ve eğer bu pisliği alaşağı ediyorsam, onu da gemiyle birlikte alaşağı edeceğim. Bu gece onun için kaçış yok.

Yeraltı tünellerinden gizlice kaçmak ya da çatıdaki acil çıkıştan kaçmak. Hepsini hallettim ve bu gece Ezekiel Lopez benim.

"İyi miyiz?" Cristian -yeni ikinci komutanım- soruyor. Güvenebileceğim tek kıdemli üye o kaldı ve dürüst olmak gerekirse konuda üzgün değilim. O ve eşi Evie, Chiara'nın bu dünyaya geçişi için tam da ihtiyacı olan kişiler. Bunu daha önce düşünmeliydim. Evie ona yardım edebilir, bilmesi gereken her şeyi öğretebilir, çünkü bir daha gitmesine izin verirsem lanetleneceğim. Cristian'a gelince, o hiçbir zaman ilgi odağı olmak istemeyen tek kıdemli üye, beni arkamdan bıçaklayacağından endişe etmediğim tek kişi. O mükemmel bir evetçi, ancak terör karşısında her zaman ayağa kalkacaktır. Eğer en kötüsü olur ve benim yerimi almak zorunda kalırsa, bu rolü en az benim kadar ciddiye alacaktır.

O tam da ihtiyacım olan şey.

Başımı sallayacaktım ki uzaktan kırık bir çığlık sesi geldi -her yerden tanıyabileceğim bir ses- ve onu bulmak için dönüp baktım ki Chiara binanın köşesinde tökezleyip doğrudan ciplerin ışığına doğru adım atıyor.

Kalbim bir an için donuyor, sonra tam bir saldırıya geçerek beni sakat bırakıyor ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor. Koşmaya başlıyorum, bana doğru aceleyle gelirken gözlerim irileşiyor, ama bir bakıştan sonra cehennemi yaşadığını anlıyorum. Dizleri titriyor ve kanla ıslanmış yüzünde kurumuş gözyaşları var ama önemli olan tek şey onu kollarıma almak.

Güvende olduğunu anladığı an parçalanarak sert zemine düşüyor ve ona ulaştığım an ben de onunla birlikte düşüyorum. Dizlerim çakıl taşlarına çarpıyor ve onu kendime çekiyorum. Başını göğsüme gömüp onu tutmama izin verirken, "Artık güvendesin Angel," diye mırıldanıyorum. "Çok üzgünüm. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bir daha asla korkmana gerek kalmayacak."

Ağlamaya başlıyor, ama ben de onunla birlikte oturuyorum, saldırımızdaki sürpriz unsurunu kaybetmiş olmamıza rağmen, ona bir an için içini dökme fırsatı veriyorum. Hiçbir şey Chiara'yla bu anı yaşamaktan daha önemli değil. Buna benim onu içime çekmemden daha çok ihtiyacı var.

"Artık güvendesin," diye tekrarlıyorum, elimi saçlarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve yaralarına dikkat ediyorum. Dizleri sıyrılmış ve kaburgalarında çürükler var ama derisindeki rastgele kesiklerle kıyaslanamaz bile. Sanki biri eline bir bıçak almış ve onu kesmiş gibi ama hiçbir düzen yok. Hepsi rastgele, sanki kıyafetinden kesilmiş gibi. "Güvendesin."

Gözyaşları çabucak kuruyor ve ağlama ihtiyacının henüz başladığından bile şüpheliyim, ama bir sebepten dolayı burada olduğumuzu bildiği için bunu bir kenara bırakıyor. Benim için güçlü olmak adına ihtiyaçlarını bir kenara bırakıyor ve böyle bir kadın asla bırakmamam gereken bir kadın.

"Neden buradasın, Angel? Kaçtın mı?"

Chiara başını sallar. "I . . . Satıldım," diye başlıyor. "Belki on, on beş dakika önce. Beni arabasına doğru sürüklüyordu ve ben düştüm ve ..."

Gözyaşları gözlerine geri dönüyor ve içlerindeki acıyı görünce bilgi almak için zorlamıyorum. Günün sonunda önemli olan tek şey onun kaçabilmiş olması. Bunun yerine, sadece elimi kaldırıp geldiği yönü işaret ediyorum, adamlarımın geride bıraktığı her neyse onunla ilgileneceğini biliyorum.

"Hayır," diyor ve elime uzanıp onu geri çekiyor. "Bunu yapmana gerek yok."

Onunla göz göze geldim, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bununla çoktan başa çıktım," diye açıklıyor Chiara. "Düştükten sonra farların geldiğini gördüm ve sen olduğunu anladım, bu yüzden kalkmayı reddettim. Beni arabasının bagajına almasını riske atmak istemedim ve dizlerimin üzerinde durursam, ben-"

Sözünü keserken çenem sıkılıyor ve bu pisliğin ona ne tür saçmalıklar yaşattığını hayal edebiliyorum.

"Onu öldürdüm," diyor titreyerek. "Zorla ağzıma soktu, ama bundan yara almadan kurtulmasına izin veremezdim, bu yüzden ısırdım ve tüm kan beni boğacakmış gibi hissettiğimde bile bırakmadım. Sadece ... Başka seçeneğim yoktu."

Başımı sallıyorum ve onu göğsüme bastırıyorum, sırf onu ittiğim için katlanmak zorunda kaldığı işkencenin her anından nefret ediyorum. Gitmesine asla izin vermeseydim, bunların hiçbirisi olmayacaktı. "Sorun yok, Angel. Yapman gerekeni yaptın."

"Topuğumu göz çukuruna soktum ve beynini deldim."

Sadece ona baktım. Ağzından pek çok şey çıkmasını bekliyordum ama bu onlardan biri değildi. Bana bakarken dudakları hınzırca bir sırıtışa dönüşüyor ve bir an için içindeki kadını tanıyamıyorum. O daha sert. Daha soğuk. Değişmiş.

"Bir erkek kocama ait bir şeye dokunduğunda cezalandırılmalıdır."

Alçak sesle inliyorum. Ağzından çıkan bu sözler beni mahvediyor ve onu göğsüme doğru daha sıkı çekiyorum, dudaklarım şakağına bastırıyor. "İşte benim kızım," diye yatıştırdıktan sonra omuzlarından tutup nazikçe geriye iterek gözleriyle buluşmasını sağlıyorum. "Dinle, benim tatlı meleğim. Seni arabama götüreyim. Ben bu işi hallederken sen de orada iki adamımla birlikte oturabilirsin. Bu saçmalığa bir son vermem gerekiyor ve işim biter bitmez seni eve götüreceğim ve bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayacaksın."

Başını sallıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Hayır. Seninle geliyorum."

"Chiara-"

"Yapma" diyor, titreyerek ayağa kalkarken omuzlarımı tutuyor. "O aşağılık canavarların bana ne yaptığını bir bilsen. Ne yaptıklarını ... Seninle geliyorum, Killian. Ellerini üzerime koydular, bu yüzden onları hayvanlar gibi katlettiğinde, bunu izlemek için tam orada olacağım."

Onunla birlikte ayağa kalkıyorum, kollarını tutuyorum, tekrar çökeceğinden korkuyorum. "Neden bahsediyorsun, Chiara? Sana ne yaptılar?"

Bakışlarını kaçırıyor, sanki bu bilgiyi yüzüme söyleyemeyecekmiş gibi gözlerimle buluşmayı reddediyor. "Bana tecavüz ettiler, Killian," diye fısıldıyor. "Üç kişi. Burayı işleten adam ve iki gardiyan. Hücreme geldiler, beni tuttular ve sırayla-" duraklıyor, sanki kafasından geçen görüntüler başa çıkamayacağı kadar fazlaymış gibi gözlerini kapatıyor. "Beni kestiler. İçlerinden birinin bıçağı vardı ve kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken derimde derin yaralar açtılar. Ama izleri kalacak. Bana yaptıklarını sonsuza dek hatırlayacağım."

"Evet, aynaya her baktığınızda hatırlayacaksınız. Bazı günler dağılacaksınız ve diğer günler öfke, utanç, korku ve hatta belki de tiksinti hissedeceksiniz. Ancak bu yara izleri aynı zamanda hayatta kaldığınızı da hatırlatır. Her biri, en az bir öncekiler kadar acı verici olsa da, nelere katlandığınızın ve nelerin üstesinden hikayesini anlatır. Siz onlardan daha güçlüsünüz ve hiçbir yara izi sizi hak ettiğiniz adaleti elde etmekten alıkoyamayacak. Şu anda bunu görmenin senin için imkânsız olduğunu biliyorum ama bir gün o yara izlerini bir ödül olarak taşıyacaksın."

Bana boş boş baktığında, söylediğim her kelimededen şüphe duyduğunu biliyorum. Henüz o noktada değil. O, hiçbir kadının katlanmak zorunda kalmaması gereken türden bir cehennem yaşadı ve benim taşıdığım yaralar farklı olsa da, en kötü zamanlardan güç gelebileceğinin bir kanıtıyım.

Elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu adamlarıma doğru götürmeye başlıyorum ki Cristian kalabalıktan ayrılıp benimle ortada buluşuyor. "Ezekiel'in adamlarının vesikalık fotoğrafları sende mi?"

Cristian başını salladı ve telefonunu çıkardı. İhtiyacımız olan dosyaları getiriyor ve telefonu bana uzatıyor. Chiara bakarken ben resimler arasında geziniyorum. "Onları gördüğünde bana söyle," diye talimat veriyorum.

Başını sallıyor ve ben çevirmeye devam ederken bir şahin gibi beni izliyor. "Dur," dedi sonunda. "Bir geri git."

İstenileni yapıyorum ve ona bakarken gözlerinde bir boşluk beliriyor. "Bu onlardan biri," diye mırıldanıyor, sonra elini uzatıp resimlerin arasında geziniyor. Tekrar duraklamadan önce bir an daha geçiyor. "Bu da diğeri."

Başımı sallıyorum ve telefonu çekiyorum, onlara gereğinden fazla bakmasını istemiyorum. Telefonu Cristian'a geri verip ona talimatlarımı iletiyorum. "Ezekiel ve bu iki adam dışındaki herkes katledilecek. O üçü benimle birlikte dönecek."

"Evet, patron. Başka bir şey var mı?" diye soruyor, ben takım elbisemin ceketini çıkarıp Chiara'ya biraz olsun saygınlık kazandırmak için giymesine yardım ederken.

"Hayır, başlamaya hazırız."

Chiara panik içinde "Bekle," diye bağırır. "diğer kızlar ne olacak? Onlardan birkaç tane var. Onlar bunu hak etmiyor. Onlar da benim gibi sokaktan kaçırılmış masum kızlar. Onları kurtarmamız gerek. Lütfen, Killian. Onları kurtarmama izin ver. Onlara güvenliklerinden endişe etmeyecekleri ve bir daha böyle adamlarla yüzleşmek zorunda kalmayacakları yeni bir hayat sunabiliriz."

"Tamam," diyorum ona, hemen emir vermeye başlayan Cristian'a başımı sallayarak. "Kızlara öncelik vereceğiz."

Chiara başını sallar ve derin bir nefes alarak zihinsel olarak oraya geri dönmeye hazırlanmak için kendine bir an verir. "Pekala, o zaman yapalım."

"Emin misin, Angel? Buna tanık olmana gerek yok. Hiç hoş olmayacak," diye uyarıyorum onu. "Göreceğin şeyler zaten yaşadıklarının yanında sönük kalacak ve garanti ederim, bu orospu çocuklarını senin için eve getireceğim. Adaletinizi kendi boş zamanınızda alacaksınız."

"İçeri giriyorum," diyor bana ses tonundaki meydan okumayla. "Bunu görmem gerek."

Bir süre daha bakışlarımı üzerinde tutuyor ve bitkin bakışlarındaki gerçek açlığı gördüğümde sonunda başımı sallıyorum. "Tamam, Chiara. Sen benim yanımda duracaksın."

her zaman. Sana hareket et dediğimde, hareket edeceksin. Koş dediğimde koşacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Tamam," diye kabul ettim sonunda. "O zaman yapalım."

Cipimin bagajına doğru ilerleyerek küçük bir tabanca buluyorum ve düzgünce doldurulup doldurulmadığını kontrol ettikten sonra Chiara'nın eline tutuşturuyorum. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Nişan al ve ateş et?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Onu çıkarmayı düşünüyorum, ama o baktıkça, bakışlarındaki güven artıyor ve bunu ondan almaya cesaret edemiyorum, özellikle de bu gece, onun kurşunlarından birini yakalama riskim olsa bile. Buna değecek.

"Yeterince iyi, sadece birinin ölmesi gerekene kadar parmağını tetikten uzak tut."

Cristian adamlarımın depoya sızmaya hazırlanmaları için emir veriyor ve sürpriz avantajımızı kaybettiğimize emin olsam da içeriden gelen herhangi bir kargaşa duymuyorum. Kimse kaçmaya çalışmıyor ve kimsenin savunmaya geçmediği de kesin.

Belki de hâlâ o sürpriz unsuruna tutunuyoruz.

Cristian başını sallıyor, bana dönmeden önce kulaklığından bir mesaj alıyor. "Hazırız," diyor bana.

"Güzel. O zaman emri ver."

Bununla birlikte Cristian adamlarımın gitmesi için emir veriyor ve saf bir güzellik gösterisiyle binayı çevreleyen tüm kapılar havaya uçuyor. Çok sayıda patlama gecenin içinde patlıyor ve dumanlar gökyüzüne yükselirken, ekibim silahları hazır bir şekilde ileriye doğru koşuyor.

Chiara dar açıklıktan geçerken kıcımın ayrılmıyor, elleri sanki boğmaya çalışıyormuş gibi silahın etrafına sarılmış. Kapının yanında durup aşağıdaki kaosu incelemek için bir an duruyorum.

Adamlarım mükemmel askerler gibi akın ediyor, önlerine çıkan her engeli ortadan kaldırıyor ve ben adamların sinek gibi düşmeye başlamasını izliyorum.

Kızlar çığlık atıyor ama ses yerde görünen birkaç kızıdan gelmiyor ve bu da Ezeziel'in bu gece kaç kızı açık artırmaya çıkarmaya çalıştığını merak etmeme neden oluyor.

"İşte," diyor Chiara, kaosun içinde bir şeyi işaret ederek.

Göz hizasını takip ediyorum ve sanki bir işaretmiş gibi Ezeziel dönüp bakışlarımla buluşuyor.

Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmüş bir adam görmemiştim ve bu benim için çok şey ifade ediyor. Onun korkusunu almak benim için bir uyuşturucu gibi ve saniyeler içinde ona acı çektirme ihtiyacıyla sarhoş oluyorum. Bu adam karıma ellerini sürdü, bedenine tecavüz etti ve onu birinin fahişesi olması için sattı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın gazabımdan kaçamayacak ve ben de bunun her saniyesinden zevk alacağım.

"Gidelim," dedim Chiara'ya.

Ezekiel'in umutsuzca kalabalığın arasından geçmeye çalışmasını izlerken, adamlarım arkamı kolluyor ve bir sorun haline gelmeden önce her tehdidi ortadan , kaosun içinden fırladığım için bir ritmi bile atlamıyor.

Başına ne geleceğini biliyor.

Alıcılar sağda, solda ve ortada katlediliyor ve arabalarla götürülmekte olan kadınların aniden serbest kalıp adamlarımın kollarına düştüğünü izliyorum. Buradan çıkmak için çaresizce koşuyorlar ve Chiara'nın moralinin nasıl yükseldiğini fark etmekten kendimi alamıyorum.

Sanki yerde biriken kanı görmüyor, odanın içindeki ölümün ağırlığını hissetmiyor. Bir amaç için burada ve onu ele geçiren yorgunluğa rağmen, başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu çok güzel.

Ezekiel tünel labirentinin derinliklerine giden bir yan çıkıştan kaçıyor ve tereddüt etmeden onu takip ediyoruz. Ayakları beton zemine çarparak takip etmemiz için duyulabilir bir iz bırakıyor ve ben onun acınası kaçış girişimine karşı başımı sallıyorum.

"O gerçek mi?" Chiara hâlâ silahı tutarak soruyor.

"Ne yazık ki Ezekiel gibi insanlar için aptallık doğuştan geliyor. Bu yüzden işlerini elde etmek ve yozlaştırmak bu kadar kolay."

Ezekiel koşarak bir ofise giriyor ve biz açık kapıdan içeri girerken onun masasının çekmecesini karıştırmasını izliyoruz. "Ezekiel, seni tekrar görmek ne güzel."

Elleri korkudan titreyerek bir silah kaldırıyor. "Sakın bana dokunma," diye tükürüyor. "Sen bir adım bile atmadan o kaltağı öldürürüm."

Gülüyorum. Yanımdaki kana bulanmış savaşçıyı göstererek, "Sanırım karımla tanıştınız," diyorum. "Muhteşem değil mi?"

Çürümüş bakışları Chiara'ya doğru bir saniyeliğine kayıyor, ama bu çok uzun bir saniye. Bana bakıyor ama cevap vermiyor. Bütün gün yaptığı ilk akıllıca hareket bu.

"Ezekiel, karıma elini süren erkeklere ne olduğunu biliyor musun?" O kadar sakince soruyorum ki herkes ögle yemeği randevusu için geldiğimi sanabilir.

Gözleri panikle dolar, bu oyunu nasıl oynayacağını bilmediği açıktır ama kazanabileceği bir el yoktur. Yaptığı her hamleyi kaybedecek. Ve sanki bunu biliyormuş gibi, silahını biraz daha yukarı kaldırıyor, tam gözlerimin arasına nişan alıyor.

*BANG!*

Chiara ateş ediyor ve kurşunu adamın kafasının arkasındaki duvarı delip geçiyor ama bu onu korkutmaya yetiyor. Panik içinde silahını düşürüyor ve ben küçük ofisin derinliklerine doğru ilerlerken tek yapabildiğim ağır bir iç çekmek oluyor. "Bir soru sordum," diyorum sabırsızca. "Karıma dokunan erkeklere ne olduğuna inanıyorsunuz?"

Ezekiel bakışlarını benimle kapı arasında gezdiriyor ve hiçbir çıkış yolu göremeyince duvara doğru geri çekiliyor. Ana kattan gelen korkunç gürültünün üzerine tükürerek, "Öldür beni, seni bok parçası," diyor ve teslimiyet içinde dizlerinin üzerine çöküyor. "YAP ŞUNU! YAP!"

Gülüyorum. "Acına son verme onurunu sana bahşedeceğimi mi sanıyorsun? Gözlerinin arasına basit bir kurşun sıkıp ödeşтик mi diyeceğim?" Pantolonunu ıslatırken ona doğru eğilip bakışlarını tutarak soruyorum. "Karıma ellerini sürdün, adamların onu tutarken sen de benim olanı sırayla siktin. Vücudunda yaralar açtınız, onu kırık ve çürükler içinde bıraktınız ve sonra da onu kâr için sattınız. Sevdiğim kadına dokunmaya cüret ettin. Yani hayır, basit bir kurşun yeterli olmayacak. DeLorenzo Mafyası'nın tüm gazabına üzeresin."

Ondan uzaklaşıyorum ve tam o sırada üç adamım Ezekiel'i almak için küçük ofise doluşuyor, ellerini arkadan kelepçeleyip başına siyah bir torba geçiriyorlar. "Efendim," diyor adamlarımdan biri, yanımda duraksayarak. "Diğer iki muhafızı da gözaltına aldık."

"Güzel. Üçünü de özel hücrelerime götürün. Birazdan orada olacağım."

Başını sallar ve diğerleriyle birlikte oradan ayrılır.

Chiara'yla yalnız kalınca tekrar içine giriyorum, belini kavıyorum ve bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "İyi misin? Almak için geldiğimiz şeyi aldık. Arka kapıdan çıkabilir ya da ana kata dönüp başladığımız işi bitirebiliriz."

"Kızlar mı?" diye soruyor, gözlerinde korkuyla. "Hepsini aldılar mı?"

"Hayır. Sanmıyorum."



Ona derin bir kararlılık geliyor ve bir anda anlıyorum ki hayatını tıpkı onun gibi kızlara, kanunsuz erkeklerin elinde acı çeken kızlara, bir kenara atılmış ve birilerinin kullanıp istismar edeceği bir oyuncaktan başka bir şey olarak görülmeyen kızlara yardım etmeye adanmış üzere. Ve bunu yapmaya nasıl karar verirse versin, ben de ona yardım etmek için orada olacağım.

"O zaman kalıyoruz," diyor.

Chiara hiç vakit kaybetmeden elimden kurtuluyor ve topuklarının üzerinde dönerek ana kata doğru ilerliyor; tünelden geçip kaosun içine geri döndüğümüz anda da koşmaya başlıyor.

"CHIARA," diye sesleniyorum ama o çoktan gitmiş oluyor.

Alıcıların çoğu adamlarım tarafından öldürüldü ama hâlâ birkaç kişi kaldı. İki taraf da karşılıklı ateş ediyor, ama benim kız mayınların üzerinde dans eden bir melek gibi ortalarına doğru koşuyor.

Korkunç ve vahşi ve onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Kafeslerden birine ulaştığında, kirli kafesin zemininde yatan bir kızın önünde dizlerinin üzerine çöküyor, kız korkudan hıçkırırken elleriyle başını koruyor. "Seni dışarı çıkaracağım," diye sesleniyor Chiara, bir kurşun yüzünün yanından vızıldayarak geçerken.

Tanrı aşkına. Kendini öldürtecek.

Chiara'nın arkasına geçerek, silahı elinden alıp kilide ateş etmeden önce vücudunu kendi vücudumla koruyorum. Kafesin kapısı açılıyor ve Chiara bir an bile kaybetmeden kafesin içine dalıp dehşete düşmüş kızı dışarı çıkarıyor.

İkisi cesetlerin arasında tökezleyerek ilerliyor ve adamlarımdan birinin gelip kızları almasını işaret ediyor, ancak kadın Chiara'nın elinden alınırken Chiara geri dönüyor ve henüz pes etmeyi reddediyor. "Daha fazlası var," diyor, etrafındaki dünyadan bir saniye bile korkmadan.

"Tamam," dedim ona. "Yolu göster."

Yirmi dakika sonra, odadaki tüm alıcılar, tüm gardiyanlar ve bu açık artırmaların gerçekleşmesinde parmağı olan herkes ölmüştür. Tüm bunlar olurken Chiara cip konvoyunun yanında durmuş, depoda bulduğu su ve battaniyeleri kurtarılan her kadına ikram etmektedir.

"Onlara ne olacak?" diye soruyor, bir süre sonra bana katılarak. "Ne isterlerse," diyorum ona. "Onlara uzakta yeni bir hayat sunabilirim ama birçoğunun zaten geride bırakmak istemeyecekleri hayatları olduğunu varsayıyorum. Arkadaşlar, aile, bir destek ağı. Ben sadece

Kabul etmeye istekli oldukları kadar yardım et, ama artık güvendeler, Chiara. Tıpkı senin gibi. Ezeziel ve adamları artık onlara zarar veremez."

Başını sallıyor ve hemen kollarıma atılıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Tanımadığınız kadınlar için kurtarma görevi yürütmenizin yaygın bir uygulama olmadığını biliyorum ama bunu yaptığınız için minnettarım."

"Senin için her şeyi yaparım, tatlı meleğim."

Başını sallıyor ve yüzünü göğsüme gömüp beni içine çekiyor. "Sanırım onlara yardım etmek istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama öyle hissediyorum. Yapmak zorundayım."

"Biliyorum," diyorum ona. "Bir şeyler bulacağız. Belki bir vakıf, senin gibi incinmiş kadınların güvende olabileceği ve hayatlarını yeniden inşa etmeye başlayabilecekleri bir yer."

Başını sallıyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Bunu yapmama yardım eder misin?"

"Elbette Angel. Eminim Krista ve Evie de kendilerini bu davaya adanlardı."

"Biliyor musun, Evie'yi sorguladığın için hâlâ kızgınım. O bunu hak etmedi."

Yüzüm buruşuyor ve bu konuya girmenin zamanı olmasa da elimde olmadan itiraf ediyorum. "Bu konuda. Sorgulama falan olmadı. Evie gibi saf bir kalp bunu kaldıramazdı. Arabayla gelirken bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve ofisime girdiğinde, o çayını yudumlarken cenaze hazırlıklarını yaptık."

Çenesi düştü ve şok içinde bana baktı. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Silkelenerek derin bir nefes alıyor. "Tamam. Yani, bu vakıf. Bunu yapacağız. Bunu gerçekleştireceğiz."

Başımı sallıyorum ve aramızda bir anlık derin bir sessizlik oluyor, derin düşüncelere daldığı belli oluyor. "Chiara," diyorum dikkatini çekerek. "Seni uzağa göndermekle hata ettim. Dışarıda daha güvende olduğunu, benden ayrıldığında Monica'nın seni artık bir tehdit olarak görmeyeceğini düşündüm. Özür dilerim. Yanılmışım. Seni asla böyle incitmemeliydim."

"Onu ben kıskırttım," diye itiraf ediyor. "Bara geldiği gece onu kıskırttım ve yaptığı her şeyi sana anlattığıma inanmasını sağladım. Bunun onu korkutup beni yalnız bırakmasını sağlayacağını düşündüm ama tüm bunlar onun yüzünden oldu. Ben kaçırıldığımda oradaydılar, hem Monica hem de Sergiu. İpleri ellerinde tutanlar onlardı. Bunun olmasını onlar sağladı."

İçim huzursuzlukla kasılırken başımı sallıyorum. "Biliyorum," diyorum ona. "Ama artık sana zarar vermeyecekler. Bundan emin olacağım. Şimdi, lütfen, tatlı meleğim, seni eve götürmeme izin ver."

Chiara başını sallıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor. "Bunu ödemelerini istiyorum, Killian. Bana yaptıkları her şey için. Cezalandırılmalarını istiyorum."

Çenemi sıkarken, aklım hemen Chiara'nın odasında gördüğüm, Sergiu'nun kendisini hoş karşıladığı ve onu taciz ettiğı güvenlik kamerası görüntülerine gidiyor. Burada Chiara'nın başına gelenlerin yanında bunun önemsiz kaldığını bilsem de, bu işin temelinde o vardı. Monica bunu başaracak zekâya ya da bağlantılara sahip değil ama yine de bu olaydaki rolü yüzünden ölecek. Sergiu ise benimle hiç karşı karşıya gelmemiş, kızına hiç el sürmemiş ya da kaçırılmasını planlamamış olmayı dileycek.

Çoktan ölmüş olmayı dileycek.

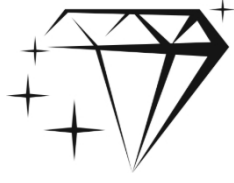
"Sana söz veriyorum, Chiara. Sergiu ve Monica sana yaşattıklarının bedelini ödeyecekler," diyorum ona. "Bulundukları yer üzerinde çalışan bir ekibim var zaten."

"Güzel," diyor sonunda, yorgunluğun onu ele geçirmesine izin vererek. "O zaman beni eve götür. Bir banyoya ihtiyacım var ve ondan sonra hayatımın geri kalanını senin kollarında geçirmeye niyetliyim," diyor bana. "Ben sana aidim, Killian. Tam burada, senin yanında ve kendi iyiliğim için beni kaç kez uzaklaştırmaya çalıştığın umurumda değil, hiçbir yere gitmiyorum. Beni zorlayamazsın. Seni seviyorum ve yemin etmediğimizi ya da gösterişli bir düğün yapmadığımızı biliyorum ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. Ben senin karınım ve karın olmaya devam etmek niyetindeyim."

"Seni uzaklaştırmıyorum, Chiara. Seni evime, yatağıma götürüyorum ve orada kalacaksın."

"Zamanı gelmişti," diyor ve cipimin arkasına geçip koltuğa kıvrılıyor, hayatının geri kalanını gördüğüm tek kadın olarak yaşamaya fazlasıyla hazır.

## CHIARA



T Kocamın parmaklarını teker teker kesmesini izlerken Ezeki'ın ılıklarının tatlı sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Killian, "Chiara'nın uyarısını dikkate almalıydın," diyerek bahçe makasını kapatır ve serçe parmağının yere düşmesini izler. "Bir kadın sana ülkenin en güçlü adamıyla evli olduğunu söylüyorsa, sadece bir aptal bunun onu becermek için bir davet olduğunu varsay."

Ezekiel hıçkırır hıçkırır ağılıyor, o kadar çok hıçkırıyor ki ağızına smk düşüyor ve ben ondan neden bu kadar korktuğumu düşünerek irkiliyorum. Killian'ın yanında hiç bu kadar zavallı, küçük bir adam görmemiştim ama yine de bu sefil adam üzerimde güç sahibi olmuştu. Ama bir daha asla.

"Lütfen," diye yalvarıyor Ezeki'el, elinden akan kan yerde birikirken. "Yemin ederim, bilmiyordum. Ona asla dokunmazdım."

Killian bahçe makasını kullanarak ona arkadan vuruyor ve Ezeki'el'in ağızından fırlayan dişlerin hücrenin duvarına çarparak parçalanmasını izliyorum. "Karıma yalancı mı diyorsun?"

"Hayır, hayır!" diye panikliyor, gözleri umutsuzca benimle Killian arasında gidip geliyor. "Biliyordum. Bana söyledi ve ben-"

"Ne dedin Ezeki'el?" Killian tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla soruyor, ama lanet olsun, bunu çok seviyorum. "Ve bana karşı dürüst olmanı öneririm, yoksa seni yıllarca burada tutup aynı işkenceyi tekrar tekrar yaşatırım."

Ezekiel telaşlanıyor, ağızının kan damlarken tüm vücudu titriyor. "Bana onun senin olduğunu ve tekrar satıldığını öğrendiğinde beni öldüreceğini söyledi, ben de dedim ki-" duraklıyor ve tam olarak ne söylediğini bildiğimden, tereddüt ettiğı için onu suçlayamıyorum. O kelimeler ağızından bir kez çıktı mı, gidici demektir. "Madem beni öldürecektin, bari bundan bir çıkarım olsun dedim."

Killian şimşek gibi hareket ediyor. Bir an makas elinde, bir sonraki parmağı doğru eğiliyor, bir an sonra sapları Ezekiel'in karnından dışarı , ucu o kadar derine gömülüyor ki ne tür bir alet olduğunu bile anlayamıyorum.

Ezekiel acı içinde kükrüyor, acısının sesi bitişik hücrelerden gelen muhafızlarının çığlıklarını yansıtıyor ve yalan söylemeyeceğim, bugün gördüğüm vahşetin çoğı heyecanla başımı sallamama neden oldu, ama bu bile içimi sızlattı.

"Lanet olsun," diye inledim.

Killian dönüp bakışlarımı karşılıyor, aptal bir sırtış yüzüne yayılırken kaşları kalkıyor ve onunla o korkunç müzayede evinde tanıştığımızdan beri ilk kez bana golden retriever hisleri veriyor. "Bunu beğendin mi, Angel?"

Elimde olmadan ona sırtarak karşılık verdim. "Bu senin için bile berbattı," diyorum ona. "Sadece bir santim daha olsaydı onu bütün olarak yutabilirdi."

Ezekiel arkasından inlerken, "Ben de bunu yapacaktım ama elim engel oldu," diyor. "Daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan bir dene istersen."

Bakışlarım Ezekiel'e kayıyor, ne tür bir intikamı en tatlı bulacağımı düşünmek için bir an ayırıyorum, ama iş başa düştüğünde, ben her zaman göze göz bir kız olmuşumdur. Beni yanlış anlamayın, bir saat boyunca kışına bir dildoyu şiddetle sokacak değilim. Daha acımasız cezaları Killian'a bırakmaktan mutluyum, ama diğeri her şey ... . Katılmaktan neden zevk almayayım anlamıyorum.

Metal parmaklıkların kenarından iterek Killian'a doğru ilerliyorum ve karanlık gözlerindeki merak titreşimlerini izliyorum. "Bıçağın var mı?"

Sessizce başını sallıyor ve cebinden bir sustalı çıkarıp bana uzatıyor ve yoldan çekilerek dizginleri bana bırakıyor. Sinirlerim damarlarımda dolaşmaya başlıyor, önce yavaşça, sonra beni tamamen tüketene kadar ve daha başlamadan önce Killian'a bakıyorum. Burada gücün kimde olduğunu hatırlamak için ihtiyacım olan tek şey onun basitçe başını sallayarak beni cesaretlendirmesi.

"İstedğin kadar çok ya da az, Chiara," Killian'ın yatıştırıcı sesi hücreyi dolduruyor ve içime güven dalgaları gönderiyor.

Bir nefes alıyorum ve yavaşça verirken son bir adım atarak beni iki kez kaçırın adamın önüne yerleşiyorum. Beni bir et parçası olarak sattı, zincirledi, kelepçeledi, yere yatırdı ve tecavüz etti. Birdenbire ahlaki değerlerim yok oldu.

Ezekiel bana bakıyor, ben bu oyunu nasıl oynamak istediğimi düşünürken bakışları yarıklara kadar daralıyor. "Bana bir hayvanmışım gibi davrandın," diyorum her zamanki gibi sakince. "Senin hastalıklı eğlencen için buraya konulmuş bir oyuncak. Beni yere yatırdın. Kıyafetlerimi bedenimden ayırdın ve ben acı içinde hıçkırırken kendini zorla içime soktun."

Sesim titriyor ve devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir an duraklıyorum. "Sana kaç kez durman için yalvardığımı hatırlıyor musun?"

Ezekiel cevap vermiyor ama de beklemiyordum.

"Otuz altı," diyorum. "Otuz altı kez. Her birini tek tek saydım çünkü bu bana senin acımasız saldırın dışında odaklanabileceğim başka bir şey veriyordu ama şimdi güç bende ve yalvarma sırası sende. Bir başkasının ellerinde parçalanma, haysiyetinin her zerresinin senden çalındığını hissetme sırası sende, bunu yapmak için her lanet gün buraya geri gelmem gerekse bile. Beni yaralamadın, Ezekiel. Tek yaptığın bana tam olarak nelere dayanabileceğimi kanıtlamak oldu."

Hâlâ yanıt vermeyi reddediyor ve benden Killian'dan korktuğu gibi korkmadığı açık, ama yakında öğrenecek. Ancak adil olmak gerekirse, bağırsaklarından bir çift bahçe makası sarkıyor, bu da işleri zorlaştırıyor olabilir.

Yavaşça başlamak isteyerek gömleğimin eteklerini kaldırıyorum ve adamlarının beni kıyafetlerimden ayırmaya başladıklarında gövdemde açtıkları yarığı gösteriyorum. Gecenin büyük bir bölümünü Killian'ın doktoru tarafından tedavi edilerek geçirdiğim için kesiklerim artık dikilmiş durumda ama hâlâ ilk günkü kadar acı veriyorlar.

"Bunu görüyor musun?" Talep ediyorum. "Vücudumda bir yara izi bıraktın. Aslında yirmi üç tane. Ve şimdi, aynı yara izlerini taşıyacaksın, böylece cehenneme indiğinde, şeytan bile senin ne kadar zavallı, küçük bir adam olduğunu bilecek."

Böylece daha da yaklaşıyorum ve bıçağın ucunu gövdesine bastırıp derine saplıyorum. Ben arkama yaslanıp yaptığım işe bakarken Ezekiel çenesini sıkıyor ve acı içinde inliyor. Kesinlikle çok fazla

Derimde kalan kesikten daha derindi ama kimse adil olması gerektiğini söylemedi.

Devam ediyorum, bakışlarımı göğsüne kaldırıyorum ve bıçağı derisine sapladığımda, uğradığı istismarın yükü omuzlarımdan kalkmaya başlıyor. Her kesik utancımı biraz daha yok ediyor ve her bir yara izi vücuduna yansıyana kadar devam ediyorum.

Derin bir nefes alıp Killian'la yüzleşmek için dönüyorum. Derin bakışları bana kilitleniyor ve o karanlık gözlerin ardındaki gurur içimi en derin sevinçle dolduruyor. Bir an bile düşünmeden, hayatımın geri kalanında her gün onun gözlerindeki bu bakışı görmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

Biri onunla konuşurken telefonu kulağıyla omzu arasına sıkışmış durumda ve dürüst olmak gerekirse telefonunun çaldığını bile fark etmedim. Bana doğru yürüdü, telefon görüşmesini bitirirken eli belime düştü ve telefon cebine girdiği anda diğer elini çeneme doğru kaldırıp eğildi. Killian dudaklarıma en yumuşak öpücüğü konduruyor ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyorum, korkunç anıları silip yerlerine böyle anıları koyuyorum.

"Biliyor musun," diyorum, arkamda ölmekte olan adamın farkında bile olmadan. "Daha birkaç gün önce bu hücrelerin düşüncesi beni dehşete düşürürken, şimdi ... bir tür çarpık adalet sunuyor gibi görünmeleri neredeyse komik."

Arkamdaki Ezekiel'e doğru başını sallamadan önce "Öyle," diye onaylıyor. "Onunla işin bitti mi? Yoksa onu canlı tutmamı mı tercih edersin?"

Omuzlarımı silktim. "Karar senin. Onunla işim bitti. Bu hücreye bir daha gelmeyi düşünmüyorum, tabii o burada kaldığı sürece. Size gelince, eğer bugün burada yapılanların yeterli olmadığını düşünüyorsanız, o zaman buyurun yapın. Onu burada bir saat ya da bir ömür boyu tutmak istemeniz umurumda değil. Bu size kalmış."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Görünüşe göre senden korkması gereken kişi benim, tam tersi değil."

Alay ediyorum. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın, Killian DeLorenzo."

Bir ciddiyet dalgası onu kaplamadan önce gülüyor ve midemin çukuruna ağır bir yükün düştüğünü hissediyorum. "Telefondaki Cristian'dı. Onları bulduk Angel. Sergiu ve Monica. Güney Fransa'da bir yeraltı sığınağındalar," diyor bana. "Şimdi, zaten çok uzun bir gün geçirdiğini biliyorum, bu yüzden seçim senin. Ya burada kalıp iyileşirsin ya da benimle gelirsin. Her iki durumda da jetim kalkışa hazır."

Kaşları çatıldı. "Bir jetiniz var."

"Elbette bir jetim var," diyor. "Üç tane var." "Üç tane mi?" Alay ediyorum. "Neden üç taneye ihtiyacın olsun ki?" "Neden üç taneye ihtiyacım olmasın ki?"

Kesinlikle ciddi olduğunu fark ederek ona bakakalıyorum. Üç jetin nasıl olup da aşırıya kaçtığını anlayamıyor ve ben de o karanlık, ölümcül gözlere bakarken tek yapabildiğim ona gülümsemek oluyor. "Biliyor musun, Fransa'ya hiç gitmedim."

"Gelmek ister misin?"

"Bu duruma uygun giyinmem gerekiyor mu?"

"Kesinlikle."

"Daha sonra beni Eyfel Kulesi'ni görmeye götüreceksin mi?"

"Eğer istersen."

"Peki ya Colosseum?"

Kaşları çatıldı. "O Roma'da, Angel." "Oh, biliyorum."

Nefesini bırakıyor, belli ki oyun planımı çözmüş. "Elbette, Chiara. Yol boyunca uğramak istediğin başka bir yer var mı?"

Sırtışı her zamankinden daha büyük ve anında yanaklarımın bir sızı gönderiyor. "Neden sana bir liste yapmıyorum?"

Killian gülüyor ve beni hücreden çıkarmadan önce elini sırtıma indiriyor, ikimiz de durup arkamızda bıraktığımız dağınıklığa bakma zahmetine girmiyoruz. Hücreden çıkıp ana eve doğru ilerlerken, sabahın erken saatlerini beni dikerek geçiren ve cehennem gecemde istenmeyen gebelikleri önleyebilecek küçük hapi veren doktorun yanından geçtik.

Killian durur ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaşır, belli ki yapması gereken daha çok iş olduğunu bilmektedir. "Üçüncü hücre. Makasları çıkarmadan piçi hayatta tutmanın bir yolunu bul ve karın ve çocukların için baktığın o büyük mülk senin olsun."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur. "Elbette efendim," diyor duraksayıp daha iyi düşünmeden önce. "Ne kadar yaşaması gerekiyor?"

"Bir ay içinde döneceğim. Bu gece halletmem gereken bir iş var ve sonra Chiara'yı Avrupa tatiline götüreceğim. Bu süre zarfında ne yapabileceğine bir bak."

Doktor başını sallayacak ve Killian'ı memnun etmek için elinden geleni yapacak kadar akıllıdır, ancak gözlerindeki korkuyu inkar etmek mümkün değildir. Ben kesinlikle doktor değilim, ama bu bahçe makaslarının Killian'ı öldüreceğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.



oldukça çılgın enfeksiyonlara neden olabilir ve mide ya da bağırsakları delme olasılığı , şans yüksektir. Ama karısının ve çocuklarının istediği yeni eve kavuşma ihtimali varsa, neden denemeyelim ki? Ben denerdim.

Doktor, yeni göreviyle ne kadar çabuk ilgilenmeye başlarsa şansının o kadar artacağını fark ederek koşarak uzaklaştı ve bana da çantamı toplamak kaldı. "Bir ay mı? Gerçekten mi?" Killian merdivenlerden çıkmama yardım ederken soruyorum.

"Bu çok mu erken? İki yapabilirim ama döndüğümüzde Ezekeil'in hala nefes alıyor olacağını garanti edemem ve onunla işim henüz bitmedi."

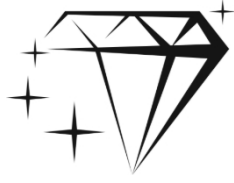
"Sen delisin," dedim ona. "Bir ay çok büyük bir süre."

Sırıttırıyor ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda odama doğru yola çıkıyorum. Dolabıma girdiğimde kıçımı geri çeviriyorum. "Killian," diye soruyorum, odalarımızın arasındaki büyük oturma alanına doğru adım atarak. "Kıyafetlerim nerede?"

"Benim odam," diyor bir koltuktan beni izlerken. "Bu kadar uzakta olman doğru gelmedi. Bundan sonra benim yatağında uyuyacaksın, Angel. Benim kollarımda. Başka hiçbir yerde."

Midemde bir çarpıntı oluşuyor, hızla tüm vücuduma yayılıyor ve beni titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor. "Çok isterim," diyorum ona ve kendimi kaptırmadan önce Killian'ın yatak odasına girip bu savaşı sonsuza dek bitirmeye hazırlanıyorum.

## CHIARA



**S** Killian'ın özel jetinden Fransa'daki asfalta inmek gerçeküstü. Bu nasıl benim hayatım olabilir? Dün gece bir insanın merkezindeydim. insan ticareti çetesi, toplu tecavüze uğramak ve satılmak ve bu gece Fransa'dayım.

Şansımız nedir?

Killian beni merdivenlerin dibinde karşılıyor ve elini belime koyduğunda yumuşak esinti kan kırmızısı ipek elbisemi arkamda savuruyor. İnkâr edemem, bana bu durum için giyinebileceğimi söylediği an, bundan sonuna kadar yararlandım.

Gelinliğim her şeyim ve Killian'ın hak ettiği kadın olduğumu hissettiriyor. Korkunç aile galasında giydiğim elbise tüm doğru yönleriyle göz kamaştırıcıydı, ama bu seksi ve beni canlı hissettiriyor. Yandaki yırtmaç kalçama kadar uzanırken göğüslerimin arasına derinlemesine dalıyor. O adamların üzerimde bıraktığı her yara izi görünüyor ama Killian'ın yanında onları örtme ihtiyacı hissetmiyorum.

Elbisenin koyu kırmızısı, yapmak için burada olduğumuz şey göz önüne alındığında uygun görünüyor ve kalın saçlarımı yüksek bir at kuyruğu haline getirdikten sonra elbiseyi savaş botları ve uyluğuma bağlı bir bıçakla eşleştirdim. Çünkü başka türlü nasıl bir mafya karısı dünyayı yakıp kül eder ki?

Killian arabaya binmeme yardım ediyor ve sığınağa giden neredeyse iki saat süreceğini açıklıyor. Sürücü gaza basarken Killian elimi tutuyor. Başparmağı tenimi rahatlatıyor, parmak eklemlerimin üzerinde nazikçe ileri geri dolaşıyor.

Beni eve getirdiğinden beri bana dokunmakta hiçbir sorun yaşamadı, ancak her zaman ne kadar rahat olduğumu belirlememe izin veriyor. Her ne kadar onun nerede endişelendiğini bilmesi gerekse de, ben asla kendimi tutmak istemiyorum. Bunun seksle nasıl bir ilişkisi olduğunu henüz bilmiyorum ama Killian'la fiziksel olarak yakınlaşamama fikri beni o adamların bana yaptıklarından daha çok öldürüyor.

Etrafımdaki her şeyi seyrederek pitoresk manzaraya bakıyorum. Hâlâ çok gerçeküstü.

Burası Fransa! Ama sadece bu da değil, buraya özel bir jetle ipek bir elbise içinde, bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakan bir adamla geldim, sanki etrafındaki her şey yanıp kül olabilirmiş ve tek göreceği benmişim gibi. Bu benim gibi kızların başına gelmez.

Sığınağa giden yol hayal edebileceğimden çok daha hızlı geçiyor ve şoför durduğunda camdan dışarı bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Kaybolmuş olmalıyız.

Tek gördüğüm öğleden sonra güneşinin kapladığı inişli çıkışlı tepeler. Beni yanlış anlamayın, gördüğüm en çarpıcı manzaralardan biri ama burada sığınak falan yok. Daha önce bir sığınakta bulunduğumdan ya da neye bakacağımı bildiğimden değil, ama mutlaka bir işaret olmalı, değil mi?

Killian kapıyı açıp iniyor ve yanıma gelip mükemmel bir centilmen gibi bana elini uzatıyor. Savaş botlarımla dışarı çıktım ve ne olduğunu anlamadan uzun çimlerin üzerinde yürümeye başladık.

Bunun pek çok yolu olduğunu düşünmüştüm ama kırsalda bir gezinti bingo listesinde yer almıyordu.

Kırk beş dakika boyunca, Killian bana tutunup engebeli arazide iyi olup olmadığımı emin olurken, inişli çıkışlı tepelerin üzerinde yürüdük, ama o yanımda olduğu sürece her zaman iyi olacağım. "Bu şeyi bu kadar uzağa inşa etmek kimin parlak fikriydi?"

"Benim" diyor. "Burası güvenli bir ev. Amaç güvenli olması. Eğer herhangi biri yerini tespit edebilseydi, o kadar da güvenli olmazdı, değil mi?"

"Yolculuğun ortasında bana mantık yürütmeye kalkma patron," diye mırıldandım. "Ayrıca, buranın bir yeraltı sığınağı olduğunu sanıyordum, güvenli bir ev değil."

"Aynı şey."

"Aynı şey mi?" Alay ediyorum. "İkisi aynı şey değil. Bana göre bir yeraltı sığınağı, toprağa bırakılmış büyük boy bir nakliye konteyniridir. Baktan bir karton yatak, cızırtılı bir battaniye ve bozulmayan yiyecekler ekleyin. Ama güvenli bir ev . . . Ben uhmmmm . . . Aslında güvenli bir evden ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama sizi temin ederim ki aynı şey değil."

Killian gözlerini devirir. "Güvenli evler ve sığınaklar hakkında gevezelik etmeyi bitirdiyseniz, biz buradayız."

"Neredeyiz?" Etrafıma bakarak soruyorum.

Ağır bir iç geçiriyor ve uzun otların arasından geçerken bir tepenin içine açılmış gizli açıklığı görmeye başlıyorum. "Ne oluyor lan?" Doğruca sığınağa doğru yürürken ve içerideki insanları bir füze saldırısından koruyabilecek gibi görünen devasa bir metal kapıya geldiğimizde nefes alıyorum.

Killian ona doğru yaklaşıp eğiliyor ve gözbebeklerinin bir tür giriş kodu gibi taranmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Pekâlâ, James Bond. Gizli karargâhına girmek üzere miyiz?"

Devasa kapı açılmaya başladığında Killian sırtıyor. "Kimse asla çok dikkatli olamaz."

"İnsan kesinlikle biraz fazla abartılı olabiliyor," diye mırıldanıyorum girişten, güvenli bir evden ziyade güvenli bir malikane gibi görünen devasa lobi alanına doğru ilerlerken. "Süslü bir sığınağa girdiğimizi sanıyordum, bir yeraltı malikanesine değil."

"Havuzu görene kadar bekle."

Gözlerimi deviriyorum. Neden şaşırmadım ki? Yine de, Sergiu'nun DeLorenzo ailesinin reisinden saklanmak için DeLorenzo'nun güvenli evlerinden birini kullanması için ne kadar geri zekalı olması gerektiğini not etmeden edemiyorum. Onun açısından kötü bir hamle.

Ona bir ciddiyet geliyor ve aklıma Sergiu ile Monica'nın burada bir yerde oldukları ve her an üzerimize atlayabilecekleri geliyor. "Burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Hayır, biz gelmeden önce güvenlik kameraları döngüye girmişti ve alarm yalnızca retina tarayıcı benden başka biri tarafından etkinleştirilirse çalacak. Sorun yok."

Yeraltındaki güvenli malikane kesinlikle alıştığım evi kadar lüks ya da büyük değil ama kesinlikle burun kıvrılacak bir şey de değil. Kaplamalar mükemmel ve bu şaheseri inşa etmekten kim sorumluysa bunu tüm kalbiyle yaptığı çok açık. Böyle bir eve sahip olmayı ancak hayal edebilirdim.

Merdivenin cilalı mermeri ve altın rengi korkulukları göz alıcıdır ve açık şöminenin etrafındaki oturma alanı dudak uçuklatmaktadır. Bunun gibi evler pek bulunmuyor ama Killian'ın evinin neredeyse hiç kullanılmamış, bir tepenin altında duruyor.

Killian sessizleşiyor ve bana malikanenin etrafını sözlü olarak tarif etmek yerine, gitmemi istediği yeri işaret ediyor ve sadece yaklaştığımı varsayabiliyorum.

Planın ne olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse Killian'ın da bildiğinden şüpheliyim. Sadece ilerledikçe uyduruyoruz, ama bildiğim şey, bu malikanenin sakinlerinden birinin diğerinden çok daha büyük bir tehdit oluşturduğu. Ve her ikisi de bana yaptıkları için korkunç bir sonu hak etseler de, birinin diğerinden çok daha çabuk öleceğini varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, açık oturma odasına dönüyoruz ve orada oturmuş, tamamen Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları'na dalmış, beni bir banyoda döven ve beni dışarı çıkarmak için bir tetikçi tutan kadın, ama sanırım her şeyin bu kadar berbat olacağını tahmin etmemişti.

Beni satılmak üzere Ezekiel'e geri gönderme fikrinin arkasında onun olup olmadığı bilinmiyor ama bunu gerçekleştirecek bağlantılara sahip olan kişinin Sergiu olduğu açık.

Killian bir silah çıkarıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, silah taşıdığını fark etmemiştim ama sanırım bu mantıklı. Killian DeLorenzo gibi bir adam hiçbir yere silahsız gitmez. Yataktayken bile, her zaman yakınında bir silah vardır.

Cebinden bir şey çıkarıyor ve onu silahının tepesine takmasını izliyorum ve bunun bir susturucu olduğunu anlıyorum, bu da Killian'ın hayatının bir parçası olacaksam, bu boku öğrenmem gerektiğini fark etmemi sağlıyor ... ve hızlı.

Killian onu oturma odasının derinliklerine kadar takip etmemi işaret ediyor ve ben bunu yaparken silahı bana uzatıyor. Şok içinde silahı ondan alırken gözlerim büyüdü. Benden bu işte herhangi bir rol oynamamı istediğini fark etmemiştim. Sadece gezintiye çıktığımı sanıyordum. Belki de öyleyimdir. O hınzır beyninde ne planlar döndüğünü bilemeyiz.

Yaşamak için sadece birkaç dakikası olduğunun tamamen farkında olmadan şovunu izlemeye devam eden Monica'dan birkaç adım ötede duruyoruz. Killian arkama geçiyor ve duruşumu ayarlıyor, bacaklarımı genişletiyor ve silah doğrudan kafasının arkasına doğrultulana kadar kollarımı kaldırıyor. "Eğer kaçmaya çalışırsa," diye mırıldanıyor kulağıma. "Ateş et."

Sertçe yutkunuyorum ve sinirlerim tepeme çıkarken başımı sallıyorum ama tek yapabildiğim etrafımdan dolaşıp küstahça ona yaklaşmasını izlemek. Tam arkasına oturdu

Sanki ögle yemeğine davetliymiş gibi koltuğa oturuyor ve ancak boğazını temizledikten sonra yalnız olmadığını anlıyor.

Monica bir adım ötesinde oturan Killian'ı görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki dehşet her şeye değişiyor. "Hayır," diye nefes alıyor ve geceyi Ezekiel'le geçirmemi beklemediğini açıkça belli ediyor.

Killian tek parmağını kaldırıp dudaklarına götürerek Monica'yı sessiz kalması için uyarır ve Monica gözle görülür bir şekilde yutkunup gözleri dehşetle dolarken söyleneni yapar. Parmak hareket ederek Monica'ya ayağa kalkmasını işaret ediyor ve Monica eğitilmiş bir robot gibi kendini koltuktan kaldırıyor, bakışlarını Killian'dan ayıramıyor.

Kadın onun büyülenmiş izleyicisi ve bu sadece onun ne tür bir güce sahip olduğunu gösteriyor. Hem büyüleyici hem de korkutucu ama başka türlü de istemezdim. Onun konumundaki bir adamın öyle olması gerekir. Hükmettiği insanları korkutması gerekiyor ki böyle şeyler olmasın. Ama Monica ve Sergiu fazla rahat davrandılar ve aptalca bir şekilde Killian'ın kanunlarının üstünde olduklarına inandılar.

Killian ayağa kalkıyor ve tam arkasında durana kadar yavaşça kanepenin etrafında yürüyor ve şimdi onun görüş alanından çıktığına göre, bakışları bana yerleşiyor ve ilk kez doğrudan ölümün gözlerine bakmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

"Güzel karımı görüyor musun?" Killian mırıldanıyor, sesi televizyondan zar zor duyuluyor. "Sevdiklerime zarar veren insanlara ne olduğunu biliyor musun?"

Monica'nın vücudu gözle görülür şekilde titriyor ama kaçmaya cesaret edemiyor. Kaderini biliyor ve dehşete düşmüş olsa da bunu kabullenmiş durumda.

Sonra, onu tanıdığım nazik bir adam olarak, ellerini kaldırıyor - biri çenesinin etrafında kıvrılmış, diğeri başının arkasında - ve şiddetli bir bükülme ile, onu sefaletinden kurtarıyor, gerekenden daha fazla uzatmayı reddediyor.

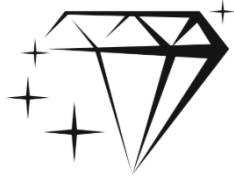
Korkunç bir çatırtı odaya yayılır ve Monica'nın cansız bedeni yere düşer.

Killian'ın bakışları doğrudan benimkilere yöneliyor ve iyi olduğumdan emin oluyor. Bu ölüm şimdiye kadar tanık olduklarıma benzemiyordu. Bu farklıydı. Kanlı ve pervasız değildi. Vahşi ya da acımasız bir yanı yoktu, sadece ... basitti. Bir kadındı ve bana korkunç şeyler yapmış ve milyonlarca ölümü hak etmiş olsa da, göğsümün içinde rahatsız edici bir şekilde oturuyor.

Killian yanıma geldiğinde bakışlarım onun cansız bedenine takılıyor. "Artık bitti Angel," diye mırıldanıyor ve şakağıma nazik bir öpücük konduruyor. "Sana bir daha asla zarar veremez."

Boğazımdaki yumruyu yutup başımı sallıyorum ve aynı şekilde dönüp oturma odasından çıkıyoruz. Çünkü Monica ölüp gitmiş olsa da kocası kesinlikle ölmedi ve son nefesini verene kadar onu aramaktan vazgeçmeyeceğiz.

## CHIARA



Killian beni yeraltındaki devasa güvenli malikâneye götürüyor ve en üst katta iki tur attıktan sonra bir sonraki kata inmeye başlıyoruz.

Uzanıp silahı elimden alıyor ve işlerin ciddileşmek üzere olduğunu anlıyorum.

O burada. Ama nerede?

Evin içinde yavaşça ilerliyoruz ve Killian onu daha önce hiç görmediğim kadar temkinli, çoğu kişinin bakmayı aklına bile getirmeyeceği yerleri kontrol ediyor, ama Sergiu cezalandırılması gereken sokaktan çıkmış rastgele bir uyuşturucu satıcısı değil. Bunca yıldır Killian'ın yanında duran adam o. O da en az Killian kadar acımasız. İkisi birlikte büyüdü, yan yana eğitildi. Birbirlerinin zayıflıklarını, nereye saldıracaklarını ve bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar.

İlk defa onu kaybetme riskiyle karşı karşıyayım. Bu her iki şekilde de olabilir, bu yüzden Killian bana hareket etmemi söylerse, hareket ederim. Kaçmamı söylerse, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşacağım. Benden ne isterse sorgusuz sualsiz yapacağım çünkü buradan onsuz ayrılma fikri benim için kabul edilebilir değil.

Eğer Killian bugün burada ölürse, ben de ölürüm. Buna hiç şüphe yok.

Ana yatak odalarından geçip bir oturma alanını geçerek alt katın diğer yarısına ulaşıyoruz. Çok sayıda kapalı kapı var ve her biri beni tedirgin ediyor, ötesinde ne olduğunu bilmeden.



Özel bir ofis olduğunu tahmin ettiğim bir yere yaklaşıırken çevresel görüşümdeki en ufak bir hareket dikkatimi çekiyor ve tereddüt etmeden yere düşüyorum. "Sola!" Killian'a söyledim ama o çoktan görmüştü. Bir kurşun vızıldayarak az önce başımın olduğu yerden geçip gidiyor ve Killian da ateş ediyor, kurşun Sergiu'nun dizine saplanıyor.

Sergiu bir kanepenin arkasına dalmadan önce "Ahhh siktir," diye kükrer.

Killian bana doğru bakıyor, gözleri irileşmiş bir şekilde vücudumu tarıyor ve vurulmadığımdan emin oluyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Şimdi git ve o pisliği getir ki bu işi gerçekten bitirebilelim."

Killian başını sallayıp Sergiu'nun arkasına saklandığı kanepeye doğru yürürken ben yerde kalıyorum, bakışlarım hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için odada geziniyor. Killian beni ateşleyen bir özgüvenle yürüyor ve kanepeye yaklaşıırken silahını hazır tutuyor ama Sergiu'nun da aynı şekilde hazırlıklı olmadığını düşünecek kadar aptal değilim.

"Bitti artık," diye alay ediyor Killian. "İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz, bu yüzden dışarı çıksan iyi olur, böylece bu işi bitirebiliriz."

Killian kanepenin diğer tarafında kalıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan minderlerin arasından fırlıyor. Acı dolu bir inilti ya da en azından bir soluk sesi duymayı bekliyorum ama hiçbir şey duymayınca kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. "Ne oluyor-"

Bir el bileğimi kavırıyor ve boğazımın arkasından keskin bir çığlık koparken mermer fayansların üzerinde sürükleniyorum. Sergiu'nun fark edilmeden kanepenin arkasından sürünerek oturma alanına geçtiğini fark edecek kadar bile vaktim olmuyor.

Saçlarımdan acı içinde ayağa kaldırılırken Killian dönüp duruyor. Killian'ın Monica'yı öldürdüğü gibi beni de bir anda öldürebileceğini bildiğim için içimi bir korku kaplıyor. Düşünecek zaman yok. Plan yapacak zaman yok. Şimdi harekete geçmeliyim ve bunu hızlıca yapmalıyım.

Sonra Killian daha bir hamle bile yapamadan elim şimşek gibi çakıyor, kalçama bağlı bıçağı kavırıyor ve omzumun üzerinden hızlı bir kavis körlemesine yukarı savuruyorum. Bıçağım doğrudan Sergiu'nun gözüne saplandığı anda belimde bir şeyin ısırıldığını hissediyorum.

Killian bana doğru hamle yapıp beni kuzeninden şiddetle uzaklaştırırken Sergiu acı içinde kükrüyor ve Sergiu'ya bakmak için başım geriye savrulurken tek gördüğüm yere yığılırken göz çukurundan çıkan bıçak oluyor.

"Lanet ," diye daha yere düşmeden. Her şey çok çabuk oluyor.

Bir an Killian bana doğru uçuyor, sonra da kuzenini bastırırken mega yeraltı malikânesinin zeminine yayılıyor. "İyi misin?" Killian ses tonunda bir ısırlıkla omzunun üzerinden fırlatıyor.

"I . . . Bilmiyorum," diyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve belimdeki yumuşak ipe e sızmaya ba layan bir parça kan görmek için kendime bakıyorum. "Sanırım beni kesti. Belki de. Emin olamıyorum."

Sergiu'ya sırtını dönme riskini almak istemediği için onu bayıltıyor ve sonunda bana doğru ilerliyor, bakışları yüzümde geziniyor. Parmakları elbisemin yüksek yırtmacı üzerinde dans ederken ve materyali belime doğru sürüklerken, "G zbebeklerine karşı kesinlikle bir ilgin var," diye mırıldanıyor.

Vücuduma bakıyor, taze yarayı inceliyor. "Seni yakaladı, tamam.

Ama tam zamanında hareket ettiniz. Daha kötüsü de olabilirdi." "Yani yaşayacak mıyım?"

"Ya ayacaksın," diyor bana, ses tonunda hâlâ o ısırlık var. " imdi,  u i i gerçekten bitirelim."

"Hey," diyorum çenesinden tutup bakışlarını tekrar benimkine çevirerek. "Neyin var?"

Bakışları kararıyor ve her bir zerresi zaten kararmış olan ruhumu kemiriyor. "Her şey olmadan önce bu oyunu oynayabilmeliydim. Sana asla o kadar yakla mamalıydı."

"Sen zihin okuyucu değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul ediyor. "Ancak, ona nasıl hayalet gibi hareket edeceğini öğreten bendim. İşaretleri görmem gerekirdi."

"Sorun yok, Killian. Artık elimizde," diyorum ayak parmaklarımla ucuna uzanıp dudaklarına bir öpücük kondururken, ona bu kadar yakın olmanın içimde yarattığı titreşime hâlâ o kadar ba ımlıyım ki. "Ve eğer ihtiyacın olursa, hayatının geri kalanını bunu telafi etmek için harcayabilirsin. Şimdilik bunu bitirmeliyiz çünkü acıktım ve Eyfel Kulesi'nin tepesinde bir ak am yemeği  u anda kulağıma çok hoş geliyor."

Killian gülüyor ve gözlerini deviriyor ama tekrar harekete geçiyor ve yirmi dakika sonra tek yapabildi im önümdeki manzaraya bakakalmak oluyor.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Bir çeşit kiremitli odada duruyoruz. Evindeki hücrelere benzemiyor ama kesinlikle ürkütücü bir yanı var. Ayrıca, bir hortum ve drenaj sistemiyle donatılmış herhangi bir oda bana biraz kabataslak görünüyor.

Eğer odanın kötü olduğunu düşündüysem, Killian'ın orada yapmayı planladığı şeyin yanında hiç kalır.

Sergiu'nun dört uzvu da zincirlenmiş durumda ve Killian bir düğmeye basıp zincirler odanın her köşesine geri çekilirken çenem açık bir şekilde izliyorum. Onu yerden kaldırıyorlar ve tıknaz bir yıldız gibi geriyorlar ve bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey olmalı. Gözüne sapladığım bıçağın hâlâ orada olduğunu ve her küçük harekette sağa sola söylememe gerek bile yok.

Mafya savaşlarının aile bağlarını ortadan kaldırmak, ara sıra standart işkence ve biraz da düşmanca ateş etmekten ibaret olduğunu sanırdım. Ama bu, bu adamlardan bazılarının ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyor. Ve bunun zaten mülke yerleştirilmiş olması da çok şey anlatıyor. Bu olayda anlık bir şey yok.

"Yalan söylemeyeceğim," diyorum Killian'a, yaptığı işi incelemek için geri çekilirken. "Bu berbat bir şey."

"Farkındayım," diyor ve tekrar yanıma doğru ilerliyor. "Ancak, bu onun sana yaptıklarından çok daha fazlası. O benim ikinci adamımdı, arkamı kollaması için güvenmem gereken kişiydi. Sadakat yemini bozuldu, ihanetin en büyüğünü yaptı. Sana karşı yaptıkları korkunçtu ve bunun bedelini ödemesini sağlayacağım. Ancak onun ölüm cezası, gözlerine baktığımda hissettiğim öfkeyi de kapsamalı."

Başımı sallıyorum, tam olarak anlayamıyorum. Bu, onun suçlarının büyüklüğünü kıyaslayabilecek kadar bildiğim bir dünya değil, ne de sizi koşulsuz sevmesi gereken biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu gerçekten anlayacak kadar istikrarlı bir aile durumum oldu, ama oraya ulaşacağım. Bir gün anlayacağım ve onun acısını paylaşabileceğim. O zamana kadar yapabileceğim tek şey, bunu ruhunda doğru bir şekilde oturtmak için ne yapması gerekiyorsa onu desteklemek.

Cevap vermiyorum, ama Killian'ın bana ihtiyacı yok. O yaptıklarını haklı çıkaracak bir adam değil. O kendisinden isteneni yapar ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bu sizi bağlar.

Bana hüzünlü bir gülümseme sunduktan sonra odanın diğer ucuna geçip hortuma uzanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bilinci yerine gelene kadar başlamaya niyetim yok ve bu gidişle bütün gece burada olacağız," diyor.

"Ona dondurucu suyla mı vuracaksın?"

"Vuracağım."

"Acaba... Bunu yapmam tamamen uygunsuz olur mu?"

Yüzünü bana dönüyor ve kaşları hoş bir şaşkınlıkla kalkıyor. Sanki yaptığı işle ilgilenmem fikri onu daha fazla mutlu edemezmiş gibi. "Misafirim ol," diyor ve bana hortumu uzatıyor.

Elinden yavaşça alırken genişçe gülümsüyorum ve o musluğu açtıktan sonra başlığı çevirip suyun hortumdan fişkırmasını izliyorum. Onu sıırıslıklam ediyor ve sonra iyi bir önlem olarak, sert su spreyini yüzüne doğru kaldırıyorum ve gözündeki bıçaktan sekmesini izliyorum. "Su işkencesi bu mu?" Gözlerimi Sergiu'dan ayırmadan omzumun üzerinden fırlatıyorum.

"Tam olarak değil," diyor Killian. "Yine de sana bu konuda her şeyi öğretebilirim. Doğru uygulandığında oldukça etkili bir sorgulama taktiğidir. Ancak ben olsam değerli bir şey giymezdim. Oldukça dağınık olabilir."

Yüzüme bir gülümseme yerleşiyor, ama su bıçağa yanlış açıyla çarptığında, yerinden çıkıyor ve küçük odanın diğer tarafına fırlıyor. "Kahretsin," diyorum içimden, ama bir dakika geçmeden Sergiu gürültülü bir solukla dünyaya yeniden giriyor.

Tek sağlam gözü dehşet içinde açılır, içinde bulunduğu talihsiz durumun farkına varır ama karısının aksine kaderini kabullenmez. Dehşet içinde zincirleri çekiştiriyor, umutsuzca bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor ama yok. O daha iyi bilmelidir.

Hortumu kapattıktan sonra Killian kontrolü ele almak için öne çıkarken ben de yoldan çekiliyorum ve bu sırada gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor. Tişörtü bir kenara atıyor ve içimden bir ses ortalığın karışacağı konusunda beni uyarıyor.

Gözlerinde hayvani bir bakış var ve bu benimle derin, ilkel bir seviyede konuşuyor. Bu sadece adalet arayan bir adam değil, bu *benim adamım* ve ikimizi de bildiği tek yolla koruyor. Ve lanet olsun, işi halletmek için kendinden bu kadar emin bir şekilde adım atması daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Tanrım, onu çok seviyorum. Bunu nasıl sorgulayabildim? Ondan korkmama neden olmasına nasıl izin verebildim? Bu mümkün değil. Onu sevmek ondan korkmak değildir. O hatalıydı. Beni asla incitmez çünkü bunu yapabilecek biri değil. Kalbi buna izin vermez.

Killian DeLorenzo bana zarar gelmesine izin vermektense kendi hayatını feda ederdi ve bu yüzden her zaman tüm kalbimle ona ait olacağım. Sahip olduğum her şey onun.

Olaclara odaklanmaya çalışırken, Killian'ın Sergiu'nun tam önüne geçmesini izliyorum. "Bırak beni," Sergiu. "Yeterince şey yapmadın mı? DeLorenzo mirasını yok edeceksin. Zaten katlettin

Karım ve şimdi de ben mi? Sırada ne var, Killian? Kurduğum imparatorluğu yerle bir edeceksin."

"Sen mi yaptın?" Killian odanın kenarındaki küçük masaya doğru ilerleyip sonsuz alet seçeneğini gözden geçirdikten sonra bir elektrikli matkap aldı. "Sen hiçbir şey inşa etmedin kuzen. Sana sağladığım dünyada geliştin. Ben olmasaydım, bir hiç olurdun. Sana bu ailenin en tepesindeki konumunu verdim ve karşılığında tek istediğim sonsuz sadakatin oldu. Bana ihanet ettin, Sergiu. Bana ettiğin ciddi yemini bozdun. Ellerini karımın üzerine koydun, KENDİ ÇATIMIN ALTINDA," diye kükrüyor. "Onu dövenin Monica olduğunu bildiğin halde sessiz kaldın. Kendi önceliklerini benimkilerden üstün tuttun ve bunun için cezalandırılmanı sağlayacağım. Bundan asla geri dönemeyeceksin."

"O iğrenç bir fahişe, KILLIAN," diye karşılık veriyor Sergiu. "Bir fahişe için her şeyi mahvediyorsun."

Killian ona gözlerinin içine bakarak, "Karım hakkında konuşmayacaksın," diye tükürdü. "Yanımda durduğun otuz küsur yıl, Chiara'yla geçirdiğim son birkaç haftanın yanında sönük kalıyor. O her zaman senden önce gelecek. O iyi olan her şeyi kapsıyor ve senin olmayı hayal edebileceğinden bile daha güçlü. Sen onun yanında bir hiçsin ve ona baktığımda, burada yaptığım şeyin doğru olduğunu her zaman bileceğim. Acınacak haldesin, Sergiu. Bir adam için üzgün bir bahanesin. Kimse seni özlemeyecek. Kimse seni hatırlamayacak bile. Sadece yokluğun için minnettarlık duyulacak."

Killian elektrikli matkabı kaldırıyor ve kolu çekerek test ediyor. Ses duvarlarda yankılanıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve yine de kendimi hevesle izlerken buluyorum, bunun nasıl olacağını tahmin ediyorum.

"Kuzen," diye uyarıyor Sergiu. "Yapma bunu. Daha iyi olabilirim."

Killian onun çaresiz yakarışlarını duymazdan gelir ve bir dakika geçmeden matkabı Sergiu'nun kaburgalarına bastırıp kolu çeker. Matkap etini zahmetsizce kesip kemiğe kadar inerken Sergiu acı içinde kükrüyor. Çıtırdayan kemik sesleri havayı doldururken, acıyı hayal bile edemeyerek ürperiyorum.

Killian'ın akciğerini deldiği anı tam olarak duyuyorum ve ancak zaman matkabı geri çekiyor. Matkabı bırakıp başka bir alet almasını bekliyorum ama yapmıyor. Sadece yeni bir nokta seçiyor ve tekrar başlıyor.

Ve tekrar.

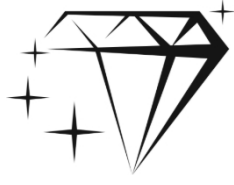
Ve tekrar.

Otuz altı kez.

Ezekiel ve adamlarına durmaları için bağırdığım her an için bir tane. Çaresiz bir kadının boğazından kopan her acı dolu yalvarış için bir tane. Ve şimdi, katlandığım cehennemin sadece bir kısmını hissedecek.

Bu matkap benim için ve Killian onunla işini bitirdiğinde, onu bulduğu yere, masanın üzerine geri koyuyor. Onu bir pala ile değiştiriyor ve bıçak ışıktaki yakalandığında, bundan sonra ne olacağını biliyorum ... . Bu onun için.

## CHIARA



**T** Yeraltı malikânesinin en küçük işkence odasında saatler geçirdik ve Sergiu asılı zincirlerden cansız bir şekilde sallandığında, Killian sonunda yüzünü bana döndü. Tepeden tırnağa kaplıydı.

Sergiu'nun kanında, ama tek gördüğüm o.

Göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor ve çok gergin olduğu belli. Yine de uzun zamandır ailem dediği bir adama yaptığı her şeye rağmen, suçluluk duygusu ve huzursuzluğun vücuduna yayılmasına rağmen bana bakıyor ve sessizce iyi olup olmadığımı soruyor.

O özverili.

İnanılmaz.

Kesinlikle ihtiyacım olan her şey.

Ve sorgusuz sualsiz ona doğru ilerliyorum, pala arkamda yere düşerken kendimi onun kanla ıslanmış kollarına atıyorum. Başımın arkasını kucaklarken dudaklarım derin bir çaresizlikle onunkilerle birleşiyor. Sergiu'nun kanı vücuduma bulaşıyor ama önemli olan tek şey Killian. Önemli olan tek şey ona daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılmak.

Dili ağızımın içine dalıyor, hakimiyet için savaşıyor, ama Killian söz konusu olduğunda, her zaman üstünlük onda olacak. İçimdeki açlık yoğunlaşıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bacaklarım beline kilitlenirken güçlü kollarının arasında kalıyorum.

"Tanrım, sana sahip olmalıyım," diye inliyorum dudaklarına karşı.

"Emin misin, Angel?" diye homurdanıyor, sesindeki tereddüt kalın ve sert bir şekilde geliyor. Durmak istemiyor, ama buna hazır değilsem, çok erkense, duracak.

"Eminim," diye nefes nefese kaldım. "Bana seksi ne kadar sevdiğimi hatırlatmana ihtiyacım var. Bana hissettir Killian, ama kontrolün bende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Kontrolümü elimden alma."

"Kontrol her zaman sendeydi," diyor bana, bozulmamış mermer fayansları kirleten kan havuzunda dizlerinin çökerek. "İlk andan beri. Her zaman sen."

Killian beni dizlerimin üzerine çekerek göğsü sırtıma değecek şekilde döndürüyor ve ipek elbisemi avuçlayıp bedenimden sıyırdığında ürperiyorum, onu içimde hissetmek için bir an daha bekleyemiyorum.

Sırılsıklam oldum ve bir parçam bunun nasıl gideceği konusunda gergin olsa da, bana dokunacak ve ben kendimi kapatacağım, o her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Vücudumu ve verdiğim sinyalleri her zaman kendi zihnimi tanıdığımdan daha iyi okudu ve şimdi bunu yapması için ona güveniyorum.

Elleri kana bulanmış bedenimin üzerinde gezinerek tenimi tutuşturuyor ve dudakları boynuma düşüp hassas tenimin üzerinde gezindiğinde, göğsümün derinliklerinden gelen çaresiz iniltiye engel olamıyorum.

Elim onun elinin üzerine kapanıyor ve o vücudumda gezinirken parmaklarımız birbirine dolanıyor. Sanki her bir kıvrımı hafızasına kazıyor. Aleti kıcıma sürtünüyor ve ne kadar büyük olduğundan şüphe yok. Dokunuşuma aç, çaresizliği benimki kadar güçlü ve arkama uzanıp kemerini hızla çalıştırmaya karşı koyamıyorum.

Killian sikini serbest bırakmama yardım ediyor ve ağır şaftı avucumun içine indiği anda parmaklarımı onun etrafında kıvrıp yukarı ve aşağı doğru çalışmaya başlıyorum. Başparmağım ucunda dolaşüyor, oradaki küçük nem damlasını hissediyor ve her parçam onu kucaklamak istiyor, ama elimi ondan çekmeye cesaret edemiyorum.

Arkamda titriyor, vücudu dokunuşumun altında güçsüzleşiyor ve bu şimdiye kadar yaptığım en güçlü şey. Killian DeLorenzo gibi bir adamı dize getirmek her zaman en büyük başarımla olacak.

Killian inliyor ve bu ses beni teşvik ediyor, açlığımı sadece onun yapabileceği bir şekilde besliyor ve eli belimden aşağı inip tangamın ön kısmına girdiğinde, onun altında parçalanıyorum.



Becerikli parmakları kıvrımlarımın arasına giriyor ve anında klitorisimin etrafında dönerek kalçalarımın titremesine neden oluyor. Dudakları boynumu okşamaya devam ederken durmaya cesaret edemiyor ve ben de gözlerimi kapatıp başımı onun geniş göğsüne yaslıyorum ve yoğun zevkin beni sarsmasına izin veriyorum.

Bu çok fazla ve daha bana dokunmaya bile başlamadı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, soluk soluğa dudaklarımdan dökülüyor. "Tanrım. Lütfen, Killian. Beni nasıl gerdiğini hissetmeye ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var."

Eli altımda daha da kayıyor ve yardım edemiyorum ama sanki suları test ediyormuş gibi hissediyorum, ne kadarını kaldırabileceğimi görmek istiyor.

"Bana ne kadar ihtiyacın var, Angel?" diye kulağıma homurdanıyor, iki kalın parmağını yavaşça içime sokarken, dünyadaki tüm zamanı alıyor. "Ne kadar hazırsın?"

Ne kadar hazır olduğumu inkar edemem ve biliyorum ki o da bunu benim hissediyor. Onun için sırlıslıkla oldum. "Tekrar," diyorum ve sanki bir işaretmiş gibi parmaklarını yavaşça çekip tekrar içeri sokuyor, ancak bu sefer parmaklarını kıvrıyor ve duvarlarıma içeriden masaj yapıyor.

Gözlerim yuvarlanıyor, tatmin o kadar yoğun ki beni şaşırtıyor ve farkına bile varmadan, sahip olduğu her şeyi almak için çaresizce parmaklarına sürtünmeye başlıyorum. "Beni bekletme, Killian DeLorenzo," diye talep ediyorum, ağır ereksiyonundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Eğer beni hemen domaltıp sıkmezsen, bunu kendim yapacağım."

"Mmmm, işte benim kızım," diye gürlüyor ve göğsündeki titreşimi hissettiğimde tüm vücudum titriyor. "O güzel kalçalarını aç, bebeğim. Gidebildikleri kadar uzağa."

Benden istenileni hızla yerine getirirken yüzüme boğucu bir sırtıma yayılıyor, uyluklarımı neredeyse acı çekecek kadar açıyorum ve elini sırtımda hissettiğimde, sikini tutmayı bırakıyorum ve göğsümü gönüllü olarak yere indiriyorum.

Kan anında uzun altın saçlarımı lekeliyor, ama şu anda sadece kıkımdaki elleri önemli. Tangamı vücudumdan ayırıyor ve kırılganlık bana kötü şeyler yapıyor. Ağır bakışlarının sırlıslıkla olmuş amıma kilitlendiğini hissediyorum ve hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim ve her şey kenetlendiğinde, alçak, çaresiz bir inilti çıkarıyor.

"Angel," diye nefes alıyor parmakları kalçalarıma gömülürken.

Diğer elini alıp parmaklarını merkezimde gezdiriyor ve ben daha fazlası için aç bir şekilde ona doğru geri itiyorum. "Tekrar."

Bu sefer aynı iki parmağını içime sokuyor, her hareketinde parmaklarını kıvrıp büküyor ve bu açıyla beni şimdi öldürse iyi olur çünkü onun kötü zevkinden sağ çıkmamın imkânı yok.

Vücudumu sonuna kadar çalıştırıyor ve tüm vücudum titremeye başlarken parmaklarının etrafında kenetleniyorum. "Siktir," diye inliyorum.

"Benim için hazır mısın,  
Angel?" "Tanrım, evet.  
Şimdi."

Killian parmaklarını amımdan kurtarmak için hiç vakit kaybetmiyor ve bir an bile geçmeden o ağır ucu girişte hissediyorum. "Kendine dokun, Chiara. Bana nasıl sevdiğini göster."

Kolumu altıma sokmakta tereddüt etmiyorum ve parmaklarımı ağızdan ölmek üzere olan klitorisimin üzerinde gezdirirken, Killian yavaşça içime giriyor. Acele etmiyor, beni santim santim içine alıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum, bu andan ne kadar korktuğumu fark etmemiştim, ama onunla ... sadece o var.

İçime tamamen oturana kadar itmeye ve germeye devam ediyor ve ben onun etrafında sıkılıyorum, gözlerim en tatlı memnuniyetle yuvarlanıyor. Her şey nabız gibi atıyor ve çözülmeye çok yakınım, ama o tam yanımda olana kadar bırakmaya cesaret edemiyorum.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde çılgınca çalışıyor ve Killian geri çekilmeye başladığında, parmakları ıslaklığımı topluyor ve kıkımda dans ediyor. Bir ritmi atlamadan inleyip geri itiyorum ve o da başparmağını nazıkçe deliğime bastırıyor.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye nefes alıyorum ve içime geri ittiğinde her şeyi hissediyorum. Her santimini, bana dokunduğu her açıyı, duvarlarımın onun etrafındaki her nabzını.

Bu çok fazla.

Çok iyi.

"Daha fazla," diyorum ona, hepsini almaya kararlıyım, ama kahretsin, onun da en az benim kadar bu serbest bırakmaya ihtiyacı var. "Daha hızlı."

Killian hızını artırıyor, daha sert ve daha hızlı itiyor ve vücudum hızla çözülüyor. Kaldırabileceğimden çok daha fazlası ve kesinlikle her şey. Hiç bu kadar canlı, bu kadar yanıyor hissetmemiştim. "KILLIAN!" Yoğunluk içimde yeni zirvelere çıkarken ağlıyorum. "Boşalacağım."

"Ver onu bana, Angel. O güzel amcığın beni nasıl sıkıttığını hissetmeme izin ver." "Siktir."

Sözleri beni mahvediyor ve her zamankinden daha sert bir şekilde boşalırken paramparça oluyorum. Ben haykırırken duvarlarım onun etrafında şiddetle sarsılıyor, her parçam en zengin zevkle titriyor. İçimde nabız gibi atıyor, beni en tatlı yoğunlukla dolduruyor ve ellerim sıkı bir yumruk haline gelirken gözlerimi sıkıyorum.

Yükseklik içimde bir patlama gibi patlıyor ve Killian arkamda inlerken, tüm dünyam duruluyor gibi görünüyor. O da benimle birlikte geliyor, her bir hassas hareketi yoğunluğu artırıyor, ta ki ben fiziksel olarak daha fazla dayanamayıp geri çekilmeye başlayana kadar.

Nefes nefese arkamda gevşiyor ve aleti hâlâ içimdeyken, sırtım bir kez daha göğsüne yaslınsın diye beni yukarı çekiyor. "Angel," diye nefes alıyor, sesi o kadar çaresiz ki sanki şu anda dünyada onu bir arada tutan tek şey benim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kana bulanmış odaya. Sessizliğini koruyor, ama kolları etrafımda sıkılaştıkça, ağzımdan çıkan her heceyi içine çektiğini biliyorum, bu yüzden omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve bakışlarımla buluşurken elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum. "Seni seviyorum, Killian. Hem de çok."

"Biliyorum, benim tatlı meleğim. Ben de senin gibi hissediyorum. Kalbimin her atışı sana ait. Olduğum her şey senin."

Onun içinde eriyorum ve bir an bile geçmeden beni yerden kaldırıp güçlü kollarına alıyor. Bizi işkence odasından çıkarıyor, üzerimizden kan damlıyor ve yerleri kirletiyor ve büyük banyoya doğru ilerlerken, parmaklarımı onun heykel gibi kollarında yukarı aşağı dans ettirmekten kendimi alamıyorum.

O kesinlikle mükemmel.

Taşın mükemmel bir şekilde yontulmuş güçlü vücudunun her bir çıkıntısı, yıllarca süren yorucu eğitimin bir kanıtı ve ben hepsini benim olarak adlandırabiliyorum. Yine de ne kadar inanılmaz olursa olsun, hiçbir şey içindeki ruhu yenemez. Tanıdığım adam. O çok güzel bir şekilde parçalanmış, ama ben de öyleyim ve parçalanmış kalıntılarımızın parçaları karmaşık bir bulmaca gibi birbirine uyuyor.

"Biliyor musun, bu konuda gergindim," diye itiraf ediyorum, beni daha sıkı kavırıyor ve duşa girip muslukları açıyor.

"Hangi kısım? Sergiu mu yoksa seni becermeme izin vermen mi?"

"İkisi de," diyorum. "Ama özellikle beni domaltdığın ve içime girdiğin kısım."

Bakışları yumuşuyor ve kana bulanmış saçlarımı yüzümden iterek ılık suya giriyor, tam da muazzam bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda dolgun dudaklarına sevimsiz bir sırıtma yerleşiyor. "Adil olmak gerekirse, kendini eğdin."

Gözlerimi deviriyorum ve su üstümüzden akarken, az önce yaşananların günahlarını temizleyerek nasıl kırmızıya dönüştüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. "Seni hissettiğim anda yüzlerinin zihnime işkence edeceğinden ve aniden vücudumda senin ellerinin değil, onların ellerinin olacağından korkuyordum. Ama öyle olmadı. Gördüğüm sadece sendin. Sadece seni hissettim."

Killian başıyla onaylıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Bir daha asla onlar için endişelenmene gerek kalmayacak. Sen benimsin, Chiara. Ve gitmene izin vermeyeceğim. Sensiz bir hayat sürebileceğimi düşünmekle aptallık ettim." Ben bakışlarını tutarken duraksıyor ve su nihayet berraklaştığında kolunu belime doluyor ve beni güçlü göğsüne doğru çekiyor. "Üzümler şarap olmak için *ezilir* ve tohumlar sadece *karanlıkta* büyür."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor ama o benim kafa karışıklığımı görmezden gelip devam ediyor. "Zeytinler, güzel yağlarını serbest bırakmak için *preslenmelidir*, ama elmaslar, benim tatlı meleğim. Elmaslar *muazzam bir basınç* altında oluşur ve şüphesiz güzel ve göz kamaştırıcı olsalar da, güçleri eşsizdir. Sen, Chiara, sen benim elmasımsın."

İçimdeki her şey eriyor ve bakışlarımı tutmak için çenemi kaldırıyor. "Sen imkânsızın üstesinden geldin, Chiara. Beni dengeledin ve nasıl bir adam olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmene rağmen yine de beni sevmeye devam ediyorsun. Karanlığın ötesini görüyorsun ve ben bunu asla hafife almayacağım. Senin dünyanın olmak istiyorum, Chiara. Sana arzu edebileceğin her şeyi vermek istiyorum."

"Anlamıyor musun?" Ayak parmaklarımin üzerine kalkıp onu öperek mırıldanıyorum. "Sen bana zaten her şeyi verdin. Sadece senin huzurunda olmak bile isteyebileceğimden çok daha fazlası, ama sen bana kendini verdin ve ben senin içinde gerçekten ait olduğum yeri buldum. Bir keresinde beni karın olarak ilan ettiğinde bunun gerçek olduğunu söylemiştin ve birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızı bilsem de sana daha fazla katılamazdım. Senin karın olduğumu hissediyorum ve karın olmaya devam etmek istiyorum. Sana neşe ve gurur duyacağın bir aile vermek istiyorum. Sana hak ettiğini hiç düşünmediğin her şeyi vermek istiyorum çünkü sen bunları hak ediyorsun. Sen her şeyi hak ediyorsun."

Killian beni tekrar kollarına alıyor ve sertleştiğini hissettiğimde beni duvara yaslıyor. Bir an bile kaybetmiyor, geri kayıyor

ve sanki bir işaretmiş gibi, ikimiz de tatmin olmuş bir iç çekiş yaptık. "Seninle evleneceğim, Chiara DeLorenzo."

Yavaşça içime girip çıkmaya başladığında dudaklarımda aptalca bir sırıtış beliriyor. "Zaten yaptın," diye alay ediyorum.

"Gerçekten, Angel. Küçük noktalı çizgiye imzanı atmak istiyorum. Seni gülünç beyaz bir elbisenin içinde, koridorda kollarıma doğru yürürken görmek istiyorum. Ve seni resmen benim yaptığımda, hayatımın geri kalanını bu güzel kalçaların arasında geçireceğim ve adımı haykırışını dinleyeceğim."

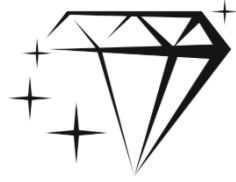
"Gerçekten mi?" Hayatımızın geri kalanını zihnimde çok net bir şekilde canlandırarak soruyorum. "Peki bunu ne kadar sürede gerçekleştirmeyi planlıyorsun?"

Killian sırıtıyor ve bakışlarının yumuşaması kalbimin inkar edilemez bir mutlulukla çarpmasına neden oluyor. "Kim bilir?" diye mırıldanıyor, kara gözleri heyecanla parıldıyor. "Yarın için bir planın var mı?"

Lanet olsun.

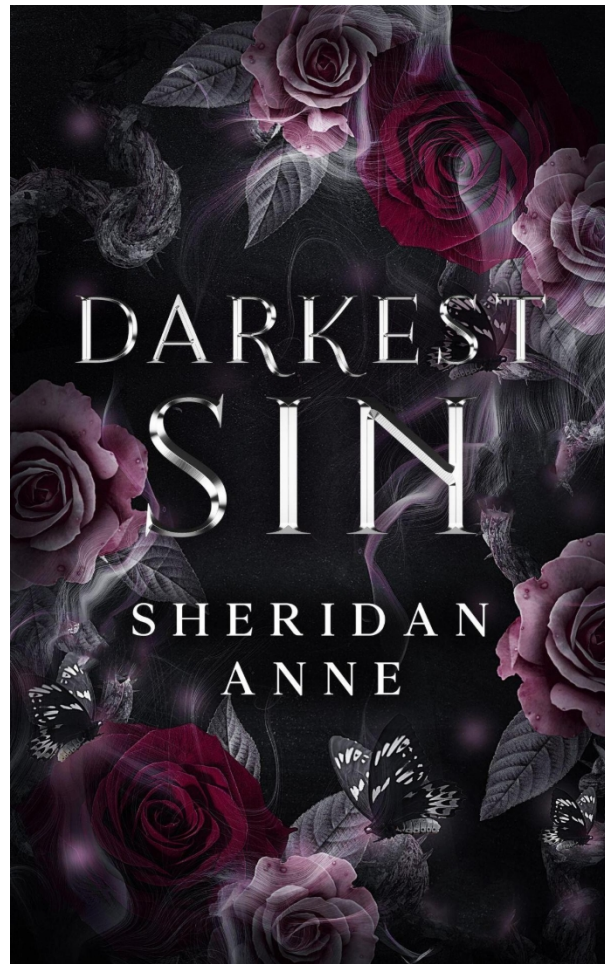
Ben de ona sırıtıyorum, aynı heyecan göğsümde kabarıyor. "Şimdi varım," diyorum ve ülkedeki en tehlikeli ve güçlü adam beni duş duvarından çekip yatağa doğru yürüyor, beni yere atıyor ve hayatımızın geri kalan her gününü nasıl geçirmeyi planladığını gösteriyor.

# OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

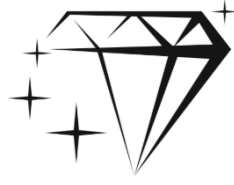


En Karanlık Günah'ı okumaktan benim kadar keyif aldıysanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! <https://www.amazon.com/dp/B0D2PFFQSH>





DAHA FAZLASINA MI IHTIYACINIZ  
VAR?



**GÜZEL CANAVAR**

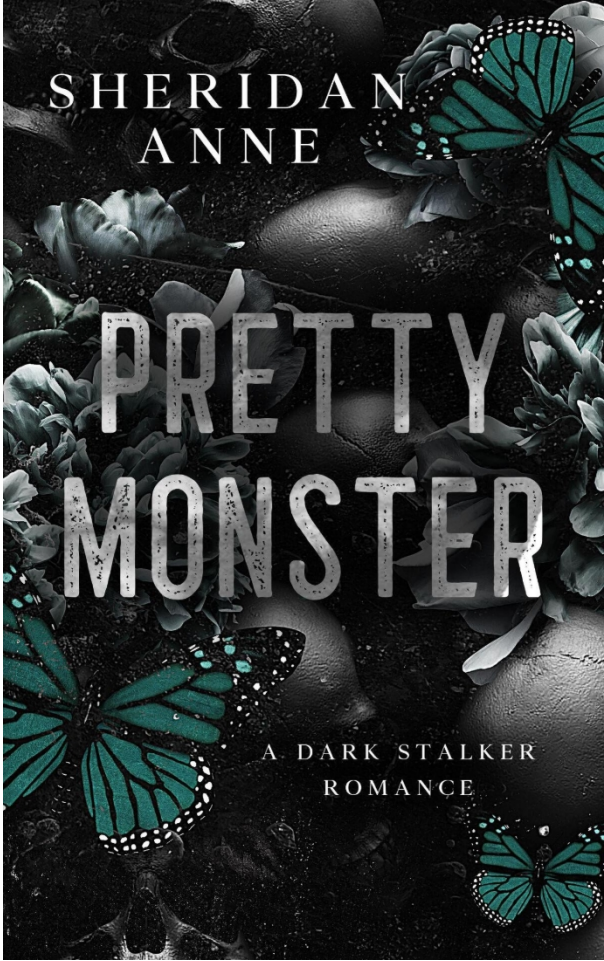
**Karanlık Bir Stalker**

**Romantizmi ŞİMDİ ÇIKTI!**

<https://www.amazon.com/dp/B0C6JR1P2W>





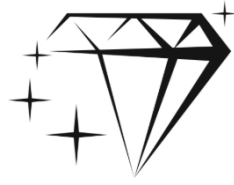


SHERIDAN  
ANNE

# PRETTY MONSTER

A DARK STALKER  
ROMANCE

DAHA FAZLASINA MI IHTIYACINIZ  
VAR?



**TUTSAK AŞK**

**Karanlık Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı  
Romansı ŞİMDİ ÇIKTI!**

<https://www.amazon.com/dp/B0CT4XQ3LB>



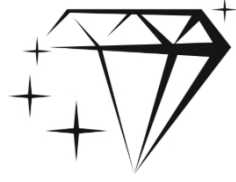


A DARK BROTHER'S BEST FRIEND  
STANDALONE ROMANCE

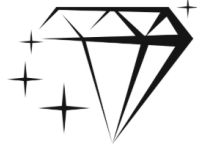
# HAUNTED LOVE

SHERIDAN ANNE

# BENİ DURDUR!

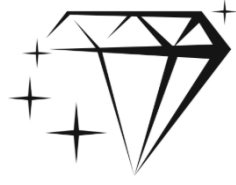


**Diğer takipçilerle birlikte bana katılın! Yemin ederim, ısırمام. Lütfen demediğın sürece!**

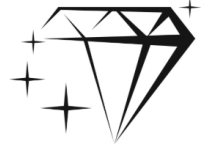


[Facebook Okuyucu](#) -  
[Grubu Facebook Sayfası](#)  
[Instagram](#)  
[TikTok](#)  
[Bültenime Abone Olun](#)

# SHERIDAN ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

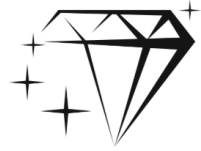


[www.amazon.com/Sheridan-Anne/e/B079TLXN6K](http://www.amazon.com/Sheridan-Anne/e/B079TLXN6K)



## KARANLIK ROMANTİZM STANDALONE'LARI

Güzel Canavar (Stalker Romance)| Lanetli Aşk (Kardeşin En İyi Arkadaşı) |  
En Karanlık Günah (Mafya)



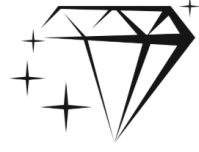
## KARANLIK ÇAĞDAŞ ROMANTİZM SERİSİ - M/F

Broken Hill High| Haven Falls| Broken Hill Boys| Aston Creek High | Rejects  
Paradise | Bradford Bastard



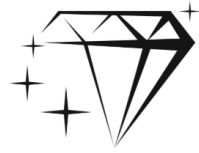
## KARANLIK ÇAĞDAŞ ROMANTİZM - TERS HAREM

Kış Çocukları| Ahlaksız Günahkarlar| İmparatorluk



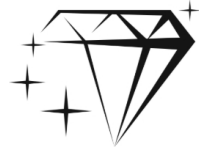
## YENİ YETİŞKİN SPOR ROMANTİZMİ

Kings of Denver | Denver Royalty | Rebels Advocate



## ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Play With Fire| Sonbahara Kadar (Happily Eva Alpha World)| Yaramazlar  
Listesi (Christmas Standalone)



## PARANORMAL ROMANTİZM

Avcı Akademisi [Kalem adı - Cassidy Summers]



**İletişim Botu:** @cevirigiller\_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*

